

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Οί σκελετοί άπαντοῦν στις ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΜΑΣ

Ο προσδιορισμός του φύλου, της ηλικίας, των ασθενειών, κτλ.

Πριν από λίγο καιρό, ένα σοβαρό ζήτημα γεννήθηκε μεταξύ των μοναχών μιας ιταλικής γυναικείας μονής και μερικών ανθρωπολόγων. Οι επιστήμονες αυτοί εξετάζοντας το σκελετό μιας μοναχής, που είχε πεθάνει πριν από διακόσια χρόνια, απέφθηκαν ότι δεν πρόκειται για μια νέα είκοσι χρόνων, όπως πίστευαν, αλλά... για έναν άντρα σαράντα περίπου ετών.

Με την ίδια ακρίβεια, οι σύγχρονοι ανθρωπολόγοι προσδιορίζουν το φύλο, την ηλικία, τις πιθανές ασθένειες ανθρώπων της προϊστορικής εποχής, που οι σκελετοί των ανακαλύπτονται κάθε τόσο στις διάφορες ανασκαφές. Τελευταία ακόμη, ο Αμερικανός δόκτωρ Ρομπινσον έκαμε μια λεπτομερή «περιγραφή» της ζωής ενός προϊστορικού ανθρώπου, που το κρανίο και μερικά οστά του βρέθηκαν κάτω στη Νότιο Αφρική. Ο άνθρωπος αυτός, είπε, έζησε πριν από 30.000 χρόνια, υπέφερε από αρθρίτιδα και πέθανε σε ηλικία 50 χρόνων.

Αλλά πώς οι επιστήμονες κατορθώνουν να διεισδύουν στο μυστήριο αυτών των σκελετών, που χρονολογούνται από χιλιάδες χρόνια;

Ο προσδιορισμός του φύλου, πρώτα - πρώτα, γίνεται χωρίς σε μια λεπτομερή εξέταση του κρανίου και της λεκάνης. Το κρανίο ενός άνδρος υπερέρχεται σε χωρητικότητα απ' το γυναικείο κατά 200 περίπου κυβικά εκατοστόμετρα. Στη γυναίκα, εξ' άλλου, οι κόγχες των ματιών, καθώς και οι σιαγόνες είναι λιγότερο έντονες. Η λεκάνη, τέλος, είναι πιο χαμηλή, πιο βαθειά και πιο εύρεια.

Αρκεί να έχουμε το όστού του μηρού ενός σκελετού για να προσδιορίσουμε το ανάστημά του. Γιατί, ως γνωστόν, το όστού αυτό βρίσκεται σε στενή σχέση με την ανάπτυξη των υπολοίπων οστών του σώματος.

Ρωτήστε ένα σκελετό για την ηλικία του. Θα σας απαντήσει μ' αξιοθαύμαστη ακρίβεια. Πριν από λίγο καιρό, βρέθηκε σε μια χαράδρα του Λευκού Όρους, στην Ελβετία, ένας σκελετός. Οι ειδικοί επιστήμονες που τον εξέτασαν έβγαλαν το ακόλουθο συμπέρασμα: «Φύλο: άρρεν. Ηλικία: 18½ ετών. Ανάστημα: 1 μ. 62. Βάρος: 59 κιλά». Χάρις σ' αυτές τις ενδείξεις, καταρώθη να εξακριβωθεί ότι πρόκειται για ένα νεαρό Γάλλο αλπινίστη, που είχε βρη το θάνατο σ' αυτή την περιοχή πριν από δεκαπέντε χρόνια.

Για τα άτομα τα κάτω των 20 χρόνων, η ηλικία προσδιορίζεται από την ανάπτυξη των οστών και των δοντιών με προσέγγιση ελαχίστων μόνων μηνών. Έπειτα από τα είκοσι χρόνια, τα 23 οστά που αποτελούν το κρανίο μιλούν με τρόπο πολύ εύγλωτο. Τα μικρά χάσματα που βρίσκονται στα σημεία της συνδέσεως των, εξαφανίζονται βαθμιαία με την πρόοδο της ηλικίας. Έπειτα από τα 47 π.χ., δεν απομένει ίχνος από τις τρεις συνδέσεις που ενώνουν το μετωπικό όστού με τα βρεγματικά. Τα οστά αυτά αποτελούν πιά ένα ενιαίο σύνολο.

Οί σκελετοί μας πληροφορούν επίσης για πολλά άλλα πράγματα. Π.χ. για τη φυλή στην οποία ανήκουν, για ώρισμα οικογενειακά γνωρίσματα, κτλ. Η εξέταση π.χ. του αριθμού των σπονδυλών (που κυμαίνονται, ως γνωστόν, μεταξύ 33 και 35), της κάμψης της σπονδυλικής στήλης, κτλ., μας επιτρέπουν να ξεχωρίσω έναν Ιάπωνά από έναν Ολλανδό, ή έναν Βουσμάνο της Νοτίου Αφρικής από έναν Αυστραλό.

Οί μελέτες αυτές αποχτούν ιδιαίτερον διαφέρον για την έγκληματολογική επιστήμη. Κατά γενικό κανόνα, οι έγκληματιές ανήκουν στον αθητικό τύπο, ενώ οι λωποδύτες στον ψηλόλιγνο.

Οί δράστες έγκλημάτων σεξουαλικής φύσεως, ανήκουν σε δυο τύπους: τον ζωώδη, που είναι συνήθως γιγαντώσμως, αλλά που παρουσιάζει περιωρισμένη διανοητική ανάπτυξη και τον μικρόσωμο, που βρίσκεται πιο κοντά στο νάνο παρά στον κανονικό άνθρωπο.

Οί έγκληματολογικές στατιστικές δείχνουν, εξ' άλλου, ότι οι έγκληματιές παρουσιάζουν κατά κανόνα μια άσυμμετρία μεταξύ των διαφόρων μερών του σώματος των. Μακρύτερα χέρια, κοντός κορμός, κεφάλι υπερβολικά μεγάλο ή υπερβολικά μικρό σχετικά με το υπόλοιπο σώμα. Πολύ συχνές είναι επίσης οι ασυμμετρίες του αριθμού των σπονδυλών, ή παρουσία υποτυπωδών μαστών σε άντρες, κλπ.

Η μοιραία ώρα

Πρωτότυπο διήγημα

Ο κ. Λεμπάρ άφισε με προσοχή το έκκρεμο πάνω στο τραπέζι.

— Πώς σου φαίνεται; είπε στη γυναίκα του. Δεν είν' ώρα;... Το πλήρωσα 1.200 φράγκα.

— Χίλια διακόσια φράγκα; φώναξε η Άντριέν. Μά τρελλάθηκες και πετάς έτσι τα λεφτά σου;

— Δεν έχεις δικιο. Το ρολόί αυτό έχει κάποια ιδιαίτερη αξία... Σκέψου ότι σήμανε την τελευταία ώρα καθεμιάς απ' τις έφτα γυναίκες που στραγγάλισε ο Βερσενύ!

— Τι φοίκη!...

— Ο Βερσενύ τα ώμολόγησε όλα στην ανάκριση... Άφινε ένα καν-τλήι αναμμένο πάνω στο τζάκι και περίμενε να χτυπήσει 5 το έκκρεμο. Στο τρίτο χτύπημα, άρπαξε το θυμά του απ' το λαιμό και τόπνιγε.

Ύστερα κοιμόταν ήσυχα ως το μεσημέρι.

— Και πού θα βάλης τώρα αυτό το άπαισιο ρολόί;

— Πάνω στο τζάκι της κρεββατοκάμαρας.

— Ποτέ! Δεν έχω διάθεσι να παθαίνω εφιάλτες κάθε φορά που θα χτυπά!

— Ησύχασε! Δεν λειτουργεί πιά. Χάλασε, όταν ο Βερσενύ το πέταξε πάνω στους αστυνομικούς που πήγαιναν να τον πιάσουν.

— Λέγε συ ό,τι θέλεις! επέμεινε η Άντριέν. Άν μπή αυτό το ρολόί στην κρεββατοκάμαρά μας, θα βγώ εγώ. Νά το ξέρεις!

— Έστω, είπε αναστενάζοντας ο έρασιτέχνης συλλέκτης περιέργων αντικειμένων. Θα το βάλω στο δωμάτιο των ξένων.

Και πραγματικά, το εξώρισε σ' ένα αδειανό δωμάτιο, που μύριζε ναφθαλίνη και που χωριζόταν απ' την κρεββατοκάμαρα του ζευγους Λεμπάρ με μια πόρτα διαρκώς κλειδωμένη.

Μια βδομάδα αργότερα, η Άντριέν ξύπνησε ξαφνικά ένα πρωί, κατά τα ημερώματα, κι' έβγαλε μια φωνή φρίκης.

— Είδες κανένα κακό όνειρο; τη ρώτησε ήσυχα ο άντρας της.

— Φοβάμαι!... μουμούρισε εκείνη, φέρνοντας το χέρι της στο λαιμό της.

— Εδείξε τη μικρή λάμπα, πάνω στο κομοδίνο, και πρόσθεσε:

— Γιατί τήν άναψες;... Μήπως είσαι αδιάθετος;

— Όχι, αλλά δεν μπόρεσα να κλείσω μάτι όλη τη νύχτα.

— Τι ώρα είναι τώρα;

— Πέντε.

Η Άντριέν άρχισε να τρέμη σύγκορη. Κι' ο άντρας της ανασήκωσε τους ώμους του, μη μπορώντας να καταλάβει το λόγο.

Η ίδια σκηνή ξαναγίγνε έπειτα από τρεις μέρες. Τώρα η Άντριέν φάνηκε πιο φοβισμένη, καθώς ξύπνησε ξαφνικά κι' είδε τα μάτια του άντρός της άνοιχτά και καρφωμένα πάνω της...

— Δεν κοιμάσαι; τον ρώτησε, με φωνή όχι πολύ σταθερή.

— Όχι. Δεν ξέρω τι έχω. Με βασανίζει η άπνεια...

— Ο τόνος του της φάνηκε παράξενος.

— Μά γιατί μου μιλάς έτσι ξερά, άπότομα; παραπονέθηκε.

— Κάθε άλλο! Είμαι άπλώς έκνευρισμένη γιατί δεν μπορώ να κοιμηθώ.

Η νέα γυναίκα κύτταξε τον άντρα της με την άκρη του ματιού της. Της φάνηκε αγνώριστος, έτσι όπως ήταν, με τα μαλλιά ανακατεμένα και τα μάτια κόκκινα απ' την άπνεια. Και δοκίμασε την έντύπωσι ότι βρισκόταν ξαπλωμένος δίπλα της κάποιος ξένος, κάποιος έχθρος, που

τον παραμόνευε μέσα στο σκοτάδι!

Τ' άλλο βράδυ, έτοιμασε ένα καταπραυντικό ποτό και τώσσε στον άντρα της. Εκείνος την κύτταξε στα μάτια, πήρε το φλυτζάνι και τ' άδειασε στο νεροχύτη. Θάλεγε κανείς πώς ένοιωθε μια πικρή χαρά, έγκαταλείποντας τον εαυτό του στην άπνεια που τον βασάνιζε... Η Άντριέν δεν μπόρεσε να συγκρατήσει μιαν ανατριχίλα, κυττάζοντας τα μεγάλα και τριχωτά χέρια του, που πάθαιναν συχνές νευρικές συσπάσεις...

Όταν έπεσαν στο κρεβάτι, άρ-γισε πολύ να κοιμηθώ, γιατί την έλχε κυριέψει ένα πένθιμο προαισθημα. Τέλος, νικημένη απ' την κόραση, βυθίστηκε σε μία βαρεία νάρκη, γεμάτη εφιάλτες...

Όταν το ύπνουειδητό της την ξύπνησε, στην ώρισμένη ώρα, είδε δέν άντρα της όρθιο, με τις πυτζάμες, δίπλα στο κρεβάτι.

— Γιατί σηκώθηκες; μουμούρισε.

— Εκείνος δεν άπάντησε... Της φάνηκε όμως πώς κύτταξε το λαιμό της...

Ξαφνικά, άκούστηκαν πίσω απ' την κλειστή πόρτα πέντε χτύποι ρολογιού... του ίδιου που είχε σημαίνει το θάνατο έπτά γυναικών!

— Μή με σκοτώσης! ούρλιασε τότε η Άντριέν. Θά σου τὰ πώ όλα!

— Όλα;... πρόφερε ο Λεμπάρ.

— Ναί! Είμαι άσυγχώρητη! Σ' άπάτησα με το Λιονέλ... Μ' αυτός δεν είνε λόγος να με σκοτώσης!... Λυπήσου με, Ζάκι! Άγαπώ τόσο τη ζωή!...

Ο Λεμπάρ την κύτταξε με κατάπληξι, άποσβολωμένος απ' την ξαφνική άποκάλυψη. Κι' όλος ο έαυτός του έπαναστατούσε στη σκέψη ότι η γυναίκα εκείνη, όχι μόνο τον είχε προδώσει, αλλά και τον είχε νομίσει ικανό για ένα έγκλημα...

Άκουμπώντας με τον άγκώνα στο μαξιλάρι της, η Άντριέν συνέχισε:

— Μια βδομάδα τώρα, ήθελα να σου τὰ όμολογήσω όλα. Μά φοβόμουν πολύ... Χρειάστηκε να ξαναχτυπήσει ξαφνικά αυτό το καταραμένο ρολόί, για ν' αναγκασθώ να μιλήσω. Κατάλαβα πώς θα με στραγγάλιζες, όπως κι' ο άλλος... Μά πώς ξαναλειτούργησε το ρολόί: Έγινε θάυμα;...

— Καθόλου, άπάντησε ο Λεμπάρ. Η έξηγήσι, είνε άπλούστατη: Βασανίζόμουν απ' την άπνεια, όπως κάθε βράδυ τώρα τελευταία. Σηκώθηκα λοιπόν σιγά - σιγά, για να μη σε ξυπνήσω, πήγα στο διπλανό δωμάτιο και βάλθηνά να διορθώσω το ρολόί, για να περάσω την ώρα μου. Στο τέλος, το κατάφερα...

Η γαλήνη του καθησύχαζε κάπως την ένοχη. Και τον ρώτησε, προσπαθώντας ν' αλλάξει θέμα:

— Όστε λοιπόν δεν είχε σπάσει το έλατήριο;

Ο Λεμπάρ έφερε τότε το χέρι του στο στήθος του, πάνω απ' την καρδιά του, κι' άπάντησε:

— Ναί, Άντριέν! Έσπασε το δικό μου έλατήριο... για όλη την ύπόλοιπη ζωή μου!

ΑΛΜΠΕΡ - ΖΑΝ

Το «λεύκωμα των φιλιών»

Στην Αμερική δίνει και παίρνει η καινούργια μόδα του «λεύκωματος των φιλιών». Αντί να μαζεύουν στίχους, οι νέες ζητούν από τους φίλους και τους γνωστούς των να τους αφιερώσουν για ένθιμο ένα φιλή... στο χαρτί. Εκείνος που το δίνει υποχρεώνεται, φυσικά, να βάλει για μια στιγμή τα χείλη του μ' ένα ειδικό κραγιόν.

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ιδιοκτητής — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διευθυντής

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ΤΗΛ.: 27-135 — 29-967 ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 3.000

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ένα χαρούμενο κορίτσι

Δεν γράφει αυτή Έρχεται η ίδια να φλυσηρήσει όσα, ψυχρά και λακωνικά, στο γράμμα της θα διατύπωνε. Δεν έρχεται να ζητήσει την υπεράσπισι μιάς υποθέσεως. Τη χαρά της έρχεται να διαλαλήσει. Παρακολουθεί, λέει, τη στήλη αυτή, όπου οι άνθρωποι καμύοι βρίσκουν τη διέξοδο τους Έρωτες που δεν εϋδοκίμουν, καταστάσεις άρρωστες, κοινωνικές άδικίες, σκληρότητες της φύσεως, το πολύμορφο υλικό που συνθέτει τον πίνακα της ανθρώπινης δυστυχίας. Τά παρακολουθεί και θέλει να ριξη στον πίνακα μια γελαστή πινελιά. Το άλεγκρο μιάς θλιβερης συνδέσεως. Μια τελεία στο κεφάλαιο με τη θλίψη, για ν' άρχισή, έστω και για μόνη φορά το κεφάλαιο της χαράς — της δικής της χαράς.

Έτσι που τη βλέπουμε είνε. Η ένσάρκωσι της χαράς. Πηγή χαράς το βλέμμα, τα χείλη, η έκφρασι, ο κάθε της πόρος. Δεν είνε η θορυβώδης και όληρη χαρά, ούτε οι έκρηξεις της εξαλλης που μοιάζουν με μέθη. Η χαρά η δική της είνε η χαρούμενη διάθεσι, η πληρότητα μιάς υπάρξεως που είνε τακτοποιημένη με τον εαυτό της, που δεν έχει να ζητήσει τίποτε από τη μοίρα της, που είνε ίκανοποιημένη από τον τρόπο της ζωής της, από την πόλη στην όποια κατοικεί, από τον κόσμο που την περιβάλλει.

Θά λέγατε, ίσως, η εύνοημένη των θεών που όλα της έρχονται εύνοικα; Η τυχερή που περπατά πάνω σε πέταλο ρόδων; Η πλουσιογεννημένη που σκορπίζει το χρυσάφι στο δρόμο της. Η, τουλάχιστον, η πανωραία, η πενταόμορφη που παραμυθιού, που βέβαιη για την όμορφιά της, ζέρει πώς ό,τι ζήτηση δά της το δώση ή ζωή.

Τίποτα όμως απ' αυτά. Τίποτα περισσότερο από ένα κοινό κορίτσι. Μεστρία όλα. Μεσαίος τάδεος οικογένεια, που δα'τα μέλη της, με τον πατέρα επί κεφαλής, εργάζονται για να ζήσουν. Ούτε αυτή κάνει εξαίρεσι. Με τις μικρές εισπράξεις της συμβάλλει κι' αυτή στις ανάγκες της οικογενείας. Το πατρικό σπίτι έχει τις καλές και τις κακές μέρες του, τις άρρώστες, τους θανάτους, τις δυσάρεστες, τις γκρίνιες, (Όταν οι μέρες είνε καλές, γεννητρία της χαράς, καθώς είνε, χαιρείται διπλά. Κι' όταν οι μέρες είνε κακές, η κακία τους περνά από πάνω της χωρίς να την ποτίσει με την πίκρα της, όπως περνά το νερό πάνω από τα φτερά του κύκνου.

Πώς να μας το πη για να το καταλάβουμε; Η χαρά της είνε έσωτερική. Όμαλή και άδιάκοπη λειτουργία του όργανισμού της. Χαιρείται όπως έσεις άνοπνετες. Δεν είνε τίποτα το εξαιρετικό γι' αυτήν. Η φυσική της καταστάσι. Δεν υπάρχει μέσα της θέσι για τη λύπη. Τά πάντα κατέγονται από τη χαρά. Βλέπει τους λυπημένους, τους σκυμμένους, τους πανευγύνους, τους άπογοητευμένους και της έρχεται να τους ρω-

τήση: «Μά πώς τὰ καταφέρνετε; Ότι συμβαίνουν σ' έσας, συμβαίνουν, κι' έχουν συμβή, ή θα συμβούν και σε μένα. Εγώ όμως δεν αισθάνθηκα ποτέ όπως έσεις αισθάνεσθε»

Καμιά φορά, όταν βλέπει πότε τον ένα πότε τον άλλον νάχουν κι' από κάποια άφορη θλίψεως, σχηματίζει την έντύπωσι ότι βρίσκεται σε αταξία, ότι κάτι της λείπει, ότι είνε άτελής. Και επικαλείται από περιέργεια τη λύπη. Έτσι για δοκιμή. Νά καταλάβη τί είνε αυτό το στυφό φρούτο. Η λύπη όμως δεν έννοει να την πλησίωση κι' αυτό είνε η μόνη της... λύπη.

Φυσικά, δοκιμάσε και τόν έρωτα. Φορέας της άνησυχίας, της ταραχής, του πόνου, της όδυνος. Σ' αυτήν ήταν τονωτικό — σά να χρειάζοταν τόνωσι — της χαράς της. Ένα παιδί χαρούμενο όπως αυτή. Ένωσαν τις χαρές τους και διαχάλυσαν την άγάπη τους. Πισαμένοι από τὰ χέρια σκαφάλωναν σε κορφές βουνών, έπαίριαν τις βουτιές τους στη θάλασσα, περιφέρονταν με την ξεγνοιασιά πρωτόπλαστων σε κέντρα, σε θεάματα, στους δρόμους. Κάποτε όμως το άγόρι ήθελε λυπημένο. Είκοσιδυό χρονά παιδί. Δεμένο στην καρδιά της μαμάς, έξαρτημένο από το πορτοφόλι του μπαμπά απ' τις ασυτηρίες τους φυσιογνωμίες.

— Τι μούτρα είνε αυτά; του είνε γελώντας εκείνη

— Το σπίτι έξήγησε το παλ-λκάρι

Το σπίτι έπρόβαλε το βέτο του. Έπρεπε να κοπή ούτ ή ιστορία. Άλλοιώς... Οι άπειλές που χρησιμοποιεί το σπίτι όταν οι νεαροί παρμελούν τις σπουδές και παίρνουν το δρόμο της άταξίας. Άλλά και τις σπουδές αν τελείωνε, το σπίτι που είχε βλέψεις σε πολύφερνη, δε θά στεργε ποτέ στην ένωσι μαζί της

— Καταλαβαίνεις;

Πώς δεν καταλαβαίνει; Καταλαβαίνει και τον άποχαρητά, άπλυνοντας την παλάμη στα μαλλιά του.

— Καλή τύχη!

Ίσως — δεν είνε βέβαιον — να υγράνθηκαν τα μάτια της. Μελαγχολία μιάς στιγμής. Ός που να στασι στο σπίτι της — ντρέπεται που το όμολογεί — ξαναβρήκε το χαρούμενο εαυτό της. Ούτε όδυν, ούτε λύπη, ούτε στεναγμός. Και τον άγαπούσε που να παρη ή ευχή...

Άφου όμως ούτε η τσαλακωμένη άγάπη της είκοσιχρόνης κοπέλλας, δεν στάθηκε ικανή να της γίνη κορύωνος δακρύων, δεν της μείνει καμιά έλπιδα να γίνη κάποτε κι' αυτή σιωστό κορίτσι. Θέλει να πη κορίτσι με τις λύπες, με τις έννοιες, με τις στενοχώριες του.

— Δεν είνε φοβερό; ρωτά κι' ένας καταρράκτης γελίου εκβάλλει από το στόμα της.

Τά είνε και φεύγει. Πιο χαρούμενη από πρώτα. Δεν περπατά. Πελά. Και στην πίστι της τα μαλλιά της γίνονται μυιαδές μεταξωτές σημαούλες — σημαίες της χαράς — που κυματίζουν νύρω στον τραχήλο της.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

— Φτού να πάρη ή όργη!... Είνε απ' αυτά που πετάει το ύπουργειον Έφοδιασμού!... (Του Άρχέλου)

Λυρικό τραγούδι

Έρωτικό ταξίδι

Κάνε βάρκα την καρδιά μου κι' έμπα μέσα ν' άρμενίσης, να με πὰς όπου νομίσης, κι' όπου θέλεις να με πὰς... Κάνε βάρκα την καρδιά μου και μπορείς αν θέλεις μόνη, να κρατήσεις το τιμόνι, αν αλήθεια μ' αγαπάς.

Κάνε βάρκα την καρδιά μου και χωρίς σιγνή ν' άργήσης, έλα να την κυβερνήσης, με τον έρωτα όδηγό... Κάνε βάρκα την καρδιά μου και στην πρύμνη όταν γύρης, θάσαι σύ καρραβοκύρης και ο ναύτης σου, έγώ.

Μόνο εϋ θα με διατάξης να πηγαίνη ή βάρκα πρώτα ν' άποφεύγωμε το κΰμα όταν θάνα σαν βουνό... Άπ' τ' άστέρια θα διατάξης πώς το δρόμο μας θα βρούμε στην άγάπης μνή πνιγούμε τον βαθύν ώκεανό.

Κι' αν ή ώρα μας σημάνη και μάς εϋρη μαύρη μόρα θάνα ή σπερνή μας ώρα, με μια μοίρα τραγική... Μ' αν τυχόν βρεθώ λιμάνι που να μάς φιλοξενήση, τότε θ' άγκυροβολήση κι' ή βαρκοϋλα μας εκεί.

Κάνε βάρκα την καρδιά μου κι' έμπα μέσα ν' άρμενίσης, να με πὰς όπου νομίσης, όπου θέλεις να με πὰς... Κάνε βάρκα την καρδιά μου κι' έγω τόση έπιθυμία να βρεθώ σε τρικυμία για να δώ ό ή αγαπάς.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Τα δρομάτα της καρδιάς

ΣΟΝΙΑ

— Λυπούμαι που σε βλέπω να πονάς, Φεντόρ, μα τί θές να σου κάνω; 'Η καρδιά μου είναι δοσμένη σε άλλον και δεν μπορώ να τόν ξεχάσω...

— Κι' όμως θα πρέπει, Σόνια, να τόν ξεχάσεις.

— Κι' εσύ, Φεντόρ, γιατί δεν ξεχνάς εμένα; Είσαι νέος, όπως εγώ, ωραίος και πρό πάντων πλούσιος. Δεν έχεις παρά να κιττάξεις γύρω σου και θα βρεις χίλιες όμορφες γυναίκες, πολύ πιο όμορφες από μένα, που θα σου προσφέρουν πρόθυμα την αγάπη τους. Είναι κρίμα να υποφέρεις για μένα...

— Σ' αγαπώ, Σόνια. Δεν τ'ον νοιώθεις αυτό;

— Κι' εγώ τόν αγαπώ τόν άλλον. Γιατί να μη σε γνωρίσω πρωτίτερα; Τώρα πια δεν μπορούμε να είμαστε τίποτα περισσότερο από φίλοι.

*Ήταν η δεκάτη ίσως φορά που ο Φεντόρ Πόποβιτς έκανε την ερωτική του εξομολόγηση στη νεαρά και γοητευτική δακτυλογράφο της εφημερίδας «Γνώμη» στην οποία κι' αυτός εργαζόταν ως χρονογράφος. Και για δεκάτη φορά έπαιρνε την ίδια αρνητική απάντηση που γέμιζε την ψυχή του με μία βαρειά θλίψη.

Νέος, 32 χρόνων, ο Φεντόρ είχε γεννηθεί στην Πετρούπολη, είχε σπουδάσει εκεί φιλολογία, μα δεν θέλη-

σε ποτέ ν' ασκήσει το επάγγελμα του καθηγητή. Τον τραβούσε η λογοτεχνία, η ποίηση.

Μοναχογιός ενός πλούσιου εμπόρου, είχε την τύχη να κληρονομήσει τον πατέρα του κι' όπως τίποτα δεν τόν κρατούσε στη Ρωσία, έφυγε για το Παρίσι, όπου γρήγορα με το ταλέντο του κατώρθωσε ν' αποκτήσει μία διαλεχτή θέση στα γράμματα και στην κοινωνία.

*Ένας άλλος στη θέση του θα ήταν εύχιστος. Όσο ο Φεντόρ, που ήταν κατά βάθος μία φύσι ρομαντική, δεν ήταν καθόλου εύχαριστος απ' τη ζωή. Διψούσε για μία αγάπη μεγάλη, για ένα θερμό, παθητικό, πραγματικό έρωτα.

Και τόν έρωτα αυτόν δεν τόν είχε συναντήσει ως τώρα πουθενά.

Κι' έβλεπε παρουσιάστηκε μπροστά του η Σόνια, που προσελήφθη στην εφημερίδα του ως δακτυλογράφος. Ήταν μία ξανθή και γοητευτική μικρούλα, κομψή, λυγρή κι' ένα αγαπημένο κομμάκι και δυο θαυμάσια μάτια που καθρέφτιζαν το χρώμα τ' ουρανού.

*Ήταν Ρωσίδα κι' αυτή. Συμπλήρωσε στο Παρίσι τις σπουδές της και για να κερδίσει το ψωμί της έγινε δακτυλογράφος.

Στο αντίκρισμά της η καρδιά του Φεντόρ σκίρτησε.

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Το λάθος

*Ω! παίδες, εκ του καύσωνος Ιδρωκοπών και πλήττων κι' αναζητών ο φουκαρέας, της λύσεως τόν μίτον έσκέφθη, της θερμότητας την αύξηση ιδών, νύκτωρ να κατακλινώμαι κάγω ταρτασηδόν.

Και τας κουβέρτας πράγματι τας σχετικές κομίσας είδον εξαίφνης—ω! θεοί—δυο στρουμβουλές γοήσσας επί πλησίον ταρτασόν, άβρως εξηπλωμένες! κι' ησθάνθη τας δυνάμεις μου άγρίως φουνδωμένες!

—Ω! Τύχη λίαν γόνιμος! είπον έν μέσσω δίνης και βλέπων ύπερθεν έμου τό φώς λαμπράς σεληνης, έκρύβην και άνέμενον την έλευσιν σκοτίας όπως προδών έρωτικώς εις γλυκεράς θωπείας.

Και όντως, μετά δίωρον, της Σεληνός δυσάσης, γινώσκων δε τας θέσεις των μετ' άκριθείας πάσης τόν τοίχον έδρασκέλισον ώς Δόν Ζουάν νεάζων και εις την πρώτην έσπευσον πυριφλεγώς κοχλάζων.

—Ω! Μίς! έφέλισον αυτή γλυκέας έν' άκούσθ. Πλήν, φεύ! θωπεύων έψαυσον και μύ-

(στακα και μουσι!... Συγχρόνως δε με ήδραζον δυο χείρες (στιδαραι κι' ήκουσον φράσιν βροντεράν: «Τί (πασπατεύεις, ρε;».

*Ημαρτον! είπον έντρομος τό λάθος (μου ιδών πλην ούτος με ήδράζατο σφοδρώς κι' (άναφανδόν κι' άντι έρώτους να γευθώ νυκτερινούς, (ό τάλας, κατήλθον εκ της ταρτασός μ' άγρίας (κουτροβάλας, ήγουν ως στούκας έπεςον έν μέσσω της (αυλέας και βδέλλας εύθως έθεσον κι' είκοσι (Βεντουζέας!...

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Είχε βρή στο άδρό και αί-
θέριο αυτό πλάσμα τό ίσα-
νικό που χρόνια ζητούσε και
την αγάπης κεραυνόβολα.

*Ένα βράδυ που έφυγαν
μαζί, της μίλησε για τόν έ-
ρωτά του και της πρότεινε
να την κάνει γυναίκα του.

*Αντί όμως για τη χαρού-
μενη απάντησι που περίμε-
νε, τα μεγάλα μάτια της
Σόνιας τόν κύτταξαν με μία
όπερη θλίψη και τού απάν-
τησε:

— Λυπούμαι που θα σ' άρνηθώ, Φεντόρ. Αγαπώ ό-
μως κάποιον άλλο...

— Και είνε καλός αυτός
ό εύτυχς θνητός, Σόνια; κα-
τώρθωσε να ψθυρίσει ο
Φεντόρ. Σ' αγαπά όσο σου
αξίζει!

*Ένας στεναγμός που έ-
μοιαζε με λυγμό ήταν η ά-
πάντησις της Σόνιας και
δυο δάκρυα αλύκωσαν τό
πρόσωπό της.

*Αργότερα, σε κάποια
άλλη συναντήσι τους, τού-
δωσε περισσότερες λεπτομέ-
ρειες για τόν αγαπημένο
της: Ήταν ένας Γάλλος σω-
φέρ. Ήραίο παιδί, μα επι-
πόλαιο. Της υποσχέθηκε
πολλά, κατέκτησε την καρ-
διά της, κέρδισε την έμπι-
στοσύνη της και ό,τι άλλο
επιθυμούσε απ' αυτήν και
στό τέλος την εγκατέλειψε.

Μα' όλα αυτά η Σόνια δεν
μπορούσε να τόν ξεχάσει.

*Ήταν η πρώτη και μοναδι-
κή της αγάπη κι' έλπιζε
πάντα πως άργά ή γρήγορα
θα ξαναγύριζε κοντά της.

*Ένα χρόνο όλόκληρο ο
Φεντόρ αγωνίστηκε μάταια
να την κινή να πέσει στην
αγκαλιά του. Στο τέλος ό-
μως βλέποντας πως η Σό-
νια έμενε άκαμπτη, πιστή
σ' έναν άνδρα που δεν της
αξίζει, αποφάσισε να ζητήσει
σ' άλλη γυναίκα την εύ-
χία. Και δεν άργησε να συν-
δεθί με μία ωραία Παριζιά-
να που τόν έπισκεφτόταν τα-
χικά στο κομψό του δια-
μέρισμα. Τότε όμως συνέ-
βη κατι τό άναπάντεχο.

*Ένα βράδυ, την ώρα που,
δπως συνήθως, περίμενε την
φιλενάδα του, ή πόρτα χτύ-
πησε και ο Φεντόρ έτρεξε ν'
ανοίξει βέβαιος πως θα ήταν
η Μιρέιγ. Μα βρέθηκε μπρο-
στά τη Σόνια.

Την αγκάλιασε χαρούμε-
νος. Μα εκείνη δεν πρόφερε
λέξι.

Σε μία στιγμή, καθώς
της μιλούσε για τό μέλλον,
ένοιωσε τό χεράκι της πα-
γωμένο και είδε την όψη της
χλωμή.

— Σόνια! ξεφώνισε. Τί έ-
παθες; Τί έχεις;

Στηλώνοντας τότε τα με-
γάλα της μάτια πάνω του,
τού είπε άργά, πονεμένα:

— Πειθαίνο φαρμακωμέ-
νη γιατί ούτε κι' εσύ μ' ά-
γάπησες αληθινά, αφού
έμπλεξες με μία άλλη. Τό
μόνο πράμα που με κρατού-
σε στη ζωή, μετά την εγκα-
τάλειψι του άλλου, ήταν η
δική σου αγάπη που την
θεωρούσα πιστή, άφοσιωμέ-
νη. Κι' η έλπίδα αυτή είχε
αρχίσει να έκτοπιζή την ά-
γάπη μου για τόν άλλον...

*Αλλά εσύ...

Δεν πρόφτασε να συνεχί-
ση γιατί ξεψύχησε σαν πουλί
στην αγκαλιά του!...

ΙΒΑΝ ΜΠΟΥΝΙΝ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πιχάντικο ρεπορτάζ

*Ο «Παγκανίνι» ή ωραία όπερέ-
τα του Λέχαρ με την γλυκύτατη μου-
σική, σημειώνει πέννες στη Λυρική
Σκηνή. Ο «Παγκανίνι», δεν παίζεται
σε άπογευματινές παραστάσεις γιατί
είναι πολύ κουραστικός, ο ρόλος τού
τενόρου (Παγκανίνι) που φθάνει ως
«οι» νατουράλε.

Στό δύσκολο αυτό ρόλο, που ύπο-
δύεται τώρα ο τενόρος Ιωαννίδης, θα
έμφανισθ άργότερα ο Κοκολιός.

*Όπως άνηγγειλε πρό μηνός,
πρώτος ο «Θησαυρός» ή κ. Κυβέλη, θα
κάνη τόν χειμώνα μία ακόμη έκτακτη
έμφανισι στο Βασιλικό Θέατρο. Τό έρ-
γο που θα παίξει δεν έχει ακόμη κα-
θορισθ, πιθανόν όμως να είναι ή «Α-
θώα Αμαρτωλή» τού πρίγκιπος Νικο-
λάου ή ή «Αγνωστός» τού Μπισσόν.

Στό Βασιλικό Θέατρο, θα κάνει έ-
πίσης τόν χειμώνα μία έκτακτη έμφα-
νισι και ή κ. Κατερίνα.

*Η «Μασκάτ» ή τόσο ωραία ό-
περα — κωμικ τού Όντράν, που δεν
άρεσε ως μουσική κωμωδία «κατέδη-
κε» από τό θέατρο «Ντορέ» με μεγάλο
παθητικό.

*Ας σημειωθ ότι μόνο τό κροτού-
μα τών αδελφών Καλουτά έστοίχισαν
32 εκατομμύρια, άλλα δε 60 εκατομ-
μύρια τά σκηνικά! Συνέβη δηλαδή ό,τι
με την «Κάρμεν» πέρυσι στο «Ρέξ».

*Η Καύλα Νικολαΐδου, που φεύγει,
στις 24 Αυγούστου για τό Παρίσι,
για να εκπροσωπήσει τό ελληνικό τρα-
γούδι στο φεστιβάλ της Ουνέσκο, θα
έμφανισθ εκεί με δυο πολυτελέστατα
κροτούμια, τα «Κυρά Φροσύνη» και
«Πρόμαχος Αθηνά», μοντέλα τού Σκα-
λιντώ, που έστοίχισαν από 10 εκατομ-
μύρια, τό καθένα!

Στό ίδιο φεστιβάλ θα λάβη επίσης
μέρος ή Βάσω Γαϊτανίδη, και θα τρα-
γουδήσει μεταφρασμένα στη γαλλική
απ' τόν κ. Δ. Γιαννουκάκη τά γνωστά
ελληνικά τραγούδια «Αδίκη πήγαν τά
νειάτα μου» (Αττική) και «Χθές τό
βράδυ όνειρεύτηκα» (Γιαννίνη).

*Ο θίασος τού δημοφιλούς κωμι-
κού Β. Αργυροπούλου, θα μεταθί κατά
τά τέλη Σεπτεμβρίου για σειρά παρα-
στάσεων στην Κωνσταντινούπολη.

*Ο θίασος Λογοθετίδη εξ άλλου,
εξησφάλισε για τη χειμερινή σαιζόν
τό θέατρο «Κεντρικόν» όπου θα συνε-
χισθ τίς παραστάσεις του.

Ο ίδιος θίασος θα παρουσιάσθ έν-
τός της εβδομάδος στο θέατρο «Μα-
κέδο», την κωμωδία τού Λετράζ «Μία
νύχτα για σας κυρία μου» κατά με-
τάφρασι τού κ. Δ. Γιαννουκάκη.

*Η Ήρώ Χαντά, στην Κωνσταν-
τινούπολη άποχώρησε από τό θίασο
Βερώνη — Μαυροπούλου κι' έμφανί-
ζεται τώρα, ως άτραξιόν σ' ένα από
τά εκεί κοσμικά κέντρα.

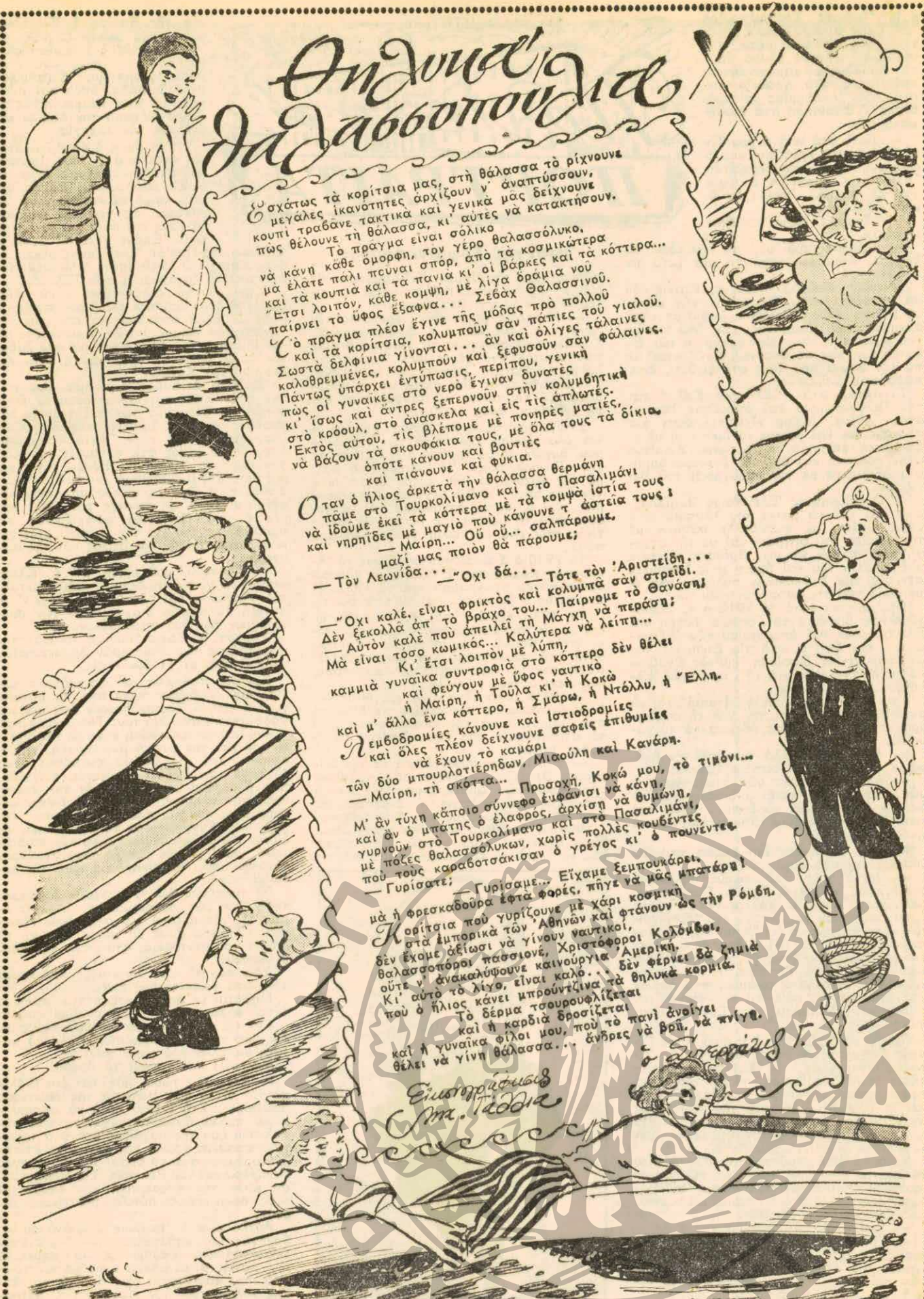
*Επίσης ο γνωστός τραγουδιστής
Σπύρος Σκλαβούνος που συνέβη να
γνωρίζη και τά τούρκικα, εξελίχθη τώ-
ρα σε... κονφερανσιέ!

*Υστερα από ένα θριαμβευτικό
τουρνέ στα Δωδεκάνησα γύρισε στας
Αθήνας ή συμπαθής τραγουδίστρια
Κάκια Μένδρη.

Συγκινητική ήταν ή ύποδοχή που της
έγινε στην ιδιαίτερη πατρίδα της, την
Κάλυμνο. Από όλα τά γύρω χωριά
είχαν συγκεντρωθ όί κάτοικοι, και δι-
ανυκτέρευσαν στο ύπαιθρο, για να την
ακούσουν να τραγουδή τά ωραία τρα-
γούδια τού νησιού τους.

— Σε μία μεγάλη φιλανθρωπική
παραστάσι που θα γίνη την 1ην Σε-
πτεμβρίου στο θέατρο «Ρέξ», ο δημο-
φιλής ήθοποιός Πέτρος Κυριακός θα
παίξει στο πατριωτικό σκέτος τού κ.
Δ. Γιαννουκάκη «Κρητική Ψυχή».

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Θηλυμάζα θαλασσοπούλα

Όσάκις τά κορίτσια μας, στη θάλασσα τό ρίχνουνε
μεγάλες ικανότητες αρχίζουν ν' αναπτύσσουν,
κουπί τραβάνε τακτικά και γενικά μας δείχνουνε
πως θέλουνε τη θάλασσα, κι' αυτές να κατακτήσουν.

Τό πράγμα είναι σολικό
να κάνει κάθε όμορφη, τόν γέρο θαλασσόλυκο,
μα έλάτε παλι πειναί σπόρ, από τά κοσμικότερα
και τά κουπια και τά πανιά κι' οι βάρκες και τά κόττερα...
Ετσι λοιπόν, κάθε κομψή, με λίγα δράμια νου
παίρνει τό ύφος έξαφνα... Σεβάχ Θαλασσινού.

Τό πράγμα πλέον έγινε της μόδας πρό πολλού
και τά κορίτσια, κολυμπουν σαν πατίες τού γιαιλού.
Σωστά δελφίνια γίνονται... αν και ολίγες τάλαινες
καλοθερμμένες, κολυμπουν και ξεφουσκούν σαν φάλαινες.
Πάντως υπάρχει στο νερό έγιναν δυνατές
κι' ίσως και άντρες ξεπερνούν στην κολυμβητική
στο κρόουλ, στο άνασκελα και εις τίς άπλωτες.
Εκτός αυτού, τίς βλέπουμε με πονηρές ματιές,
να βάζουν τά σκουφάκια τους, με όλα τους τά δίκια,
όποτε κάνουν και βουτιά
και πλύνουν και φούκια.

Όταν ο ήλιος άρκετά την θάλασσα θερμάνη
πάμε στο Τουρκολίμανο και στο Πασαλιμάνι
να ιδούμε εκεί τά κόττερα με τά κομψά ίστια τους
και νηρηίδες με μαγιό που κάνουν τ' άστρία τους!

— Μαίρη... Ού ού... σαλπάρουμε,
μαζί μας ποίον θα πάρουμε;

— Τόν Λεωνίδα... — Όχι δά... Τότε τόν Άριστεΐδη...

— Όχι καλέ, είναι φριχτός και κολυμπά σαν στρείδι...
Δεν ξεκολλά απ' τό βράχο του... Παίρνουμε τό Θανάση!

— Αυτόν καλέ που απείλει τη Μάγχη να περάσει;
Μά είναι τόσο κωμικός... Καλύτερα να λείπει...

Κι' έτσι λοιπόν με λύπη,
καμμία γυναίκα συντροφιά στο κόττερο δεν θέλει
ή Μαίρη, ή Τούλα κι' ή Κοκώ
και μ' άλλο ένα κόττερο, ή Σμάρω, ή Ντόλλυ, ή Έλλη.

Νεμβρομίες κάνουνε και Ιστιοδρομίες
και όλες πλέον δείχνουνε σαφείς επιθυμίες
να έχουν τό καμάρι
των δύο μπουρλοτιέρηδων, Μισούλη και Κανάρη.

— Μαίρη, τί σκόττα... Προσαχή, Κοκώ μου, τό τιμόνι...
Μ' άν τύχη κάποιο σύννεφο έμφανισι να κάνει,
και αν ο μπάπης ο έλαφρός, άρχισθ να θυμάνη,
γυρνούν στο Τουρκολίμανο και στο Πασαλιμάνι,
με πόδες θαλασσολύκων, χωρίς πολλές κουβέντες
που τούς παραδοσάκιζαν ο γρέγος κι' ο πουνέντες.

— Γυρίσατε; — Γυρίσαμε... Είχαμε ξεμπουκάρει,
μα ή φρεσκοδούρα έφτα φορές, πήγε να μας μπατάρι!

Κορίτσια που γυρίζουν με χάρι κομψή
στα έμπορικά τών Αθηνών και φτάνουν ως την Ρόμμη,
δεν έχουν αέθισι να γίνουν ναυτικοί,
θαλασσοπόροι πασιονε, Χριστόφοροι Κολόμβοι,
ούτε ν' ανακαλύψουνε καινούργια Αμερική.
Κι' αυτό τό λίγο, είναι καλό... δεν φέρνει δά ζημιά
που ο ήλιος κάνει μπρούντζινα τά θηλυκά κορμιά.

Τό δέρμα τσουρουφλίζεται
και ή καρδιά δροσίζεται
και ή γυναίκα φίλο μου, που τό πανί άνοίγει
θέλει να γίνη θαλασσα... άνδρες να βρή, να πνίγει.

Είπαμε φίλοι
Μα. Τζοβιά

Ο Στρατηγός

Ο Ιωάννης Σοφιανόπουλος είναι ο μεγαλύτερος ξενύχτης που υπάρχει μέσα στο σημερινό πολιτικό κόσμο. Μου το ωμολόγησε χαμογελώντας, καθισμένος στο γραφείο του στην οδό 'Ακαδημίας και πρόθυμος ν' απαντήσει στα ερωτήματά μου.

— Ποτέ στα νειάτα μου δεν με βρήκε στο κρεβάτι μου ή αναστολή, μου εξομολογείται. 'Επρεπε ν' ανατείλει ο ήλιος για ν' κοιμηθώ. 'Εκτός αν ήμουν άρρωστος...

— Σήμερα κύριε πρόεδρε; ρωτούμε.

— Σήμερα παιδί μου, το έχω κόψει το ξενύχτι. Κοιμάμαι κατά τη μία μετά τα μεσάνυχτα!

— Άσπεια; Σοβαρά το έλεγε; Κανείς δεν θα μπορούσε να το ξέρει. 'Ενα εινε ωστόσο βέβαιο: Πώς ο Ιωάννης Σοφιανόπουλος άρχηγος του Κόμματος των 'Αριστερών Δημοκρατικών, και πρώην ύπουργός των 'Εξωτερικών, εινε σε όλα του, αρχίζοντας από την έννοια που δίνει στο ξενύχτι, ένας παράξενος άνθρωπος.

Γεννήθηκε στα 1887 στα Καλάδρυτα της Πελοποννήσου και σπούδασε Νομικά στην 'Αθήνα. Μόλις είχε τελειώσει τις σπουδές του και άρχισε να διηγούρη με εξαίρετική επιτυχία, νεαρώτατος άνεμιχθη στην πολιτική και ανέλαβε διάφορα δημόσια αξιώματα με την υποστήριξη του Βενιζέλου.

— Ο άειμνηστος 'Ελευθέριος Βενιζέλος, μου λέει και τα μάτια του λάμπουν από ευγνωμοσύνη, με περιέβαλλε πάντοτε με την μεγάλη του εκτίμηση και με την στοργή του, τολμώ να πώ. Βρέθηκα πάντοτε στο πλευρό του και ήμουν στις ιστορικές στιγμές των Βαλκανικών πολέμων στο έπιτελείο των στενών συνεργατών του...

Πραγματικά κατά το 1912 ο κ. Σοφιανόπουλος διηύθυνε το Γραφείο Τύπου και Πληροφοριών του ύπουργείου των 'Εξωτερικών, και έπειτα από τις επιτυχίες του στη θέση εκείνη, διορίσθη Νομικός Σύμβουλος στην έπιτροπή για τη χάραξη των 'Ελληνοσερβικών συνόρων.

Και ο κ. Σοφιανόπουλος έτοιμάζεται να συνεχίσει την αόηγητη του για τη σταδιοδρομία του, ρουφώντας ήδονικά το τσιγάρο του.

— Καπνίζετε πολλά τσιγάρα την ημέρα, κ. πρόεδρε; τον ρωτάμε ξαφνικά.

— Άλλοτε κάπνιζα σαν άτμομηχανή! μάς απαντά. Τα πακέττα διαδέχονταν το ένα το άλλο. Τώρα το έχω... κόψει και καπνίζω πέντε ως δέκα το πολύ τσιγάρα το εικοσιτετράωρο.

Και... ανάδοντας ένα ακόμα τσιγάρο επανέρχεται στο θέμα του:

— Μετά τους Βαλκανικούς πολέμους, διορίσθηκα, το 1914, Γενικός Γραμματέας του Δήμου 'Αθηναίων και το 1916 Γενικός Γραμματέας του ύπουργείου των 'Εξωτερικών στην προσωρινή κυβέρνηση της Θεσσαλονίκης. Τέλος, το 1917, όταν η κυβέρνηση στο Βενιζέλου ξαναγύρισε στην 'Αθήνα διορίσθηκα Γενικός Γραμματέας του ύπουργείου της 'Εθνικής Οικονομίας στο όποιον υπαγόταν και η Διεύθυνση της 'Εργασίας, καθώς και το τμήμα της 'Εθνικής Προνοίας...

Πρέπει να λεχθή πως η περίοδος της Γενικής Γραμματείας στο ύπουργείο της 'Εθνικής Οικονομίας, του Σοφιανόπουλου υπήρξε πολύ αποδοτική, γιατί τότε, για πρώτη φορά, ψηφίστηκαν και εφαρμόστηκαν οι βασικοί νόμοι για την 'Οργάνωση της 'Εθνικής Οικονομίας του τόπου και για τον έλεγχο των ανώνυμων εταιρειών, των ασφαλιστικών επιχειρήσεων κτλ.

Μετά το τέλος του πρώτου παγκοσμίου πολέμου ο σημερινός πρόεδρος των Δημοκρατικών 'Αριστερών συμμετέσχε σε διάφορες αποστολές στο έξωτερικό ως νομικός και οικονομικός σύμβουλος.

— Και το 1924; ρωτούμε.

— 'Επήγα στη Σοβιετική 'Ενωσι για περιοδεία, μάς απαντά. Κι' όταν γύρισα γράψα μια σειρά από άρθρα στην έφημερίδα 'Ελεύθερον Βήμα γύρω από το ταξίδι μου πούκαναν έντυπωση.

Το 1926, ο Σοφιανόπουλος περιόδεψε και στα Βαλκάνια και ξαναγράψε τις έντυ-

Ιωάννης Σοφιανόπουλος

πώσεις του στο «Βήμα». Κι' αργότερα τις εξέδωσε σε ένα μικρό βιβλιαράκι με τον τίτλο «Πώς είδα την Βαλκανική».

— Νεώτερος αγαπούσα αφάνταστα την λογοτεχνία, μάς λέει ο κ. Σοφιανόπουλος. Κυριολεκτικά ρουφούσα τα διάφορα βιβλία που πέφταν στα χέρια μου. Αρχαία φιλολογία, νεώτερη λογοτεχνία, φιλοσοφία, ό,τι δήποτε τέλος είχε σχέση με τα γράμματα και τις τέχνες με απασχολούσε και με ενδιέφερε πάρα πολύ.

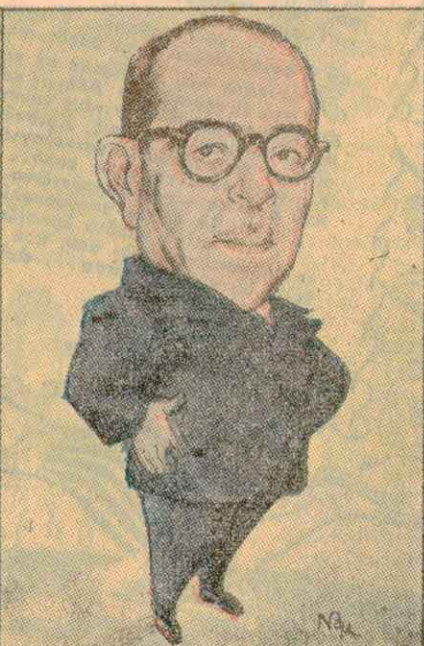
— Αργότερα όμως και συγκεκριμένα όταν ολοκληρώσα την σειρά των ταξιδιών μου, άρχισε να με τραβά η νέα έπιστήμη της «Γεωπολιτικής». Η Γεωπολιτική μαζί με την ψυχολογία της μάας αποτελούσε την ώρα αυτή τις δυο μεγάλες μου αδυναμίες, και μ' αυτές ασχολούμαι, εκτός φυσικά από τη μελέτη της έξωτερικής πολιτικής που εινε και αυτή το μεγάλο μου πάθος.

Το 1930 ο Σοφιανόπουλος ίδρυσε το 'Αγροτικών Κόμμα της 'Ελλάδος, με καθαρά σοσιαλιστικό πρόγραμμα και το 1932, έπικεφαλής 5 βουλευτών, μπήκε στη Βουλή.

Το 1933 εξέλεξε και πάλι βουλευτής και με τον ίδιο αριθμό βουλευτών ξαναμπήκε στην Βουλή, συμμετέχοντας τη φορά αυτή στο συνασπισμό των Δημοκρατικών Κομμάτων με τους Βενιζέλο, Καφαντάρη, Παπαναστασίου και Μυλωνά.

Το 1935 μετά το κίνημα του Μαρτίου, ο Σοφιανόπουλος κατόρθωσε να διαφύγει στο Παρίσι, μετά την καταδίκη του από το στρατοδικείο της Θεσσαλονίκης σε ισόβια δεσμά.

— Στο Παρίσι συναντήθηκα με τον άειμνηστο Βενιζέλο — άφηγείται ο πρόεδρος των 'Αριστερών Δημοκρατικών — και ο 'Εθνάρχης μου πρότεινε να αναλάβω την άρχηγία του Κόμματος των Φιλελευθέρων. Φυσικά άρνήθηκα και έπτα στον 'Ελευθέριο Βενιζέλο: «Δέν μπορώ, κύριε πρόεδρε, να δεχτώ να κληρονομήσω μια περιου-

Ιωάννης Σοφιανόπουλος

σία της όποιος ο ιδιοκτήτης δεν πέθανε ακόμα!...

Στο Παρίσι ο Σοφιανόπουλος έμεινε λίγον καιρό και, όταν πήρε άμνηστία, ξαναγύρισε στην 'Ελλάδα, όπου και συνέπληξε με τους κομμουνιστάς το Λαϊκό Μέτωπο του όποιου και ανέλαβε την άρχηγία.

Ήρθε όμως η 4η Αύγουστου και φυσικά από τους πρώτους που στάλθηκαν έξωρα ήταν και ο Σοφιανόπουλος. 'Εμεινε αρκετό καιρό σε κάποιο νησί του Αιγαίου, ως που τον άφήσανε να φύγει και πάλι για το έξωτερικό. 'Επήγε τότε κι' εγκαταστάθηκε στο Παρίσι. 'Εκεί έμεινε μέχρι τον Φεβρουάριο του 1940 όποτε ο Μεταξάς του επέτρεψε να ξαναγύριση στην 'Ελλάδα.

Στην κατοχή φυλακίστηκε στο 'Αδερφ και όταν άφείθηκε ελεύθερος συνέπληξε μαζί με άλλα σοσιαλιστικά στοιχεία την 'Ενωσι των Δημοκρατικών 'Αριστερών. Με την ιδιότητά του αυτή κατέδχη στο Λίβανο, χωρίς όμως να συμμετάσχη στην κυβέρνηση του Καίρου.

Μετά το Δεκεμβριανό κίνημα, συμμετέσχε στην κυβέρνηση του στρατηγού Πλαστήρα ως ύπουργός των 'Εξωτερικών και προήδρευσε στην διάσκεψη της Βάρκιζας. Αργότερα έπληξε στον 'Αγιο Φραγκίσκο όπου έλαβε μέρος στις εργασίες του 'Οργανισμού των 'Ηνωμένων 'Εθνών. Λίγες μέρες μετά τον σχηματισμό της Κυβερνήσεως Σοφούλη, ο Σοφιανόπουλος παρητήθη και μέχρι περίπου τις εκλογές του 1950 παρέμενε στο έξωτερικό συνεχίζοντας τις προσπάθειες του για την έπιτευξη μιας συνεννόσεως μεταξύ της δεξιάς και της αριστεράς.

— Πιστεύω, μου είπεν, ότι η 'Ελλάς μπορεί να γίνει ο συνδετικός κρίκος μεταξύ της 'Ανατολής και της Δύσεως, αντί ν' αποτελή το σημείο διαχωρισμού των συμφερόντων των δύο παρατάξεων.

Σήμερα ο Σοφιανόπουλος ήγείται της παρατάξεως των 'Αριστερών Δημοκρατικών στην Βουλή, με 11 βουλευτάς.

Κοντός, παχουλός, με πονηρότατα μάτια, που σπιθίζουν πίσω από τα μεγάλα γυαλιά του, ο Σοφιανόπουλος έχει μια μεγάλη αγάπη στη ζωή του: Την μητέρα του.

— Στη γυναίκα αυτή χρωστώ την ύπαρξί μου και την ψυχική μου άγωγή, με βεβαιώνει, και μια βαθειά συγκίνηση δονεί τη φωνή του. Πρέπει να ξέρετε, συνεχίζει, πως η μητέρα μου μ' έδιδε την αγάπη προς τον πλησίον, αγάπη που διέπει σήμερα όλες μου τις πράξεις, κοινωνικές και πολιτικές. Γυναίκες σαν τη μητέρα μου άξιζουν την αιώνια ευγνωμοσύνη των παιδιών τους, γιατί με τις αρετές τους στολίζουν το σπίτι τους, την οικογένειά τους, την πατρίδα τους!

Ο πρόεδρος των 'Αριστερών Δημοκρατικών δεν εινε παντρεμένος. Άλλοτε έμενε με την αδελφή του στην οδό Πατησίων. Σήμερα όμως ζή μόνος του, με τα βιβλία του συντροφιά, στο σπίτι της οδού Ακαδημίας.

Στο φαγητό εινε λιτάτατος και κρασί μόνο στα γεύματά του πίνει.

Ντύνεται με αρκετή κομψότητα, συνήθως με οί φορεσιές του έχουν σκούρο χρώμα.

Για τις γραβάτες δεν πολυενδιαφέρεται. Γό μόνο που τον χαρακτηρίζει εινε το μαλακό καπέλλο που φορεί πάντοτε.

Μελετάει και γράφει το βράδυ.

— 'Ετοιμάζω τώρα, μάς λέει ένα βιβλίο με τον τίτλο «Η 'Ιστορία της Νεωτέρας 'Ελλάδος». Στο βιβλίο αυτό θα άποκαλυφθούν πολλά άγνωστα γεγονότα από την πολιτική ζωή της πατρίδος μας στα τελευταία σαράντα χρόνια και άγνωστες έπίσης λεπτομέρειες από τη δράσι του άειμνηστου Βενιζέλου και του Ρεπουλη. Τις συγκέντρωσα κατά την προσωπική μου έπαφή με τους άειμνηστους αυτούς πολιτικούς άνδρας.

Αυτός εινε ο Ιωάννης Σοφιανόπουλος, άρχηγος της παρατάξεως των 'Αριστερών Δημοκρατικών. Πρέπει δε να σημειωθή πως συνδέεται με μακρά φίλια με τον πολιτικό του 'άντίποδα και διάκτη του επί 4ης Αύγουστου, τον Κωνσταντίνο Μανιάδακη!

ΑΛΕΞ. Γ. ΠΩΛ

ΧΡ.Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Το ρομάντζο

ΜΙΑΣ ΜΙΚΡΗΣ ΑΡΡΩΣΤΗΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Φθισαρισινά βράδυ. Μέσα στο σανατόριο μιά μικρούλα αρρώστη, η Ρίτα Πλουμίδη, αγωνιά. Κάνει αιμόπτυσι και φωνάζει τους αγαπημένους της... Η φτωχή αρρώστη είχε κόρη του δικαστικού κλητήρα 'Ιακώβου Πλουμίδη. Ο Πλουμίδης χάρησε και ξαναπαντρεύτηκε μιά κακόψυχη γυναίκα, που γίνεται μετά το γάμο, ο τύραννος του άντρός της και της μικρής Ρίτας. Μα η Ρίτα είχε μιά παρηγοριά μέσα στο υστερήσι της. Τα φίλια του ευνοήλικου γείτονά της, του Παύλου, γιοιού ενός πλούσιου κτηματού, του κύρ Σωτήρη Στράλη. Η άθλια φίλια των δυο παιδιών δεν άργει να γίνει μιά θερμή, μ' αγνή αγάπη. Η μητριά της Ρίτας μαθαίνει τις σχέσεις τους και στέλνει το γέρο 'Ιακώβο ν' αξιώσει απ' τον κύρ Σωτήρη την νόμιμη ένωση των δυο νέων. Ο γέρο Στράλης γίνεται έξω φρενών. Αυτό δά έλειπε. Να παντρεύη το γιο του, γιά τον οποίο κάνει μεγάλα όνειρα, με μιά κορμολού!...

Οι λυγμοί τον πνίξαν. Τα δάκρυα, ασυγκράτητα, πήρανε το δρόμο στο ρυτιδωμένο του πρόσωπο... Ο Στράλης τον κτύπησε περίεργα, λιγάκι συγκινημένος. Άνοιξε το πορτοφόλι του, κι έβγαλε δυο - τρία μεγάλα χαρτονομίσματα. — Νά, πάρε... του είπε.

Κατακόκκινος, ο 'Ιακώβος σήκωσε το κεφάλι του. Από τα ματάκια του δεν τρέχανε πιά δάκρυα, μόνο πεταγόντουσαν ωργισμένες λάμψεις. — Ποιος σας ζήτησε λεφτά;... φώναξε με μιά φωνή που χέριζε ψιλή από το θυμό του.

— Φτωχός είσαι... Δεν είναι ντροπή η φτώχεια... Πάρε αυτά να κάνης κάτι στο σπίτι σου, στην κόρη σου...

— Κρατήστε τα λεφτά σας, κύριε Στράλη, όπως και το γιο σας. Αν ήρθα σήμερα σε σας, δεν ήρθα για να καλοπαινώ, τρέψω την κόρη μου μ' ένα πλουσιόπαιδο, ήρθα για να προσπαθήσω να την κάνω ευτυχισμένη... Γιατί δεν είναι, το νοιώθω πως δεν είναι, δεν μπορεί νάναι ευτυχισμένη η κόρη μου... Αυτό όμως είναι κάτι που δέ σας ενδιαφέρει βέβαια εσάς. Μιά φορά, το σημερινό μου διάβημα θέλω να πιστέψετε πως δεν ήταν καθόλου επιχείρησι... Και φτωχός αν ήταν ο γιος σας, πάλι θαρχόμουν να σας γυρεύω την ευτυχία της κόρης μου...

— Παύλ, περισσότερο, τώρα που ο γιος μου είναι πλούσιος... Η ευτυχία της κόρης σου θα έσασφαιλιζότανε διπλά...

— Δεν έχουμε να πούμε τίποτ' άλλο, κύριε Στράλη... είπα αποφασιστικά ο 'Ιακώβος. Σας ζητώ συγγνώμη που σας ένοχλησα. Καλημέρα σας...

Γύρισε σπίτι του ο δικαστικός κλητήρας, με το κεφάλι του σκυμένο, ζαλισμένος από το φοβερό χτύπημα. Η Φωτεινή τον περίμενε στην κρεβατοκάμαρα.

— Λοιπόν... τον ρώτησε με το στόμα και με τα μάτια.

Ο 'Ιακώβος έπεσε αποκαμωμένος απάνω σε μιά καρέκλα. — Λέγε!... τον πρόσταξε η γυναίκα του.

— Πού είν' η Ρίτα;... ψιθύρισε εκείνος. — Στην κουζίνα... Μίλα σιγά... Τι σουπε ο Στράλης;... — Ούτε λέξι ν' ακούση για γάμο... Προσρίξει, λέει, το γιο του, για βουλεύτη, για ύπουρο...

— Τό περίμενα!... — Σώπασε για λίγο η Φωτεινή, κι ύστερα ξανάπε: — Καί τώρα;... Τι σκέφτεσαι να κάνης;...

— Σήκωσε τους ώμους του ο ανθρωπάκος: — Ξέρω κι' εγώ... Τι λες κι' εσύ;... — Τι να πώ εγώ;... Τι μου πέφτει έμένα λόγος για να πώ;... Έσύ είσαι ο πατέρας της, δική σου δουλειά είναι αποκλειστικά να ταχτοποιήσης αυτή την υπόθεσι...

Αποκαμωμένος εκείνος, άφισε τα χέρια του να πέσουν άνονα: — Έχεις δίκιο... μουμουρίσε. Δική μου δουλειά είν' αυτή...

— Άντε, και μην άργης... Μιά και δεν κατάφερες να κανονίσης το γάμο τους, κανόνισε, τουλάχιστον, το χωρισμό τους, για να πάψης να ρεζιλεύεσαι!...

— Ναι... Ναι... Θα τον κανονίσω... — Τώρα, άμέσως!... Πήγαινε στην κουζίνα και μίλα της... Μην ανάβਾਲης. Άντε, σήκω...

Τον σήκωσε σχεδόν με τη βία, κι' εκείνος ξεκίνησε μηχανικά για την κουζίνα. Καθώς έφευγε, η Φωτεινή του πρόσθεσε: — Καί, αούστρά... Νά κοπή με το μαχαίρι αυτή η ιστορία!...

Μπήκε στην κουζίνα ο 'Ιακώβος, κι' έκλεισε πίσω του μαλακά την πόρτα. Η κουζίνα όλη φωτιζόταν από ένα μικρό λυχναράκι, του λαδιού, που ήταν αναμένο απάνω από το νεροχύτ. Σε μιά μισοσκότεινη γωνιά, θρισκόντουσαν ένα σωρό κορμολού. Ο κλητήρας τα λύνωσε, κι' έσκυψε. Άμέσως, η Ρίτα πετάχτηκε.

— Σήκω, Ρίτα... της είπε σιγά, με μελαγχολικό τόνο, ο πατέρας της. Έχω να σου μιλήσω...

Πειθήνια, εκείνη σηκώθηκε όρθή. Είχε

πείσει ντυμένη μέσ' στα κουρέλια, κι' έτσι δεν χρειαζόταν να ντυθή.

— Κάτσε σ' αυτήν την καρέκλα, Ριτούλα... της είπε γλυκά ο 'Ιακώβος. — Έκείνη υπάκουσε μηχανικά, κι' έκατσε σε μιά καρέκλα με φαγωμένη ψάθα. Μπροστά της στάθηκε ο πατέρας της, όρθος. Της χείδεψε τα μαλλιά, κι' ύστερα, σηκώνοντάς της το πηγούνι, την κτύπησε τονέμενος στα μάτια.

— Καύμένη μου, Ριτούλα... της ψιθύρισε. — Γιατί, πατέρα;... Τι τρέχει;... — Γιατί το όνειρό σου, κορμούλα μου, δεν είναι ποτέ γραφτό να γίνει πραγματικότητα...

— Το όνειρό μου;... Έκανε η Ρίτα, παγωμένη. — Ναι... Το όνειρό σου... — Δεν σε καταλαβαίνω, πατέρα... Ξαναχάιδεψε τα μαλλιά της κόρης του ο φτωχός κλητήρας, και της είπε πολύ σιγά: — Πήγα σήμερα να δώ το γέρο - Στράλη...

— 'Η Ρίτα πετάχτηκε όρθή: — Πού πήγες;! τον έρωτησε σχεδόν άγρια. — Στόν... στον πατέρα του Παύλου... της απάντησε εκείνος, διαταχτικά, χαμηλώνοντας τα μάτια του σαν ένοχος.

— Τι πήγες να κάνης, πατέρα... — Νά του μιλήσω... — Για ποιά ζήτημα;... Τι έχεις να πής εσύ μαζί του;... Πέσιμου, έξηγησού μου...

Η φωνή της Ρίτας ήτανε ταραγμένη, έδγαυε βραχνή από την εαφνική της αναστάτωση. Το στήθος της άνεδοκατέβαινε γεμάτο αγωνία.

— Μην κάνης έτσι, παιδί μου... Έκανε ο 'Ιακώβος. Ήρεμήσε λιγάκι... — Πέσ' μου, πατέρα, τί πήγες να κάνης στο Στράλη;...

— Νά, πήγα να του μιλήσω για... για σένα...

— Για μένα;!... Τι είχες να του πής για μένα;... — Ξέρεις, σε είδανε μαζί με τον Παύλο στη γειτονιά... Λοιπόν, πήγα να πώ στο γέρο - Στράλη ότι δεν θαπρεπε να πή διχί στο γάμο σας, στην ένωσί σας...

— Έκανες τέτοιο πράμα, πατέρα;!... τον ρώτησε με σφιγμένα δόντια η Ρίτα. — Για την ευτυχία σου, παιδί μου... Χαμογέλασε με πίκρα το κορίτσι: — Δεν θέλω να σε κατηγορήσω, καύμενε μου πατέρα, όμως δεν έκανες ως τώρα και πολλά πράματα για την ευτυχία μου...

Ο κλητήρας έσκυψε πιά χαμηλά το κεφάλι του, λες και βαρύνανε τα λόγια της κόρης του σαν κατηγορίες απάνω του...

— Μάρτυς μου ο Θεός, Ρίτα, πως δεν άνειρενόςμου άλλα από την ευτυχία σου... Χαμήλωσε πολύ τη φωνή του, και συνέχισε σ' αυτή της: — Καί το γάμο μου ακόμα αυτόν, το δεύτερο, τον έκανα, το ξέρεις καλά, για να βρής εσύ μιά καινούργια, δεύτερη μητέρα...

— Καί τη βρήκα... του απάντησε η κοπέλλα μ' ένα μικρό χαμόγελο. — Εαφνικά, ο 'Ιακώβος ένιωσε όλο το δράμα της κόρης του ολοκλώναντε μπροστά του. Την αγκάλιασε δακρυσμένος, και την έσφιξε πολύ, κοντά στην καρδιά του, σά ναθέλε να της ζητήση να τον συχωρήση για το κακό που άθελά του της είχε κάνει...

— Τόκανα για την ευτυχία σου κι' αυτό, Ριτούλα... της μουμουρίσε άνάμεσα στους λυγμούς του. — Δεν είν' ανάγκη να δικαιολογήσαι... του απάντησε η κόρη του. Αυτό όμως που κανες σήμερα ήτανε φοβερό!...

— Πού πήγα στο Στράλη;... — Ναι... Δεν θαθέλα να κανέναν τρόπο να νομίσω ότι προσπαθούμε να τον εκδιώξουμε για να πή το ναί σ' ένα γάμο άνάριστο...

— Έχεις δίκιο, Ριτούλα... — 'Η απάντησί του θα σ' έπεισε περισσότερο από μένα ότι έχω δίκιο... — Ναι... Ταπεινώθηκε μπροστά του χωρίς λόγο, και σέ ταπεινώσε και σένα... Πολύ πικραμένη, η Ρίτα ρώτησε τον πατέρα της διαταχτικά: — Όστε... Είπε «διχί» ο κύριος Στράλης...

— Είπε «διχί», Ριτούλα... — Δεν θέλει για νύφη του μιά φτωχιά... Είπε πολύ φυσικό αυτό... — Μα καλά, έκανε ο 'Ιακώβος, τί θα

πή έραγε ο γιος δταν μάθη την άρνησι του πατέρα του;...

Με τα δυο της χέρια η Ρίτα άρπαξε πυρετικά τα χέρια του γέρου: — Με κανέναν τρόπο δεν πρέπει να μάθη τίποτα ο Παύλος!... 'Η, τουλάχιστον, αν μάθη, να το μάθη από μένα' μαλακά...

— Γιατί; — Δεν θέλω να βάλω αντιμετώπους τον πατέρα και το γιο... Ούτε θέλω εκδιαστικά να πάρω τη θέσι της νύφης του κυρίου Στράλη...

— Ριτούλα, είσαι περήφανη, γι' αυτό σε λατρεύω... Όμως, τώρα, τί σκέφτεσαι να κάνης;...

— Ο Παύλος μ' αγαπάει... Τον αγαπάω κι' εγώ... Μιά μέρα που θάναι ένηλικος, που δεν θαχί ανάγκη να ζητήση την άδεια του πατέρα του, θα κυττάξη κατάματα τη ζωή και θα γυρέψη στο πλευρό μου την ευτυχία...

— Καλά, αν τότε ο γέρο - Στράλης ξαναπή «διχί», πως θα τον βάλης αντιμετώπι στο γιο του;... Δεν θα το συλλογιστής τη μέρα εκείνη, όπως το συλλογίζεσαι σήμερα;...

— Τότε, ο Παύλος θάναι μεγάλος, ένηλικος... Δεν θα μπορέση κανέναν να μου πή ότι ξεμυάλισα ένα αξέβγαλο παιδάκι...

— Έσύ, η γυναίκα με τη μεγάλη πείρα!... Έκανε με πικρή ειρωνεία ο γέρο - 'Ιακώβος.

— Ύστερα, τότε, μπορεί κι' ο γέρο - Στράλης ναχί μαλακώσει με τον καιρό, με τα χρόνια...

— Κι' είσαι σίγουρη πως ο Παύλος θα σ' αγαπάη πάντα, ύστερ' από καιρό, ύστερ' από χρόνια;...

— Ναι, πατέρα! είπε η Ρίτα με πεποίθησι. 'Ο Παύλος θα μ' αγαπάη πάντα!...

Εαφνικά, άνοιξε η πόρτα και στην κουζίνα μπήκε η Φωτεινή: — Κι' όσπου να περάσουν αυτά τα χρόνια, ρώτησε, που έλπιεις ότι θα μαλακώσουν το γέρο - Στράλη, εσύ θα μένης φιλενάδα του γιου του;...

Παγωμένη, η Ρίτα της απάντησε περήφανα: — Δεν είμαι φιλενάδα κανέναν, κυρία!... Δεν είσαι φιλενάδα του;!... Χαχαχά!... 'Ας γελάσω!... 'Ο κόσμος τόχει τούμπανο, κι' έμεις κρυφά καμάρι!...

— Τον αγαπάω και μ' αγαπάει... — Άμα σ' αγαπάει, να σε πάρη, κι' διχί να σε ρεζιλεύη κι' εμένα, και τον κουτο - πατέρα σου...

— Δεν του το ζήτησα να με πάρη... — Δεν του το ζήτησε... Γιατί να του το ζήτησης;... Τι ανάγκη έχεις εσύ;... Άλλως ρεζιλεύεται... 'Ο βλάκας ο πατέρας σου, που κοντεύει να γίνη σαν λυγμόν μασκαράς!...

— Μήπως σας προσβάλλω που κάθουμαι στο σπίτι σας... δηλαδή, στην κουζίνα σας, κυρία;...

— Έμένα να προσβάλλης;... Καί τί με νοιάζει έμένα αν παντρεύης, ή αν μείνης άστεφάνωτη σ' όλη σου τη ζωή;...

Πετάξανε φωτιές τα μάτια της Ρίτας: — Δεν σας επιτρέπω να μου μιλάτε έτσι εσείς!... Άκούτε;... Μόνο ο πατέρας μου έχει δικαίωμα να μου μιλήη, κι' εγώ έχω υποχρέωσι, να τον ακούω... Κανέναν άλλον... καί, ιδιαίτερος, εσάς!

— Έμένα;... Καί ποιος σουπε να μ' ακούς;... Τί θα κερδίσω με την ύπακοή σου;... Τί κερδίζω από σένα;

— Τί κερδίζετε;... Μα τίποτα—εκτός από την καλή τοποθέτησι κάποιαν κακίας, σαν κι' αυτή που χαρακτηρίζει πάντα κάθε πράξι σας απέναντί μου...

— Αχάριστι!... φώναξε η Φωτεινή, σηκώνοντας το χέρι της για ν' αστράψη ένα χαστούκι στην προγονή της.

Το χέρι αυτό, της το άρπαξε στον αέρα ο 'Ιακώβος, πούχε μείνει σά χαμένος άνάμεσα στις δυο γυναίκες που ρωνόσανε, η μιά άριστρια του, η άλλη δεξιά του...

— Σε παρακαλώ, Φωτεινή... ψιθύρισε με σπασμένη φωνή στη γυναίκα του. — Άκουσε!... του φώναξε εκείνη, έβαλλη. Δεν μπορούμε να ζήσουμε εδώ μέσα κι' εγώ κι' η αγαπημένη σου κορούλα...

Διάλεξε: 'Η αυτή, ή εγώ... — Κι' η Ρίτα είχε χάσει όμως πιά την ύπομονή της: — Τό δίλημμα που βάζετε στον πατέρα μου δεν είναι καινούργιο!... φώναξε κι'

αυτή. Καί, χωρίς να το θέλη ίσως ο καύμενος, διάλεξε σας — κι' άφισε έμένα στην κουζίνα!...

— Ρίτα!... φώναξε ο 'Ιακώβος στην κόρη του με τη φωνή του πνιγμένη στα δάκρυα. — Συγκινήθηκε;... του σφύριξε η Φωτεινή. Γιατί δεν τη βάσεις στην καινούργια κρεβατοκάμαρα την κορούλα σου;...

— Σε παρακαλώ, Φωτεινή, για το Θεό! Πάψε...

— Νά πάψω εγώ, και να μιλήη η ντροπισαμένη η κόρη σου, πού, αντί να δικαιολογήση τις ντροπές της, φέρεται με αυθάδεια;...

Τρέμοντας, η Ρίτα πήγε πάλι κάτι να της πή, μά συγκρατήθηκε. Ύστερα, γύρισε στον πατέρα της: — Ύποχωρώ εγώ, πατέρα, διχί γιατί δεν μπορώ να μιλήσω, μά γιατί σ' αγαπάω και σε λυπάμαι...

— Θα μου ζητήσης συχωρέσι!... ούρλιασε η Φωτεινή.

Η ματιά του 'Ιακώβου, γεμάτη παράπονο και ίκεσία, κορφώθηκε απάνω στα μάτια της Ρίτας. Εκείνη γύρισε ψυχρά στη μητριά της:

— Συχωρέστε με, κυρία... της είπε. — Εκείνη έριξε ένα φοβερό βλέμμα στον άντρα της, άλλο ένα θριαμβευτικό στην κόρη του, και βγήκε γεμάτη μεγαλειό από την κουζίνα, χτυπώντας την πόρτα μ' όλη της τη δύναμη.

Τότε η Ρίτα, σά να μην την κρατούσανε πιά τα πόδια της, έπεσε στα κουρέλια της, σαν κορμολού κι' αυτή. Δίπλα της γονάτισε κι' ο 'Ιακώβος, και, αγκαλιάζοντας τη με τα χέρια του που τρέμανε, ένωσε τα δάκρυά του με τα δικά της, εκεί, στη σκοτεινή γωνιά της κουζίνας, μέσ' στο μισοσκόταδο του λυχναριού με το λάδι που τρεμόσδυε...

Την άλλη μέρα, κατά το άπόγεμα, η Ρίτα συναντήθηκε με τον Παύλο, όπως κάθε μέρα, σε μιά έρμηκη γωνιά. Εκείνος την αγκάλιασε μέσ' στα πρώτα σκοτάδια του βραδυού, άμέσως όμως ένιωσε ότι κάτι, σκληρό σαν πέτρα και κρύο σαν πάγος, είχε μπη άνάμεσά σ' αυτόν και στην αγαπημένη του.

— Τί τρέχει, Ριτούλα;... τη ρώτησε με τη φωνή του γεμάτη αγωνία. — Τί να τρέχη;... Τίποτα... του απάντησε εκείνη, γυρίζοντας αλλού τα δακρυμένα μάτια της. — Πας «τίποτα»... Έσύ κάτι έχεις... Κάτι μου κρύβεις...

Δεν του απάντησε τίποτ' άλλο. Προχωρήσανε για λίγο σιωπηλοί μέσ' στην έρημι.

Οι νέοι αυτόματοι φορτωτήρες των φορτηγών αυτοκινήτων είναι απλούστεροι και μπορεί να τους χειρίζεται ένας μόνον άνθρωπος, ο οδηγός του αυτοκινήτου. Φορτώνουν από το μπροστινό μέρος, ενώ οι παλιοί φορτώνουν το αυτοκίνητο από πίσω. Στη φωτογραφία μας, η αυτόματη φορτώσις ενός αυτοκινήτου.

Οι νέοι αυτόματοι φορτωτήρες των φορτηγών αυτοκινήτων είναι απλούστεροι και μπορεί να τους χειρίζεται ένας μόνον άνθρωπος, ο οδηγός του αυτοκινήτου. Φορτώνουν από το μπροστινό μέρος, ενώ οι παλιοί φορτώνουν το αυτοκίνητο από πίσω. Στη φωτογραφία μας, η αυτόματη φορτώσις ενός αυτοκινήτου.

Οι νέοι αυτόματοι φορτωτήρες των φορτηγών αυτοκινήτων είναι απλούστεροι και μπορεί να τους χειρίζεται ένας μόνον άνθρωπος, ο οδηγός του αυτοκινήτου. Φορτώνουν από το μπροστινό μέρος, ενώ οι παλιοί φορτώνουν το αυτοκίνητο από πίσω. Στη φωτογραφία μας, η αυτόματη φορτώσις ενός αυτοκινήτου.

Οι νέοι αυτόματοι φορτωτήρες των φορτηγών αυτοκινήτων είναι απλούστεροι και μπορεί να τους χειρίζεται ένας μόνον άνθρωπος, ο οδηγός του αυτοκινήτου. Φορτώνουν από το μπροστινό μέρος, ενώ οι παλιοί φορτώνουν το αυτοκίνητο από πίσω. Στη φωτογραφία μας, η αυτόματη φορτώσις ενός αυτοκινήτου.

Οι νέοι αυτόματοι φορτωτήρες των φορτηγών αυτοκινήτων είναι απλούστεροι και μπορεί να τους χειρίζεται ένας μόνον άνθρωπος, ο οδηγός του αυτοκινήτου. Φορτώνουν από το μπροστινό μέρος, ενώ οι παλιοί φορτώνουν το αυτοκίνητο από πίσω. Στη φωτογραφία μας, η αυτόματη φορτώσις ενός αυτοκινήτου.

Οι νέοι αυτόματοι φορτωτήρες των φορτηγών αυτοκινήτων είναι απλούστεροι και μπορεί να τους χειρίζεται ένας μόνον άνθρωπος, ο οδηγός του αυτοκινήτου. Φορτώνουν από το μπροστινό μέρος, ενώ οι παλιοί φορτώνουν το αυτοκίνητο από πίσω. Στη φωτογραφία μας, η αυτόματη φορτώσις ενός αυτοκινήτου.

Οι νέοι αυτόματοι φορτωτήρες των φορτηγών αυτοκινήτων είναι απλούστεροι και μπορεί να τους χειρίζεται ένας μόνον άνθρωπος, ο οδηγός του αυτοκινήτου. Φορτώνουν από το μπροστινό μέρος, ενώ οι παλιοί φορτώνουν το αυτοκίνητο από πίσω. Στη φωτογραφία μας, η αυτόματη φορτώσις ενός αυτοκινήτου.

Οι νέοι αυτόματοι φορτωτήρες των φορτηγών αυτοκινήτων είναι απλούστεροι και μπορεί να τους χειρίζεται ένας μόνον άνθρωπος, ο οδηγός του αυτοκινήτου. Φορτώνουν από το μπροστινό μέρος, ενώ οι παλιοί φορτώνουν το αυτοκίνητο από πίσω. Στη φωτογραφία μας, η αυτόματη φορτώσις ενός αυτοκινήτου.

Οι νέοι αυτόματοι φορτωτήρες των φορτηγών αυτοκινήτων είναι απλούστεροι και μπορεί να τους χειρίζεται ένας μόνον άνθρωπος, ο οδηγός του αυτοκινήτου. Φορτώνουν από το μπροστινό μέρος, ενώ οι παλιοί φορτώνουν το αυτοκίνητο από πίσω. Στη φωτογραφία μας, η αυτόματη φορτώσις ενός αυτοκινήτου.

Οι νέοι αυτόματοι φορτωτήρες των φορτηγών αυτοκινήτων είναι απλούστεροι και μπορεί να τους χειρίζεται ένας μόνον άνθρωπος, ο οδηγός του αυτοκινήτου. Φορτώνουν από το μπροστινό μέρος, ενώ οι παλιοί φορτώνουν το αυτοκίνητο από πίσω. Στη φωτογραφία μας, η αυτόματη φορτώσις ενός αυτοκινήτου.

Οι νέοι αυτόματοι φορτωτήρες των φορτηγών αυτοκινήτων είναι απλούστεροι και μπορεί να τους χειρίζεται ένας μόνον άνθρωπος, ο οδηγός του αυτοκινήτου. Φορτώνουν από το μπροστινό μέρος, ενώ οι παλιοί φορτώνουν το αυτοκίνητο από πίσω. Στη φωτογραφία μας, η αυτόματη φορτώσις ενός αυτοκινήτου.

Οι νέοι αυτόματοι φορτωτήρες των φορτηγών αυτοκινήτων είναι απλούστεροι και μπορεί να τους χειρίζεται ένας μόνον άνθρωπος, ο οδηγός του αυτοκινήτου. Φορτώνουν από το μπροστινό μέρος, ενώ οι παλιοί φορτώνουν το αυτοκίνητο από πίσω. Στη φωτογραφία μας, η αυτόματη φορτώσις ενός αυτοκινήτου.

Οι νέοι αυτόματοι φορτωτήρες των φορτηγών αυτοκινήτων είναι απλούστεροι και μπορεί να τους χειρίζεται ένας μόνον άνθρωπος, ο οδηγός του αυτοκινήτου. Φορτώνουν από το μπροστινό μέρος, ενώ οι παλιοί φορτώνουν το αυτοκίνητο από πίσω. Στη φωτογραφία μας, η αυτόματη φορτώσις ενός αυτοκινήτου.

Οι νέοι αυτόματοι φορτωτήρες των φορτηγών αυτοκινήτων είναι απλούστεροι και μπορεί να τους χειρίζεται ένας μόνον άνθρωπος, ο οδηγός του αυτοκινήτου. Φορτώνουν από το μπροστινό μέρος, ενώ οι παλιοί φορτώνουν το αυτοκίνητο από πίσω. Στη φωτογραφία μας, η αυτόματη φορτώσις ενός αυτοκινήτου.

Οι νέοι αυτόματοι φορτωτήρες των φορτηγών αυτοκινήτων είναι απλούστεροι και μπορεί να τους χειρίζεται ένας μόνον άνθρωπος, ο οδηγός του αυτοκινήτου. Φορτώνουν από το μπροστινό μέρος, ενώ οι παλιοί φορτώνουν το αυτοκίνητο από πίσω. Στη φωτογραφία μας, η αυτόματη φορτώσις ενός αυτοκινήτου.

Οι νέοι αυτόματοι φορτωτήρες των φορτηγών αυτοκινήτων είναι απλούστεροι και μπορεί να τους χειρίζεται ένας μόνον άνθρωπος, ο οδηγός του αυτοκινήτου. Φορτώνουν από το μπροστινό μέρος, ενώ οι παλιοί φορτώνουν το αυτοκίνητο από πίσω. Στη φωτογραφία μας, η αυτόματη φορτώσις ενός αυτοκινήτου.

Οι νέοι αυτόματοι φορτωτήρες των φορτηγών αυτοκινήτων είναι απλούστεροι και μπορεί να τους χειρίζεται ένας μόνον άνθρωπος, ο οδηγός του αυτοκινήτου. Φορτώνουν από το μπροστινό μέρος, ενώ οι παλιοί φορτώνουν το αυτοκίνητο από πίσω. Στη φωτογραφία μας, η αυτόματη φορτώσις ενός αυτοκινήτου.

Οι νέοι αυτόματοι φορτωτήρες των φορτηγών αυτοκινήτων είναι απλούστεροι και μπορεί να τους χειρίζεται ένας μόνον άνθρωπος, ο οδηγός του αυτοκινήτου. Φορτώνουν από το μπροστινό μέρος, ενώ οι παλιοί φορτώνουν το αυτοκίνητο από πίσω. Στη φωτογραφία μας, η αυτόματη φορτώσις ενός αυτοκινήτου.

αυτή. Καί, χωρίς να το θέλη ίσως ο καύμενος, διάλεξε σας — κι' άφισε έμένα στην κουζίνα!...

— Ρίτα!... φώναξε ο 'Ιακώβος στην κόρη του με τη φωνή του πνιγμένη στα δάκρυα. — Συγκινήθηκε;... του σφύριξε η Φωτεινή. Γιατί δεν τη βάσεις στην καινούργια κρεβατοκάμαρα την κορούλα σου;...

— Σε παρακαλώ, Φωτεινή, για το Θεό! Πάψε...

— Νά πάψω εγώ, και να μιλήη η ντροπισαμένη η κόρη σου, πού, αντί να δικαιολογήση τις ντροπές της, φέρεται με αυθάδεια;...

Τρέμοντας, η Ρίτα πήγε πάλι κάτι να της πή, μά συγκρατήθηκε. Ύστερα, γύρισε στον πατέρα της: — Ύποχωρώ εγώ, πατέρα, διχί γιατί δεν μπορώ να μιλήσω, μά γιατί σ' αγαπάω και σε λυπάμαι...

— Θα μου ζητήσης συχωρέσι!... ούρλιασε η Φωτεινή.

Η ματιά του 'Ιακώβου, γεμάτη παράπονο και ίκεσία, κορφώθηκε απάνω στα μάτια της Ρίτας. Εκείνη γύρισε ψυχρά στη μητριά της:

— Συχωρέστε με, κυρία... της είπε. — Εκείνη έριξε ένα φοβερό βλέμμα στον άντρα της, άλλο ένα θριαμβευτικό στην κόρη του, και βγήκε γεμάτη μεγαλειό από την κουζίνα, χτυπώντας την πόρτα μ' όλη της τη δύναμη.

Τότε η Ρίτα, σά να μην την κρατούσανε πιά τα πόδια της, έπεσε στα κουρέλια της, σαν κορμολού κι' αυτή. Δίπλα της γονάτισε κι' ο 'Ιακώβος, και, αγκαλιάζοντας τη με τα χέρια του που τρέμανε, ένωσε τα δάκρυά του με τα δικά της, εκεί, στη σκοτεινή γωνιά της κουζίνας, μέσ' στο μισοσκόταδο του λυχναριού με το λάδι που τρεμόσδυε...

Την άλλη μέρα, κατά το άπόγεμα, η Ρίτα συναντήθηκε με τον Παύλο, όπως κάθε μέρα, σε μιά έρμηκη γωνιά. Εκείνος την αγκάλιασε μέσ' στα πρώτα σκοτάδια του βραδυού, άμέσως όμως ένιωσε ότι κάτι, σκληρό σαν πέτρα και κρύο σαν πάγος, είχε μπη άνάμεσά σ' αυτόν και στην αγαπημένη του.

— Τί τρέχει, Ριτούλα;... τη ρώτησε με τη φωνή του γεμάτη αγωνία. — Τί να τρέχη;... Τίποτα... του απάντησε εκείνη, γυρίζοντας αλλού τα δακρυμένα μάτια της. — Πας «τίποτα»... Έσύ κάτι έχεις... Κάτι μου κρύβεις...

Δεν του απάντησε τίποτ' άλλο. Προχωρήσανε για λίγο σιωπηλοί μέσ' στην έρημι.

Οι νέοι αυτόματοι φορτωτήρες των φορτηγών αυτοκινήτων είναι απλούστεροι και μπορεί να τους χειρίζεται ένας μόνον άνθρωπος, ο οδηγός του αυτοκινήτου. Φορτώνουν από το μπροστινό μέρος, ενώ οι παλιοί φορτώνουν το αυτοκίνητο από πίσω. Στη φωτογραφία μας, η αυτόματη φορτώσις ενός αυτοκινήτου.

Οι νέοι αυτόματοι φορτωτήρες των φορτηγών αυτοκινήτων είναι απλούστεροι και μπορεί να τους χειρίζεται ένας μόνον άνθρωπος, ο οδηγός του αυτοκινήτου. Φορτώνουν από το μπροστινό μέρος, ενώ οι παλιοί φορτώνουν το αυτοκίνητο από πίσω. Στη φωτογραφία μας, η αυτόματη φορτώσις ενός αυτοκινήτου.

Οι νέοι αυτόματοι φορτωτήρες των φορτηγών αυτοκινήτων είναι απλούστεροι και μπορεί να τους χειρίζεται ένας μόνον άνθρωπος, ο οδηγός του αυτοκινήτου. Φορτώνουν από το μπροστινό μέρος, ενώ οι παλιοί φορτώνουν το αυτοκίνητο από πίσω. Στη φωτογραφία μας, η αυτόματη φορτώσις ενός αυτοκινήτου.

Οι νέοι αυτόματοι φορτωτήρες των φορτηγών αυτοκινήτων είναι απλούστεροι και μπορεί να τους χειρίζεται ένας μόνον άνθρωπος, ο οδηγός του αυτοκινήτου. Φορτώνουν από το μπροστινό μέρος, ενώ οι παλιοί φορτώνουν το αυτοκίνητο από πίσω. Στη φωτογραφία μας, η αυτόματη φορτώσις ενός αυτοκινήτου.

Οι νέοι αυτόματοι φορτωτήρες των φορ

— Καί τί τοῦ εἶπες;...
— Τὸν παρακάλεσε νὰ μὴν ἀντιδράσῃ στὴν ἐνωσί μας...

— Κι' ὁ πατέρας μου;... ρώτησε ὁ Παῦλος, σκετινός.

— Ἀρνήθηκε, φυσικά... Ὁ πατέρας μου γύρισε στὸ σπιτί μου... Τὸν ἐστράωσε κι' ἐκεῖνη μπροστά... Ἐγὼ τ' ἀκούγα ὅλα ἀπὸ τὴ γωνία μου, ἀπὸ τὴν κουζίνα...

— Ὁ Παῦλος τὴν ἐσφίξε μὲ τρυφερὴ δύναμι στὴν ἀγκαλιά του.

— Μικρὴ μου, λατρεμένη μου Σταχτοπούτα!... τῆς μοιρολόρησε μ' ἕνα φιλὶ πού χάιδεψε τὸ στήθος.

— Καλὰ εἶν' ὅλ' αὐτά, Παῦλο, μὰ ἡ πραγματικότης ἐπιβάλλει σκληρὰ τὸ χωρισμό μας...

— Γιατί, Ριτοῦλα;

— Νὰ σοῦ πῶ; ἔρεϊς διὸ δὲν λογαριάζω οὔτε τὸν κόσμον, οὔτε τὴς κουτσουμπολιές του... Ἐδῶ ὅμως, ὁ ἐρωτὰς μας ἤρθε νὰ ταραξῇ τὴν ὀλὴ καὶ τόσο ἀδιάρρηχτη γαλήνη τοῦ σπιτιοῦ μου... Ὁ φτωχὸς ὁ πατέρας μου βριστήκε ἐξ αἰτίας μου ἀπ' αὐτὴ τὴ φοβερὴ γυναικὰ — ἀφοῦ πρώτα ταπεινώθηκε ἀπὸ τὸ δικό σου τὸν πατέρα... Ἀφῶν τὴς βρισίεις πούφαγα ἐγὼ καὶ πού θὰ φάω...

— Ἐρεϊς δίκιο, Ρίτα... ἔκανε πολὺ σοδαρὸς ὁ Παῦλος.

— Νά, αὐτὴ τὴ στιγμή τώρα πού λείπω, ἡ μητρὶς μου τοιμάζει τὰ καινούργια δημοφιλῆ λόγια τῆς γιὰ νὰ στολιὰ καὶ μένα, καὶ τὸν πατέρα μου...

— Σὲ νιώθω, Ριτοῦλα... Χρειάζεται μεγάλος ἥρωισμός γιὰ νὰ κέρξωσαι μαζί μου, ἐνῶ ἔρεϊς ὅτι, γυρίζοντας στὸ σπιτί σου, θ' ἀκούσῃς βρισίες...

— Ἀν' ἐδῶριζέ μόνον μένα, δὲν θὰ μὲ πολυένοιαζε; δὲν ἀνέχομαι διῶς νὰ προσβάλλεται ἐξ αἰτίας μου ὁ φτωχὸς μου ὁ πατέρας, πούναί τόσο διατυχημένος, πού γυρίζει τόσο κουρασμένος ἀπὸ τὴ δουλειά του τὸ βράδυ, ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἀγωνία δόλοκληρῆς τῆς μέρας ἀπὸ τὸ ἀκούραστο κυνηγητὸ τοῦ καρδελιού. Νὰ προσβάλλεται, χωρίς νὰ φταίῃ...

— Ἀποφασιστικά, σήκωσε τὸ κεφάλι του ὁ Παῦλος, μὲ τὰ μάτια του πού πετάγανε φλόγες:

— Ἐρεϊς πὶο πολὺ ἀπὸ δίκιο, Ριτοῦλα μου... τῆς εἶπε μὲ σφιγμένα δόντια... Γι' αὐτὸ ἀπόψε νομίζω πὼς πρέπει νὰ γυρίσῃς νωρὶς σπιτί σου... Γιὰ νὰ μὴ βρῇς πάλι τὸ μπελὰ σου...

— Ἡ Ρίτα τοῦδωσε τὸ χέρι τῆς, πού ἐκεῖνος τῆς τὸ φίλησε μὲ λατρεία. Ὑστερὰ, τὴν πῆγε ὡς τὴ γωνία τοῦ σπιτιοῦ τῆς, κι' ἐκεῖ τὴν ἄφησε χωρὶς νὰ τὴ φιλήσῃ στὸ στόμα... Ἡ Ρίτα τὸν παρακολούθησε νὰ φεύγῃ σὰν τρελλός... Ἐσκίψε τὸ κεφάλι τῆς, καὶ γύρισε στὸ σπιτί τῆς.

— Ὁ Παῦλος πάλι, διεθυήθηκε βιαστικός, μὲ τὸ κεφάλι του φλογισμένο πρὸς τὸ δικό του σπιτί. Ἐσπρωξε τὴν ἐξώπορτα, καὶ μπήκε μέσα. Ὁ πατέρας του δὲν ἦταν ἐκεῖ. Μόνο μιά μικρὴ ψυχρόκηρ πούχανε φέρε ἀπὸ τὴν ἐπαρχία.

— Πούναί ὁ πατέρας, Ἀριστέα;...

— Σήκωσε τοὺς ὄμους τῆς ἐκεῖνη:

— Ἐρεῖς κι' ἐγώ;... Ἦρθε καὶ τὸν πῆρε ὁ κυρ - Μηνῆς;...

— Ἦ, ὁ κυρ - Μηνῆς;... Τότε, σίγουρα πῆγε στὴν ταβέρνα...

— Βγῆκε ἀπὸ τὸ σπιτί του ὁ Παῦλος, καὶ τράβηξε γιὰ τὴν ταβερνούλα τοῦ κυρ - Ἀναστάση. Μόλις μπήκε, στὸ βάθος τῆς, κάτω ἀπὸ τὰ βαρέλια, εἶδε τὸν πατέρα του νὰ κάθεται μὲ τὸν κυρ - Μηνῆ, τὸν παλιὸ ἀπόστρατο ἐμποροπλοίαρχο, καὶ δυο-τρὶς ἄλλους... Τὸν ὤρωσε, καὶ στάθηκε ἀίλιπτος μπροστὰ του. Μόλις τὸν εἶδε, ὁ γερο - Στράλης τοῦ χαμογέλασε στοργικά καὶ τὸν ἐρώτησε μ' ἐνδιαφέρον:

— Πῶς ἦταν αὐτό;... Ὡς τίποτα, παιδί μου;...

— Ἐροκατάπιε ὁ Παῦλος:

— Πατέρα, ἔχω νὰ σοῦ μιλήσω ἀμείωτος! τοῦ εἶπε μὲ ὄψος ἀποφασιστικό.

— Νὰ μὲ μιλήσῃς;... ἔκανε ὁ γερο - Στράλης πὶο ἐκπληκτικὸς παρὰ ἀνίσχυρος ἀπὸ τὸν ἐπίσημο, τὸ σχεδὸν ἐχθρικό του τοῦ γιου του...

— Ναι, πατέρα; νὰ σοῦ μιλήσω...

— Τώρα;... Ἀμέσως;... Δὲν κάθισα, πρώτα νὰ πῆς ἕνα κρασάκι;

— ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Ι. ΔΟΗΝΑΙΟΥ

Η φλόγα τῆς ἀγάπης

10^{ον}

— Αὐτὸ δὲ θέλω νὰ τὸ ξαναπῆς, τὴν ἔκοψε ἄγρια τὸ παλληκάρι.

— Μὰ πρέπει νὰ στὸ πῶ γιὰ νὰ καταλάβῃς. Ἡ ἀγάπη μου θόλωσε τὸ μυαλό. Ἡ ζήλεια μου δάγκωνε σὰ φίδι τὴν καρδιά. Δὲν ἤξερα τί νὰ κάνω γιὰ νὰ βγάλω τὴν Αὐγὴ ἀπὸ τὴ μέση. Κι' ἔξωφνα, συλλογίστηκα νὰ σὲ κάνω νὰ τὴ μισήσῃς. Καὶ τὴν ἐσπρωξα ἐγὼ στὸν Ἰταλό...

— Σκύλα! φώναξε ὁ Τάσος. Τί ἔκανες;

— Σχώρεσέ με... Σκότωσέ με!...

— Ὁ Τάσος στεκόταν σὰν μαρμαρωμένος, καὶ κύτταξε τὴ σκυμμένη κοπέλλα πού ἀναταραζόταν ἀπὸ τ' ἀναφυλλητά. Ἡ Αὐγὴ ἔτρεμε σύγκορη.

— Φίδι φαρμακερό, εἶπε ὁ Τάσος.

— Ἐπειτα γύρισε στὴν Αὐγὴ.

— Τί θὰ τὴν κάνουμε αὐτὴ τὴν ὀχιά; ρώτησε σιγὰ.

— Τάσο, ψιθύρισε ἡ Αὐγὴ. Πῆς τῆς Καίτης νὰ φύγῃ. Δὲν καταλαβαίνει πὼς εἶνε τὸ χειρότερο μαρτύριο γι' αὐτὴν, νὰ βλέπῃ τὴν ἀγάπη μας;

— Ἀς εἶνε λοιπὸν αὐτὴ ἡ τιμωρία τῆς, εἶπε ἄγρια τὸ παλληκάρι.

— Ἡ Αὐγὴ γύρισε τότε στὴν Καίτη, μαλακά:

— Καίτη, εἶπε. Πήγαινε... Δὲν θέλω νὰ σὲ τιμωρήσουν καθόλου γι' αὐτὸ πού μοῦ-κανες. Καταλαβαίνω τί θὰ πῇ ἀγάπη. Πήγαινε...

— Θέλω νὰ πεθάνω! βόγγηξε ἡ κοπέλλα.

— Καίτη! φώναξε ὁ Τάσος. Φύγε ἀμέσως, φύγε!

— Δίστασε ἡ Καίτη μιά στιγμή. Ἐπειτα, σκέπασε τὸ πρόσωπό τῆς μὲ τὰ χέρια τῆς. Ἐνῶς λυγμός, ἕνα οὐρλιαχτὸ ἀκούστηκε καὶ τὴν ἄλλη στιγμή, ἀνοίξε τὴν πόρτα κι' ἐξαφανίστηκε σὸ σκοτάδι.

— Ὁ γάμος

— Ὁ Τάσος σωριάστηκε σὲ μιά καρέκλα.

— Αὐγὴ, ψιθύρισε, θὰ μὲ συχαρώσῃς;

— Ἀγαπημένο μου, ἀποκρίθηκε ἡ Αὐγὴ μὲ μάτια βουρκαμένα, ἐσύ πρέπει νὰ μὲ τὴν τράβῃς σιγὰ στὴν ἀγκαλιά σου.

— Αὐγὴ, ψιθύρισε, μ' ἀγαπᾷς ἀλήθεια πολὺ;

— Τὸ ρωτᾷς, Τάσο;

— Τότε ὀρκίσου πὼς ὅσο κρατᾷς ἡ σκλαβιά κι' ἂν ἴδῃς ἀκόμα τὸ μαχαίρι στὸ λαιμό μου, κι' ἂν ἔρῃς πὼς ὁ θάνατός μου εἶνε βέβαιος, ποτὲ δὲν θὰ βελήσῃς νὰ μὲ σώσῃς παρακαλώντας τοὺς ἐχθρούς σου!

— Τὸ ρωτᾷς, Τάσο;

— Τότε ὀρκίσου πὼς ὅσο κρατᾷς ἡ σκλαβιά κι' ἂν ἴδῃς ἀκόμα τὸ μαχαίρι στὸ λαιμό μου, κι' ἂν ἔρῃς πὼς ὁ θάνατός μου εἶνε βέβαιος, ποτὲ δὲν θὰ βελήσῃς νὰ μὲ σώσῃς παρακαλώντας τοὺς ἐχθρούς σου!

— Αὐγὴ, ψιθύρισε, μ' ἀγαπᾷς ἀλήθεια πολὺ;

— Τὸ ρωτᾷς, Τάσο;

— Τότε ὀρκίσου πὼς ὅσο κρατᾷς ἡ σκλαβιά κι' ἂν ἴδῃς ἀκόμα τὸ μαχαίρι στὸ λαιμό μου, κι' ἂν ἔρῃς πὼς ὁ θάνατός μου εἶνε βέβαιος, ποτὲ δὲν θὰ βελήσῃς νὰ μὲ σώσῃς παρακαλώντας τοὺς ἐχθρούς σου!

μας. Καὶ ἀκόμα πὶο πολὺ, ποτὲ δὲν θὰ σκεφθῇς νὰ πῆς μιά λέξη πού θὰ μπορούσε νὰ βλάψῃ τὴν πατρίδα μας.

— Τάσο, στὸ ὀρκίζομαι! ἀποκρίθηκε ἡ Αὐγὴ.

— Ὁ Τάσος τὴ γέμισε φιλία.

— Αὐγὴ, τῆς εἶπε ἔπειτα, θέλω νὰ εὐλογῇς ὁ Θεὸς τὸν ὄρκο πού μοῦδωσες.

— Δὲν καταλαβαίνω, ἀγαπημένο μου.

— Ὡς γίνῃς γυναικὰ μου αὐτὴ τὴ στιγμή.

— Τὸν κύτταξε ἐκπληκτὴ ἡ κοπέλλα.

— Ναι, Αὐγὴ. Σὲ μισὴ ὥρα θὰ εἶναι ἐδῶ κι' ὁ παπᾶς, καὶ τὰ στεφάνια, κι' ἡ μάνα μου.

— Ἡ Αὐγὴ νόμιζε πὼς ὀνειρεύεται.

— Φοβάμαι! ψιθύρισε. Ἄν μὰς πάρουν εἰδησι οἱ Ἰταλοί, πάτε χαμένοι!

— Κανένας δὲν θὰ μὰς πᾶρῃ εἰδησι.

— Κι' ἡ Καίτη; Ἄν μὰς προδώσῃ ἡ Καίτη; Ἐφυγε σὰν τρελλή. Τὸ ξέχασες;

— Ὁ Τάσος ἔμεινε συλλογισμένος κάμποσὴ ὥρα. Ἐπειτα εἶπε, μὲ φωνὴ σίγουρη:

— Ὁχι, Αὐγὴ, δὲν πιστεύω νὰ τὸ κάνει αὐτό. Ἡ Καίτη ἀγάπησε πολὺ. Μιά γυναίκα πού ἀγαπᾷ ἐστὶν, δὲν μπορεῖ νὰ προδώσῃ τοὺς πατριώτες τῆς.

— Κάλεσε ἀμέσως ὕστερα τοὺς φίλους του.

— Παιδιά! φώναξε. Ποῖος ἀπὸ σᾶς μπορεῖ νὰ τρέξῃ νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν παπᾶ; Κάποιος ἄλλος, νὰ πᾶ στὴς μάνες μου.

— Νὰ τῆς πῇ τὴν νύχτα ἐδῶ. Νὰ φέρῃ μονάχα τὰ στεφάνια. Τὰ στεφάνια τὰ δικά τῆς. Πέστε τῆς πὼς παντρεύομαι.

— Τὸν κύτταξαν σὰν νὰ εἶχαν μπροστὰ τοὺς κανέναν τρελλό.

— Φοβάστε πὼς τρελλάθηκα; Ὁχι! Ἐννοία σας. Ἐρεῖς τί κάνω.

— Καὶ τοὺς ἐξηγήσε ὅσα μεσολάβησαν μὲ τὸν ἐρχομὸ τῆς Καίτης.

— Τότε ἡ ὥρα ἡ καλή! φώναξαν χαρούμενα τὰ παλληκάρια.

— Κι' ἀμέσως δυὸ ἀπ' αὐτοὺς ἔφυγαν τρεχάτοι μέσα στὴ νύχτα. Σὲ λίγο ἔφθασαν ὁ παπᾶς κι' ἡ κυρὰ Θεοδώρα. Ἐκλαίγει καὶ γελοῦσε μαζί ἡ γορούλα. Ἀγκάλιασε τὸν Τάσο, κι' ἡ φωνὴ τῆς ἀκούστηκε σὰ λυγμός:

— Ποῖος νὰ μοῦλεγε πὼς θάβλεπα μιά τέτοια χαρὰ, ἡ ἄμοιρη; Παιδί μου!...

— Παιδί μου!... Ἡ καρδιά μου πᾶει νὰ σπάσῃ ἀπὸ τὴ χαρὰ. Μὰ τρέμω κιόλας, τρέμω σὰν τὸ πουλί!...

— Μάννα, φώναξε ὁ Τάσος, οὔτε νὰ τρέμῃς, οὔτε νὰ φοβάσαι. Μόνο νὰ κάνουμε γρήγορα.

— Γύρισε ἡ γριὰ Θεοδώρα στὴν Αὐγὴ καὶ τῆς ἀνοίξε τὴν ἀγκαλιά τῆς. Ἐκλαίγαν τώρα κι' οἱ δυὸ. Ἐκλαίγαν ἀπὸ χαρὰ.

— Ὁ Βάγγος τοὺς στεφανώσε. Τὸ μυστήριο τελείωσε γρήγορα.

— Τράβηξε τὴν Αὐγὴ ἀπὸ τὸ χέρι στὸ διπλάνο δωμάτιο ὁ Τάσος. Καὶ τὴν ἐσφίξε μὲ πάθος στὴν ἀγκαλιά του.

— Αὐγὴ, τῆς εἶπε συγκινημένος, τώρα εἰσαι γυναικὰ μου. Κι' ὅμως θὰ μείνῃς ἀγνὴ παρθένα, ὥσπου νῶρῃ ἡ εὐλογημένη ὥρα πού θάχουμε κι' ἐμεῖς ἕνα σπιτάκι ἥσυχο, κι' ἕνα κρεβάτι. Θέλωνα νὰ παντρευτοῦμε γιὰ νὰ εἰσαι πιά γυναικὰ μου. Δὲν θὰ τὸ μαρτυρήσῃς σὲ κανένα. Θὰ περὶμένης πιστά!...

— Τάσο, τὸν ἔκοψε ἡ Αὐγὴ, πάρε με μαζί σου.

— Ἡ θέσι σου, τῆς εἶπε, εἶναι κοντὰ στὴ μάνα μου. Πρέπει, γιὰ νάχω ἐγὼ τὸ θάρρος νὰ κάνω τὸ καθήκον μου. Ἄν ἔρθῃς ἐσύ μαζί μου, τί θὰ γίνῃ ἡ μητέρα;

— Τὸν κύτταξε μὲ μάτια βουρκαμένα.

— Ἄντρα μου!... ψιθύρισε δειλά.

— Γυναικούλα μου γλυκειά!...

— Θὰ κάνω ὅπως μὲ προστάζεις, Τάσο.

— Αὐγὴ μου, μὴν ξεχνᾷς πὼς γύρω μας πᾶσαι ὁ πόλεμος. Ἀς κάνουμε λοιπὸν ἀπομονὴ καὶ μιά μέρα θάμαστε εὐτυχισμένοι!

— Ναι, Τάσο, θάμαστε εὐτυχισμένοι.

— Καὶ τώρα, ἀγάπη μου γλυκειά, φεύγω. Κάθε στιγμή φέρνει τὸν κίνδυνο πὶο κοντὰ μας.

— Νὰ φύγῃς ἀγαπημένο μου, εἶπε ἡ Αὐγὴ, σκουπίζοντας τὰ μάτια τῆς.

— ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τὸ τέλος.

Μιὰ τελευταία στατιστικὴ πούγινε στὴν ἀμερικάνικη κινηματογραφούπολὶ μὰς πληροφορεῖ γιὰ πολλὰ καὶ διάφορα ἐνδιαφέροντα πράγματα. Πρώτα - πρώτα μὰς λέει ὅτι στὸ Χόλλυγουντ σήμερὰ κατοικοῦν 3650 ἄρρενες ἡθοποιοὶ τοῦ κινηματογράφου, ἀπὸ τοὺς ὁποίους οἱ 650 ἔχουν τὸν τίτλο τοῦ στάρ, 4115 γυναῖκες ἡθοποιοὶ, ἀπὸ τὴς ὁποῖες οἱ 850 ἔχουν τὸν τίτλο τῆς στάρ καὶ 2900 ζευγάρια καλλιτεχνῶν, πού ἔχουν ἐνωθῇ μὲ τὰ δεσμὰ τοῦ γάμου. Ἀπὸ τὰ ζευγάρια αὐτὰ τῶν

Τὸ πὶο ἀγαπημένο ζευγάρι τοῦ Χόλλυγουντ

τιθέτως ἡ Μπέττυ ἦταν καὶ εἶναι λίγο νευρική, λίγο ἀπότομη καὶ λίγο «γλωσσού». Ὅταν, λοιπὸν, ἀνηγγέλθῃ ὁ γάμος τους, πολλοὶ ἦσαν ἐκεῖνοι πού ἐσπευσαν... νὰ λυπηθοῦν κατάκαρδα γιὰ τὴν τύχη τοῦ Λάρρου.

— Κρίμα στὸν ἄνθρωπο καὶ στὸν καλλιτέχνη! ἔλεγαν κουτώντας τὸ κεφάλι τους. Ὁ Πάρκς καὶ ἡ Γκάρρετ ἀποτελοῦν τόσο ἀντίθετους χαρακτήρες ὥστε τὸ πολὺ - πολὺ νὰ ζήσουν μαζί τρεῖς μῆνες. Στὸν τέταρτο θὰ χωρίσουν γιὰτὶ ὁ Λάρρου δὲν θὰ υποβῇ ν' ἀνεχθῇ τὰ καπρίτσια τῆς γυναικᾶς του.

Ὅλοι, λοιπὸν, περίμεναν τὴν σύντομη διάλυσι τοῦ γάμου τους. Ἀλλὰ ὁ Λάρρου καὶ ἡ Μπέττυ φρόντισαν νὰ μὴ τοὺς δώσουν ποτὲ αὐτὴ τὴν ἱκανοποίησι. Οἱ μῆνες περνοῦσαν, περνοῦσαν τὰ χρόνια καὶ τὸ ζευγάρι μὰς ὄχι μόνον δὲν ἐννοοῦσε νὰ χωρίσῃ, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ μέρα σὲ μέρα φαίνονταν καὶ πὶο ἀγαπημένο.

Ἡ Μπέττυ φημίζεται καὶ γιὰ τὸ ἐμπορικό της πνεῦμα, τὴν «τσιγκουνιά» τῆς, ὅπως λένε μερικοὶ κακόγλωσσοι. Μιά μέρα, λοιπὸν, πού ἀποφάσισαν μὲ τὸν ἄντρα τῆς νὰ πουλήσουν τὸ παλιὸ αὐτοκίνητό τους, πού ἦταν πιά μιά πραγματικὴ ἀντίκα, καὶ νὰ πάρουν καινούργιο, συνέβη τὸ ἔξης χαριτωμένο ἐπεισόδιο:

— Ἐνῶς ἀπ' τοὺς ἐνδιαφερομένους, ἀφοῦ εἶδε τὸ αὐτοκίνητο, ρώτησε ἀμέσως γιὰ τὴν τιμὴ.

— Ὁ Λάρρου ἐσπευσε ν' ἀπαντήσῃ πρώτος:

— 350 δολάρια, τιμὴ ἐξαιρετικῆς εὐκαιρίας!

— Ὁχι λιγώτερο ἀπὸ 400, ἐπεμβαίνει ὁ παριστάμενος μεσιτής. Μὰ τὸ ἀμείν! αὐτὸ μπορεῖτε νὰ ταξιδεύετε ἀφοδα μέχρι τὴν Νότιο Ἀμερική.

— 450 τελευταία τιμὴ! φώναξε ἡ Μπέττυ.

— Μὰ, τρεῖς ἰδιοκτήται, τρεῖς διαφορετικὲς τιμές, γι' αὐτὸ τὸ σαραβαλό; ρώτησε μ' ἐκπληξὴ ὁ ὑποψήφιος ἀγοραστής.

— Μὴν ἀκούτε αὐτοὺς τοὺς δυὸ, τοῦ εἶπε σοβαρὰ ἡ Μπέττυ. Ἐγὼ θὰ πῶ τὸ «ναὶ» ἢ τὸ «ὄχι». Εἶναι πολλὰ ἀλλά... ἔδοξε τὸ αὐτοκίνητο αὐτό. Πρὶν τὸ πάρουμε εἰσιεῖ τὸ εἶχε ἡ... Γκρέτα Γκάρμπο καὶ πὶο μπροστὰ ὅλ' αὐτῶν. Ροδόλφος Βαλεντίνο! Καταλαβαίνετε, λοιπὸν, γιὰτὶ ἔχει τὴν ἀξία. Δὲν τὸ ἀγοράζετε γιὰ περίπατο, ἀλλὰ γιὰ... ἐνθὺμιο!

— Ὁ Λάρρου παίει στὸν κινηματογράφον ἀπὸ τὸ 1943 καὶ σήμερὰ ἀνήκει μὲ συμβόλαιο ἀποκλειστικῆς συνεργασίας στὰ στούντιο Κολόμπια. Ἡ Μπέττυ πάλι παίει ἀπὸ τὸ 1947 καὶ ἀνήκει στὰ στούντιο Μέτρο.

Τὰ δυὸ αὐτὰ στούντιο χωρίζονται μετὰ τῶν τοῦ ἀπὸ μιά ἀπόστασι 10 καὶ πλέον χιλιομέτρων. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἐμποδίζει τοὺς δυὸ συζύγους νὰ τὸ «σάκων» πολλές φορές ἀπὸ τὰ στούντιό τους γιὰ νὰ συναντηθοῦν.

Ἡ Μπέττυ καὶ ὁ Λάρρου δὲν ἔχουν παιδιὰ δικὰ τους! Ἐχουν όμως υιοθετήσῃ ἕνα χαριτωμένο κοριτσάκι πού λέγεται κι' αὐτὸ Μπέττυ. Ἐστὶν κι' οἱ τρεῖς τοὺς ἀποτελοῦν μιά ἀπὸ τὴς πὶο εὐτυχισμένες οἰκογένειες καλλιτεχνῶν τοῦ Χόλλυγουντ.

Ὁ Λάρρου Πάρκς καὶ ἡ Μπέττυ Γκάρρετ εἶναι τὸ πὶο ἀγαπημένο ζευγάρι τοῦ Χόλλυγουντ.

Ο. PENNY

Ὁ Λάρρου Πάρκς καὶ ἡ Μπέττυ Γκάρρετ εἶναι τὸ πὶο ἀγαπημένο ζευγάρι τοῦ Χόλλυγουντ.

Το πρώτο μάθημα

(Η σκηνή στη βεράντα του μεγάλου καταφωτού ξενοδοχείου της Κηφισίας. «Χωρρες κυρίες, δροσερά νερά, και γερατειά που είχαν τό προνόμιο του πλούτου ή τ' αποκτήσανε κάπως άργα, τυχερά ή πολύμοχθα κι' αγωνίζονται τώρα να πάρουν μία μικρή «παράτασι ζωής».

ΕΚΕΙΝΗ: Λεπτή, σχεδόν «φός - μαιγκρική», με προσωπάκι σαγηνευτικό που αν δεν έμφανιζόταν τόσο τεχνικά μακιγιαρισμένο θα φαινόταν κάπως νοσηρό, καθώς είχε ωχρο κι' όστεώδες και σχεδόν μακάβριο.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Νεαρός, αδύνατος, μά γεμάτος επιδεικτική γεράδα και ύγεια).

ΕΚΕΙΝΗ (κατεβαίνει τη σκάλα, προχωρεί κοντά του και του δίνει το χέρι με κοσμική ψευτική τυπικότητα και με τό ύφος προσφοράς γεμάτης εύνοια μά και συγκατάβασι): Καλησπέρα.

ΕΚΕΙΝΟΣ (μ' αναπόφευκτο τράκ): Καλησπέρα, Νάντια. Σας περίμενα μ' άγωνία. (Της έτοιμάζει καθίσμα). Καθίστε. «Η θέλετε να φύγετε;

ΕΚΕΙΝΗ (βλέμμα φυγας-λέας έρωτικής στοργής — στοργής που μοιάζει σαν «υποκατάστατο» της αληθινής αγάπης και κρύβει τον έφημερο ένοχο πόθο για την περιπέτεια): «Όχι. Έδω θα καθήσωμε. (Χαϊδεύει όπτικά μ' άογες κινήσεις του κεφαλιού τό περιβάλλον). Είναι συμπαθητικά. (Ανοίγει την ταμπάκαρα της). Μά... γιατί με περιμένες μ' άγωνία;

ΕΚΕΙΝΟΣ (τόσο βιαστικά κι' αδέξια που ποτέ πεπειραμένος συγγραφέας δεν θα τό αποτολμούσε στόν τεχνικό διάλογο του): Νάντια!... Δεν έχω κοιμηθί δυό νύχτες! Περιμένα να φύγω γιατί δεν ήξερα τί μπορούσα να κάνω!... Την Παρασκευή τη νύχτα με γέμισες εύτυχία! Μουδωσεσες τό μεγαλύτερη απόδειξη της αγάπης σου. Και τό μεσημέρι, τό Σάββατο, ήρθ' εκείνος. Τώερα πώς έχεις άντρα κι' ήξερα, φυσικά πώς θαρρή! Τό περίμενα!... Κι' όμως μου ήταν άβάσταχτο

να σέ βλέπω να στηρίζεσαι στό μπράτσο του, να τρώς και να κουβεντιάζεις τρυφερά μαζί του στό τραπέζι καί... — τό χειρότερο — ν' αποσύρεσαι τη νύχτα μ' έκείνον και να τον βλέπω ν' ανεβαίνει τη σκάλα άκουμπώντας τό χέρι του στήν πλάτη σου με την υπερήφανη και βάρβαρη σιγουριά του ίδιοκτήτη!...

ΕΚΕΙΝΗ (μ' άπάθεια): Λογοτεχνίζεις επικινδύνως! ΕΚΕΙΝΟΣ (έκπληκτο βλέμμα): Πρώτη φορά σέ βλέπω σκληρή! (Καπνίζει νευρικά). Νάντια!... «Έχω να κοιμηθώ δυό νύχτες! Μουσκεψα τό μαξιλάρι μου με τό αίμα της ψυχής μου που τρεχε άπ' τά μάτια μου ποτάμι!

ΕΚΕΙΝΗ (συμπάθεια που είν' ανάμικτη με ζυγό «κακοαναθρεμμένο» χιούμορ): Πόσες φορές τ' «μελέττεις» αυτή την άτεχνη φράση;

ΕΚΕΙΝΟΣ (σά να του-δωσαν ένα δυνατό χτύπημα με σίδερο στό κεφάλι): Νάντια!... (Απότομη πτώσι σέ μελαγχολία κι' αθόρομη διάθεσι να κλάψη... έστω και με λόγια, άφου δεν μπορεί με δάκρυα).

Νάντια, νά!... Τη μελέτησα τή φορά όπως κι' όλες τίς φράσεις που ήθελα να σου πω και που τώρα τίς ξεχνάω... (Προσπάθεια να φτερλώση τό πεσμένο ήθικό του). Μά τί ρόλο παίζουμε όι φράσεις σέ μία μεγάλη στιγμή;

ΕΚΕΙΝΗ (χαμόγελο γοητευτικής δασκάλας γεμάτο έπιείκεια για τόν άμορφο μ' άσυγχώρητα... νεαρό μαθητή): Πά, πά, τί βαρειά λόγια!

ΕΚΕΙΝΟΣ (έτοιμος να πάψη ν' άμύνεται στό ρεζιλευτό βούρκομα που τόν άπειλεί): Μέ... με είρυνεύεσαι, Νάντια!... (Πικρά). Εγώ... θέλω να σου πω να φύγετε! (Μ' άξαφνο παραλήρημα έρωτικού πυρετού). Δεν θ' άνθξω άλλο, Νάντια!...

ΕΚΕΙΝΗ (άπλά. Ούτε καν σκληρά, ούτε καν αδιάφορα! Απλά σά να ζητάη τσιγάρα στό περίπτερο): Παράγγειλε δυό ούισκυ, με σόδα και πάγο! (Ανάδει δεύτερο τσιγάρο). Είσαι νέος! Πολύ νέος!... «Επικινδυνα, νέος!

ΕΚΕΙΝΟΣ (σαν ύπόδικος την ώρα που του διαβάζουν την απόφασί): Τί θέλεις να πής; ΕΚΕΙΝΗ: «Ό,τι είχα να πω, τό είπα! Μά εσύ ζητάς κι' άνάλυσι. Λοιπόν, αγαπημένο μου μωρό, ή ζωή πηγάηκε με χαρές και με πόνους! Κι' ή φύσι μας έδωσε μυαλό για να εισπράτ-

τούμε τίς χαρές και ν' αποφεύγουμε τίς λύπες! Πιστεύω πως αυτό είνε τό πρώτο μάθημα ζωής που άκούς! Γιατί ποτέ δεν πιστεύουμε τούς έντυπους δασκάλους: Τά βιβλία!... (Ρουφηξιά τσιγάρου πολύ... έμπειρη και δυνατή)...

«Αλλά» άς αφήσουμε τη φιλολογία. «Ο άντρας μου, χρυσό μου, είνε ώριμος, πλούσιος, με θέσι κοινωνική κι' αύθυπαρξία! Πληρώνει σπίτι, ξενοδοχεία, ταξείδια, τουαλέτες αυτοκίνητα και καπρίτσια!... Ζή τη μητέρα μου κι' έχει διορίσει τά τέσσερά μου άδέρφια που όταν δεν τούς φτάνουν τά λεφτά, δεν δυσκολεύεται ν' ανοίξη τό πορτοφόλι του!... Κι' εσύ μου λές «να φύγουμε!» Πού να πάμε;... Είσαι νέος, άδημιούργητος, τρώς έδω τό μπαμπά σου τά λεφτά, λεφτά στοργικής θυσίας, γιατί έχετε πολύ μέτρια περιουσία κι' ό πατέρας σου δουλεύει σκληρά!... «Όχι, μη μου άπαντήσης, άκόμα!... «Η σχέση μας για μένα είν' ένν φλέρτ περαστικό... — έννοω «περαστικό» και για σένα! Ένα «εκτέλλει» έρωτικό ήπιμα «στό άδύο»... και τέλειωσε, άκόμη κι' αν πιούμε και δεύτερο και τρίτο!... (Κάπνισμα). «Ο άντρας μου με βλέπει τό πρωί άμακιγιάριστη κι' άπεριποίητη και με νομίζει θεά της ώμορφιάς και με χαϊδεύει σαν πατέρας τό μονάκριβο παιδί του!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σ' άξαφνη έκκρηξι): Τότε... είσαι φρικτή γυναίκα, Νάντια! Είσ' ένα πλάσμα που άξίζει περιφρόνησι!... (Με την έξαψη της έρωτικής φλόγας που καίει τη λογική σά φρύανο). Κι' όμως σ' αγαπώ! Σε λατρεύω!

ΕΚΕΙΝΗ (ψιθυριστά): Μη φωνάζεις! Αυτά είνε κουταμάρες... του αισθηματικού δάγκειου! «Ο πυρετός θα πέση!... «Αν πάρης δέκα μέρες άπάνω σου τίς φοβερές εύθυνες της ζωής μου, μιάς ζωής γεμάτης απαιτήσεις, νεύρα, γκρίνιες, άρρώστειες, και καπρίτσια, δεν θα χρειαστή... (Πικρά) να με δής ένα πρωί άμακιγιάριστη!... Θα φύγεις... προτράπαδν! (Άλλος τόνος). Μά που είνε τά ούισκυ; Δεν τά παράγγειλες...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Νάντια!... (Σηκώνεται). Δεν υπάρχει λόγος να μιλήσουμε άλλο. (Πάλι μ' αδεξιότητα νεαρού μελοδραματικού τενόρου πούχει μόνο φωνή και τίποτα παραπάνω). Γελάστηκα!... Είσ' ένα πλάσμα τιποτένιο! Με τά λόγια σου με γιάτρεψες!

ΕΚΕΙΝΗ (σαρκαστικά): Μπορεί να τώκανα κι' έπιτηδες!... (Ψυχρά). Γειά σου!... (Μ' αυτοπεποίθησι). Μην τολμήσης να ξανακάτσης ούτε να έλπίζης τίποτ' άλλο πιά στό μέλλον έκτός από ένα τυπικό χαιρετισμό, γεμάτο σεβασμό έκ μέρους σου!... Πήγαινε!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Είσαι φρικτή γυναίκα!

ΕΚΕΙΝΗ: Είμαι! «Αντε, τώρα! Μ' ένοχλείς!... (Αύλαξα;... «Ίσως!...)

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

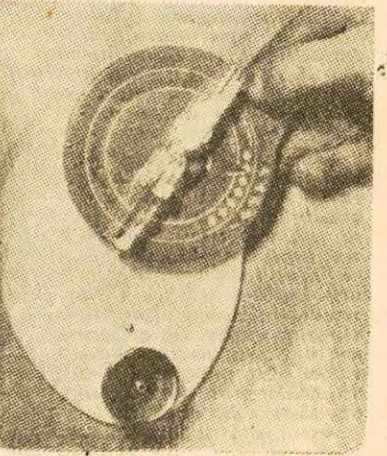
ΕΛΛΗΝΕΣ ΧΟΡΕΥΤΑΙ

«Ο γνωστός χορευτής Γιώργος Κουμαριώτης είχε έπί 5 χρόνια παρτενάρ του τη γνωστή χορεύτρια της Λυρικής Σκηνής Μαρτίτα. Τελευταία όμως ή Μαρτίτα τόν εγκατέλειψε για να παντρευτή έναν πλούσιο βιομήχανο και ή Κουμαριώτης συνεδλήθη με τη γνωστή χορεύτρια «Ηρώ Σπαθάρη και τόν έρχομενο μήνα θα φύγει μαζί της για την Εύρωπη.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΠΛΑΣ

Μεταξύ τών έλλων πρωταγιστών που παρουσίασε έφέτος στό Παρίσι ή Ζακ Γκρίφ, είνε και τά γυαλιά αυτά του ήλιου που δεν διατρέχουν τόν κίνδυνο να πέσουν και να σπάσουν γιατί συγκολλητόνται από ένα κολλίε περασμένο άπ' τό λοιμό.

ΓΙΑ ΤΟ ΒΡΑΣΙΜΟ ΤΩΝ ΑΥΓΩΝ

Γιά να βράσουν οι νοικοκυρές τ αυγά με χρονόμετρο ή ακρίβεια, υπάρχει στην Αμερική ένα σύστημα κλεψύδρας που σ' ένα άριμένο χρονικό διάστημα, όταν δηλαδή άδειάση ή άμμος από τό επάνω δοχείο, χτυπάει ένα κουδούνι.

Με τό φκικό του μπιτσιού

ΟΙ ΚΑ-Υ-ΜΕΝΟΙ οί «Πολίται του Κόσμου»! Διευήνυσαν εις τό Στέιτ - Νηπάρτμεντ ότι «άντιτάσσουν παθητικήν αντίστασιν κα-γιά πάσης βίας»! Και είναι όλοι - όλοι... έκοσιοκτώ!... Βεβαίως, σημειώνουν ότι ή «άντίστασις είναι παθητική». «Αλλά» έκοσιοκτώ άνθρωποι σέ όλο τόν κόσμο όσον και αν είναι «Πολίται του Κόσμου» δεν μπορούν ν' αντίτάσσουν ούτε «παθητικήν άεράμυνα» εάν βεβαίως γίνη πόλεμος!... Πάντως, χαρά στό κουράγιο τους που «άντιτάσσονται κατά πάσης βίας» εις την εποχήν που δεν υπάρχει τίποτε άλλο από «Δύναμις διά της βίας» και «Βία διά της Δυναμείας»!... Δυστυχώς; «Ίσως. Αλλά έτσι είνε!

ΤΟ «ΚΑΠΝΙΚΟΝ» που διαβάζουμε στίς έφημερίδες με κάποιαν ψυχρότητα όσοι δεν είμαστε άμέσως ένδιαφερόμενοι για τό θέμα, άποτελει ούσαιστικό πόρο του Κράτους και βάσι για νά λήση κάτω καλ-λίτερα ή καπνεργάτης που σήμερα παίρνει «μεροκάματο φυματιώσεως». Γιατί είναι ή «ημερομίσθιο πείνας» για τόν καπνεργάτη που κινδυνεύουν οι πνευμονές του λόγω τών ειδους της εργασίας, αν δεν τραφή καλά. Και δεν μπορούμε βέβαια να ξέρουμε τί ακριβώς είπαν ή κ. Παπανδρέου και ή κ. Φιλάρετος στην τετραώρη σύσκεψί τους στό Καστρί, αλλά εκείνο που έχουμε να τονίσουμε είναι ότι τό Καπνικό ζήτημα πρέπει να λυθί. Τά καπνά της Έλλάδος πρέπει να πάρουν διαδοτή-ριο» για «Έξω, γιατί είναι και δικαιο και ήθικό και άπαραίτητο. «Αν υπάρχει Διεθνής «Ηθική, θα τό κατανοήση. Κι' αν δεν τό κατανοήση, άς πληροφοροήσουν τόν «Ελληνικό Λαό οι ύπεύθυνοι χειριστάι του θέματος — ή κ. Παπανδρέου και ή κ. Φιλάρετος που τό ανέλαβε — τί ακριβώς συμβαίνει. Γιατί θα συμβαίνει ένα άπ' τά δύο: «Η άνικανότης χειρισμού έκ μέρους μας ή έγκληματική στάσις τών φίλων μας ξένων.

Ο κ. ΥΠΟΥΡΓΟΣ της Έργασίας έδήλωσεν ότι «θα μετατεθούν όλοι οι έπόπται εργασίας, διότι ή θέσις των είναι τσόν λεπτή ώστε να μην επιτρέπεται ή έπί μακρόν χρόνον παραμονή των εις την ίδίαν έδραν». «Ίσως. Τό γεγονός όμως είναι ότι ή θέσις τών «έποπτών εργασίας» δεν είναι τσόν «λεπτή» όσον είναι... περίεργος! «Επόπτης Έργασίας» σημαίνει να βλέπη τούς άλλους που δουλεύουν καί... «να καάβεται!» Λοιπόν, ή μείνη ή μετατεθί την ίδια «δουλειά» θα κάνει!

Ο κ. ΘΕΜ. ΤΣΑΤΣΟΣ εύρίσκειται σέ πολύ δύσκολη θέσι, φυσικά, προκειμένου να είναι ή ρυθμιστής του ζήτηματος τών νοοικιών. Κάθε καλόπιστος άνθρωπος τό αναγνωρίζει. Χρειάζεται όμως, άραγε, μεγάλη σοφία για ν' αντίληφθί κανείς ότι μία διακρίσις, μεταξύ εύπόρων και μη εύπόρων μισθωτών θα έλκε τό ζήτημα; Υπάρχουν, βεβαίως άποροι μισθωτοί κατοικούντες σέ σπίνια επίσης άπόρων ιδιοκτητών διότι τά ντουβάρια δεν τρώγονται και αν φαγωθούν, τρώγεται τό δνειρον της οικογενείας, ή προίκα της κοπέλλας, οι μόνχοι και ή

ιδρώς του παρελθόντος. «Η ιδέα όμως της έπιβολής ειδικού προσθέτου φόρου στούς «όμολογουμένως πλούσιους» μισθωτάς — εύπόρους θα έλέγαμε διότι πλούσιοι δεν υπάρχουν στην Έλλάδα έκτός από πεινήτα ανθρώπους — λυεί και αυτό τό «μέγα πρόβλημα». Διότι θα ίδρυθί, έτσι, τό «Ειδικόν Ταμείον Ένοικιοστασίων» που θα πληρώνη τη διαφορά στόν ιδιοκτήτη. «Ετσι θα έχουμε μία κρατική ένέργεια που θα είναι συγχρόνως και έκδηλως αληθινής κοινωνικής αλληλεγγύης. «Κράτος Δικαίου» δεν είπαν;

Νά τό δούμε, λοιπόν. Καί εμα τό δούμε, πρώτοι θα χειροκροτήσουμε.

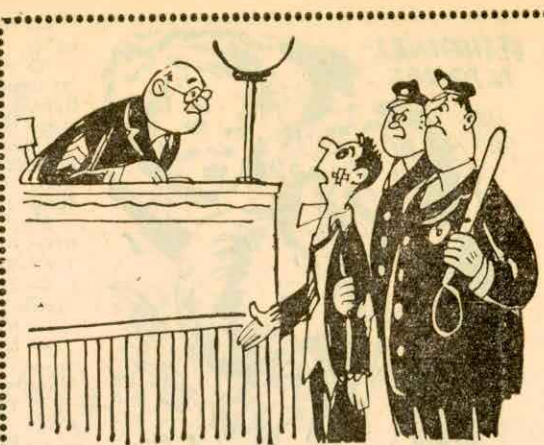
ΥΠΟΤΙΘΕΤΑΙ ότι βασική και άποκλειστική φροντίς της Άγροτικής Τραπέζης είναι να έξυπηρετή τόν κόσμο της ύπαιθρου. «Ακριβώς γι' αυτό προμηθεύεται τά λιπάσματα πρós 300 χιλ. «δραχμές τόν τόννο και τά μεταπωλεί στούς αγρότες πρós... 700 χιλιάδες! «Αν αυτό λέγεται «προστασία» τότε τό καλύτερο είναι ν' αφαιρεθί από την Άγροτική Τράπεζα κάθε δικαιοδοσία σχετική με τη διοχέτευσι άγροτικών υλικών στην ύπαιθρο και ν' αφεθί κάθε έλευθερία στό έμπόριο να προμηθεύη αυτά τά είδη στούς ένδιαφερόμενους. Διότι υποτίθεται ότι ή Άγροτική Τράπεζα είναι ίδρυμα έξυπηρετήσεως του γεωργικού κόσμου και όχι κερδοσκοπίας και έκμεταλλεύσεως...

ΧΑΡΑΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ. «Η ανατίμησης του ήλεκτρικού ρεύματος την όποία τελικά ένέκρινε τό Υπουργείον Μεταφορών θα γίνη... κατά δόσεις. Από 5% κάθε μήνα, δηλ. 15% ύστερα από ένα τρίμηνο. Αυτή είναι μία νέα μέθοδος... εύπρεπής έπιβαρύνσεως του κοινού, για την όποία ελπίζουμε ότι δεν θα διεκδικήση και δίπλωμα εύρεσι-τεχνίας ή «Ηλεκτρική Έταιρία. «Όσον άφορά τό Υπουργείο Μεταφορών που ένέκρινε χωρίς διαμαρτυρία την αύξηση, άξιος ή μισθός του!

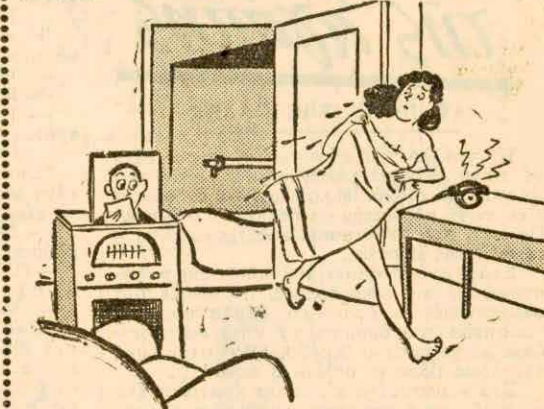
ΟΙ ΑΡΜΟΔΙΟΙ κυβερνητικοί παράγοντες έπειδή δεν έχουν φαίνεται, άλλον τρόπον αντιμετώπισεως της ακριβείας της ζωής, συνιστούν στό καταναλωτικό κοινό «να μη προβαίνη εις την προμήθειαν ειδών τά όποια προσφέρονται άκριβά εις την αγοράν, διότι ούτω μόνον οι έμποροι και οι βιομηχανοί θα ύποχρεωθούν να ύποβιβάσουν τάς τιμάς των πωλουμένων ειδών». Δεδομένου όμως, ότι ακριβά πωλούνται όλα σχεδόν τά είδη πρώτιστης ανάγκης, καλείται τό κοινό να παύση να τρώγη για να τιμωρήση τούς αισχροκερδείς! Αυτή είναι οικονομική πολιτική μία φορά. Εύγε στούς έφευρέτας της.

ΠΡΕΠΕΙ τέλος πάντων να τεθί κάποτε τέρμα στή «χρονίζουσα ύπόθεσι της ηλεκτροκινήσεως του σιδηροδρόμου Κηφισίας. Εφόσον ή κατασκευή του έργου έχει άποφασισθί πρό πολλών ετών κι' υπάρχουν σήμερα όλες οι προϋποθέσεις για την έκτέλεσί του, δεν δικαιολογείται καμμία νέα καθυστέρησις. «Ο κ. Υπουργός τών Μεταφορών, ή όποιος πρέπει να όμολογήη ότι παρακολουθεί με ένδιαφέρον τό ζήτημα, άς μη χαλαρώση τίς ενέργειές του. «Η εύκαιρία σήμερα είναι καταλληλοτάτη για νά αναγκασθί ή Έταιρία να συμμορφωθί πρós τίς ύποχρεώσεις της.

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ

— Μπορώ να τηλεφωνήσω στη γυναίκα μου, για να μην άνησυχή; Θα νομίζη πως μου συνέβη τίποτα!...

ΟΤΑΝ ΥΠΑΡΧΗ ΤΗΛΕΟΡΑΣΙΣ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ

— Μή, Αντρίκο!... Μας βλέπουν από τέσσερα χωριά!...

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

13

Ηπιουμπούνια της αγάπης

ο παιδί της άλλης

Το πινέλλο του φθινοπώρου, βουτηγμένο σε παχύ στρώμα μελαγχολίας, είχε βάψει με γκρι την εξοχή. Η καλοκαιρινή διαφάνεια είχε πνιγεί μέσα στην κατήφεια του σκούρου. Πού και πού, από μακριά κατακαλούσε η απειλή της βροχής.

Στο στενό δρόμακι του πλούσιου προάστειου με τις πικροδάφνες, ανηφόριζε μια φτωχοντυμένη νέα γυναίκα. Δίπλα της, στα κράσπεδα του δρόμου, τα νερά κατηφορίζανε με χαρούμενο θόρυβο. Μέσα στην ψυχή της όμως βάραινε μολύβι ο πόνος...

Στα κουρασμένα χέρια της κρατούσε ένα μικρό ζωντανό πακετάκι, τυλιγμένο με κουρέλια. Πού και πού, η φωνή του έβγαζε σαν κελαϊχισμό πουλιού. Και τότε, η φτωχοντυμένη γυναίκα έγερνε το κεφάλι της, κτύπαζε με απέραντη τρυφερότητα το ροδοκόκκινο μωράκι που βγαίνει μέσα από τα κουρέλια, και προχωρούσε άργα μέσα στο δρόμο με τις πικροδάφνες...

Έξω από τα κάγκελα μιας βίλλας στάθηκε. Ακούμπησε το φλογισμένο της μέτωπο στην κλειστή πόρτα του κήπου, κι άφησε το βλέμμα της να πλανηθεί μέσα στις άλλες, στα δρομάκια που ήταν στρωμένα με βότσαλα, στα παρτέρια... Στο βάθος του κήπου, το διώροφο εξοχικό σπίτι, με τα κόκκινα κεραμίδια και τα πράσινα παραθυρόφυλλα, μισοκρυβότανε πίσω από δυο θεόρατα πεύκα. Κατάκλειστα τα παράθυρα, η πόρτα του. Θάλεγε κανείς ότι ήταν άτακτο.

Μαλακά, η φτωχοντυμένη γυναίκα με το παιδί έσπρωξε την καγκελόπορτα. Δεν ήταν κλειδωμένη, κι υποχώρησε άμεσως. Το δρομάκι οδηγούσε κατ' ευθείαν στην είσοδο του σπιτιού. Η γυναίκα προχώρησε με βήματα που κλονίζονταν. Φτάνοντας μπροστά στην πόρτα της βίλλας, στάθηκε μια στιγμή αναποφάσιστη. Ύστερα, ριχνοντας μια ματιά στο παιδάκι που κρατούσε, σά να πήρε από το κύτταγμα αυτό θάρρος, σήκωσε το χέρι της, και χτύπησε το κουδούνι.

Η πόρτα δεν άνοιξε παρά στο τρίτο χτύπημα. Και στο άνοιγμά της εμφανίστηκε μια ηλικιωμένη υπηρέτρια με λυπημένο πρόσωπο.

— Τι θέλετε; ρώτησε την άγνωστη.
— Την κυρία...
— Η κυρία δεν δεχεται...
— Δεν δεχεται;...
— Όχι... Από την ημέρα που πέθανε ο κύριος (κι' έδω τα μάτια της υπηρέτριας βούρκωσαν...) η κυρία δεν έχει δεχτεί κανέναν...

Η άγνωστη έμεινε για μια στιγμή αμίλητη. Ύστερα, σήκωσε το κεφάλι της, κι είπεν:

— Έμένα, όμως, θα με δεχτεί... Πήγαινε πείστη ότι της φέρνω κάτι από τον άντρα της...

— Από τον άντρα της;! φώναξε η υπηρέτρια γεμάτη έκπληξη.

— Ναί... Πήγαινε, λοιπόν, σε παρακαλώ...

Ο τόνος της άγνωστης ήταν πειστικός. Η υπηρέτρια την κτύπησε μια στιγμή, και βγήκε, ξαναγύρισε σε λίγα λεπτά:

— Η κυρία σας περιμένει... είπεν.

Προχώρησε η άγνωστη ανάμεσα από ένα διάδρομο και μπήκε σε ένα κομψό σαλόνι - βιβλιοθήκη. Η υπηρέτρια, αφού την έμπασε, έκλεισε πίσω της την πόρτα.

Μια χλωμή γυναίκα ντυμένη ολόμαυρα στεκόταν όρθη. Η άγνωστη με το παιδί την κτύπαζε λυπημένη...

— Ζητήσατε να με δείτε;... ρώτησε η γυναίκα με τα μαύρα...

— Μάλιστα, κυρία...

— Είπατε ότι φέρνετε κάτι...

— ... Κάτι από τον άντρα σας, κυρία...

Μάλιστα...

Η γυναίκα με τα μαύρα προσπάθησε να πνίξη τη συγκίνησή της:

— Καί... Ποιό είν' αυτό το κάτι;...

ρώτησε ύστερ' από μικρή σιωπή.

Η άγνωστη ανασήκωσε τα κουρέλια, κι αποκάλυψε το ροδοκόκκινο προσωπάκι του μωρού πουχε άποκοιμηθή.

— Τό... το παιδί του! είπεν σιγά.

Η χήρα στηρίχτηκε σε ένα έπιπλο για να μην πέσει.

— Τι είπατε;... ρώτησε κατάχλωμη.

— Την αλήθεια, κυρία...

— Το παιδί αυτό είναι... του Δημήτρη;

— Μάλιστα, κυρία...

Επέσε σε μια πολυθρόνα η μαυροντυμένη γυναίκα κι έπιασε το κεφάλι της με τα χέρια της:

— Δεν καταλαβαίνω τίποτε... μουρμούρισε.

— Επιτρέψτε μου να καθίσω, κυρία, και θα σας εξηγήσω... είπεν η άγνωστη.

— Μα, ναί, καθίστε...

Είπεν κι η άγνωστη παρά κάθισε σε μια δεύτερη πολυθρόνα. Μόλις την κρατούσαν τα πόδια της...

— Ένοιωθε πώς, αν δεν είχε κάσει, θαχε πέσει στο πάτωμα, μαζί με το μωρό της!...

— Σας ακούω... είπεν η χήρα.

Η άλλη, κυττάζοντας κάτω, άρχισε να διηγείται μια ιστορία πούμοια σε θλιβερό ρωμαντίκο:

— Το Δημήτρη, κυρία, τον γνώρισα έδω και τέσσερα χρόνια...

Τον λάτρεψα σαν Θεό μου. Ήμουν φτωχιά, όρφανή, μοναχή μου στη ζωή, κι' έτσι εκείνος έγινε για μένα το παν! Φυσικά, δεν του αρνήθηκα τίποτα...

— Όλη η ύπαρξή μου άνηκε, ψυχικά και σωματικά σ' εκείνον... Έδω κι' ένα

χρόνο, ένα άγγελουδι ήρθε να ολοκληρώσει τον έρωτά μας...

— Ηρόατε όμως και σεις, κυρία; Ο Δημήτρη, φτωχός και νέος μηχανικός, είχε ανάγκη από λεπτά. Πού να τα βρή; Και, πού να τα βρώ κι' εγώ να του τα δώσω;... Προθυμοποιηθήκατε τα λεπτά αυτά να του τα δώσετε σεις...

— Σήκωσε το κεφάλι της η μαυροντυμένη γυναίκα:

— Δεν τούδωσα λεπτά. Τούδωσα την αγάπη μου!... Έκανε περήφανα, με σφιγμένα δόντια.

— Τό ξέρω πώς τον αγαπάτε... Παράλληλα όμως με την αγάπη σας, του προσφέρατε και την αποκατάστασι, και το φτωχικό μέλλον...

— Σας δίνω το λόγο μου ότι εγώ ή ίδια τον έσπρωξα να σας παντρευτεί!...

— Τόσο πολύ τον αγαπούσατε, πού να θυσιάσετε τη ζωή σας στο συμφέρον του;... ρώτησε η άλλη με πικρή ειρωνεία.

— Ναί κυρία... τόσο τον αγαπούσα!... απάντησε η γυναίκα με το μωρό απλά, με αποφασιστικά.

Σταμάτησε λίγο, κι' ύστερα συνέχισε:

— Ο Δημήτρη σας παντρεύτηκε... Δεν έπαψε όμως να με βλέπει, να βλέπει το παιδί του, την κορούλα του...

Πέρασε ένας χρόνος, καί, ξαφνικά, έδω και λίγες μέρες, έφτασε σαν κεραυνός ως έμένα η είδησι του θανάτου του στο πολύνεκρο αεροπορικό δυστύχημα του αεροπλάνου της Θεσσαλονίκης...

Επνιξε ένα λυγμό η γυναίκα. και συνέχισε:

— Για σας κυρία, ο θάνατος αυτός ήταν μόνο ψυχικός κλονισμός... Για μένα όμως, ήταν πραγματική ολοκληρωτική καταστροφή: Χωρίς πόρους από πουθενά, χωρίς την παραμικρή οικονομική δυνατότητα, είδα σε μια στιγμή το μωρό μου στερημένο, νηστικό, άρρωστο... Τι να κάνω;... Πώς να τα καταφέρω, χωρίς συγγενείς, χωρίς φίλους;... Τότε σκέφτηκα σας!

— Έμένα;... ρώτησε η χήρα με σφιγμένα χείλια.

— Ναί, σας... ξανάπε η άγνωστη με δύναμι. Σεις λατρεύατε το Δημήτρη... Λοιπόν...

Πετάχτηκε όρθη η άλλη, με μάτια που πετάγανε φλόγες:

— Λοιπόν, ίσως γ' αγαπήσω και το παιδί του παράνομου έρωτά του;... φώναξε. Το παιδί αυτό, που έנסαρκώνει την απίστιά του, την κοροϊδία μου;...

Η άγνωστη έσφιξε το μωρό της άγρια στην αγκαλιά της, κυττάζοντας με φόβο τη μαυροντυμένη γυναίκα:

— Με συγχωρείτε... μουρμούρισε σά χαμένη. Νόμισα όμως ότι... μια και δεν είχατε παιδιά... Είμαι τόσο φτωχή εγώ, κι' είσατε τόσο πλούσια σεις... Τι έφταιξε, επί τέλους, αυτό το άθωο μωρό;... Άλλά, με συγχωρείτε! έκανα λάθος... Άντί σας...

Σηκώθηκε, και προχώρησε με σκυμμένο κεφάλι προς την πόρτα. Η μαυροντυμένη γυναίκα την κτύπαζε. Ξαφνικά, λίγο πριν η άλλη πιάσει το πόμολο της πόρτας, της φώναξε:

— Σταθήτε!

Η άγνωστη στάθηκε. Η άλλη την πλησίασε, ανασήκωσε τα κουρέλια, κτύπαζε το κοριτσάκι πουχε ξυπνήσει, και πουχε στηρίξει τα τρομαγμένα ολόμαυρα ματάκια του άπάνω της...

— Ίδιος ο Δημήτρη!... ψιθύρισε η χήρα συγκινημένη.

Κι' ύστερα, ανοίγοντας την αγκαλιά της, είπεν στη μητέρα:

— Δώστε το μου λίγο...

Τό πήρε στα χέρια της, τσούφισε, το φίλησε... Η κοιμισμένη της μητρότης, αφυπνισμένη απότομα, την πλημμύρισε με στοργή, γι' αυτό το μελαχροινό άγγελουδι, που προερχόταν από τον άντρα πουχε εκείνη λατρεύει, πού μπορούσε νάτανε και δικό της!

Η φτωχιά μητέρα την κτύπαζε δακρυσμένη. Γύρισε προς το μέρος της η χήρα, και της είπεν μαλακωμένη, γελαστή:

— Θα το μεγαλώσουμε μαζί!...

Η άγνωστη έσκυψε, γονάτισε, άρπαξε το χέρι της, και το γέμισε δάκρυα και φιλιό...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΔΕΣ

Η άγνωστη ντιζέ Λίλα Μαρτίν, όπου θριόμβευσε στη Θεσσαλονίκη και στην Αθήνα, χωρίς στην πραγματική εξαιρετική φωνή της, έγραψε προ ημερών για τη Ρόδο, όπου τόσο οι έλπίδες όσο και οι παραθεριστές στο μαγευτικό νησί, της έκαναν θερμή υποδοχή.

Η άγνωστη ντιζέ Λίλα Μαρτίν, όπου θριόμβευσε στη Θεσσαλονίκη και στην Αθήνα, χωρίς στην πραγματική εξαιρετική φωνή της, έγραψε προ ημερών για τη Ρόδο, όπου τόσο οι έλπίδες όσο και οι παραθεριστές στο μαγευτικό νησί, της έκαναν θερμή υποδοχή.

Η άγνωστη ντιζέ Λίλα Μαρτίν, όπου θριόμβευσε στη Θεσσαλονίκη και στην Αθήνα, χωρίς στην πραγματική εξαιρετική φωνή της, έγραψε προ ημερών για τη Ρόδο, όπου τόσο οι έλπίδες όσο και οι παραθεριστές στο μαγευτικό νησί, της έκαναν θερμή υποδοχή.

Η άγνωστη ντιζέ Λίλα Μαρτίν, όπου θριόμβευσε στη Θεσσαλονίκη και στην Αθήνα, χωρίς στην πραγματική εξαιρετική φωνή της, έγραψε προ ημερών για τη Ρόδο, όπου τόσο οι έλπίδες όσο και οι παραθεριστές στο μαγευτικό νησί, της έκαναν θερμή υποδοχή.

Η άγνωστη ντιζέ Λίλα Μαρτίν, όπου θριόμβευσε στη Θεσσαλονίκη και στην Αθήνα, χωρίς στην πραγματική εξαιρετική φωνή της, έγραψε προ ημερών για τη Ρόδο, όπου τόσο οι έλπίδες όσο και οι παραθεριστές στο μαγευτικό νησί, της έκαναν θερμή υποδοχή.

Η άγνωστη ντιζέ Λίλα Μαρτίν, όπου θριόμβευσε στη Θεσσαλονίκη και στην Αθήνα, χωρίς στην πραγματική εξαιρετική φωνή της, έγραψε προ ημερών για τη Ρόδο, όπου τόσο οι έλπίδες όσο και οι παραθεριστές στο μαγευτικό νησί, της έκαναν θερμή υποδοχή.

Η άγνωστη ντιζέ Λίλα Μαρτίν, όπου θριόμβευσε στη Θεσσαλονίκη και στην Αθήνα, χωρίς στην πραγματική εξαιρετική φωνή της, έγραψε προ ημερών για τη Ρόδο, όπου τόσο οι έλπίδες όσο και οι παραθεριστές στο μαγευτικό νησί, της έκαναν θερμή υποδοχή.

Η άγνωστη ντιζέ Λίλα Μαρτίν, όπου θριόμβευσε στη Θεσσαλονίκη και στην Αθήνα, χωρίς στην πραγματική εξαιρετική φωνή της, έγραψε προ ημερών για τη Ρόδο, όπου τόσο οι έλπίδες όσο και οι παραθεριστές στο μαγευτικό νησί, της έκαναν θερμή υποδοχή.

Η άγνωστη ντιζέ Λίλα Μαρτίν, όπου θριόμβευσε στη Θεσσαλονίκη και στην Αθήνα, χωρίς στην πραγματική εξαιρετική φωνή της, έγραψε προ ημερών για τη Ρόδο, όπου τόσο οι έλπίδες όσο και οι παραθεριστές στο μαγευτικό νησί, της έκαναν θερμή υποδοχή.

Η άγνωστη ντιζέ Λίλα Μαρτίν, όπου θριόμβευσε στη Θεσσαλονίκη και στην Αθήνα, χωρίς στην πραγματική εξαιρετική φωνή της, έγραψε προ ημερών για τη Ρόδο, όπου τόσο οι έλπίδες όσο και οι παραθεριστές στο μαγευτικό νησί, της έκαναν θερμή υποδοχή.

Η άγνωστη ντιζέ Λίλα Μαρτίν, όπου θριόμβευσε στη Θεσσαλονίκη και στην Αθήνα, χωρίς στην πραγματική εξαιρετική φωνή της, έγραψε προ ημερών για τη Ρόδο, όπου τόσο οι έλπίδες όσο και οι παραθεριστές στο μαγευτικό νησί, της έκαναν θερμή υποδοχή.

Η άγνωστη ντιζέ Λίλα Μαρτίν, όπου θριόμβευσε στη Θεσσαλονίκη και στην Αθήνα, χωρίς στην πραγματική εξαιρετική φωνή της, έγραψε προ ημερών για τη Ρόδο, όπου τόσο οι έλπίδες όσο και οι παραθεριστές στο μαγευτικό νησί, της έκαναν θερμή υποδοχή.

Η άγνωστη ντιζέ Λίλα Μαρτίν, όπου θριόμβευσε στη Θεσσαλονίκη και στην Αθήνα, χωρίς στην πραγματική εξαιρετική φωνή της, έγραψε προ ημερών για τη Ρόδο, όπου τόσο οι έλπίδες όσο και οι παραθεριστές στο μαγευτικό νησί, της έκαναν θερμή υποδοχή.

Η άγνωστη ντιζέ Λίλα Μαρτίν, όπου θριόμβευσε στη Θεσσαλονίκη και στην Αθήνα, χωρίς στην πραγματική εξαιρετική φωνή της, έγραψε προ ημερών για τη Ρόδο, όπου τόσο οι έλπίδες όσο και οι παραθεριστές στο μαγευτικό νησί, της έκαναν θερμή υποδοχή.

Η άγνωστη ντιζέ Λίλα Μαρτίν, όπου θριόμβευσε στη Θεσσαλονίκη και στην Αθήνα, χωρίς στην πραγματική εξαιρετική φωνή της, έγραψε προ ημερών για τη Ρόδο, όπου τόσο οι έλπίδες όσο και οι παραθεριστές στο μαγευτικό νησί, της έκαναν θερμή υποδοχή.

Η άγνωστη ντιζέ Λίλα Μαρτίν, όπου θριόμβευσε στη Θεσσαλονίκη και στην Αθήνα, χωρίς στην πραγματική εξαιρετική φωνή της, έγραψε προ ημερών για τη Ρόδο, όπου τόσο οι έλπίδες όσο και οι παραθεριστές στο μαγευτικό νησί, της έκαναν θερμή υποδοχή.

Η άγνωστη ντιζέ Λίλα Μαρτίν, όπου θριόμβευσε στη Θεσσαλονίκη και στην Αθήνα, χωρίς στην πραγματική εξαιρετική φωνή της, έγραψε προ ημερών για τη Ρόδο, όπου τόσο οι έλπίδες όσο και οι παραθεριστές στο μαγευτικό νησί, της έκαναν θερμή υποδοχή.

Η άγνωστη ντιζέ Λίλα Μαρτίν, όπου θριόμβευσε στη Θεσσαλονίκη και στην Αθήνα, χωρίς στην πραγματική εξαιρετική φωνή της, έγραψε προ ημερών για τη Ρόδο, όπου τόσο οι έλπίδες όσο και οι παραθεριστές στο μαγευτικό νησί, της έκαναν θερμή υποδοχή.

Η άγνωστη ντιζέ Λίλα Μαρτίν, όπου θριόμβευσε στη Θεσσαλονίκη και στην Αθήνα, χωρίς στην πραγματική εξαιρετική φωνή της, έγραψε προ ημερών για τη Ρόδο, όπου τόσο οι έλπίδες όσο και οι παραθεριστές στο μαγευτικό νησί, της έκαναν θερμή υποδοχή.

Η άγνωστη ντιζέ Λίλα Μαρτίν, όπου θριόμβευσε στη Θεσσαλονίκη και στην Αθήνα, χωρίς στην πραγματική εξαιρετική φωνή της, έγραψε προ ημερών για τη Ρόδο, όπου τόσο οι έλπίδες όσο και οι παραθεριστές στο μαγευτικό νησί, της έκαναν θερμή υποδοχή.

Η άγνωστη ντιζέ Λίλα Μαρτίν, όπου θριόμβευσε στη Θεσσαλονίκη και στην Αθήνα, χωρίς στην πραγματική εξαιρετική φωνή της, έγραψε προ ημερών για τη Ρόδο, όπου τόσο οι έλπίδες όσο και οι παραθεριστές στο μαγευτικό νησί, της έκαναν θερμή υποδοχή.

Η άγνωστη ντιζέ Λίλα Μαρτίν, όπου θριόμβευσε στη Θεσσαλονίκη και στην Αθήνα, χωρίς στην πραγματική εξαιρετική φωνή της, έγραψε προ ημερών για τη Ρόδο, όπου τόσο οι έλπίδες όσο και οι παραθεριστές στο μαγευτικό νησί, της έκαναν θερμή υποδοχή.

Η άγνωστη ντιζέ Λίλα Μαρτίν, όπου θριόμβευσε στη Θεσσαλονίκη και στην Αθήνα, χωρίς στην πραγματική εξαιρετική φωνή της, έγραψε προ ημερών για τη Ρόδο, όπου τόσο οι έλπίδες όσο και οι παραθεριστές στο μαγευτικό νησί, της έκαναν θερμή υποδοχή.

Η άγνωστη ντιζέ Λίλα Μαρτίν, όπου θριόμβευσε στη Θεσσαλονίκη και στην Αθήνα, χωρίς στην πραγματική εξαιρετική φωνή της, έγραψε προ ημερών για τη Ρόδο, όπου τόσο οι έλπίδες όσο και οι παραθεριστές στο μαγευτικό νησί, της έκαναν θερμή υποδοχή.

Η άγνωστη ντιζέ Λίλα Μαρτίν, όπου θριόμβευσε στη Θεσσαλονίκη και στην Αθήνα, χωρίς στην πραγματική εξαιρετική φωνή της, έγραψε προ ημερών για τη Ρόδο, όπου τόσο οι έλπίδες όσο και οι παραθεριστές στο μαγευτικό νησί, της έκαναν θερμή υποδοχή.

χρόνο, ένα άγγελουδι ήρθε να ολοκληρώσει τον έρωτά μας... Ηρόατε όμως και σεις, κυρία; Ο Δημήτρη, φτωχός και νέος μηχανικός, είχε ανάγκη από λεπτά. Πού να τα βρή; Και, πού να τα βρώ κι' εγώ να του τα δώσω;... Προθυμοποιηθήκατε τα λεπτά αυτά να του τα δώσετε σεις...

Σήκωσε το κεφάλι της η μαυροντυμένη γυναίκα:

— Δεν τούδωσα λεπτά. Τούδωσα την αγάπη μου!... Έκανε περήφανα, με σφιγμένα δόντια.

— Τό ξέρω πώς τον αγαπάτε... Παράλληλα όμως με την αγάπη σας, του προσφέρατε και την αποκατάστασι, και το φτωχικό μέλλον...

— Σας δίνω το λόγο μου ότι εγώ ή ίδια τον έσπρωξα να σας παντρευτεί!...

— Τόσο πολύ τον αγαπούσατε, πού να θυσιάσετε τη ζωή σας στο συμφέρον του;... ρώτησε η άλλη με πικρή ειρωνεία.

— Ναί κυρία... τόσο τον αγαπούσα!... απάντησε η γυναίκα με το μωρό απλά, με αποφασιστικά.

Σταμάτησε λίγο, κι' ύστερα συνέχισε:

— Ο Δημήτρη σας παντρεύτηκε... Δεν έπαψε όμως να με βλέπει, να βλέπει το παιδί του, την κορούλα του...

Πέρασε ένας χρόνος, καί, ξαφνικά, έδω και λίγες μέρες, έφτασε σαν κεραυνός ως έμένα η είδησι του θανάτου του στο πολύνεκρο αεροπορικό δυστύχημα του αεροπλάνου της Θεσσαλονίκης...

Επνιξε ένα λυγμό η γυναίκα. και συνέχισε:

— Για σας κυρία, ο θάνατος αυτός ήταν μόνο ψυχικός κλονισμός... Για μένα όμως, ήταν πραγματική ολοκληρωτική καταστροφή: Χωρίς πόρους από πουθενά, χωρίς την παραμικρή οικονομική δυνατότητα, είδα σε μια στιγμή το μωρό μου στερημένο, νηστικό, άρρωστο... Τι να κάνω;... Πώς να τα καταφέρω, χωρίς συγγενείς, χωρίς φίλους;... Τότε σκέφτηκα σας!

— Έμένα;... ρώτησε η χήρα με σφιγμένα χείλια.

— Ναί, σας... ξανάπε η άγνωστη με δύναμι. Σεις λατρεύατε το Δημήτρη... Λοιπόν...

Πετάχτηκε όρθη η άλλη, με μάτια που πετάγανε φλόγες:

— Λοιπόν, ίσως γ' αγαπήσω και το παιδί του παράνομου έρωτά του;... φώναξε. Το παιδί αυτό, που έנסαρκώνει την απίστιά του, την κοροϊδία μου;...

Η άγνωστη έσφιξε το μωρό της άγρια στην αγκαλιά της, κυττάζοντας με φόβο τη μαυροντυμένη γυναίκα:

— Με συγχωρείτε... μουρμούρισε σά χαμένη. Νόμισα όμως ότι... μια και δεν είχατε παιδιά... Είμαι τόσο φτωχή εγώ, κι' είσατε τόσο πλούσια σεις... Τι έφταιξε, επί τέλους, αυτό το άθωο μωρό;... Άλλά, με συγχωρείτε! έκανα λάθος... Άντί σας...

Σηκώθηκε, και προχώρησε με σκυμμένο κεφάλι προς την πόρτα. Η μαυροντυμένη γυναίκα την κτύπαζε. Ξαφνικά, λίγο πριν η άλλη πιάσει το πόμολο της πόρτας, της φώναξε:

— Σταθήτε!

Η άγνωστη στάθηκε. Η άλλη την πλησίασε, ανασήκωσε τα κουρέλια, κτύπαζε το κοριτσάκι πουχε ξυπνήσει, και πουχε στηρίξει τα τρομαγμένα ολόμαυρα ματάκια του άπάνω της...

— Ίδιος ο Δημήτρη!... ψιθύρισε η χήρα συγκινημένη.

Κι' ύστερα, ανοίγοντας την αγκαλιά της, είπεν στη μητέρα:

— Δώστε το μου λίγο...

Τό πήρε στα χέρια της, τσούφισε, το φίλησε... Η κοιμισμένη της μητρότης, αφυπνισμένη απότομα, την πλημμύρισε με στοργή, γι' αυτό το μελαχροινό άγγελουδι, που προερχόταν από τον άντρα πουχε εκείνη λατρεύει, πού μπορούσε νάτανε και δικό της!

Η φτωχιά μητέρα την κτύπαζε δακρυσμένη. Γύρισε προς το μέρος της η χήρα, και της είπεν μαλακωμένη, γελαστή:

— Θα το μεγαλώσουμε μαζί!...

Η άγνωστη έσκυψε, γονάτισε, άρπαξε το χέρι της, και το γέμισε δάκρυα και φιλιό...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΔΕΣ

Η άγνωστη ντιζέ Λίλα Μαρτίν, όπου θριόμβευσε στη Θεσσαλονίκη και στην Αθήνα, χωρίς στην πραγματική εξαιρετική φωνή της, έγραψε προ ημερών για τη Ρόδο, όπου τόσο οι έλπίδες όσο και οι παραθεριστές στο μαγευτικό νησί, της έκαναν θερμή υποδοχή.

Η άγνωστη ντιζέ Λίλα Μαρτίν, όπου θριόμβευσε στη Θεσσαλονίκη και στην Αθήνα, χωρίς στην πραγματική εξαιρετική φωνή της, έγραψε προ ημερών για τη Ρόδο, όπου τόσο οι έλπίδες όσο και οι παραθεριστές στο μαγευτικό νησί, της έκαναν θερμή υποδοχή.

Η άγνωστη ντιζέ Λίλα Μαρτίν, όπου θριόμβευσε στη Θεσσαλονίκη και στην Αθήνα, χωρίς στην πραγματική εξαιρετική φωνή της, έγραψε προ ημερών για τη Ρόδο, όπου τόσο οι έλπίδες όσο και οι παραθεριστές στο μαγευτικό νησί, της έκαναν θερμή υποδοχή.

Η άγνωστη ντιζέ Λίλα Μαρτίν, όπου θριόμβευσε στη Θεσσαλονίκη και στην Αθήνα, χωρίς στην πραγματική εξαιρετική φωνή της, έγραψε προ ημερών για τη Ρόδο, όπου τόσο οι έλπίδες όσο και οι παραθεριστές στο μαγευτικό νησί, της έκαναν θερμή υποδοχή.

Η άγνωστη ντιζέ Λίλα Μαρτίν, όπου θριόμβευσε στη Θεσσαλονίκη και στην Αθήνα, χωρίς στην πραγματική εξαιρετική φωνή της, έγραψε προ ημερών για τη Ρόδο, όπου τόσο οι έλπίδες όσο και οι παραθεριστές στο μαγευτικό νησί, της έκαναν θερμή υποδοχή.

Η άγνωστη ντιζέ Λίλα Μαρτίν, όπου θριόμβευσε στη Θεσσαλονίκη και στην Αθήνα, χωρίς στην πραγματική εξαιρετική φωνή της, έγραψε προ ημερών για τη Ρόδο, όπου τόσο οι έλπίδες όσο και οι παραθεριστές στο μαγευτικό νησί, της έκαναν θερμή υποδοχή.

Η άγνωστη ντιζέ Λίλα Μαρτίν, όπου θριόμβευσε στη Θεσσαλονίκη και στην Αθήνα, χωρίς στην πραγματική εξαιρετική φωνή της, έγραψε προ ημερών για τη Ρόδο, όπου τόσο οι έλπίδες όσο και οι παραθεριστές στο μαγευτικό νησί, της έκαναν θερμή υποδοχή.

Η άγνωστη ντιζέ Λίλα Μαρτίν, όπου θριόμβευσε στη Θεσσαλονίκη και στην Αθήνα, χωρίς στην πραγματική εξαιρετική φωνή της, έγραψε προ ημερών για τη Ρόδο, όπου τόσο οι έλπίδες όσο και οι παραθεριστές στο μαγευτικό νησί, της έκαναν θερμή υποδοχή.

Η άγνωστη ντιζέ Λίλα Μαρτίν, όπου θριόμβευσε στη Θεσσαλονίκη και στην Α

Το πολύτιμο δέμα μεταφέρθηκε μετά φόβου Θεού...

Το τελειότερο ραδιόφωνο ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Δημοσιογραφικές αναμνήσεις του
συγγραφέα μας κ. Κ. ΠΟΛΙΤΗ

Ζωηρή επιθυμία μου ήταν — κατά το 1933 - 1934 — ν' αποκτήσω ένα καλό και συγχρονισμένο ραδιόφωνο. 'Η αλήθεια είναι πως είχα πάρει ένα με δόσεις, αλλά είτε γιατί δεν πλήρωνα τακτικά, είτε επειδή δεν μου φαινόταν ότι ήταν εκείνο που ακριβώς ήθελα το έδωσα πίσω μ' ένα συμβόλαιο.

Αλλά η ζωηρή επιθυμία μου για την απόκτηση ενός ραδιόφωνα, που θ' αποτελούσε την τελευταία λέξη της τεχνικής ήταν τόσο έντονη, ώστε μου έγινε ένα είδος μονομανίας.

Τον Μάιο του 1934 πήγα με δημοσιογραφική αποστολή στη Γερμανία. Είχα άκουσει πως τα περίφημα εργοστάσια της Σίμενς κατασκεύαζαν τα τελειότερα ραδιόφωνα της εποχής εκείνης. 'Ελπιζα πως με οικονομίες που θα έκανα σε άλλους τομείς θα κατόρθωνα να εξοικονομήσω το ποσό που ήταν απαραίτητο για την αγορά του ραδιόφωνα, αλλά ο προϋπολογισμός μου ήτανε υπεραποτιμωμένος με το σταγονόμετρο. Μόνον αν έκοβα από το φαγητό μου θα μπορούσα ίσως να εξοικονομήσω τα χρήματα. Που να συγκρατηθώ όμως σ' αυτόν τον συμβόλαιο με το στομάχι μου;... Την πρώτη βραδιά που έπεσε η νύχτα, ψευτοπεράσω δεν μπόρεσα να κοιμηθώ. Και τα ραδιόφωνα δεν ήταν τόσο φθηνά, όσο έλπιζα.

Μια μέρα ο τότε Σύμβουλος της Πρεσβείας στο Βερολίνο και κατόπιν Πρεσβευτής στη Σουηδία φίλητάτος μου κ. 'Επ. Πανός μου είπε πως δεν θα ήταν ολοκληρωμένη η δημοσιογραφική μου έρευνα αν δεν έκανα μια επίσκεψη στα μεγάλα εργοστάσια της Γερμανίας και κυρίως στα εργοστάσια της Σίμενς που άσπασχολούσαν 90.000 εργάτες.

Πρωί πρωί την επομένη συνεννοήθηκα τηλεφωνικά με την υπηρεσία Τύπου των εργοστασίων και πήρα την απάντηση ότι «ή διεύθυνσις θα είναι εύτυχης να σας δεχθή και να σας δείξη όλα τα τμήματα των εργοστασίων».

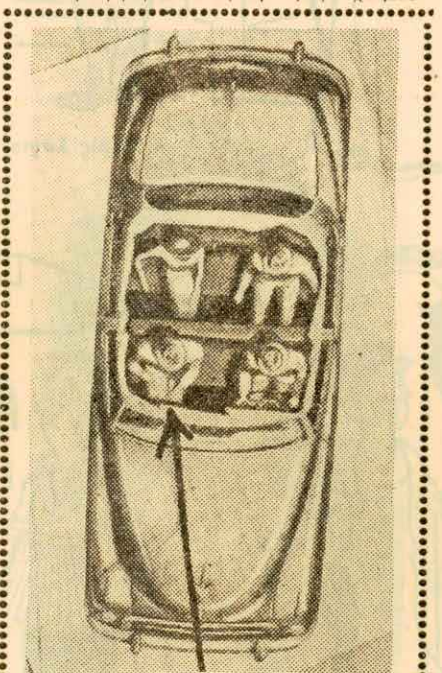
Δεν έχω καμιά ιδέα από μηχανήματα και μου είνε απολύτως αδύνατον να μω στα μυστικά της λειτουργίας των, ξέτω και έντελως επιπλέον. Πρέπει όμως να ομολογήσω ότι μόλις αντίκρισα τα απέραντα συγκροτήματα των εργοστασίων της Σίμενς (Σιμεντούπολις) έμεινα κατάπληκτος. Μερικοί άρμοδιοι υπάλληλοι με 'υποδέχθησαν με μεγάλη φιλοφροσύνη — τα γερμανικά εργοστάσια είχαν τότε, ως γνωστόν, πολλές δυσκολίες με την 'Ελλάδα — και μου παρουσίασαν ένα πρόγραμμα επισκέψεων στα διάφορα τμήματα που θα κρατούσαν δυο δόκιμες μέρες. Αύτη η λεπτομέρεια δεν μ' ενθουσίασε βέβαια. Δυο μέρες ανάμεσα στις μηχανές ήταν πάρα πολύ. 'Αλλά δεν μπορούσα να κάνω διαφορετικά.

Μ' ώδηγησαν πρώτα στο τμήμα κατασκευής σιδηροδρομικών ατμομηχανών. Με βασάνισαν με κάτι λεπτομέρειες που δεν ήταν δυνατόν να μ' ενδιαφέρουν καθόλου: πώς λυώνε το σίδερο, πώς κολλιέται το άτσάλι, τι ρόλο παίζουν διάφορα μικροελατήρια κλπ. κλπ. Φυσικά έδειχνα πως όλα αυτά μ' ενδιαφέροναν πάρα πολύ και κάπου — κάπου υπέδραματιζα κι' από μια ερώτηση για την τάξη. 'Ετσι φάγαμε μισή μέρα. 'Ευχαρίστησα σ' ένα από τα εστιατόρια των εργοστασίων και φάγαμε την άλλη μισή μέρα στο τμήμα κατασκευής τηλεφωνικών συσκευών. 'Εκεί πλέον πήγαν να με τρελλάνουν. 'Ηθελαν καλά και σώνει να με κατατοπίσουν σ' όλα τα μυστικά της τεχνικής του τηλεφώνου, αλλά με μια επιμονή που μ' εξενούσε φοβερά. Με τρόπο μάλιστα προσπαθούσαν να διαπιστώσουν αν μπήκα στο νόημα αυτόν που μου έλεγαν, ή όχι. Κι' εγώ με διάφορα τεχνάσματα τους έδινα να καταλάβουν πως ήμουν έτοιμος να δώσω εξετάσεις και να πάρω άριστα.

'Ετσι φάγαμε και την άλλη μισή μέρα. Την επομένη ξύπνησα με φοβερό πονοκέφαλο. 'Αποφασισμένος όμως να πιάω το πικρόν ποτήριον μέχρι τέλους, τράβηξα κατ' ευθείαν στο Σιμενστάιν. Αύτη τη φορά έπρόκειτο να μου δείξουν τις θαυματουργές εφαρμογές του ηλεκτρισμού, όπως μυστικά κουδούνια που προκαλούν συναγερμό, έφευρες για τη δίωξη του εγκλήματος και άλλα. Τελυταία θα έκανα μια επίσκεψη στο τμήμα κατασκευής των ραδιόφωνων. Πρέπει να ομολογήσω ότι αυτό μ' ενδιαφέρει πάρα πολύ. Μέσα σε απέραντες αίθουσες είδα εκατοντάδες ραδιόφωνα που μόλις είχαν βγεί από τα χέρια των τεχνιτών, να συσκευάζονται για να σταλούν στα κέντρα καταναλώσεως, κι' άλλα μισοτελειωμένα που βρισκόταν στο στάδιο της ύστατης επεξεργασίας κι' αποτελούσαν την τελευταία λέξη της τεχνολογίας.

'Εβαλαν σε λειτουργία μερικά ραδιόφωνα διαφόρων μεγεθών και τύπων. Με ρώτησαν ποιο μου άρεσε περισσότερο και δυσκολεύτηκα ν' απαντήσω. Τό ένα ήταν καλύτερο από το άλλο. 'Ενα τέτοιο ραδιόφωνο ήταν ό,τι όνειρεύομαι. Δεν υπήρχε όμως κανείς τρόπος να το αποκτήσω. Μόλις αυτά τα μοντέλα είχαν δοθεί στην κατανάλωση και ήταν πανάκριβα.

Όλη τη μέρα εκείνη την έφαγα χαζεύον...

ΜΙΑ ΣΗΜΑΝΤΙΚΗ ΔΙΑΠΙΣΤΩΣΙΣ

Σύμφωνα με μια τελευταία στατιστική που έγινε στην 'Αμερική, από τους 100 ανθρώπους που σκοτώνονται σε αυτοκινητιστικά δυστυχήματα οι 68 βρήκαν το θάνατο στη θέση που βρίσκεται δίπλα από τον οδηγό (βέλος). Γι' αυτό το λόγο οι εταιρίες αυτοκινητών φροντίζουν σήμερα να κατασκευάσουν «έξοδο του θανάτου» — όπως τον ονομάζουν — ασφαλέστερη.

γας στα άτελειωτα διαμερίσματα του τμήματος κατασκευής ραδιόφωνων και το βράδυ κατάκοπος ώδηγήθηκα σε μια κομψή σάλλα όπου ήταν στρωμένο ένα τραπέζι διακοσμημένο με λουλούδια και ελληνικές σημαγιούλες. Μου είπαν ότι η διεύθυνσις θα ήταν πολύ εύτυχης αν δεχόμουν να διειπνήσω μαζί της και φυσικά δεν έφερα αντίρησι. Αυτό όμως μου δημιουργούσε την υποχρέωση να εκφωνήσω και κανένα λογιόδριον, πράγμα που μ' έβαλε σε μεγάλη δοκιμασία. Γιατί δεν τα καταφέρνω καθόλου σε πρόχειρους λόγους. 'Ετσι δεν είνε περίεργο το ότι κόμπιασα τη στιγμή που σηκώθηκα να πω λίγα τυπικά λόγια που είχα προσχεδιάσει στο νου μου. Αυτό συνέβη μόλις αντίκρισα τις φάτσες 15 περίπου ανθρώπων, που με κύτταζαν όλοι έναγωνίως με τεράστιο ενδιαφέρον, σαν ν' έπρόκειτο να εκφωνήσω κανένα βαρυσήμαντο, διεθνούς σημασίας λόγο. Τα βλέμματά τους με παράλυσαν και μόλις μπόρεσα να ψελλίσω μερικές τυπικές ευχές για την πρόοδο και επιτυχία της επιχείρησήςας.

Μετά το γεύμα με ώδηγησε ως το αυτοκίνητο, ένας ανώτερος υπάλληλος συνοδευόμενος από έναν κλητήρα ο οποίος κρατούσε, μετά φόβου Θεού, ένα μεγάλο κομψότατο δέμα, ακριβώς στο σχήμα ενός από τα τελειότερα ραδιόφωνα τους.

'Η διεύθυνσις της εταιρίας, μου είπε ο υπάλληλος, σας παρακαλεί πολύ να δεχθήτε αυτό το μικρό δώρο εις ανάμνησιν της επισκέψήςας.

Μά... δεν ήταν ανάγκη. Ευχαριστώ πάρα πολύ αλλά δεν έπρεπε. Δεν ξέρω πως να σας ευχαριστήσω. Πάντως είνε πάρα πολύ.

Μά τι λέτε; Δεν αξίζει τον κόπο να γίνεται λόγος. 'Αντιθέτως η εταιρία σας ευχαριστεί.

'Ετσι με τα σας «ευχαριστώ» και «εμάς ευχαριστείτε», με αμοιβαίες φιλοφρονησεις που θα τις ζήλευαν και οι πάλι ιπποτικοί Κινέζοι, το δέμα εναποτέθη μέσα στο αυτοκίνητο.

Κάθισα ακριβώς δίπλα του και αφού ευχαρίστησα για πεντηκοστή φορά τον υπάλληλο, έδωκα έντολη στον σωφρέ να τάξει ολοταχώς στο ξενοδοχείο «'Εξέλιον». Μου φαινόταν μεγάλη εύνοια της τύχης το ότι θα επέστρεφα στην 'Αθήνα συνοπκομίζοντας ένα θαυμάσιο ραδιόφωνο, ίσως το τελειότερο ραδιόφωνο του κόσμου. Πρώτη μου δουλειά, θα ήταν να καλέσω τους φίλους να το θαυμάσουν και να με μακαρίσουν για το άποκτημα.

Το γκαρσόνι του ξενοδοχείου που ανέλαβε να μεταφέρει το πολύτιμο δέμα στο δωμάτιό μου, παρεκλήθη να προσέχη ιδιαίτερος ώστε να μη γίνει καμιά ζημιά.

— Γυαλικά; ρώτησε το γκαρσόνι.
— Όχι. Ραδιόφωνο.
— Έπρεπε να το καταλάβω. 'Από το βάρος του φαίνεται.

Μπρός αυτός πίσω εγώ, φτάσαμε στο δωμάτιό μου και παρά τα πενήντα οικονομικά μου μέσα έδωσα ένα γενναίο πομπουάρ στο φακοφορεμένο γκαρσόνι. 'Αξίζει τον κόπο...

Μόλις έμεινα μόνος έτρεξα κι' άνοιξα το δέμα με βαθύτατη συγκίνηση και με την απόλυτη βεβαιότητα ότι το ραδιόφωνο θα ήταν το έντελως τελειωμένο μοντέλο που δεν είχε ακόμα τεθεί σε κυκλοφορία. Ξεδίπλωσα με προσοχή τα χάρτινα περικαλύμματα κι' όταν έδρασα στην κρίσιμη στιγμή είδα να προβάλλουν δυο σειρές... καλοδεμένα βιβλία που περιείχαν τεχνικές περιγραφές των σχετικών με την κατασκευή και τελειοποίηση ατμομηχανών, τηλεφωνικών συσκευών, ηλεκτρικών κουδουνιών, ραδιόφωνων κτλ. 'Επίσης υπήρχαν πολλά σχέδια καθώς κι' ένα μεγάλο εικονογραφημένο βιβλίο με την ιστορία του εργοστασίου Σίμενς και του ίδιου του.

Αυτό ήταν τό... δώρο που με παρακαλούσε επίμονως η εταιρία να δεχθώ.

Δεν εφρόντισα φυσικά να ξανασυσκευάσω το δέμα. 'Όταν έφυγα άφηκα όλ' αυτά τα βιβλία στο δωμάτιό μου, αλλά το ξενοδοχείο θεώρησε καθήκον του να τα περιμαζέψω και να μου τα στείλουν στην 'Αθήνα. Εύτυχώς. Χρειάστηκαν για μια μπουνάδα στην κατοχή...

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

'Η Τζένιφερ Τζόνς στη μεγαλύτερη δημιουργία της καριέρας της «Μονομαχία στον ήλιο» την οποία δεν πρόκειται να ιδούμε στην 'Ελλάδα επειδή ζει... πολύ ακριβή ταινία!...

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες ειδησεύλες

* 'Η κινηματογραφική εταιρία «Μεραβίδης - Παπαδόπουλος» γυρίζει ένα φιλμ με τον τίτλο «Πρό παντός ψυχραιμία». Το σενάριο του φιλμ έχει γραφεί από τους ήθοποιους Μίμη Φωτόπουλο και Στέλιο Βάση και σκηνοθετείται από τους ίδιους τους πρωταγωνιστές του, Μίμη Φωτόπουλο και Ντίνο 'Ηλιοπουλο που αποτελούν ένα θαυμάσιο κωμικό ντουέτο. Πρόκειται για μια κωμωδία στην οποία παίζουν επίσης η Άννα Κυριακού, η Λιάνα 'Ορφανού, ο Ι. Γκιωνάκης, ο Θ. Κεδρόκος κ.ά. Την μουσική του φιλμ γράφει ο συνθέτης 'Ηρακλής Θεοφανίδης.

* 'Ο πόλεμος της Κορέας άρχισε ν' απασχολή και τους παραγωγούς του Χόλλυγουντ. Πάντως ο Ντέιβιντ Ο' Σέλζνικ θα παρουσιάσει το φιλμ «Κρίσις στην Κορέα» που θα ζωντανεύει τις πρώτες μέρες που έγιναν κοντά στον 38° παράλληλο. Μια άλλη εταιρία αναγγέλλει έξ' άλλου ένα φιλμ γύρω από τον ίδιο πόλεμο με τον τίτλο «38ος παράλληλος». Τέλος η «Φόξ» άρχισε το γύρισμα της ταινίας «'Η 'Ανατολή είναι 'Ανατολή». Πρωταγωνίστρια του τελευταίου αυτού φιλμ είναι η Σίρλεϊ Τέμπλ. Παίζει τον ρόλο μιας Γιαπωνέζας που εναποθέτει σ' ένα νοσοκομείο του Τόκιο τον 'Αμερικανό φίλο της, που τραυματίστηκε στο μέτωπο της Κορέας.

* 'Ο 'Ωντι Μάρφου, «ο στρατιώτης του τελευταίου πολέμου», με τα περισσότερα παράσημα και τ' ως σύζυγος της Βάντα Χέντριξ, αποφάσισε να εγκαταλείψει το στούντιο και να ξαναγυρίσει στη μοναξιά στην οποία ανήκει, μ' όλο που τα τελευταία του φιλμ του άνοιγαν το δρόμο για ένα δολομπερό μέλλον.

«—'Εστω να είμαι τέλεια έξησκημένος, δήλωσε ο 'Ωντι, για να μπορέσω να δώσω τόπ, αν με ξαναχρειαστεί η πατρίδα μου».

* 'Η υπόθεσις Φούκς που άσπαστάσε τελευταίως τον κόσμο θ' αποτελέσει το θέμα ενός προσεχούς φιλμ του οργανισμού 'Αρθουρ Ράινκ. 'Ο Γκλ'εν Φόρντ θα υποδυθ' το ρόλο του προδότη που παράδωσε στους Ρώσους τα μυστικά της ατομικής βόμβας και της βόμβας υδρογόνου.

* 'Η 'Αδ'α Γκάρντνερ βρίσκεται στο Λονδίνο. Δεν είναι πάντως μόνη. Στην άγγλική πρωτεύουσα βρίσκονται και οι δυο άνδρες που διεκδικούν την καρδιά της, ο φλογερός 'Ισπανός ταυρομάχος Μαρίο Κάρμερ και ο μελωδικός Φράνκ Σινάτρα. Το ποιος από τους δυο θα την κατακτήσει οριστικά παραμένει μυστήριο.

* 'Η Μπέττυ Νταϊβίς πουλάει όλα τα χτήματα και σπίτια που έχει στην Καλιφόρνια. Πρόκειται όπως λένε να έρθη για μερικούς μήνες στην Ευρώπη. Κατόπιν λέγεται πως η Μπέττυ θα καταλήξει στο Μπρόντγουεϊ σ' ένα μεγάλο θέατρο του οποίου θα εμφανιστή με παρτεναίρ την νεά της αδυναμία, τον Γκάρι Μερρίλ.

* 'Η «Μετροπόλιταν 'Οπερα» της Νέας 'Υόρκης έκανε προτάσεις στον διάσημο κωμικό Ντάννυ Κέι. Δεν πρόκειται βέβαια ο Ντάννυ να τραγουδήσει κανένα κλασσικό ρεπερτόριο, αλλά απλούστατα να παίξει τον ρόλο του μεθυσμένου δεσμοφύλακα στη «Νυχτερίδα» του Στράους.

* 'Η 'Εταιρία Τηλεόρασεως της Νέας 'Υόρκης, η «Λερναία 'Υδρα» όπως την αποκαλούν στο Χόλλυγουντ, έκανε στην Τζένιφερ Τζόνς εξαιρετικά δελεαστικές προτάσεις. 'Ο κύριος και εξουσιαστής της Τζένιφερ, Ντέιβιντ Ο' Σέλζνικ είπε «όχι» και συνεπώς δεν πρόκειται η απάντησις της Τζένιφερ να είναι καταφατική.

* 'Ο Τέντ Μπρίσκιν, έθεάθη τελευταίως κατ' επανάληψιν να χτυπή την πόρτα του σπιτιού της άλλης συζύγου του Μπέττυ Χάττον. 'Ο ίδιος ισχυρίστηκε πως πήγε εκεί για να ιδη τα... παιδιά. Το κουτούμπολιό του Χόλλυγουντ μιλάει όμως για μια προσεχή συμφιλίωσι του ζεύγους.

* 'Η Λωρ'ην Μπακ'ωλ και η «Γουόρνερ» άκουσαν κατόπιν κοινής συμφωνίας το συμβόλαιο που τις έδεσμευε. 'Η Λωρ'ην είναι τώρα ελεύθερη να «γυρίσει» για οποιαδήποτε εταιρία, έδηλωσε όμως πως δεν θα δεχθή καμιά πρότασι αν στο φιλμ που θα παίξει δεν έχη για παρτεναίρ τον αγαπημένο της σύζυγο, Χάμφρεϊ Μπίγκαρτ.

* 'Η Μεξικάνη ήθοποιος Μαρία 'Ελενα Μαρκέζ, που θαυμάσαμε τελευταίως στο αριστοτεχνικό «Καταραμένη τύχη» (Το Μαργαριτάρι) θα είναι η παρτεναίρ του Κλάρκ Γκέμπλ στο προσεχές του φιλμ.

* 'Ο Ρέντ Σκέλτον είναι κατενθουσιασμένος. 'Υπόγραψε με την «Μέτρο» ένα καινούργιο συμβόλαιο, σύμφωνα με το οποίο θα μπορεί να παίξει ένα... δραματικό ρόλο κάθε χρόνο. 'Η αρχή θα γίνη με το φιλμ «Συνχωρεσε η βρωμία μου» στο οποίο ο Ρέντ θα παίξει τον ρόλο που προορίζεται για τον Βαν Τζόνσον.

* 'Η 'Αδ'α Γκάρντνερ βρίσκεται στο Λονδίνο. Δεν είναι πάντως μόνη. Στην άγγλική πρωτεύουσα βρίσκονται και οι δυο άνδρες που διεκδικούν την καρδιά της, ο φλογερός 'Ισπανός ταυρομάχος Μαρίο Κάρμερ και ο μελωδικός Φράνκ Σινάτρα. Το ποιος από τους δυο θα την κατακτήσει οριστικά παραμένει μυστήριο.

* 'Η Μπέττυ Νταϊβίς πουλάει όλα τα χτήματα και σπίτια που έχει στην Καλιφόρνια. Πρόκειται όπως λένε να έρθη για μερικούς μήνες στην Ευρώπη. Κατόπιν λέγεται πως η Μπέττυ θα καταλήξει στο Μπρόντγουεϊ σ' ένα μεγάλο θέατρο του οποίου θα εμφανιστή με παρτεναίρ την νεά της αδυναμία, τον Γκάρι Μερρίλ.

* 'Η «Μετροπόλιταν 'Οπερα» της Νέας 'Υόρκης έκανε προτάσεις στον διάσημο κωμικό Ντάννυ Κέι. Δεν πρόκειται βέβαια ο Ντάννυ να τραγουδήσει κανένα κλασσικό ρεπερτόριο, αλλά απλούστατα να παίξει τον ρόλο του μεθυσμένου δεσμοφύλακα στη «Νυχτερίδα» του Στράους.

* 'Η υπόθεσις Φούκς που άσπαστάσε τελευταίως τον κόσμο θ' αποτελέσει το θέμα ενός προσεχούς φιλμ του οργανισμού 'Αρθουρ Ράινκ. 'Ο Γκλ'εν Φόρντ θα υποδυθ' το ρόλο του προδότη που παράδωσε στους Ρώσους τα μυστικά της ατομικής βόμβας και της βόμβας υδρογόνου.

ΤΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ 'Ιστορίες ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ο Μπέμης κοιμάται

'Ο 'Αρίστος ήρθε στο γραφείο μου και μου είπε: — 'Εχω έντολη της Μαρίας να σε καλέσω για όποιο μεσημέρι θέλεις.

Προφασίστηκα διάφορα έμποδια. — Φοβάμαι πως δεν θα μπορέσω.

— Καταλαβαίνω γιατί δεν θές νάρθης. 'Εξ αιτίας του Μπέμης που σε στενοχώρησε την άλλη φορά, επειδή δεν έννοούσε να φάη. 'Αν είν' αυτό, μπορείς νάσαι ήσυχος. Το Μπέμης τον στρώσαμε και τρώει μια χαρά. Πρέπει να μάς έρθης, τώρα, λοιπόν. 'Εχουμε υποχρέωσι απέναντί σου και οφείλουμε να την ξεπληρώσωμε.

— Δεν τ' αφήνουμε για αργότερα, 'Αρίστο;

— Αδύνατον. 'Η Μαρία δεν παίρνει κουβέντα. 'Εχω έντολη να σε τραβήξω ακόμα και διά της βίας. 'Αύτη τη φορά θα κάνουμε το παν για να σ' ευχαριστήσουμε, γιατί σου το χρωστάμε.

— Όστε τρώει ο Μέμης; ρώτησα.

— Ναι. Χωρίς δυσκολία. Όυτε το λέμε καν.

— Τέλος πάντων. 'Αφού είν' έτσι, θάρθω.

— Πότε;

— Αύριο το μεσημέρι.

Ξανάφρασα στο νου μου τη γελοία εκείνη περιπέτεια με το παληόπαιδο — ο φίλου μου. Δεν έλεγε να φάη την κρέμα του και τον πούρε του κι' αναγκάστηκε στο τέλος, για να δώσω το καλό παράδειγμα, να τ'α φάω εγώ. 'Αφού όμως τώρα ο Μπέμης είχε συμμορφωθεί δεν υπήρχε λόγος ν' άρνηθώ την ευγενική αυτή πρόσκλησι. Οι γαργαλιστικές μυρουδιές της κουζίνας, που με είχαν ζαλίσει...

— Πάμε στην τραπεζαρία! είπε η μαμά.

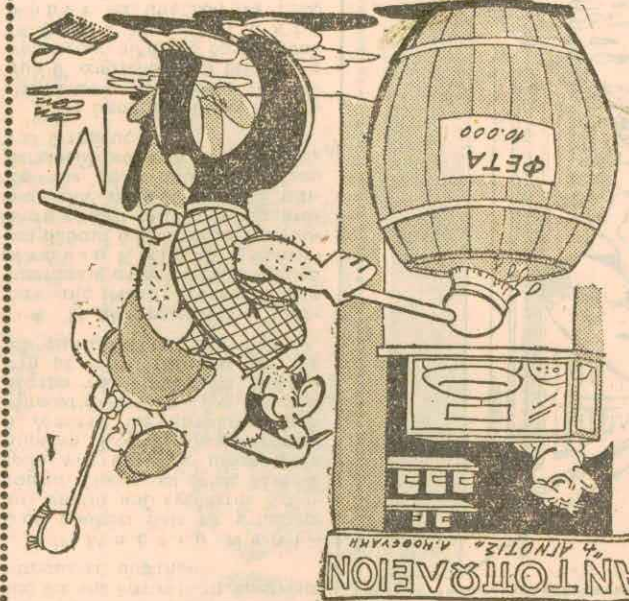
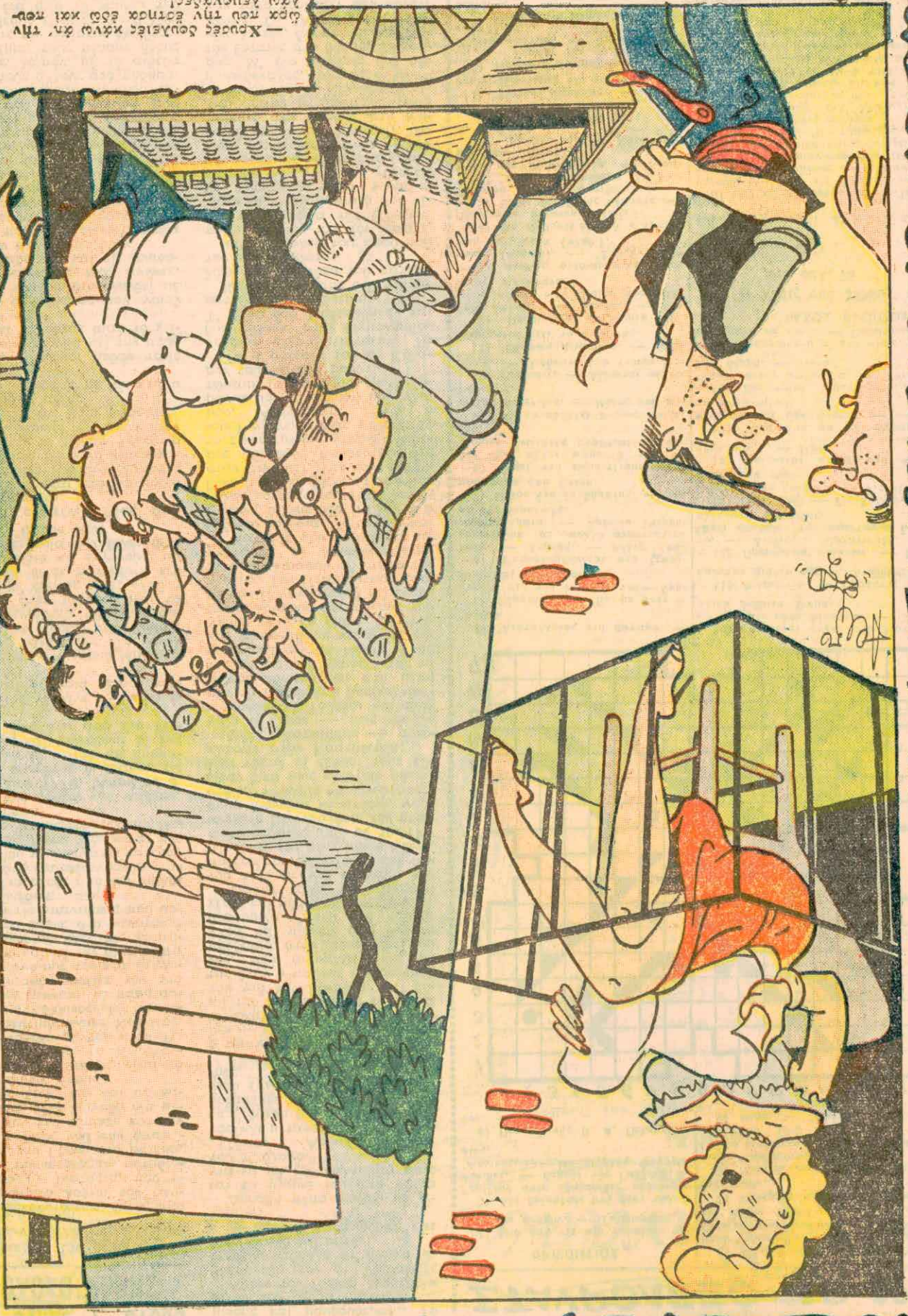
— Ακολουθήσαμε όλοι. 'Ο

.....

— Παληοκόριτσο!...

(Τού Β. Χριστοδούλου)

[illegible][illegible][illegible]

— Χρυσὴς δουλεύεις κἀνὼν τὴν
 ὥρην σου τὴν ἐσχισσάμεν καὶ σου
 καὶ λαμνέμεν!...

Πώς βγήκε τ' όνομα ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗΣ

Περίεργα ιστορικά των πρώτων Κολοκοτρωναίων

Ο Κολοκοτρώνης, εκτός από το Ζακυνθινό λόγιο, τον αθημόντο Γ. Τερτσέτη, που έγραψε την περίφημη αυτοβιογραφία του Γέρου του Μωρηά, όπως ο ίδιος του την υπαγόρευσε και την τύπωσε κατόπιν σε βιβλίο, είχε διηγήσει ένα μέρος της ζωής του και σε κάποιον άλλον άκοιμη.

Αυτός, ο δεύτερος, είναι το παιδί του Γέρου, ο Κωνσταντίνος Κολοκοτρώνης, που είχε το χαϊδευτικό όνομα Κολλίνος. Λοιπόν ο Κολλίνος είχε την ωραιότητα έμπνευσι να πάρη συνέντευξη του πατέρα του για τους προγόνους του και τη γενήσι του και να την διατυπώση διαλογικά με όλες τις έρωτησεις που έκανε στο γεννητόρα του και τις απαντήσεις που αυτός του έδινε.

Να ένα μέρος από την διαλογική αυτή «αυτοβιογραφία»:
— Που γεννηθήκατε, πατέρα;
— Γεννηθήκα στον καιρό της πρώτης Έπανάστασής της Πελοποννήσου.

— Ποιό χρόνο;
— Στά 1770, 'Απριλίου 3. Ήταν φευγάτος ο κόσμος εις τα βουνά εξ αιτίας της επανάστασής και γεννηθήκα σ' ένα βουνό, άποκάτω από ένα δέντρο.

— Πώς το λένε το βουνό εκείνο και σε ποιο μέρος άκριδώς είνε;

— Είναι στο χωριό Μπουγά, έπαρχία 'Ανδρίτσας. Το βουνό ονομάζεται «βουνί του Ράμα». Μόλις γεννηθήκα πήγαν τα συχαρίκια στον παππού μου το Γιάννη κι' έλεγε: «Τούτο το παιδί θέλει παντρευτεί και κάνει παιδιά κι' έγγονους, μα πάλι έλευθερία δεν θέλει δώμε...» Έπεσε έξω...
— Η οικογένειά μας από που κατάγεται;

— Κατάγεται από ένα χωριό που το λένε Ρουπάκι, έπαρχία Λεονταρίου. Αυτό το χωριό χάλασε από το πρώτο Τουρκικό και οι κατοικοί του σκόρπισαν και γλύτωσαν, όσοι μπόρεσαν, σε διάφορα μέρη.

— Τι έννοείτε με το πρώτο «Τουρκικό»;

— Οι Τούρκοι ήρθαν τρεις φορές στο Μωρηά και την πρώτη φορά χαλάσανε αυτό το χωριό...
Και ο διάλογος του γιου με τον πατέρα εξακολουθεί με τις περιπέτειες, τους άγώνες, τις καταδρομές και τις συμφόρες των Κολοκοτρωναίων.

Οι πρώτοι Κολοκοτρωνάιοι λεγόγονταν Τζεργινίδες. Έναν άπ' αυτούς, τον Δημητράκη Τζεργίνη, τον έπιασαν οι 'Αρβανίτες και τον άλυσσοδέσανε. 'Αφορμή ήταν ότι είχε 'βρίσει ένα μπουλουκστή τους (άρχηγό μπουλουκίου, πολεμικής μονάδας) και μία μέρα του είπαν, αούτοι που τον φύλαγαν, πως θα τον έλευθέρωναν αν προσπερνούσε τους άλλους από τη πόλη. Πήδησε, λοιπόν, με τα σίδερα στα χέρια, τους πέρασε όλους και τότε τον άφησαν έλευθερό.

Περίεργο είναι ότι μετά λίγο καιρό ένα από τα παιδιά του Δήμου Τζεργινί, άφησε — όπως μάς λέει ο γέρο Κολοκοτρώνης — τ' όνομα της φαμίλιας του, Τζεργινί, και ώνομα

μάστηκε Μπότσικας, γιατί ήταν μικρός και μαυρουδερός... Το μικρό του όνομα Γιάννης.

Αυτόν τον Γιάννη Μπότσικα βλέποντάς τον οι 'Αρβανίτες διαρκώς καβάλλα στ' άλογο λέγανε συχνά γι' αυτόν:

— Βρέ τί μπιθεκούρας είνε τούτος!

Δηλαδή πόσο πρέπει να είναι τα πισινά του από πέτρα για να μη ξεκαθαλλικεύ ποτέ του τ' άλογο.

Έτσι τ' 'Αρβανίτικο παρατσούκλι μεταφράστηκε και βγήκε τ' όνομα Κολοκοτρώνης, που, δοξάστηκε κι' έμεινε παιδί σταθερό επώνυμο της ηρωικής γενιάς.

Λοιπόν ο Γιάννης Μπότσικας, ο παππούς του Γέρου του Μωρηά — και πατέρας του Κώστα Κολοκοτρώνη — ήταν ή άφορμή του όνοματος, με τη μανία του για την ίππασία. Κι' αυτός ήταν ο πρώτος Κολοκοτρώνης, που αίχμαλωτίστηκε με προδοσία, στην επανάστασι του 1769 και πέρασε από θάνατο μαρτυρικό. 'Αφού του κόψανε χέρια και πόδια τον κρεμάσανε!

Όραία κάνει την άφήγησί του ο Γέρος για το χαμό του πατέρα του Κωνσταντή και των άδερφιών του, τότε που ο Κώστας Κολοκοτρώνης μαζί με τον Παναγιώτη Βενετσανάκη, τον περίφημο Μανιάτη καπετάνιο, γνωστό με τ' όνομα Παναγιώταρος, είχαν δικό τους κλέφτικο σώμα. Μία νύχτα οι έχθροί τους κύκλωσαν στην Καστάνιτσα:

«Μας είδοποίησαν — συνεχίζει ο Γέρος — πως κάνανε γιουρούσι οι Τούρκοι και πιάσαν τα βουνά από βραδύς. Βασίλειε το φεγγάρι στη μέση της νύχτας και βασιλεύοντας το φεγγάρι βγήκαμε. Νύχτα μικρή και δεν έλάδαμε καιρό να φύγουμε κατά τη Μάνη. Έπήγαν στους λόγγους (ο πατέρας του με τον Παναγιώταρο) κι' έπηρε η μέρα. Τον Παναγιώταρο ζωντανό τον έπιασαν κι' έπειτα τον σκότωσαν οι Μπαρδουλιώτες. Ο πατέρας μου σκοτώθηκε με δυο του άδερφια, 'Αποστόλη και Γιόργη, ο ένας μέσ' το λόγγο ο άλλος μοναχός του γιατί λαβώθηκε (και δεν ήθελε να τον πιάσουν ζωντανό). Από τους τέσσερες άδερφούς Κολοκοτρώνηδες τους κλεισμένους (περικυκλωμένους) γλύτωσε ένας μπάμπας μου, 'Αναγνώστης. 'Εγώ, η μάννα μου, η άδερφή μου γλύτωσαμε με κάμποσα παλληκάρια του πατέρα μου...»

Τα 4 άδερφια του Θ. Κολοκοτρώνη αίχμαλωτίστηκαν. Τα δυο πέθαναν στην αίχμαλωσία. Τ' άλλα δυο λευθερώθηκαν και σκοτώθηκαν άργότερα.
Και συνεχίζοντας ο Γέρος μιλάει για την τύχη του πατέρα του μετά θάνατο:

«Οι φονιάδες του άφου του πήραν το βίος του, τον έθαψαν. Σε τρία χρόνια τον ξέθαψαν. Από το μικρό δάχτυλο που είχε γυρισμένο, από τουρκική σπαθιά, τον γνώρισαν. Τον είχαν κρυφί σε μία τρούπα (σηπλιά) της Κωνσταντινίας (μικρό χωριό κοντά στη Σπάρτη). Τον πήραμε, τον θάψαμε στη Μηλιά. Ήταν μελαφότερος (άπό το παιδί του, Θ. Κολοκοτρώνη), μονοκόκκαλος, δυνατός, όγληνός. Μ' ένα καθαρίο άτι δεν τον έφτανες στο δρόμο, 33 χρονών, λιγνός, όχι ψηλός, μαυρουμάτης. Οι 'Αρβανίτες τον είχαν τόσο τρομάζει που κάνανε όρκο:

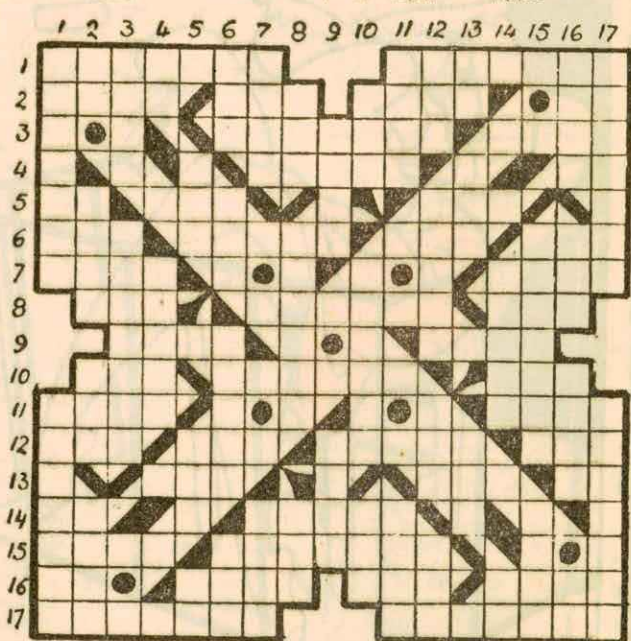
— Να μη γλυτώσω άπ' του Κολοκοτρώνη το σπαθί!...»
Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 290

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Μιά από τις πιο γραφικές πόλεις του κόσμου. — Τελειωμένος.
- 2) Δεν βρίσκεται στη θάλασσα. — Γεμίζουν στις έφημερίδες δόκλες σελίδες. — Λιμάνι της Γαλλικής Β. Αφρικής. — Μαθουσαλας συγγραφέας.
- 3) Περιοχή της Β. Α. Πελοποννήσου. — Χωρός.

- 6) Τελικός σύνδεσμος. — Τζόνσον: γνωστός στίχο. — Πρέπει πάντοτε να είναι καθαρός. — Πρόθεσις και άρθρο (δημ.).
- 7) Πολεμική κραυγή. — Χρονικό διάστημα.
- 8) 'Οδηγός. — 'Ανθρώπος κοινωνικός υποδέεστος, άπόδλητος. — Πρώτο συνθετικό πολλών σκωτσέζικων επωνύμων.
- 9) Φόρα. — 'Αφρα.

- 4) 'Ακατάλληλος για φάγμα. — 'Αρβρο.
- 5) Συμφωνών. — Έμεινε στην ιστορία για την ύπομνη του. — Συμπλεκτικός σύνδεσμος.
- 6) Έπαναλαμβάνεται στο ξεπούλημα. — Στροφή. — Λέξι που συναντούμε σε πολλά στρατιωτικά παραγγέλματα. — Χρονικό επίρρημα της δημοτικής.
- 7) Μέρος του υποδήματος. — 'Αποσπασμα από όπερα.
- 8) Μέρος του εικοσιτετράρου. — Δεν έχει άλλον μπροστά του. — 'Αρχικά άνωτάτης στρατιωτικής άρχης.
- 9) Την καταβάλλει όποιος παίζει τυχερά παιχνίδια. — Μέρος του ματιού.
- 10) Πρόθεσις. — Δίδονται σε νικητές. — Περήφανο ζώο (τουρκ.).
- 11) Έδαφική άνωμαλία. — Κάθε διομηχανία έχει το δικό της.
- 12) Προσωπική άντανωμαία (β' πρόσ. πληθ.). — Δαυλός. — Ουάνιο σώμα. — Όνομα προσφιλές στους 'Αμερικανούς.
- 13) Διεθνής φιλανθρωπική άργάωσις (άρχη). — Έποχή. — Κτητική άντανωμαία (πληθ.).
- 14) Θα τα βρήτε σε μία «'Αρπα». Προσωπική άντανωμαία (δημ.).
- 15) Είδος μεταφωτικής κλωστής. — Τα νερά αυτά είναι άνθυγιεινά.
- 16) 'Ανθη. — 'Απόθεμα (ξεν.). — Νησι της Δωδεκανήσου. — Φοριέται στην 'Ανατολή.
- 17) 'Αμόρφωτος. — Χώρα της Α. Αφρικής.

- 10) 'Ακούεται συχνά στο θέατρο. — Δύσμερις κατά θαλάσσαν. — 'Αγυλικό άνδρικό όνομα.
- 11) Φιλανεικία. — Προφήτης και δμώνυμο βιβλίο της Π. Διάθεσης.
- 12) Προκαταρκτικό είδησας. — Πότο. — Διεθνής 'Οργανισμός. — Έχει άναλάσει την προστασία ενός έλληνικού προϊόντος.
- 13) Έχει ζωή. — Είς διπλούν άκούγεται στη ζούγκλα. — Τίτλος σε άφρικανική χώρα.
- 14) Βρίσκεται κοντά στο Θεό (θηλ. γεν.). — Νότα.
- 15) Ένα από τα πιο τραγικά πρόσωπα της αρχαιότητας. — Μάρκα αυτοκινήτων.
- 16) Ευρωπαϊκή πρωτεύουσα. — Έρωτική άντανωμαία. — Ταϊνία άπό δέρμα. — Νότα.
- 17) 'Απαράτητα σ' ένα πλοίο, μα άχρείατα να είναι. — Παράπτωμα.

ΤΑΣΟΣ ΦΙΛΙΠΠΟΥ

Η λύσις του 289ου στη σελ. 76

Οι «μηχανικοί έγκέφαλοι»

Οι νέες κι' αξιοθαύμαστες άρμημοχανές — για τις όποιες έχουμε γράψει έπαινετημένα — τελειοποιήθηκαν άκόμη περισσότερο στα έργαστήρια της άμερικανικής Έταιρείας Τηλεφώνων Μπέλ. 'Ως τώρα μία τέτοια μηχανή άσάκις γίνονταν ένα άποιοδήποτε λάθος στη λειτουργία της, σταματούσε άμέσως και χτυπούσε ένα κουδούνι ή άναβε ένα φάς, έιδοποιώντας έτσι να τη διορθώσουν.

Ο τελειοποιημένος τύπος των εργαστηρίων Μπέλ διορθώνει αυτόματως το λάθος και βρίσκει πάντα τη σωστή απάντησι. Μπορεί λοιπόν ένας μηχανικός ν' αναθέσει τη λύσι ενός πολυπλόκου προβλήματος σε μία τέτοια μηχανή, να την άφήσει έπειτα να λειτουργήσει μόνη της, και να γυρίσει σε λίγες ώρες να πάρη τη λύσι.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) Τίτλος ευγενείας. — 'Απασχολή ιδιαιτέρως τις γυναίκες.
- 2) Πρόθεσις (μπροστά σε φωνήεν). — Σημειών της άριθμητικής. — Συμπερασματικό. — Σκεπάζει έναν τάφο (κοιτ.).
- 3) Φορέας. — Περιφημο έλληνικό δούλο.
- 4) 'Αριθμητικό. — 'Ικανός.
- 5) Κούσμος ύλη. — 'Αρνητικό. — Έξη.

Αθηναϊκά Εδώ και τού του καιρού

Το ταξιδί

Οι 'Ηγέται ταξιδεύουν! Τσουδερός και Παπαν- (δρέου, ταξιδεύει το καυμένο, το φτωχό... «Κράτος Δι- (καίου) κι' όταν βλέπη άεροπλάνα, είν' άφάνταστα (ζηλιάρης) ...ό κύρ Ντίνος ο Τσαλδάρης!

Εύκαιρίες είχε ως τώρα, στη ζωή πάρα πολλές — περασμένα μεγαλεία διηγώντας τα να κλαίς! — και πικραίνεται και κλαίει αλλά κάποια ώρα λείει σαν τούς βλέπει από τις θέσεις τις μεγάλες να (μεθαβει:

— Στην πολιτική είμαι μάννα! κύττα τα τ' άεροπλάνα, «με χρόνια πάλι με καιρούς... πάλι δικά μου θάνα!»...

Η έδρα

Όλοι φεύγουν άπ' τη γη μας οι μεγάλοι άρχηγοί μας και πηγαίνουν με λαχτάρα εις το έξωτερικό «διά να ύποστηρίξουν» και για να «διακηρύξουν» κάθε θέμα έθνικό.

Μά... ασύρματος ύπάρχει, όπως κι' άλληλογραφία και δουλεύουν, πιστεύω, και του κράτους τα γρα- (φεία

με τη γνώριμη όδό κι' έτσι έξω αντί να τρέχουν ό,τι «μέγα θέμα έχουν» θα μπορούσαν νομίζω... να το λύσουν κι' από δώ!

Μα καθένας πιά το ξέρει είναι θέμα... έ πο χ ή ς, είναι βλέπει καλοκαίρι κι' όλοι θέλουν να κάνουν... ταξιδάκι άναψυχής!

Η οίς 'Αμνησία!

Κάποια μικρή, ή Μαίρη Σνέλ, θαρρώ άπ' το Λον- (δίνο) —και δεν την ξέρω, βρε παιδιά, το λόγο μου σας (δίνω! —

Έπαθε χρόνια ή φουκαρού, κάτι σαν άφασια αυτό που λένε οι γιατροί, νομίζω, άμνησία! Θαρρούσε πούνε πόλεμος! Πώς είναι δεσποινίς! Μά βρίσκοντας την μνήμη της, έπαθε ίστορία! Τριγύρω της σαν ζύπνηο, δεν ήτανε κανείς αλλά της είτε ο γιατρός... πώς ήτανε κυρία! —Κι' ο πόλεμος; τόν ρώτησε. —Τελείωσε ο πόλεμος!

—Τελείωσε ο πόλεμος; —Και τώρ' άρχίζει ο άλλος!

Το άκουσε και ζήτησε με κάθε μία θυσία να επανέλθη ή φουκαρού ξανά στην άμνησίαν!

Αυξήσεις!

Βεβαίως ή Κυβέρνησις έδωσε τις «αυξήσεις» —δε φτάνουνε,, μωρέ παιδιά, το δόντι σου να ζυ- (σης! —

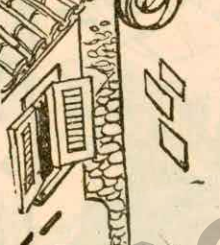
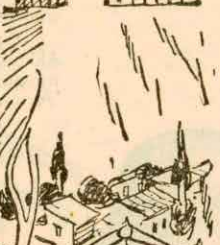
Όμως άνατιμήθηκαν στην άγορά τα πάντα λές κι' άπ' τη μαύρη άγορά, το κράτος έχει ά- (δάντα! —

Έτσι, λοιπόν, «αυξήθηκαν» λιγάκι κι' οι μισθοί αλλά πώς τρώει ο λαός ποτέ μη νομισθί γιατ' ήτανε ή «αυξήσις» κωμικοτραγωδία κι' όπως αυξάνεται ή ζωή, έγινε κοραϊδία!

Η δεξαμενή

Άπ' το 'Αμβούργον έρχεται «π λ ω τ ή δ ε ξ α μ ε ν ή» και βέβαια ή είδησι τους πάντας συγκινεί κι' ενδιαφέρει, φυσικά, πολύ τους ναυτικούς και κάθε άναγνώστη μας άπό τους ειδικούς.

Μά πρότασι επίκαιρη, θέματος σοβαρού θάταν ναρρή στον τόπο μας... δ ε ξ α μ ε ν ή (ν ε ρ ο ύ! ΕΥ.—

Με τον Αύγουστο τον μήνα, έπιστεύαμε, ως εικός πως δεν θάνατε ο καύσαν τόσο βασανιστικός, μα μεταβολή καμμία ο καιρός μας δεν υπέστη και του καύσανος το κύμα άνυπόφορον κατέστη.

Έπιμένει, έν δλίγοις, νάνα ο καύσαν σταθερός και να μη μάς άπαλλάσσει άπό τον άνεμιστήρα κι' ένώ περιμένει ο κόσμος να ψυχράνη ο καιρός, ...έ ψ υ χ ρ ά ν θ η σ α ν οι σχέσεις Παπαν- (δρέου και Πλαστήρα!

Συμφωνίες

Μεταξύ των κυβερνώντων δεν έπληθε συμφωνία και κρατάει τον λαοτικό το Κουδέρνο σ' άγωνία, γιατί, εκεί που περιμένει ο φτωχός να ήσυχάση, κινδυνεύει, αϊφνιδίως, τα πασχαλικά του να χαση.

Συμφωνήστε, τέλος πάντων, εύκλειε μας Κυβερ- (νήται) και άφήστε κατά μέρος την κουτή άρχομανία, γιατί όσο μεταξύ σας, δυστυχώς, δέν... σ υ μ φ ω- (ν ε ι τ ε, τα στομάχια μας θα παίζουν την «Εννάτη...Σ υ μ- (φ ω ν ι α)!

Αδικαιολόγητον

Έλλειψις «σιγαροχάρτου», κατ' αυτές, παρατη- (ρείται) κι' ειδικώς ή έπαρχία σιγαροχάρτο στερείται. Έν τώ μεταξύ το Κράτος συνιστά ύπομνη και ποσότης τεραστία, όπου νάνα, θα φανή.

Μά δεν δικαιολογείται έλλειψις σιγαροχάρτου, σε μία χώρα που στερείται ο κοσμάκης και του (άρτου) κι' ο μισός ο πληθυσμός της, —όπως είναι, πιά, (γνωστό, — έχει φέξει κι' έχει γίνει... τ σ ι γ α ρ ό χ ή ς α ρ τ ο (σωστό!

Το λάθος

Ο 'Αρείος Πάγος δήλωσε, χωρίς... «φόβον και (πάθος) πως οι έφέτες έκαναν ένα μεγάλο λάθος γιατί καταδικάσαν τον κύριο Κατσάμπα χωρίς ατία... τζάμπα!

Βεβαίως, λάθος ήταν! Γιατί ποτέ δεν πρέπει στον κόσμο να δικάζεται... μία μεγάλη τέση! Όταν χορεύουν τα λεφτά με το ρυθμό της σάμπας κι' αυτά μονάχα διοικούν τον κόσμο κατά βάθος καταδικάζεται ποτέ ο κύριος Κατσάμπα; Βεβαίως, είναι λάθος!

Ραδιόφωνα

Ούτε ξέρω πάλι πόσες υπεβλήθησαν μηνύσεις —κι' υποβάλλονται και άλλες καθημερινώς επίσης— έναντίον των κατόχων άρκετών ραδιοφώνων που άνοίγουν το κουμπί τους σε πολύ μεγάλο τόνον προς ένοχλησιν μεγάλην των ησυχών των γειτόνων!

Είναι πιά καιρός, αλήθεια να τελειώση ώρισμένος ή κακή αυτή συνήθεια, πούχουν μερικοί, να βάζουν δυνατά το ραδιό τους και χαλούν το κεφί του άλλου για το κεφί το δικό (τους!

Και το βάζουν στα Πατήσια με μία δυνατή κεραία, και χωρίς να βελή ο άλλος το άκούει στον...Περαία!

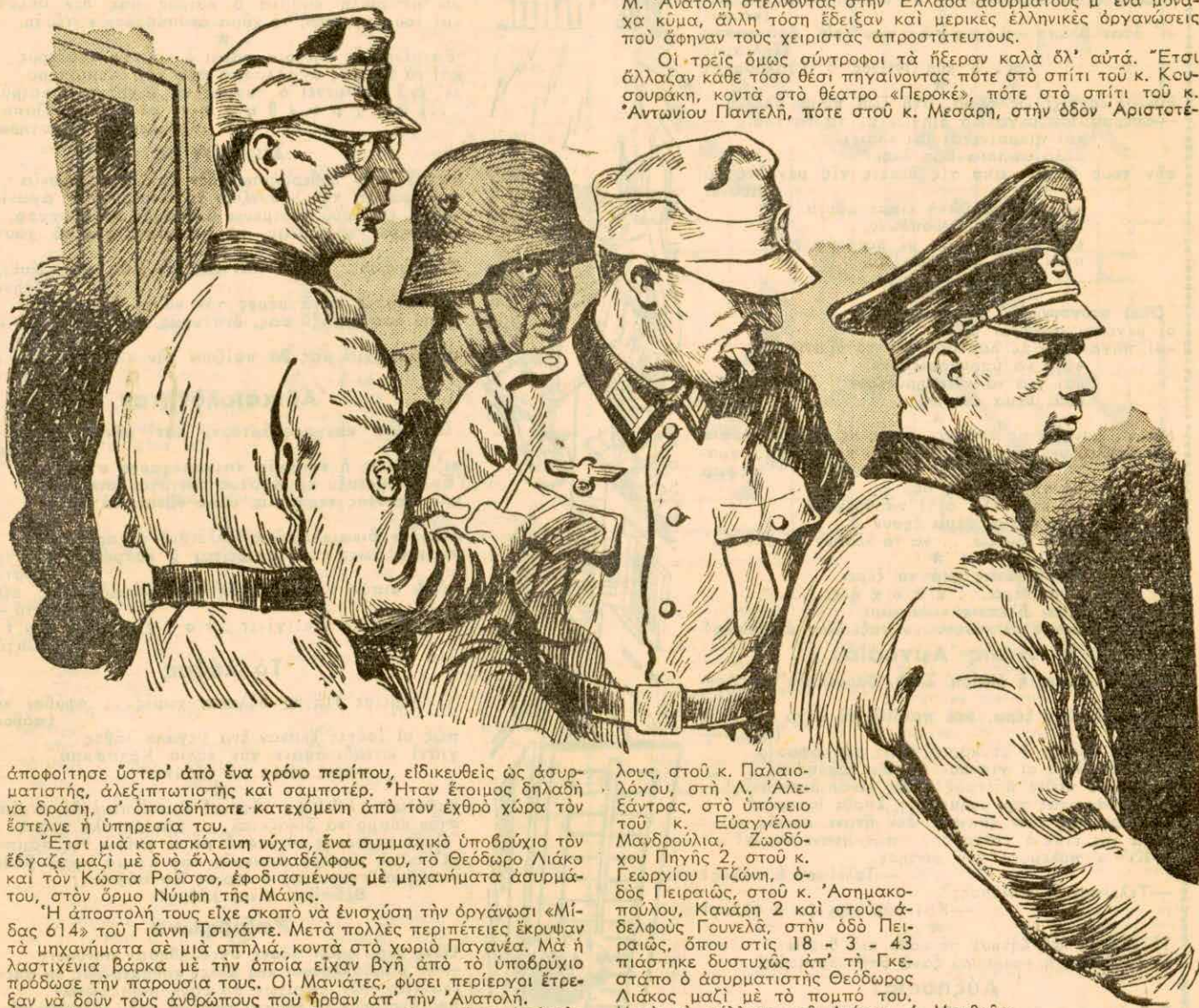
Δέν δορυεσαι...

Είς δίκην παραπέμπονται της Α.Δ.Ε.Δ.Υ. τα μέλη, του νόμου τις συνέπειες κι' αούτοι να ύποστούν, αλλά, κατά τη γνώμη μου καθόλου δεν τα μέλλει κι' αν σ' άυστηρότατη πονή ακόμα δικάστουν.

Κι' αν φάνε μήνες φυλακή κι' αν φάνε κι' ένα χρόνο, της φυλακής τα σίδερα δεν θα σκεφθούν με φρίκη, γιατί το νάνα υπάλληλοι δημόσιοι και μόνο, είναι γι' αούτους τους άμοιρους μεγάλη...καταδίκη! Γ. Θ.

ΤΑΝ οι Γερμανοί μπήκαν στην Ελλάδα, σε κάποιο σπιτάκι στην Αθήνα, ζούσε ένας νεαρός σπουδαστής, μαζί με τη μητέρα του και την αδελφή του. Ο Ματθαίος Ανδρόνικος, ένα Ελληνόπουλο απ' τη Μύκονο που, από τις πρώτες μέρες της σκλαβιάς, κατάλαβε πως δεν τ'ήταν πιά δυνατό να συνεχίσει τις σπουδές του και τη ζωή του, με τις καινούργιες αβάσταχτες συνθήκες που δημιούργησαν οι κατακτητές. Και πήρε μια μεγάλη απόφαση: Να φύγει από την Ελλάδα, με κάθε τρόπο, να περάσει στις ελεύθερες χώρες της Ανατολής και κεί να προσφέρει ό,τι μπορούσε για την ελευθερία της πατρίδας του.

Τ' όνειρό του αυτό πραγματοποιήθηκε στο τέλος Σεπτεμβρίου 1941. Ο Ανδρόνικος, ύστερ' από πολλές περιπέτειες, κατόρθωσε να φτάσει μ' ένα καϊκι και με τρεις άλλους τολμηρούς συντρόφους του στην Αίγυπτο. Εκεί μπήκε έθελοντής στην Ειδική Σχολή Κατασκοπείας S. T. C. 102, στη Χαίφα, απ' όπου

αποφοίτησε ύστερ' από ένα χρόνο περίπου, ειδικευθείς ως ασυρματιστής, αλεξιπτωτιστής και σαμποτέρ. Ήταν έτοιμος δηλαδή να δράσει, σ' οποιαδήποτε κατεχόμενη από τον έχθρο χώρα τον έστελνε η υπηρεσία του.

Έτσι μια κατασκοπευτική νύχτα, ένα συμμαχικό υποβρύχιο τον έβγαζε μαζί με δυο άλλους συναδέλφους του, το Θεόδωρο Λιάκο και τον Κώστα Ρούσσο, εφοδιασμένους με μηχανήματα ασυρμάτου, στον όρμο Νύμφης της Μάνης.

Η απόστολή τους είχε σκοπό να ενισχύσει την οργάνωση «Μίδας 614» του Γιάννη Τσιγάντη. Μετά πολλές περιπέτειες έκρυψαν τα μηχανήματα σε μια σπηλιά, κοντά στο χωριό Παγανέα. Μα ή λαστιχένια βάρκα με την οποία είχαν βγεί από το υποβρύχιο πρόδωσε την παρουσία τους. Οι Μανιάτες, φύσει περίεργοι έτρεξαν να δουν τους ανθρώπους που ήρθαν απ' την Ανατολή.

Δυο ώρες μακριά απ' την Παγανέα, ήταν ένας Ιταλικός σταθμός καραμπινιέρων. Κανένας βέβαια δεν τους πρόδωσε, μα ο ένθουσιασμός των χωρικών ήταν επικίνδυνος, όσο θα βρισκόταν εκεί και θα φρόντιζαν να βρουν καϊκι για να φτάσουν στον Πειραιά. Τέλος τα κατάφεραν ύστερ' από δυο τρεις μέρες κι' έφτασαν στον προορισμό τους.

Στην Αθήνα οι τρεις νέοι δούλεψαν συνέχεια πάνω από έξη μήνες, χωρίς καμιά διακοπή. Τους ασυρμάτους τους γυρίζαν από σπιτί σε σπιτί, από φοδό μήπως τα γερμανικά ραδιογινόμετρα εντοπίσουν τις έκπομπές τους. Τόση ακρίβεια είχαν οι πληροφορίες που έστελναν στην Αίγυπτο για την κίνηση των υποπομπών του Άξονα και τόσα πλοία είχαν τορπιλλήσει ανάμεσα Πελοποννήσου και Αφρικής, ώστε οι Γερμανοί εγκατέστησαν γύρω στην Αθήνα δέκα μόνιμα ραδιογινόμετρα για να εντοπίζουν τους πομπούς. Αν ο ασυρματιστής είχε την απρονοησία να δουλέψει συνέχεια πέρα απ' ώρισμένα λεπτά της ώρας, οι Γερμανοί εύρισκαν αμέσως από ποιά συνοικία προέρχονταν τα μυστικά μηνύματα. Τότε ξεκινούσαν από το μέγαρο 'Ησεία, της οδού Πατησίων, τ' αυτοκίνητα ραδιογινόμετρα και τριγυρίζοντας τα ύποπτα τετράγωνα, ανακάλυπταν με τους τέλειους δέκτες τους το ύποπτο σπιτί. Κι' ο ένας μετά τον άλλον τσεκίζονταν οι ασυρματιστάι μας. Γιατί δη επιπολαιότητα έδειξε ή

Ελληνες και ξένοι ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ματθαίος Ανδρόνικος

Μ. Ανατολή στέλνοντας στην Ελλάδα ασύρματους μ' ένα μονάχα κύμα, άλλη τόσο έδειξαν και μερικές ελληνικές οργανώσεις που άφηναν τους χειριστάς απροστάτευτους.

Οι τρεις όμως σύντροφοι τ' ήξεραν καλά δλ' αυτά. Έτσι έλλαξαν κάθε τόσο θέσι πηγαίνοντας πότε στο σπιτί του κ. Κουσουράκη, κοντά στο θέατρο «Περσέ», πότε στο σπιτί του κ. Αντωνίου Παντελή, πότε στο κ. Μεσάρη, στην οδόν 'Αριστοτέ-

λους, στο κ. Παλαιολόγου, στη Λ. 'Αλεξάνδρας, στο υπόγειο του κ. Ευσταθίου Μανδρουλίου, Ζωοδόχου Πηγής 2, στο κ. Γεωργίου Τζώνη, οδός Πειραιώς, στο κ. 'Ασημακοπούλου, Κανάρη 2 και στους αδελφούς Γουινέα, στην οδό Πειραιώς, όπου στις 18 - 3 - 43 πιάστηκε δυστυχώς απ' τη Γκεστάπο ο ασυρματιστής Θεόδωρος Λιάκος μαζί με το πομπό του. Μετά τη σύλληψη του Λιάκου, ο Ματθαίος Ανδρόνικος κι' ο Κώστας Ρούσσο δεν δειλιάσαν. Συνέχισαν απόητοι και με περισσότερη θέρμη τις έκπομπές τους στη Ν. Σμύρνη, οδός Δωδεκανήσου 15 στο σπιτί της κ. 'Ελένης Γιαννακέα.

Στο μεταξύ ο Ρούσσος προσεβλήθη από φυματίωσι. Μα όταν του έλεγαν ν' ανεβή στο Σανατόριο της Πεντέλης θύμωνε. — Να πάω δηλαδή να την άρρωστο στο Σανατόριο και ν' αφήσω τη δουλειά μου στη μέση; Έλεγε. 'Ωραία! Αφού είμαι καταδικασμένος απ' τη μοίρα μου, προτιμώ να πεθάνω δίπλα στον πομπό μου!...

Με τον καιρό οι πνευμονές του έγιναν «κόσκινο» κι' ο πυρετός έφτανε στους σαράντα βαθμούς. 'Αλλ' ο ήρωικός νέος δεν άφινε τη θέσι του. Αυτό όμως προκάλεσε και το τέλος του. Έπειδή δεν μπορούσε πιά να μετακινηθί, ο ασύρματός του δούλεψε μέρα νύχτα στο ίδιο σπιτί. Στο μεταξύ πιάστηκε κι' ένας άλλος ασυρματιστής της ίδιας ομάδας, ο Μάριος Δανιηλίδης. Τη σύλληψή του την έμαθε ο αντισυνταγματάρχης κ. Δημοτάκης — αρχηγός του «Πλούτωνος» μίας μικρής αλλά εξαιρετικά τολμηρής οργανώσεως — και ειδοποίησε να μετακινηθούν δλοι οι πομποί, γιατί είχαν εντοπιστή από τα γερμανικά ραδιογινόμετρα. Δυστυχώς το μήνυμά του δεν έφτασε εγκαίρως. Έτσι οι

Γερμανοί άρχισαν αμέσως τις έρευνές τους στη Ν. Σμύρνη. Παραμονή της 31 Μαρτίου 1943, άργα τη νύχτα, ένα μυστηριώδες «χωνί» άρχισε να φωνάζει από κάπου:

— Προσοχή! Προσοχή! Όποιος έχει ασύρματα να τον κρύψι. — Η Γκεστάπο βρίσκεται στα ίχνη του!

Τ' άκουσε ο Ρούσσος και κατάλαβε πως έφτασε το τέλος του. Και την επομένη το πρωί παράγγειλε στην οργάνωσή του ή να του αλλάξουν αμέσως στέκι ή να του δώσουν πιστόλι για να πουλήσει τουλάχιστον ακριβά τη ζωή του. Του έστειλαν πιστόλι. Πραγματικά όταν ανακαλύφθηκε και ώρμησαν να τον συλλάβουν οι Ναζίδες, ο Ρούσσος, μ' όλο τον πυρετό που τον έδερνε, τράβηξε το πιστόλι του και σκότωσε τους δυο πρώτους που μπήκαν στο σπιτί. Ένας τρίτος που επιχείρησε να τον αφοπλίσει έπεσε βαρεια πληγωμένος. Μα στο τέλος σωριάστηκε κι' ο ίδιος νεκρός κάτω από μια ριπή αυτομάτου!

Ύστερα, οι Γερμανοί, αφού απομόνωσαν την οικοδέσποινα κ. 'Ελένη Γιαννακέα και τις δυο κόρες της — που τις έστειλαν άργότερα στα φοβερά κάτεργα της Γερμανίας — κρύφτηκαν μέσα στο σπιτί και περίμεναν να ημερώσει για να γραφώσουν και το σύντροφό του που θα έρχόταν να παραλάβει βάρδια. Πραγματικά, την επομένη το πρωί, ο Ματθαίος Ανδρόνικος που δεν ήξερε τα τραγικά συμβάντα της προηγούμενης, έπεσε στα χέρια τους.

Από το σημείο αυτό άρχίζει ή πραγματική τραγωδία του παλληκαριού αυτού. Κι' όπως αναφέρει στην έκθεσή του ο ύπαστυνός κ. Σπύρος Κώτης (άντικαταστάτης του Γιάννη Τσιγάντη μετά τη δολοφονία του) προς τη ΜΟ4, την 'Αγγλική Κατασκοπεία του Καίρου δηλαδή, ή εδωροπρεπής στάσις του ήρωος τούτου υπήρξε έκπληκτική ενώπιον των βαρβάρων ανασκρινών τους.

Σαρανταδυό δλόκληρα μερόνυχτα ο Ανδρόνικος βασανίστηκε αφάνταστα για να μαρτυρήσει τους συνεργάτες του. 'Αλλά ούτε οι πληγές που του έκαναν στο στήθος και στις πλάτες με καυτό σίδερο, ούτε το ξερίζωμα των νυχιών του με τανάλιες, ούτε το βρασμένο λάδι που του έχυσαν στην κοιλιά, κατόρθω-

σαν να τον κάνουν ν' ανοίξει το στόμα του. Ο Ανδρόνικος χαμογέλουσε μέσα στο μαρτύριό του κι' αυτό ήταν ακριβώς που έκανε να σκυλιάζουν οι Γερμανοί και ιδιαίτερα ο διερμηνέας της Γκεστάπο, Έρρικος Κρουονερίτης, που προσπαθούσε με κάθε βαναυσό τρόπο να του άρσπασέ όμολογίες. Όταν όμως είδε κι' άπόειδε πως δεν έκανε τίποτε, το κήνος αυτό με την ανδρώπινη μορφή, άναψε ένα τσιγάρο και τραβώντας μερικές ρουφηξίες φύσηξε τον καπνό στο πρόσωπο του ήρωα. Ύστερα, με φωνή που προσπαθούσε να την κάνει γλυκειά, του έλεγε:

— Δε λυπάσαι τ'α νεϊτά σου, Ανδρόνικε; Δεν είσαι ακόμη ούτε είκοσι χρονών και δε χάρηκες τίποτε από τη ζωή. Γιατί δε θέλεις να μιλήσεις; Θά σε βοηθήσω να βγής ζωντανός κι' ελεύθερος από δώ μέσα, φτάνει να μ'ας πής μερικά δνόματα. Ο νεαρός Έλληνας τον κύτταζε με περιφρόνησι.

— Αν μπορούσα θά σ' έφτυνα! του έλεγε. Το στόμα μου όμως έχει στεγνώσει και δεν έχω σάλιο, προδότη!

— Δεν λυπάσαι τ'α νεϊτά σου, Ανδρόνικε; Γιατί δεν θέλεις να μιλήσεις;

— Ακολούθησε τους φύλακές του που τον έβαλαν σ' ένα καμινόνι για να τον μεταφέρουν στις φυλακές. Από τη στιγμή εκείνη ο πατέρας του, άσχιζε τις άπεγνωσμένες προσπάθειες του για να πετύχει μιαν άδεια που θά του επέτρεπε να επισκεφτή το γυιό του στο «Αδέρωφ». Και πραγματικά το κατόρθωσε ύστερ' από δυο μέρες. Μόλις τον είδε ο Ματθαίος, παρ' όλη τη συγκίνησή του, του έλεγε χωρίς να τρέμει ή φωνή του:

— Πατέρα, ήθελα να σ' έβλεπα να μπαίνεις με το μέτωπο ψηλά. Πρέπει να είσαι περήφανος για μένα, όπως είμαι κι' έγω για δτι έκανα. Ναί, είμαι βέβαιος ότι θά περηφανεύσαι μια μέρα για την πράξι μου...

— Όταν χτύπησε το κουδούνι ειδοποιώντας ότι τέλειωσε ή ώρα της επισκέψεως στους καταδικούς, ο νέος αγκάλισε τον πατέρα του, τον φίλησε άτάραχος για τελευταία φορά και συμπλήρωσε: (Η συνέχεια άπισθεν)

— Ακολούθησε τους φύλακές του που τον έβαλαν σ' ένα καμινόνι για να τον μεταφέρουν στις φυλακές. Από τη στιγμή εκείνη ο πατέρας του, άσχιζε τις άπεγνωσμένες προσπάθειες του για να πετύχει μιαν άδεια που θά του επέτρεπε να επισκεφτή το γυιό του στο «Αδέρωφ». Και πραγματικά το κατόρθωσε ύστερ' από δυο μέρες. Μόλις τον είδε ο Ματθαίος, παρ' όλη τη συγκίνησή του, του έλεγε χωρίς να τρέμει ή φωνή του:

— Πατέρα, ήθελα να σ' έβλεπα να μπαίνεις με το μέτωπο ψηλά. Πρέπει να είσαι περήφανος για μένα, όπως είμαι κι' έγω για δτι έκανα. Ναί, είμαι βέβαιος ότι θά περηφανεύσαι μια μέρα για την πράξι μου...

— Όταν χτύπησε το κουδούνι ειδοποιώντας ότι τέλειωσε ή ώρα της επισκέψεως στους καταδικούς, ο νέος αγκάλισε τον πατέρα του, τον φίλησε άτάραχος για τελευταία φορά και συμπλήρωσε: (Η συνέχεια άπισθεν)

“Ελληνες και ξένοι κατάσκοποι ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

(Συνέχεια εκ της προηγούμενης σελίδος)

— Θέλω να σε παρακαλέσω για κάτι, πατέρα, προτού χωριστούμε για πάντα. Είναι η τελευταία χάρη που σου ζητώ. Έπειδή ξέρω ότι είσαι λιγάκι οξύθυμος, λιγάκι νευρικός, όπως είμαστε όλοι οι “Ανδρόνικοι, μη χαλάσεις ποτέ την καρδιά της μανούλας μου. Μη της πης ποτέ πικρό λόγο. Όταν καμμία φορά θυμώσης, να σκέφτεσαι πως στο ζήτησε για τελευταία χάρη το παιδί σου που πέθανε και να ηρεμήσεις.

Αυτά ήταν τα λόγια που άκουσε για τελευταία φορά ο τραγικός πατέρας απ’ το γυίο του. Για το μετριασμό της ποιητής του κατέβαλε μεγάλες προσπάθειες ο Μακαριώτατος “Αρχιεπίσκοπος “Αθηνών Δαμασκηνός. Μάταιος κόπος. Τίποτε δεν άλλαξε το δρόμο της μοίρας του.

Λίγο προτού εκτελέσουν τον ήρωικό νεό, η πόρτα του κελιού του άνοιξε και μπήκε μέσα ο εφημέριος της “Αγίας Τριάδος των “Αμπελοκήπων, ο πάτερ “Αλέξανδρος Σεφεριάδης, ένας σεβάσμιος γέροντας οδόντα χρονών. Αυτόν διάλεξαν οι Γερμανοί για εξομολογητή του.

Ο “Ανδρόνικος μόλις τον είδε, σηκώθηκε, του φίλησε το χέρι και βαθύτατα συγκινημένος του είπε:

— Πατά μου, σ’ ευχαριστώ που ήρθες να μ’ εξομολογήσεις και να με μεταλάβεις για να πεθάνω σάν χριστιανός. Μά θα σε παρακαλέσω πολύ να μη θέλεις να με παρηγορήσεις. “Αν το κάνεις θα με μειώσης, γιατί δεν έχω ανάγκη από παρηγοριά. “Εξέτελεσα πλήρως το καθήκον μου προς την πατρίδα, είμαι περήφανος γι’ αυτό και βλέπεις πόσο ψυχραιμιάς αντιμετώπιζω το θάνατο. Πάρε, παπά, τη ταμπάκαρα μου. Στη χαρίζω για να με θυμάσαι, δεν μου χρειάζεται πια. Μόνο σε παρακαλώ όσους μου έχης λίγο χαρτί και μολύδι να κάνουν ένα τελευταίο γράμμα στον πατέρα μου.

“Εσχισε ο πατέρας δυο φύλλα από το σημειωματάριο του, τούδωσε και το μολύδι του κι’ ο “Ανδρόνικος, χωρίς να τρέμει το χέρι του, έγραψε:

«Φυλακές “Αδερφώ

Πέμπτη 20 Μαΐου 1943. “Ωρα 6 π.μ.

Σεβαστά μου πατέρα,

Όταν θα πάρης το γράμμα μου αυτό φέν θα υπάρχουν πιά. Πεθαίνω ήσυχος και περήφανος ότι εξέτελεσα πλήρως το καθήκον μου προς την Πατρίδα και την ύπασχισι που έδωσα εκεί κάτω στη Μ. “Ανατολή στους εκπροσώπους της μεγάλης μας Συμμαχίας της “Αγγλίας. Πιστεύω ότι έτιμησα τη λατρευτή ιδιαιτέρα μου πατρίδα, το ωραίο υψάκι μας, τη Μύκονο. “Η σκέψις μου, οι τελευταίοι λογισμοί μου πετούν στη γλυκύτητα μου μανούλα που ξέρω την αδυναμία της για μένα και νοιώθω πόσο θα σπαράξει την ψυχή της ο χαμός μου. Πατέρα, προσπάθησε να την παρηγορήσεις, προσπάθησε να της γλυκάνεις τον αγίατρεπο πόνο της. “Ο χρόνος είναι γιατρός. Αύριο θα παντρεύεστε την αδελφούλα μου, θα κάνετε παιδιά και θα παρηγορηθείτε κι’ οι δυο σας, δίνοντας την αγάπη σας σ’ αυτά. Θέλω και παρακαλώ να μεταφέρετε τα όσα μου στην πολυαγαπημένη μου τη Μύκονο. Σου υπόσχομαι, πατέρα, να μη δειλιάσω και ξέρε πως σε λίγο οι τελευταίες μου λέξεις θα είναι: ΖΗΤΩ Η ΕΛΛΑΔΑ».

“Υστερα με μεγάλη κατανύξι εξομολογήθηκε τα τόσο λίγα, τα τόσο άσημαντα αμαρτήματά του — αμαρτήματα μιάς ζωής που δεν πάτησε ούτε τα είκοσι της χρονιάς — κοινωνίες και ρίχνοντας μιά ματιά γύρω του, τραγουδώντας όπως κι’ ο Διάκος: Για δες καιρό που διδλές ο χάρος να με πάρη!...

Όταν οι Γερμανοί τον ώδηγησαν στον τόπο της εκτέλεσής του κι’ ο επί κεφαλής αξιωματικός έδωσε διαταγή να πυροβολήσουν, ο Ματθαίος “Ανδρόνικος, το παλληκαράκι αυτό με τη γλυκεία, την τρυφερή ψυχή, την ψυχή που έχουν όλοι οι μεγάλοι ήρωες πρόφτασε να φωνάξει:

— Ζήτω η “Ελλάδα!

Κι’ έπεσε διάτρητος απ’ τις σφαίρες. Τό

πώμα του, μαζί με τ’ άλλα πτώματα των ταυτοχρόνων εκτελεσθέντων Λιάκου, Μεταξά κλπ., παρέλθθη από την ύπασχισι του Δήμου “Αθηνών — που συνεστήθη τότε με την επέμβασι του Μ. Α. Δαμασκηνού και ένταφιάστηκε στο Γ. “Νεκροταφείο “Αθηνών, στο υπ’ αριθμ. 28 διαμέρισμα υπ’ αυξ. αριθμ. 1214.

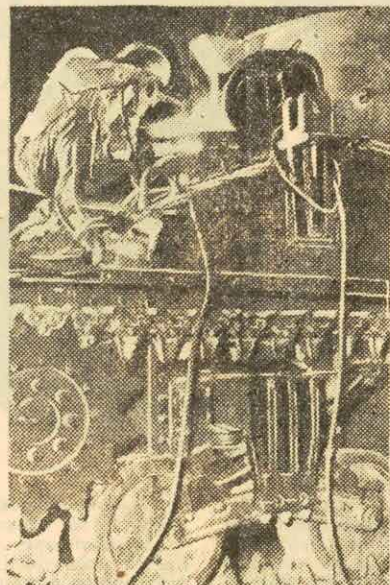
Την επομένη του τουφεκισμού του, πήγε ο πατέρας του στο “Νεκροταφείο κι’ έπειδή ήθελε να πειστή ότι ο τάφος αυτός σκέπαζε πραγματικά το παιδί του θέλησε να το ξεθάψει κρυφά. Και το έκανε. Φάνηκε σε λίγο το κεφάλι του μάρτυρος. Τόπισσε από τα μαλλιά και τ’ άνασχησε λίγο, σκούπισε με το μαντίλι του τα αίματα και τα χρώματα από το πρόσωπό του, το γνώρισε, το φίλησε και το ξανάθαψε.

“Η προσφορά του Ματθαίου “Ανδρόνικου στο μυστικό πόλεμο της “Ελλάδας αναγνωρίστηκε επίσημα από την “Ελληνική πατρίδα. Του άπενεμήθη “Αργυρούρι “Αριστείων “Ανδρείας και κατά διαταγή του Γεν. “Επιτελείου Στρατού (αριθμ. Πρωτ. 157166) Β51) ονομάστηκε “Ηρώας. “Επίσης τα όσα του μεταφερθήκανε, κατά την έπιθυμία του, στη Μύκονο, με μεγάλες στρατιωτικές τιμές, με το ναρκαιευτικό του Β. Ν. «Δήλος».

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

“Απαντήσεις επιστολών

“Αγγελο Βενετσάνων, “Ενταύθα: Το περιοδικό μας έχει ως άρχην να μη δημοσιεύει συνεργασία αναγνωστών. Οι «Κατάσκοποι» δεν πρόκειται να διακοπούν. Μυτιληναίων, Μυτιληνή: Τι να πρωτογράψω κανείς για το ήρωικό νησί σας; Πάντως κρώτ τα στοιχεία που μου στείλατε για τους κομάντος κι’ ίσως τα μεταχειριστώ πολύ σύντομα. Ευχαριστώ για το ενδιαφέρον και την αγάπη σας. Α. Δαφνομήλην, “Ενταύθα: Πώς με θυμήθηκε ύστερ’ από τόσον καιρό; “Ο ιστορικός σας είναι έτοιμοι και περιμένουν να έλθουν. Περσάτε απ’ τα γραφεία μας ένα μεσημέρι, Δευτέρα, Τετάρτη, Σάββατο. “Εχω συγκεντρώσει πληροφορίες και για το άλλο ζήτημα. Εύτυχως όλα είναι με το μέρος σας. Κυριακόν Α. α. ρ. 18 ην, Χαροκόπου: Μην κανέτε τον κόπο. “Η υπόθεσι είναι τελειωμένη “Αν σας χρειαστώ ξέρω τη διεύθυνσί σας. Ευχαριστώ. Λουκάς Κολιτσίδης, Πειραιά: “Ο Λίτς ήταν φρούραρχος Πειραιώς λίγο διάστημα. “Ηταν ο μεγαλύτερος μυστηριογράφος που πέρασε ποτέ απ’ την “Ελλάδα. Μπρος στο χροσάρι μπορούσε να πουλήσει και την ψυχή του ακόμη. Αυτό βέβαια ήταν εύ-

ΤΟ ΝΕΟ ΜΟΝΤΕΛΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΥ

Μετά την απόρριψη εξέλιξε το πόλεμο στην Κορέα, πολλά έργα τέχνης κατασκευής αυτοκινήτων και τρακτέρ κινητοποιήθηκαν άμεσα, έτοιμασαν σχέδια και μηχανήματα και περιμένουν το σύνθημα για ν’ αρχίσουν να κατασκευάζουν άθροως πολεμικά όχηματα. “Η σχετική αυτή φωτογραφία που παριστάνει ένα «πρώτο» υπό κατασκευή, δημοσιεύεται στις αμερικανικές εφημερίδες με την έξης λεζάντα: “Αυτό θα είναι το αυτοκίνητο του 1951».

χάριστο από μια έποφι, γιατί με την απληστία που είχε στα χρήματα έκαναν πολλοί τη δουλειά τους. “Ο Λίτς μπορούσε να έλευθέρωση κρατούμενο αν τον πλήρωνες καλά. Φτάνει ναδρίσκε κανείς τον τρόπο να τον πληρώσει. “Ασχετα αν ύστερ’ από λίγο ξαναπανε τον απολυέντα, Μ. Κοντόγιωργαν, Πάτρας: Δεν έχω ιδέα. Το μόνο που ξέρω απ’ όλη αυτή την υπόθεσι είναι ότι όλοι τους καταδικάστηκαν έρημη σε θάνατο, μετά την άπελευθέρωσι. “Ασφαλώς σήμερα θα βρίσκονταν στη Γερμανία. Ι. Σπανών, Χίον: Μά το να γράψω ότι ένας Χιώτης ήταν «αθώος» κι’ έβγαλε τις φωνές όταν είδε μπροστά του ξαφνικά τους κομάντος, δε σημαίνει πως όλοι οι Χιώτες είναι... αθώοι! “Αλλωστε ο όρος «αθώος» δεν είναι προσδλητικός. Κάθε άλλο μάλιστα, όταν σκεφθή κανείς ότι οι συμπατριώτες σας υπήρξαν από τα ήρωικά παλληκάρια της “Ελλάδος μας. “Αθώοι βρίσκονται παντού. Είτε στην “Αθήνα είτε αυτοί είτε στη Χίο. Για τα καλά σας λόγια, ευχαριστώ. Παύλον Κουντουράν, Ν. Φιλαδέλφεια: “Ο Γ. που αναφέρω στο Πασχαλιτικό τεύχος του «Θησαυρού» εκτελέστηκε μέσα στην κατοχή από συμμαχική όργανωσι, για τις προδοσίες του. Με το δικό σας Γ. δεν μπορεί να έχω καμμία σχέση, γιατί ο τελευταίος τουφεκίστηκε από τους Γερμανούς για την πατριωτική του δράσι. “Η συνωνμία δημιουργεί πολλές φορές τραγικές παρεξηγήσεις. Μαρίνα “Αγραφιώτου, “Ενταύθα: Δεν είναι άσχημη η ίδια σας. “Αλλά δυστυχώς δεν είμαι έγω ο αρμόδιος. “Αρχαίον “Αϊδολιώτην, συνοικισμών Βύρωνος: “Ο κ. Μπουμπίνης είναι άποστρατος αξιωματικός και καθηγητής της Σχολής Ελευθέρων. “Η τιμή που του δόθηκε απ’ τους “Αγγλους βασιλείς του αξίζει με το παραπάνω. Είναι ο πρώτος “Ελληνας που πήρε τον τίτλο του «αέρη» κι’ έχει το δικαίωμα να καθήσει στο ίδιο τραπέζι μαζί με το βασιλιά. Πώς σας φαίνεται; “Αναστάσιον Δημουλάν, “Ενταύθα: “Υπάρχει νομίζω ένα τέτοιο βιβλιαράκι με τον τίτλο: «Γεγονότα του Β’ Παγκοσμίου Πολέμου και ο πόλεμος της “Ελλάδας κατά του “Αξονος». Δεν θυμάμαι τι όνομα του συγγραφέα του, αλλά φοντάζομαι να το βρωμ με κανένα βιβλιοπωλείο της “Αθήνας. Πάντως τα νησιά “Ανταμν καταλήφθηκαν απ’ τις ιαπωνικές δυνάμεις στις 25 Μαρτίου 1942. Μιχαήλ Κωνσταντίνου, Π. Χ., Κέρκυρα: Μετά τη συνθηκολόγησι της “Ιταλίας πολλοί “Ελληνες έκρυψαν “Ιταλούς για να μη πέσουν στα χέρια των Γερμανών. Αυτό όμως δε σημαίνει «προδοσία», όπως λέτε. “Ηταν μιά καθαρά ανθρωπιστική πράξι, γιατί οι “Ελληνες αισθάνονταν περισσότερη από κάθε λαό το δράμα των ήττημένων. “Ασχετα αν ο ήττημένος αυτός υπήρξε πριν λίγο έχθρος τους “Επομένως δεν πρέπει να κατηγορηθεί ως προδοτικός συμπατριώτης σας που έδωσαν «προσωνισμό» όσους τους “Ιταλούς. “Ανθρωποι ήταν κι’ αυτοί... Πάτερ “Αμβρόσιον, “Ενταύθα: Κάτι τέτοιο γράφει κι’ ο “Αντρέ Μαρουά: “Ο Χριστός είτε ν’ αγαπούμε τους ανθρώπους, άλλ’ όχι και τους Γερμανούς! Γεράσιμον Βάρδα, Πάτρας: Το γεμάτο ειλικρίνεια γράμμα σας, μάς συγκίνησε βαθύτατα. Οι «Κατάσκοποι» θα συνεχιστούν προς το παρόν και κατόπιν θα εκδοθούν σε βιβλίο. Για το Λεάντρο Καδαφάκη και τη Μαντέλενα Χατζοπούλου, θα γράψω πολύ σύντομα. “Η τελευταία άφτη με τα τουφεκισμούς της στο “Νεκροταφείο “Αναλήψεως της Κοκκιλιάς. “Ο τάφος της δεν έχει ούτε σταυρό. Κι’ όμως πέθανε για την “Ελλάδα. “Ιωάννην Α. “Αντωνίου, Κόρινθο: Σας ευχαριστώ για το ενδιαφέρον και για τα καλά σας λόγια. Οι «Κατάσκοποι» πιάζουν αρκετές σελίδες του «Θησαυρού» και δεν είναι δυνατό να προστεθούν κι’ άλλες. Εύτυχως η δυστυχώς δεν υπάρχει κανένας «ειδικός» νόμος που να το προβλέπει αυτό. Σωτήρη Χριστόπουλο, Φιλαδέλφεια: Νά μη σας κάνει καμμία εντύπωσι αυτό. “Υπάρχουν και χειρότερα. “Υπάρχει μιά σοφή παροιμία που λέει: «Ο Θεός να σε φυλάει από κείνα που δεν έκανες!» Για τα κολακευτικά σας λόγια, ευχαριστώ. Στάματιον Φράγκον, “Επανάμη: “Ο φίλος σας δεν πέρασε απ’ τα γραφεία μας κι’ ούτε έλαβε τις φωτογραφίες που μου γράφετε. Με το «τράστο» δεν έχω καμμία έπαφή. “Αλλωστε έχει κλείσει. “Αν θούλα Τραβινέρη, Περίστερι: Δεν γνωρίζω τίποτε σχετικό με τον Τζό Μπλάκκιν. “Ισως όμως να τον γνωρίσατε με ψευδώνυμο, γιατί οι Βρετανοί που έμεναν τότε στην “Ελλάδα, δεν έλεγαν τα ονόματά τους ούτε στους πιο στενούς φίλους τους. “Αν έχετε φωτογραφία του, να μου τη στείλετε και θα σας πω. “Εν τω, “Ενταύθα: “Η «Αντάνας Φόρς 133» ήταν να πούμε η “Αντάνα “Αρχη. “Ολες ανεξαιρέτως οι πληροφορίες συγκεντρώνονταν σ’ αυτή, τις έλεγχε, τις ταξινομούσε και τις έστελνε ασημερόν στον προορισμό τους. Βέβαια, υπήρχαν οργανώσεις στην “Ελλάδα, που δούλευαν ξεχωριστά, χωρίς να έχουν καμμία σχέση ή έπαφή μαζί της. “Αλλά και γι’ αυτό δεν αναγνωρίστηκαν μετά την άπελευθέρωσι. Διονύσιον Λεγάτον, Μεταξάτα, Κεφαλληνία: “Ο κ. Γιαννάτος είναι συμπατριώτης σας, γιατρός καρκινολόγος Μπορεί να του γράψετε στην όδο “Ερμ. Μπενάκη 40, στην “Αθήνα, όπου βρίσκεται το σπίτι του. Φωτογραφία του δε μπορώ να σας υποσχεθώ. Νά το τη ζητήστε μόνος σας. Γάβνην “Επαμεινώνδα Χ., “Ενταύθα: Δεν ασχολούμαι με τέτοιου είδους υποθέσεις. “Απευθυνθήτε στο αστυνομικό τμήμα της περιφέρειας σας κι’ αυτό θα σας καταποσίση καλύτερα από μένα. Δεν χρημάτισα ποτέ ούτε ντεκτερί, ούτε κατάσκοπος. Κάποιο λάθος κάνετε.

Ι. Β. Ι.

Στην πολιτική η γυναίκα, έχει κάτι προτιμήσεις και μιά γνώμη πούνε πάντα έντελως προσωπική, πράγμα που το βλέπουν όλοι όταν κάνουν συζητήσεις γύρω στην πολιτική. Δεν άρρεσι στη γυναίκα κι’ ούτε θέλει να εξετάζει ποιος συμφέρει στην Πατρίδα και ποιος φαίνεται (καλός,

άλλα μοναχά κυττάζει ποιος στα γούστα της ταιριάζει και αν είναι ωραίος άντρας, αιωνίδη ή ντροπαλός. “Ετσι, με αυτή τη σκέψι, στις καρδιάς της τον βάζει εκείνον που πηγαίνει στο δικό της χαρακτήρα. Δεν τη νοιάζει αν καλhart Μπουραντάς ή Τσουδερός, Κουτσουπέταλος ή Ρέντης, Θυμογιάννης ή Ψαρρός, δεν τη νοιάζει εάν είναι κωμικός ή σοδαρός, βασιλόφρων, δημοκράτης, δεξιός, άριστερός, φτάνει μόνο να ταιριάζη μιά σταλιά με το «έγώ» (της

και τον κάνει άρχηγό της. Μιά γυναίκα φλογερή, να, λατρεύη δεν μπορεί παρά κάποιον που έχει φλογές με το παραπάνω που μπορεί να την ανάψη και μιά μέρα να την κάψη

και τον ήρωα λατρεύει των καυσίμων... Χατζηπάνο. Μιά καυγατζού έξ’ άλλου, που φοβά για καυγαδάκι και σηκώνει και τη σκούπα για να δώσει καρπαζιά, έναν άρχηγό θαυμάζει: Μοναχά το Μανιαδάκη, που έσηκωσε καρέκλα να βαρέση τον Κοτζιά. Και φωνάζει νύχτα μέρα, σ’ όλη της τη γειτονιά: — Ζήτω και του Μανιαδάκη που έχει σημα τη μπουνιά. Μιά ρωμαντική κοπέλλα, λάτρη της ωχροής σεληνης, που όνειρα συνήθως πλάθει και περνάει ο καιρός, τον... Πανσέληνο λατρεύει, βουλευτήν εκ Μυτιληνης και ως είν’ άριστερός.

Τον Πανσέληνο λατρεύει, έστω κι’ αν δεν τον γνωρίζει (ρίξη και γυριόντας τη νύχτα σε δρομάκια σκοτεινά, νοιώθει πως της λείπει κάτι κι’ ολόένα ψιθυρίζει: — “Αχ... Πανσέληνος να ήταν πάντα να μάς κυ- (δερνά

Μιά γυναίκα κουτσουμπούλα, σκάνδαλο στη γειτονία που κακολογεί τον κόσμο, μοναχά να τον κυττάνε πως μπορεί να πετυχαίνη το κατσαρωτό μαλλί. “Ετσι, οι κουτσουμπούλες όλες δεν διαστίζουν να το (πουν.

Σοφιανόπουλο θαυμάζουν, Σοφιανόπουλο αγαπούν. Μιά μικρούλα κοπελλίτσα, που λατρεύει τους ώ- (ραιούς και τρελλάινεται στ’ αλήθεια να το πή μά δεν το μάζα, Κανελλόπουλο αγαπάει, πιο μοιραίο απ’ τους μοι- (ραιούς

γόντες του σινεμά. — Τύφλα νύχη ο Πώλ Χενράϊτ και ο Μπόγκαρτ κι’ ο (Σινάτρα...

αγαπώ τον Παναγιώτη Κανελλόπουλο απ’ την Πά- (τρα.

“Όταν τύχη να μιλάη, κάθε μου δουλειά θ’ άφήσω για ν’ άκούσω τέτοιο άηδόνι που όλοι εμπρός του (είνε κούκοι

κι’ όταν πάρωμ και ψήφο, τότε πλέον θα ψηφίσω Παναγιώτη, μονοκούκι... Χίλιες τόσες προτιμήσεις. Είναι άμέτρητα τα γούστα (πουχει πάντοτε η φύσις.

“Αλλη θέλει τους ωραίους, άλλη θέλει τους άσχη- (μους,

άλλη πάλι φημισμένους, άλλη τους μικρούς, κι’ άσή- (μους) κι’ έπειδή συνήθως λένε, πως τ’ αντίθετα ταιριάζουν και οι κόντρα χαρακτήρες είναι πάντα αγαπημένοι, οι κοντές κι’ οι κοντοστούπες, μόνο τον Κοτζιά (θαυμάζουν

πουχει μπόι τρία μέτρα κι’ όλες τις κοντές τρελλάι- (νει.

“Αντιθέτως οι ψηλές για τον Τσάτσο τον Κωστάκη κάνουν όλες σαν τρελ- (λές), πούνε κοντορεδυθούλες — είδους λίαν χαμηλού — που η κάθε μιά γυναίκα τον κυττάζει... άφ’ ύψηλου. Θέλουν Τσάτσο γι’ άρχηγό τους και παραδείγμα τον (φέρνουν

νάταν όλοι οι άνδρες έτσι... να μπορούνε να τους (δέρνουν. Οί καλές νοικοκυράδες, πούχουν τόσες προκοπές (κι’ απ’ της Πάουερ ύπεφέρουν τις συχνές διακοπές, ήθελαν χωρίς να ύπάρξη ούτ’ αμφιβολία ή γινος, άρχηγός τους νάνε ο Λύχνος...

“Ενας λύνος μέσ’ το σπίτι, παίζει πάντα κάποιον (ρόλο) κι’ όταν κόβεται το ρεύμα δεν θα γίνεται ζήλια και τα δουλικά, άρχηγό τους θέλουν νάχουν τον (Σδάλο

να τους τρώη από συνήθεια... κάθε τους οικονομία. Οί γυναίκες οι μοντέρνες, που ο διάλογος τις σκουντά (άλλα έπιπλα να θέλουν κάθε που η μόδα αλλάζει προτιμούν άρχηγό τους νάχουν τον Μπουραντά που θα σπάξη τις καρέκλες και... καινούργιες θ’ (αγοράξη

Μα οι άστατες γυναίκες που συνήθως άπιστούν (κι’ έξω από τον σύζυγό τους έχουνε και κάποιον (φίλο, μοναχά τον Παπανδρέου γι’ άρχηγό θα σεβαστούν πούνε άστατες έπίσης και γυρίζε σαν το μύλο, δεξιά κι’ άριστερά,

ανάλογως που τον πεί το άνέμου ή φορά. Μά τον Παπανδρέου έξ’ άλλου κι’ οι κομμάτριες ζη- (τάνε

να τον έχουν άρχηγό τους, γιατί θα τις ώφελη που θα μάθουν δίχως κόπο, μοναχά να τον κυττάνε πως μπορεί να πετυχαίνη το κατσαρωτό μαλλί. Χίλιες δύο προτιμήσεις. “Αλλον θέλει η μιά κι’ η (άλλη

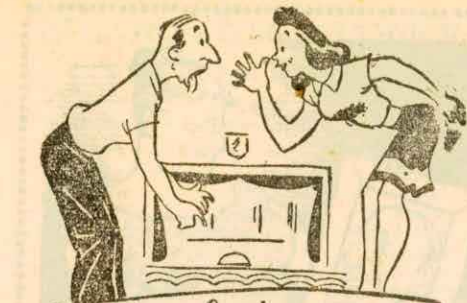
μα έχουν πάντα κάποιον λόγο στη ζωή μας την πεζή... Κι’ οι μπτεκρούδες, θέλουν νάχουν άρχηγό τους τον (Καρτάλη

να τα τσούζουνε μαζί. Με το λαϊκό Τσαλδάρη, μιά στιγμή δεν συγκινούνται (κι’ ούτε θέλουνε μαζί του έστω και να γνωριστούν: “Είν’ άπλουστατος ο λόγος: Γιατί όλες τους φο- (βούνται

μήπως με τα καυσίμα του και αυτές τσουρσουλι- (στούν. “Ετσι ο Ντίνος ο Τσαλδάρης, μένει μόνος του σχεδόν μετά της συζύγου κι’ άνευ γυναίκειων όπαδών.

Στην πολιτική οι γυναίκες έχουν πάντα προτιμήσεις που βασίζονται σε γούστα έντελως προσωπικά (κι’ έτσι μόνον άποφεύγουν τις πολλές τις συζητήσεις και ποτέ δεν τις άκούτε να μιλάουν πολιτικά, μον- (τέλλο

άλλη θέλει τον Πλαστήρα κι’ άλλη πάλι Βενιζέλο. ΓΙΑΝΝ.

Η Κωμωδία μας

ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ ΜΕ ΤΗ ΦΩΤΙΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΛΕΛΑ: Μικρούλα, νυστιμούλα, πεταχτούλα, παχουλούλα και γενικά... υπακοριστική! Έχει ματάκια, χελάκια, μαλλιάκια, μπρατσάκια, ποδαράκια, όλα... μικρούλια και συμπαθητικότητα! Είναι ο μέτριος τύπος του εμέσου θηλακού, που γεννήθηκε για την ήρεμη ρουτίνα της συνθησίου γυναικείας καριέρας: Μη-σπ, σύζυγος, μαμά, γιαγιά και φυσικά οικο-δέσποινια. Είκοσι χρονών **TZENNY:** Κουμψή, λεπτή, μελαχροινή, πλαστική, γοητευτική. Πρό-ωρη πνευματική ανάπτυξη που καθρεφτίζεται στην αντίδοδο λάμψη των καταμαυρών ματιών της. Τα μάτια της έχουν ένα περίεργο βαθύ σκοτάδι... γεγάτο φως! Σιλουέττα φειδίσις. Κορμί γλυπτικό. Είκοσι πέντε χρονών. **ΓΙΩΡΓΟΣ:** Νεαρός, σοβαρός, άρρενωπός, λίγο δει-λός, έμπειρος στη δουλειά κι' άπειρος στη ζωή. Είκοσι οκτώ χρονών.

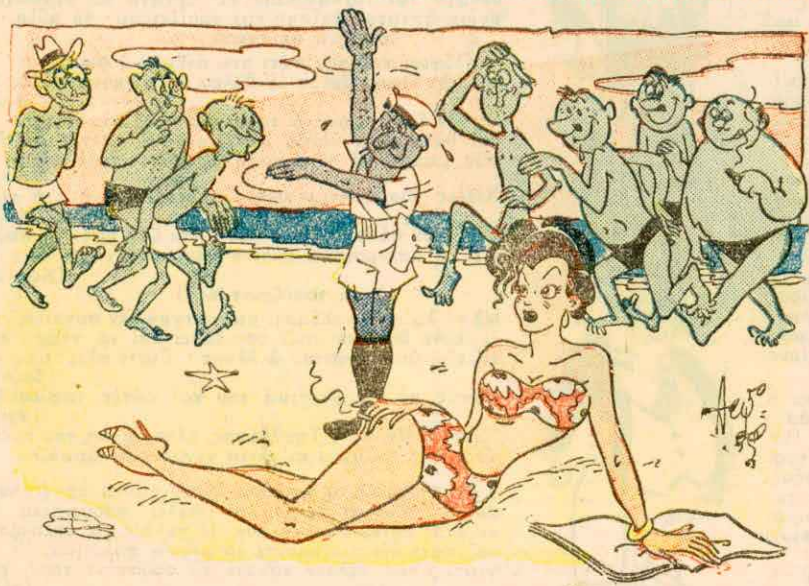
ΣΚΗΝΗ 1η

(Στο σαλονάκι του πατρικού σπιτιού της Λέλας).

ΛΕΛΑ (συνεχίζοντας κουβέντα): ... "Ο-τι κι' αν μου πής, Τζέννυ μου, το μυθι-στόρημα που διάβασα μούδαλε κακές ιδέες στο μυαλό. Έτσι συμβαίνει κι' έ-κει. Ένας νέος, σαν το Γιώργο, αγαπάει μια κοπέλλα, σαν μέννα."

TZENNY: "Ε, μά... αυτό συμβαίνει σε όλα γενικώς τα μυθιστορήματα! Ένας νέος αγαπάει μια κοπέλλα!"

ΛΕΛΑ: Ναι. Δηλαδή, έτσι αρχίζουν. Άλλα στάσου να δες. Ο ήρωας αυτός του μυθιστορήματος είναι ακριβώς όπως ο Γι-ώργος: Απόφοιτος της 'Ανωτάτης 'Εμ-πορικής, έχει μπη στην Τράπεζα, έχει κα-λή θέσι και σίγουρο μέλλον. Έχει ακόμα — πάλι σαν το Γιώργο — μια υπολογί-

— Μπράβο!... Πρώτη φορά βλέπω... Τροχαία στο ναυτικό...

(Του 'Αρχέλαου)

σιμη περιουσία και είχε «δ' άνθρωπος να-ρίς ελαττώματα». Δεν πίνει, δεν ξενυχτάει, δεν καπνίζει, δεν του άρεσουν οι έρωτικές περιπέτειες, δεν παίζει χαρτιά. Τ' όνειρό του είναι να βρη μια ήσυχη, σοβαρή και καλοανατεθραμμένη κοπέλλα και να παν-τρευτή.

TZENNY (με χασμουρητό άνισας του κάνει να φανή μια σειρά φιλοντισμών δοντιών): Λοιπόν;

ΛΕΛΑ: Λοιπόν, τη βρίσκει. Είναι όπως σου είπα μια νέα σαν κι' μέννα. Άρρε-δωνιάζονται όπως εγώ κι' ο Γιώργος. Οι γονείς της έχουν πάρει τις καλύτερες πληροφορίες. Και πραγματικώς. Αυτός φυύγει απ' το γραφείο του, πηγαίνει στο ρεστοράν, τρώει κι' ύστερα πάει κατ' ευ-θείαν για ύπνο. Μια φορά τη βδομάδα γευματίζει στο σπίτι της μητέρας του και τρεις φορές τη συνοδεύει στο θέατρο ή στο σινεμά. 'Η μαμά του κοριτσιού λέει, ακριβώς όπως είπε κι' η μητέρα μου: «Πρόσεξε να είσαι μαζί του σοβαρή και υπερβολικά σεμνή. Είναι όσο πρέπει βλό-κας για να ένορκωσής τον ιδανικό ύ-ζυγο. Αύριο, θα τον σέρνεις απ' τη μύτη».

TZENNY: Πολύ σωστά.
ΛΕΛΑ: Ναι, μα στάσου να δες παρα-κάτω. Μόλις παντρευτούν, δίνουν ένα κα-ρυ-το στο σπίτι τους για να δεχτούν τους φίλους. Και την πρώτη που βλέπει αυτός ξεμαλίζεται! Δεν έκανε παρέες, δεν έ-δλεπε γυναίκες, δεν ήξερε τη ζωή, και πέ-φτει με τα μούτρα! Ξοδεύει τα λεπτά του, γλεντάει, πίνει, ξενυχτάει, βλέπει σε βά-ρος και σαν άσημαντη νοικοκυρούλα τη γυναίκα του, την κάνει δυστυχισμένη, ην αφήνει μόνη, της φέρεται πρόστυχα... — άχ! Τζέννυ μου, πώς τρέμω μήπως μου συμβούν τα ίδια!... (Σχεδόν κλαίει). Θα είναι φοβερό!...

TZENNY (ξερά): Είσαι βλαμένη!
ΛΕΛΑ: Μπορεί. (Με θέρμη). Άλλά έ-χω ένα σχέδιο!... (Ίκετευτικά). Θα ήθε-λες να με βοηθήσεις;

TZENNY: 'Εγώ; Σ' ε, τι θέλεις. Άλλά οί φίδοί σου είναι ανόητοι.

ΛΕΛΑ: "Ας είναι. Μια φορά θέλω να εφαρμόσω το σχέδιό μου. Άκουσε το, σε παρακαλώ, με προσοχή. Έσύ θα τον τρι-γυρίζεις με όλη την επιδεξιότητα και τη δύναμη της γοητείας σου. Άν ο Γιώργος, είναι σαν τον ήρωα του μυθιστορήματος κι' έχει αδύνατο χαρακτήρα, είναι φυσικό να παρασυρθεί. Άν ανθέξη, θάχουμε πλι-ρη ασφάλεια."

TZENNY: Μά... Τι τις θέλεις τώρα τέ-τοιες δοκιμές; Γιατί να βάλουμε σε πει-ρασμό τον άνθρωπο;

ΛΕΛΑ: 'Εσύ να κάνεις αυτό που σου λέω! Υποσχεθής με να με βοηθήσεις! Έ-τσι:

TZENNY (σηκώνει τους ώμους): "Όπως θέλεις."

ΣΚΗΝΗ 2α

(Στο γραφείο του Γιώργου)
TZENNY (συνεχίζει κουβέντα): Άλλά σας παρακαλώ μην κάνετε συζητήσεις, κύ-ριε Γιώργο, γιατί καταλαβαίνετε τη θέ-σι μου!

ΓΙΩΡΓΟΣ: Κρίμα!
TZENNY: Τι έννοείτε, «κρίμα»;
ΓΙΩΡΓΟΣ: Προτιμούσα να μη μου λέ-γατε την αλήθεια και να μου κάνατε λίγο κορτε... Έστω και ψεύτικο!

TZENNY (προσποιημένη έκπληξις): Θα... ανταποκρινώσαστε;

ΓΙΩΡΓΟΣ: Ούτε συζητήσι!

TZENNY: "Ωστε είχε δική να φοβό-ται η Λέλα;

ΓΙΩΡΓΟΣ: 'Εσάς ειδικώς, φυσικά!

Θάπρεπε να σας φοβάται κι' η Σουλδάνα Μάγκανο!

TZENNY (δίδων αυθόρμητα): Δεν τ'ι-σαστε λοιπόν, και τόσο βλάκας όσο λένε!

ΓΙΩΡΓΟΣ: Ποιος τό λέει;

TZENNY: Μά... η μαμά της Λέλας!

Είπε πως είσαστε αρκετά κούτος για να ένορκώσετε τον ιδανικό σύζυγο που θα τον τραβούν απ' τη μύτη.

ΓΙΩΡΓΟΣ: "Α, έτσι είπε; 'Ε, λοιπόν, έχει πολύ λάθος! (Την αρπάζει και της δίνει ένα ήλιο, δυναμικό φιλή).

TZENNY (πέντε δευτερόλεπτα... κε-ραυνοβολημένου ύφους): "Άν θυμωνα, θά-δων φέμμα! Δεν μ' άρέσει να προσποιού-μαι! (Με σημασία). Ούτε και έίλω να σέρνω τον άντρα μου από τη μύτη!"

(Δεύτερο φιλή μεγαλύτερας διαρκείας).

ΣΚΗΝΗ 3η

(Τηλεφωνικώς).

TZENNY: ... Λοιπόν, Λέλα μου, έτσι είναι, όπως στα είπα. Έχεις δική!... Και μια που έσύ, φυσικά, δεν θέλεις πιά να τον παντρευτείς, θα τον πάρω εγώ!... 'Εγώ είμαι άλλου είδους χαρακτήρας και φαν-τάζομαι πως θα μπορούσα να του επιβλη-θώ. Δεν έχει; αντίρρηση; Έ;

ΛΕΛΑ (έξαλλη): Καμμία!... Μπορεί και να ταιριάζετε! Καλά στέφανα, λοι-πόν! (Κλείνει απότομα).

ΣΚΗΝΗ 4η

(Μετά έξη μήνες. Στο μικρό κομψό άππαρτεμάν που ζουν παντρεμένοι ο Γιώ-ργος και η Τζέννυ).

ΓΙΩΡΓΟΣ (κρατώντας θερμά τη Λέλα στην άγκαλιά του): Λέλα μου! Έσύ είσαι η πρώτη και μόνη αγαπή της ζωής μου!

ΛΕΛΑ: 'Ησύχασε! Μπορεί να γυοίση άξαφνα η Τζέννυ!

ΓΙΩΡΓΟΣ: 'Αδύνατον. Πάει να φτι-ά-ση τα μαλλιά της. (Τη φιλάει). Σε λα-τρεύω!

TZENNY (μπαιίνει άπάνω οτή στιγμή): "Ε;!! (Της πέφτουν απ' τα γέλια τα πα-κέττα που κρατάει).

ΛΕΛΑ (σηκώνεται θριαμβευτικά): 'Α-γαπητή μου, δεν σου πάει η έκπληξις! Έπαθες έσύ από μένα, εκείνο που επρά-κειτο να πάθω εγώ από σένα. Άντεστρά-φησαν οι ρόλοι. Καί, πιστέψ με, αυτός ο ρόλος είναι προτιμώτερος. 'Ο δικός σου είναι γελοίος!

TZENNY (έξαλλη): Έσύ, κύριε, τί έ-χεις να πής;

ΓΙΩΡΓΟΣ (σαστισμένος): 'Αγάπη μου... Προσπαθώ να πώ κάτι... αλλά δεν βρίσκω τίποτα. Ήταν μια στιγμή παρα-φοράς!

ΛΕΛΑ (στη Τζέννυ): Μην άνησυχείς, αγαπητή μου. Δεν πρόκειται να έξακο-λουθήσει αυτή η ιστορία. 'Ησύχασε. Στον άφήνω τον άντρούλη σου. 'Ο σκοπός μου ήταν να σου άποδείξω πως ούτε ο κύριος ήταν τόσο κούτος όσο φαινόταν, ούτε συ τόσο έξυπνη όσο έδειχνες. Καί κάτι άκό-μα: Κάπως έτσι τελειώνει το μυθιστό-ρημα που είχα διάβασει!... Γειά σας και... καλά ξεμπερδέματα! (Φεύγει με το ύ-περήφανο βήμα της γυναικας που κέρδισε μια μάχη και πέφτει η...)

Αυλαία).

ΕΨΙΛΟΝ

Το σχήμα του προσώπου, τ' αυτί, ή ηλικία κλπ.

ΜΙΑ καλοχτενισμένη γυναίκα, δ-συνδότης μέτριο κι' αν είναι το ντύσιμό της, προκαλεί άμέσως την προ-σοχή. Μια καλοντυμένη γυναίκα, αντίθε-τα, που τό χτένισμά της, όμως, δεν είναι προσεγμένο, χάνει το μεγαλύτερο μέρος, αν όχι όλη τη γοητεία της. Άν ενδιαφέρε-σθε πραγματικά να προκαλήτε καλή εν-τύπωση γύρω σας, δεν πρέπει να ξεχνάτε ποτέ αυτά τα δυο πράγματα.

Άλλά δεν είναι πάντοτε εύκολο να δια-λέξετε το χτένισμά που σας ταιριάζει. Κι' άλλωστε, η έκλογή σας δεν εξαρτά-ται από έναν, άλλ' από πολλούς συντελε-στές. Δεν άρκει να έξετάσετε μόνο το σχήμα του προσώπου σας. Πρέπει επίσης να λάβετε υπ' όψιν σας το σχήμα των αυτιών σας. Αυτοί άλλοι βασικοί συντελε-σταί είναι ή ηλικία και το φάρμα που φορείτε. Άς δούμε καθέναν απ' αυτούς τους παράγοντες χωριστά:

Α'. Το σχήμα του προσώπου.

1. Άν έχετε τετράγωνο πρόσωπο, πρέ-πει να τό κάνετε να φαίνεται πιο μακρου-λό και ν' απαλύνετε κάπως την τραχύτη-τα των γραμμών του. Ξεσκεπάστε, λοι-πόν, τους κροτάφους και ισιώστε όσο μπορείτε περισσότερο τα μαλλιά σας σ' αυτό τό μέρος. Το καλύτερο χτένισμα είναι να τ' ανεβάσετε με μια σειρά από ανάλαφρες μπουκλίσες προς την κορυφή του κεφαλιού. Χωρίστρα στα πλάγια που να λοξεύη έλαφρά. Στο αντίθετο μέρος από τη χωρίστρα μπορείτε να φτιάξετε μια μπουκλα ή να γυρίσετε την άκρη μιας τσιφφας προς τα πάνω. 'Ο κυματισμός στις μπουκλές σας δεν πρέπει να ξεκινά από τις ρίζες των τριχών. 'Η χωρίστρα στη μέση άντενδείκνυται άπόλυτα στον τύπο σας. Επίσης τα ριγμένα στο μέτω-πο μαλλιά.

2. Άν έχετε τριγωνικό πρόσωπο, πρέ-πει να κάμετε τό κάτω μέρος του προσώ-που σας να φαίνεται πιο πλατύ. 'Η χω-ρίστρα στη μέση και τα στρωμένα στα πλάγια μαλλιά θα σας εξυπηρετήσουν σ' αυτό. 'Οντούλαρισμα με πολύ φαρδύς κυματισμούς και ιδίως προς τό μέρος των αυτιών. Άφήστε τα μαλλιά σας να πέ-σουν λίγο προς τα πίσω, γιατί ξεσκεπα-ζοντας τό κάτω μέρος του κεφαλιού σας, υπογραμμίζετε την τριγωνικότητα του προσώπου σας. 'Οχι μπουκλές στο έπί-ωμο μέρος του κεφαλιού.

3. Άν έχετε στρογγυλό πρόσωπο, τα κοντά μαλλιά σας πηγαίνουν, με την προϋπόθεσι, όμως, να μην τα σφίγγετε πίσω. Πρέπει αντίθετως να σκεπάσουν κά-πως τα μάγουλά σας για να έξασανίζουν την έντύπωση της στρογγυλότητας. Χω-ρίστρα στα πλάγια. Μια μπουκλα στο

1. Μια μπουκλα προς τα έπάνω μακρύνει ένα πολύ τετράγωνο πρόσωπο. 2. Άλλ' ή χωρίστρα στη μέση τό κάνει πιο πλατύ. 3. 'Όταν έχετε τριγωνικό πρόσωπο, σφίξτε τα μαλλιά σας ως τ' αυτιά κι' αφήστε να πέφτουν έλευθερά από εκεί κάτω. 4. Ξεσκεπάζοντας τους κροτάφους και τό λαιμό σας κάνετε τό πρόσωπό σας να φαίνε-ται πιο τριγωνικό. 5. Το στρογγυλό πρόσωπο άπαιτεί μερικά μαλλιά στα πλάγια, για ν' άντι-σταθμίσουν την στρογγυλότητα του. 6. Τα χτε-νίσματα προς τα πάνω κάνουν τό πρόσωπό σας να φαίνεται πιο στρογγυλό. 7. Το αυτηρό χτε-νισμα ταιριάζει στις γυναίκες που δεν είναι πολύ νέες

άπέναντι μέρος. Προς Θεού, μην ανεβάζε-τε τα μαλλιά σας στην κορυφή του κεφα-λιού. Γιατί έτσι τό πρόσωπό σας θα φαί-νεται πιο στρογγυλό.

4. Άν έχετε πρόσωπο «όβάλ», μπο-ρείτε να διαλέξετε όποιαδήποτε χτένισμα, φάνει μόνο ν' αποφύγετε τις υπερβολές.

Β'. Τα αυτιά.

Άν έχετε αυτιά που φαίνονται σαν κολλημένα στο κεφάλι ή που πετάγονται προς τα έξω, σαν χερούλια στάμνας, είναι περιττό να τα έπιδεικνύετε. Άν δεν μπο-ρείτε να κάμετε διαφορετικά, λόγω του γενικού σχήματος τό προσώπου σας, σκεπάστε τα με μερικές μπουκλές ή πε-ράστε μια τσιφφα μαλλιών πάνω τους, για να τα σκεπάσετε κάπως.

Γ'. Η ηλικία.

1. Το χτένισμά σας πρέπει να ταιριά-ζει πάντα με την ηλικία σας.

2. Άν δεν είσαστε πολύ νέα, προτιμήστε μια χωρίστρα στα πλά-για. Μπορείτε, έξ άλλου, να ξε-σκεπάσετε τό μέτωπό σας, τρα-βώντας τα μαλλιά σας προς τα πάνω και να ρίξετε πάνω σ' αυτό μια μικρή μπουκλα. Τα κοντά μαλ-λιά πηγαίνουν πολύ σε μια γυναι-κα που έχει περάσει τα τριάντα πέντε. Έλαφρό οντούλαρισμα. Φαρ-δείο κυματισμοί.

3. Τα μαλλιά «φλου» και τα ριγ-μένα στους ώμους δεν πηγαίνουν σε μια γυναίκα όχι νέα.

4. Θα αποφύγετε επίσης τη χω-ρίστρα στη μέση. Τα τραβηγμένα στα πλάγια μαλλιά, χωρίς κάποιο σκέρ-τασ (μερικές μπουκλές, ένα οντούλαρισμα κτλ.) υπογραμμίζουν τις άτέλειες του προσώπου σας, άναποφύκτες σε μια γυ-ναίκα όχι πολύ νέα. Άποφύγετέ τα.

Δ'. Η τουαλέττα.

1. Το ιδεώδες χτένισμα είναι εκείνο που μπορεί να μεταβληθ κανείς σύμφωνα με τις περιστάσεις. Άποφύγετε, λοιπόν, τα «άκαμπτα» χτένισματα. Δεν μπορείτε να έχετε τό ίδιο χτένισμα στην πλάς, στην έξωχή, στο γραφείο σας, στο χορό κτλ.

2. 'Η σφιγμένη μόδα δίνει την προτί-μησι της στα μικρά κατέλλα, που απαι-τούν, όπως είναι φυσικό, μικρά κεφάλια. Προκειμένου να φορέσετε καπέλλο, τό χτένισμά σας πρέπει να είναι κάπως σφί-γτηρό και απλό. Διαφορετικά, κινδυνεύε-τε να φανήτε γελοία. Άν έχετε μακρύα μαλλιά, άνασκάστε τα με χαρι πίσω.

3. Τα πολύ κοντά μαλλιά πρέπει να είναι πολύ άπαλά, στίλπνα και περιποιη-μένα.

8. Αυτό τό νεανικό χτένισμα δεν ταιριάζει σε μια ηλικιωμένη κάπως γυναίκα. 9. Για τό σπόρ μπορείτε να κάμετε τό μαλλιά σας «φλου». 10. Το χαριτωμένο αυτό χτένισμα ταιριάζει μόνον σε μια νέα. 11. Για τό γραφείο, τον περίπατο, τις επισκέψεις σας, κ. τ. λ., τό χτένισμά σας πρέπει να είναι απλό και περιποιημένο. 12. Ένας άλλος τύπος απλού και χαριτωμένου χτένισμα-τος, που ταιριάζει σ' ένα νεανικό πρόσωπο. 13. Μια γυναίκα που δεν είναι πολύ νέα κερδίζει πολύ φτιάνοντας μερικές μπουκλές προς τα πάνω. 14. Για μια κομψή συγκέντρωση είναι επίσης πολύ καλό τό χτένισμα «ά λ' Αϊγκλων». Άρκει, βέ-βαια, να σας πηγαίνει.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΙΠΠΟΤΗ-
ΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ
ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Επικολοιούσε αίματηρή σύγκρουση. Ο Τραγκα-
δελ έκσφηνονόει κατά των ανδρών του Σαϊμπριάκ
όλα τα επίπλα του μεγάρου και σκοτώνει και τραυ-
ματίζει αρκετούς. Ο Σαϊμπριάκ σαστίζει και πα-
ρασύρεται στο υπόγειο που είχε κλεισμένοι ο Κο-
ρινιανός με το Ρασκάς. Ο Ρασκάς τον κλειώνει
μέσα και φεύγει. Έτσι ο Τραγκαδελ κι' η Άν-
νοίδα διαφεύγουν. Η Άννοίδα ζητάει άσυλο στο
μέγαρο της δούκισσας ντε Σεβέρ. Ο Ρισελιέ πα-
ρουσιάζεται στο μεταξύ στο βασιλικό και του ζη-
τάει να συλλάβουν τον αδελφό του που παραστα-
τεί την Άννοίδα. Φτάνει στο βασιλικό γραφείο
κι' ο αδελφός του βασιλέως, δούκας ντ' Ανζού
και ζητάει εξηγήσεις απ' τον καρδινάλιο για τη
συλληψή του στρατάρχη Ντορναό.

— Οί πιστοί! σέ σ' ανα, εξακολου-
θώ να βασιλεύω, συνωμοτούν εν-
αντίον μου!... Τους υποστηρίζε-
τε εσείς, κυρία!

Η βασίλισσα του φώναζε όργισμένα,
ρίχνοντάς του μία περιφρονητική ματιά:
— Μεγαλειότητα, προσβάλλετε τη βα-
σίλισσα της Γαλλίας!... Φεύγω, για να
ξαναγυρίσω στο Βαλντεγκράς!...

— Όχι! μούγκρισε ο βασιλεύς. Από
δω και μπρός θα μένετε κοντά μου, στο
Λουβρό. Πληγάνετε στα διαμερίσματά
σας και δεν θα ξαναβγείτε από κει χωρίς
τη διαταγή μου...

— Χαίρε, Μεγαλειότητα φώναξε η βα-
σίλισσα. Δεν στέκει στην αξιοπρέπεια
μου ν' ακούσω περισοτέρως... Η Εύρωπη
θ' άπορήσει, όταν μαθευτεί με τί τρόπο
μεταχειρίζονται στη Γαλλία τη βασιλίσσα
τους.

Η βασίλισσα έφυγε. Έξω φρενών ο
βασιλεύς περπατούσε πάνω - κάτω χτυ-
πώντας το μαστίγιο στις μπότες του.

— Έχετε ν' αναφέρετε τίποτε άλλο; ρώ-
τησε σε λίγο το Ρισελιέ.

— Μεγαλειότητα, απάντησε ο καρδι-
νάλιος, θάθελα να ξέρω γιατί ο δούξ είναι
τόσο θυμωμένος μαζί μου.

— Ναί, Γκαστών! είπε τώρα κι' ο βα-
σιλεύς με καλωσύνη. Έξηγησου... Πές
μας τί σου συμβαίνει;

— Άκουσε, αδελφέ μου, είπε τότε ο πο-
νηρός δούξ ντ' Ανζού αλλάζοντας τακτι-
κη. Έχω φρικτά παράπονα εναντίον ενός
ξιφομάχου, που τον λένε Τραγκαδελ...
Ο άνθρωπος αυτός με τα λόγια του, με
τις χειρονομίες του, με τη στάση του φέ-
θηκε άσεβέστατα απέναντί μου, ενώ ήξε-
ρε ποιος είμαι!

— Είναι αληθινά αυτά; ρώτησε ο βα-
σιλεύς τον Ρισελιέ.

— Ναί, Μεγαλειότητα, απάντησε ο
καρδινάλιος.

— Κι' όμως ο Τραγκαδελ αυτός κυκλο-
φορεί ακόμα ελεύθερος! φώναξε όθην θυ-
μωμένος ο δούξ.

— Μεγαλειότητα! είπεν ο καρδινάλιος.
Δόθηκαν διαταγές στον εισαγγελέα... Μα
ο Τραγκαδελ αυτός είναι διαδόλος κάλ-
τα!... Δεν πιάνεται τόσο εύκολα!

— Βλέπεις, λοιπόν, Γκαστών, είπε ο βα-
σιλεύς, πώς ο Τραγκαδελ είναι διαδόλος κάλ-
τα!... Δεν πιάνεται τόσο εύκολα!

σιλεύς, πώς ο έκλαμπρότατος έργάσθηκε
άρκετα για να σου δοθεί ικανοποίηση;
— Ναί, αδελφέ μου, απάντησε ο δούξ.
Τό βλέπω και τον ευχαριστώ θερμότατα.
Υψηλότητα! είπε τότε χαμογελώντας
ο καρδινάλιος. Άν βρισκόσαστε χτες στην
όδον Κουρτώ...

— Στην όδον Κουρτώ! φώναξε με φρί-
κη ο δούξ.

— Ναί, ύψηλότητα! εξακολούθησε ο πο-
νηρός καρδινάλιος. Θα μετρούσατε τότε
πολλούς σφαγμένους και λαθωμένους...

Ο άθλιος αυτός σπάρξε σαν άγρίμι τους
φρουρούς που έστειλα για να τον πιάσουν!

— Όποτε είναι αλήθεια; Έκανε ο βασι-
λεύς. Τόσο τετραπέρατος είναι αυτός ο
Τραγκαδελ;... Θα έγινε σωστή μάχη!...

— Μεγαλειότητα, είναι πραγματικά έ-
πίφοδος, μα δεν θ' άργήσει να πέση στα
χέρια μας...

Και κυττάζοντας τον δούκα, ο Ρισελιέ
πρόσθεσε:

— Είναι τώρα ικανοποιημένος ο ύψη-
λότητα;

— Ναί! του απάντησε ο δούξ. Όποτε ο
Τραγκαδελ τόλμησε να χτυπήσει τους
φρουρούς σας!... Φαντασθήτε ωστόσο,
έκλαμπρότατε, ότι την ίδια ώρα οι φίλοι
μου πολέμουσαν για χατήρι δικό σας!

— Δικό μου; ρώτησε ο καρδινάλιος δυσ-
πιστώντας.

— Μάλιστα. Άν τέσσερες φίλοι μου
δεν ριψοκινδύνευαν τη ζωή τους, ο αδελφός
του έκλαμπρότατου θα ήταν τώρα πεθα-
μένος! είπε ο πονηρός δούξ.

Ο καρδινάλιος έτρεμε τώρα από το
θυμό του.

— Μεγαλειότητα, συνέχισε ο δούξ, ήρθα
σήμερα στο παλάτι σας για να σας πα-
ρουσιάσω τους τέσσερες ευγενείς που έ-
σσαν τον αδελφό του έκλαμπρότατου...
Τους τό έταξα ως αντάλλαγμα της άφο-
σίσεώς τους...

— Να παρουσιαστούν άμέσως! διάταξε
ο βασιλεύς.

Κι' ενώ ο δούξ πήγαινε να φέρη τους
φίλους του, ο βασιλεύς είπε στον καρδι-
νάλιο:

— Χρωστάτε πολλά στο δούκα!

Ο ραδιούργος όμως Ρισελιέ, που φοβή-
θηκε μή τυχόν ο βασιλεύς υποψιαστή την
ένοχη του στη δολοφονική έπίθεση κατά
του αδελφού του, τραύλισε τρέμοντας:

— Δεν πιστεύω, Μεγαλειότητα, να υπο-
ψιάζεστε πως εγώ!...

— Σιωπή, καρδινάλιε!... είπε αυστη-
ρά ο βασιλεύς. Και να μην ξανακούσω πως
πειράζε κανείς τον λαμπρό αυτό άνθρω-
πο, τον καρδινάλιο της Λυών έννοώ.

Ο δούξ με τους φίλους του μπήκαν μέ-
σα τη στιγμή αυτή.

— Μεγαλειότητα, είπε ο δούξ υποκλι-
νόμενος, σας παρουσιάζω τους κ. κ. ντε
Φοντράιγ, ντε Μπουσιέρ, ντε Λιβερντάν
και ντε Σεβέρ, που είναι έτοιμοι να χύ-
σουν το αίμα τους για το μεγαλείο της
Γαλλίας και που θα σας πούν λεπτομέ-
ρειες του περιστατικού.

Οί τέσσερες ευγενείς ήσαν συγκινημέ-
νοι.

— Κύριοι, τους είπε με γλυκύτητα ο βα-
σιλεύς, σάσατε τη ζωή του καρδινάλιου
της Λυών!... Μπράβο σας!... Από
τώρα θ' άνήκετε ως ευγενείς στην Αύλη
μου!

— Δεν έκαναμε, Μεγαλειότητα, παρά το
καθήκον μας, απάντησε ο ντε Μπουσιέρ.

— Άς μου διηγηθή, είπε ο βασιλεύς
παρακαλεστά, ένας από σας τί συνέβη.

Και τότε οι τρεις έγενεσαν στον Φον-
τράιγ ν' αναλάβη αυτός την εξιστόρησι
της περιπέτειας τους.

— Μεγαλειότητα, άρχισε να λέη ο Φον-
τράιγ, ο καρδινάλιος της Λυών ήρθε στο
δουκικό μέγαρο όπου βρισκόμαστε κι' οι
τέσσερες για ν' αποχαιρετήση το δούκα.

Αμάρητος στις ψευτιές ο Φοντράιγ όλο
ξεροκατάπινε.

— Έπειδή ο καρδινάλιος έφευγε για τό-
σο μακρυνό ταξίδι έχοντας μόνο σύντροφο
τον υπηρέτη του, συνέχισε, μάς παρακά-
λεσε ο δούξ να τον συνοδεύσουμε έξω από
τα όχυρώματα της πόλεως...

Ο έκλαμπρότατος τον άκούει κι' έδρα-
ζε από όργη.

— Συμφορηθήκαμε λοιπόν με την έπι-
θυμία του δούκός, πολύ περισσότερο γιατί
ο καρδινάλιος της Λυών μάς είναι άγα-
πητός, και τον ακολουθούσαμε, χωρίς να
μάς πάρη είδησι...

— Λαμπρά! φώναξε ο βασιλεύς. Έξα-
κολούθησε!

— Είχε πιά βασιλέψει ο ήλιος και βρι-
σκόμαστε στο δρόμο του Σάνς, κοντά στο
Φονταινεμπλώ. Ξαφνικά άκούσαμε τον ύ-
πηρέτη του καρδινάλιου να φωνάζει: «Βο-
ήθεια! Βοήθεια!».

— Λυπάμαι που δεν ήμουν μαζί σας!
είπε ειλικρινώς ο βασιλεύς, που τότε άρε-
σαν οι περιπέτειες.

— Τρέξαμε, Μεγαλειότητα, κι' είδαμε
να τους έχουν έπιτεθεί τέσσερες λησταί.
Δεν άργήσαμε βέβαια να τους έλευθερώ-
σουμε... Τρεις από τους άχρείους αυτούς
έμειναν στον τόπο... Ο τέταρτος μάς ξε-
φυγε... Τον κυνηγήσαμε, μα χάθηκε στο
σκοτάδι... Συνωδύσαμε τότε τον καρδι-
νάλιο ως το Σάνς, πήραμε την εύλογία
του και γυρίσαμε πίσω!...

— Είστε λαμπροί νέοι! είπε ο βασι-
λεύς.

— Κύριοι, πρόσθεσε κι' ο έκλαμπρότα-
τος, σας ευχαριστώ που σώσατε την ζωή
του πολυαγαπημένου αδελφού μου... Από
σήμερα σας θεωρώ φίλους μου κι' οι πόρ-
τες του μεγάρου μου θα είναι ανοιχτές
για σας.

— Και του παλατιού μου, είπε ο βασι-
λεύς. Κύριοι, είσθε έλεύθεροι α φύγετε.
Συ αδελφέ μου, μείνε.

Οί τέσσερες ίπποτες βρέθηκαν σε λίγο
στο δρόμο.

— Ο βασιλεύς, είπε ο Λιβερντάν, είναι
θαυμάσιος, κι' όμως έμεις συνωμοτούμε
εναντίον του... Μπλέξαμε πολύ άσχημα,
κύριοι, ως συνωμότες!

— Για χατήρι εκείνης, απάντησαν οι
τρεις μαζί.

Κι' ο Φοντράιγ πρόσθεσε:

— Μια και μπλέξαμε ως πάμε ως το
τέλος... Μα όφείλουμε να ξεφορτωθούμε
τον Τραγκαδελ!

— Ξεχνάς πως αυτός την έσωσε! είπε ο
Σεβέρ με περίλυπο ύφος. Άν δεν ήταν
αυτός, θα ήταν τώρα νεκρή!

— Ένας λόγος για να τον βγάλουμε
από τη μέση, ξαναπέ ο Φοντράιγ. Δεν
καταλαβαίνετε πως μάς πρόσβαλε και πως
ότι κάνει για την κοπέλλα αυτή είναι για
μας ένας μπάτσος;... Λοιπόν ή αυτός ή
έμεις!

— Έτσι ο Φοντράιγ άναψε πάλι μέσα
τους τη ζήλεια. Έφτασε ή σπίθα αυτή για
να φωνάξουν:

— Πάμε να τον σκοτώσουμε!

— Μα άς γυρίσουμε στο βασιλικό γρα-
φείο.

Μόλις έμειναν μόνοι ο βασιλεύς, ο καρ-
δινάλιος κι' ο δούξ, ο Ρισελιέ έγενεψε στο
βασιλικό μέγαρο να μην άκούσε τον
αδελφού του για το ζήτημα του γάμου.

Ο βασιλεύς κατάλαβε και παίρνοντας έ-
πίσημο ύφος είπε:

— Άδελφέ μου, σου άφησα άρκετό χρό-
νο να σκεφθής το ζήτημα του γάμου σου...
Δεν πήρες ακόμα καμμία άπόφασι; Να
πιστεύω πως έχεις κάποιον λόγο να μα-
κραίνεις την ήμερα του γάμου σου;...

Ο δούξ φοβήθηκε ακούγοντας τα λόγια
του βασιλέως. Φοβήθηκε μή τον φέρη σε
δύσκολη θέση.

«Χάθηκε!» σκεφτόταν ο νεαρός δούξ.
«Ο βασιλεύς έμαθε ότι τον προδίω!»...

— Άραγε τί με περιμένει;

Και πνίγοντας μέσα του κάθε άίσθημα
της καρδιάς, άλλα και για να κερδίση
χρόνο είπε:

— Μεγαλειότητα, ύποδειξάτε μου μια
γυναίκα που να μ' άρέση κι' είμαι έτοιμος
να την παντρευτώ.

— Γαστών, λές αλήθεια;

— Στο Θεό και στην τιμή μου! άπο-
κρίθηκε ο δούξ.

Και παίρνοντας θάρρος, από τη χαρά
που είχε κυριέψει τον βασιλέα, πρόσθεσε:

— Η εύτυχία μου μάλιστα θα συμπλη-
ρωθή, αν ο Έκλαμπρότατος δεχθή να μάς
άλλάξη τα στέφανα... Μα βρήτε μου τη
νύφη!

— Έμπρός, Έκλαμπρότατε! είπε ο βα-
σιλεύς στο Ρισελιέ. Ποιόν θα δώσουμε
στο γεροντοπαλήγγαρο των δεκαοχτώ χρό-
νων;

— Δεν βλέπω άλλη από την δεσποινίδα
ντε Μομπασέ... είπε χαμογελώντας ο
καρδινάλιος.

— Τί λές, Γαστών; ρώτησε ο βασιλεύς.

Ο δούξ προσποιόταν ότι σκέφτεται.

— Δεν την αγαπώ αυτή! είπε και κα-
τούσίφισε.

— Μά, αδελφέ μου, οι γάμοι οι δικοί
μας είναι ζήτημα πολιτικής και όχι αγά-
πης. Έλα κάνε το για το χατήρι μου...
Θα ευχαριστήσης και τον Έκλαμπρότατο!

— Δέχομαι! απάντησε ο δούξ, αφού θα
εύχαριστήσω και τον Έκλαμπρότατο. Άλ-
λά υπό έναν όρο: Θα μου δώσετε καιρό
δύο - τρεις μήνες για να συνηθίσω στην
ιδέα πως θα παντρευτώ όχι τη γυναίκα
που αγαπώ... αλλά την πολιτική!

Ο βασιλεύς χαρούμενος βηματίζει τώρα
στο δωμάτιο, περιγράφοντας στον αδελ-
φό του τις γιορτές που θα γινόντουσαν
στο παλάτι και τα πανηγύρια που ο λαός
θα διοργάνωνε για το γάμο του.

— Και τώρα, Έκλαμπρότατε, είπε ξα-
φνικά ο δούξ, αφού κάναμε ειρήνη...

— Μά, Ύψηλότητα, συμπλήρωσε ο Ρι-
σελιέ, δεν είχαμε ποτέ πόλεμο μεταξύ μας!

— Αφού λοιπόν είμαστε καθ' όλα συμ-
φωνοί, μπορώ να σας ύπενθυμίσω κάτι;...

— Άν έχω τάξει τίποτε, Ύψηλότητα,
που δεν το βάζει τώρα ο νους μου, θα
το κάνω με μεγάλη μου χαρά.

— Υποσχθήκατε να μου δείξετε την έ-
παυλή σας στο Φλερύ, είπε ο δούξ με παι-
δική άφέλεια κι' ευδιαθεσία τέτοια, που να
διαλυθή κάθε υποψία του μαμνώνηρου Ρι-
σελιέ.

— Η επίσκεψή σας θα με τιμήση πολύ!
είπε τέλος ο Ρισελιέ.

— Θα έρθω με μερικούς φίλους μου,
πρόσθεσε ο δούξ, κι' έτσι θα πεισθούν ό-
λοι πως μάς συνδέει στενή φιλία... Ποιά
νέρα μπορείτε να μάς δεχθήτε;

— Όποτε θέλετε σεις, Ύψηλότητα.

— Σύμφωνοι λοιπόν. Θα σας έρθουμε
την ερνομένη Δευτέρα.

— Γαστών! το έ είπε ο βασιλεύς. Τώ-
ρα σ' αγαπώ περισσότερο από κάθε άλλη
φορά.

«Καλά - καλά... έλεγε με το νου του
ο δούξ Γαστών ντ' Ανζού. Τη Δευτέρα ο
Έκλαμπρότατος θα ταξιδεύη για τας αι-
νίους μονάς!... Άς βγάλω πρώτα από
τη μέση τον παληόπαπα αυτόν και τότε
βλέπουμε τί θα γίνει... Μπορεί ναχουμε
και έκλογη νέου βασιλέως».

Ενώ γινόνταν ή όμιλία αυτή, οι φρου-
ροί του βαρώνου, έκτος του Ρασκάς, βρι-
σκόντουσαν κλειδωμένοι στο υπόγειο του
μεγάρου της δεσποινίδος ντε Λεσπάρ.

Εκεί ο Σαϊμπριάκ βέβαιος πως είχε
πιάσει τον ντ' Αννοίδα και δίχως να ξε-
χωρίξη μέσα στο σκοτάδι ποιοι ήσαν γύ-
ρω του, όρμησε άμέσως κατά του Κορι-
νιανού.

— Άθλιε!... του φώναξε. Τόλμησες να
την άγγίξεις!

Ο καλόγερος δεν περίμενε την ξαφνική
παρουσία του Σαϊμπριάκ, που τούδωσε

μιά γερή γροθιά και τον έρριξε κατά γης.

Ο Σαϊμπριάκ διέκρινε κατόπιν μία γυ-
ναικεία σιλουέττα. Και πλησιάζοντάς την
της είπε:

— Δεσποινίς, μείνετε ήσυχη! Το πα-
ληόρασο αυτό που τόλμησε να σας ένο-
χλήση, θα τιμωρηθή, όπως του άξιζει. Δέ-
χομαι μάλιστα να σας συνοδεύσω, όπου με
διατάξετε.

Η Μαριέττα που τα λόγια του την ύπο-
χρέωσαν, του άποκρίθηκε:

— Κύριε άξιωματικέ, είσθε πάρα πολύ
καλός...

Ο Σαϊμπριάκ ένοιωσε άμέσως τη γκά-
φα του και λύσσαξε από θυμό.

— Πού είναι ή δεσποινίς; ούρλιαξε μπη-
γοντας τα δάχτυλά του στον λαιμό του
Κορινιανού. Μίλα γιατί άλλωώς θα σε πνί-
ξω!...

— Δεν είναι εδώ άλλη δεσποινίς, τραύ-
λισε ο καλόγερος. Μη με σφίγγεις έτσι
θα με πνίγεις!...

Τότε μόνον τα κατάλαβε όλα ο Σαϊμ-
πριάκ.

— Άτιμε Ρασκάς! μούγκρισε.

Ανέβηκε δυο - δυο τα σκαλιά, έφτασε
στην πόρτα του υπογείου και τη βρήκε
καλά άμπαρωμένη.

Φυλακισμένος! φώναξε και σωριά-
στηκε κάτω χάνοντας τις αισθήσεις του.

Κόντευε ν' άημερώση κι' ο Ρασκάς έ-
πρεπε να πάρη μιά άπόφασι.

— Άν δεν με κρεμάσουν αυτή τη φορά,
σκεφτόταν, αυτό θα συμβή... από έλλει-
ψη σχοινιού!

Αμέσως έσχισε με το μαχαίρι τα ρού-
χα του, έβαψε με το αίμα των σκοτωμένων
όπλοφόρων του Σαϊμπριάκ το πρόσωπο
και τα χέρια του και πήγε και στάθηκε
απ' έξω από την κλειστή πόρτα του υπο-
γείου ούρλιαζοντας:

— Άτιμε Μονταριόλ, θα σε φάω! Τέ-
ρας Τραγκαδελ δεν θα φύγης ζωντανός
από δω!... Και συ ακόμα παληοκόρι-
το!... Άχ, έσπασε το σπαθί μου!...
Βοήθεια!... Βοήθεια!... Σαϊμπριάκ,
Κορινιανέ, αδελφοί μου!... Τρέξτε, έσπα-
σε το σπαθί μου, είναι τρεις και είμαι μό-
νος!...

Αφού ξεφώνισε σαν δαιμονισμένος ο
Ρασκάς κι' έκανε τρομερό σαματά, έφυγε
για ν' άναγγείλη πρώτος τα κατορθώμα-
τά του στον Έκλαμπρότατο.

Ξεσχισμένος, καταματωμένος, όπως ή-
ταν, πέρασε πρώτα από την άστυνομία να
καταγγείλη τα γεγονότα. Ο άστυνομικός,
μόλις άκουσε πως κινούνταν αί άνθρωποι
του καρδινάλιου έστειλε άμέσως ένισχυσι
στο Σαϊμπριάκ.

Όταν ο Ρασκάς έφτασε κατόπιν στο
μέγαρο του Ρισελιέ κι' έμαθε πως ο καρ-
δινάλιος είχε βγη έξω άπορήσει.

— Τόσο νωρίς; μούρωσισε.

Πληροφορήθηκε κατόπιν ότι ο καρδι-
νάλιος είχε πάει στο παλάτι.

— Έτσι κι' έτσι είμαι χαμένος, σκέ-
φτηκε. Άς πάω ως εκεί!...

Και πήγε πραγματικά. Τη στιγμή έ-
κείνη ο καρδινάλιος πρόβαλε από τη με-
γάλη πύλη και διάταξε να του φέρουν το
άμάξι του. Ένας από τους φρουρούς πλη-
ροφόρησε τον Έκλαμπρότατο ότι ο Ρα-
σκάς βρισκόταν εκεί και ζητούσε να δώ-
ση την άνοφορά του.

— Φέρετέ τον στο άμάξι μου, διάταξε
ο Ρισελιέ.

Έτσι κι' έγινε.

Μόλις έκλεισαν την πόρτα του άμαξιού
και ξεκίνησαν, ο καρδινάλιος ρώτησε με
άνυπομονησία το Ρασκάς:

— Τί χάλια είν' αυτά; Τί σας συνέβη;
Ποιοι σας έπέτεθησαν;

— Ποιός άλλος από τον διαβολοδόσκα-
λο της ξιφοκλαίας; απάντησε ο πονηρός
Ρασκάς.

— Και που είναι ο Σαϊμπριάκ, κι' ο
Κορινιανός;

— Πιστεύω να'ναι πειά έλεύθεροι, είπε
ο Ρασκάς. Θα τον είπα σφάξει. Έκλαμ-
πρότατε, αυτόν τον άθλιο τον Τραγκαδελ,
μα τη στιγμή εκείνη παρουσιάστηκε ο Μον-
ταριόλ, μαζί μ' εκείνο το παληοκόριτο...

— Ποιός; ρώτησε ο καρδινάλιος. Την
ντε Λεσπάρ;

— Ναί. Αυτή τάκανε όλα. Είχα σκοπό
να τους συλλάβω και τους δύο μα δεν ή-
ξερα τα κατατόπια του μεγάρου.

— Πού είναι το μέγαρο αυτό; ρώτησε
ο καρδινάλιος.

— Στην όδον Κουρτώ, Έκλαμπρότατε!

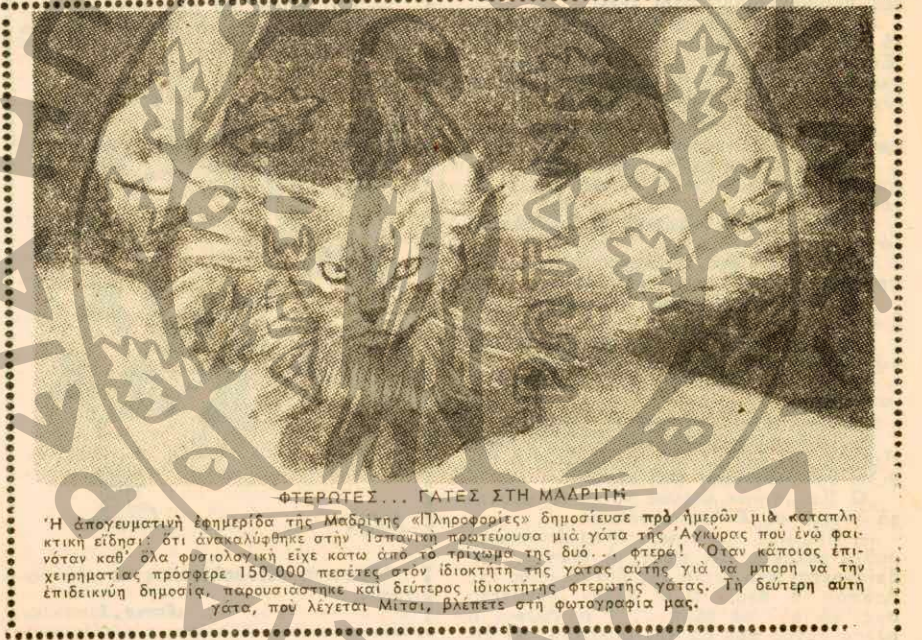
Ο βαρώνος με τους άντρες του έπιασε την
κυρία είσοδο, κι' εγώ με τον Κορινιανό την
από πίσω... Το σχέδιο αυτό ήταν δικό
μου... Κι' είμαστε έτοιμοι να τους πιά-
σουμε, όταν δεν ξέρω πως ο Κορινιανός νό-
μιζε πως κρύφτηκε στο υπόγειο... Τρέ-
ξαμε όλοι εκεί, μα μόλις έδριξα μιά μα-
τιά πίσω μου, είδα τον Τραγκαδελ... Έμ-
πιξα τις φωνές, αλλά κανείς απ' τους
κόους μας δεν πρόλαβε να βγη από το ύ-
πόγειο, γιατί τη στιγμή που εγώ χτυπιό-
μουν με τον τρισκατάρατο, ο Μονταριόλ
κλείδωσε την πόρτα του.

Ο Ρασκάς κόμπιασε. Δεν ήξερε πως
να συνεχίση την ιστορία του. Βρήκε όμως
πρόφασι ότι τον πονούσαν τα τραύματά
του και άφού σκέφθηκε λίγο, συνέχισε:

— Θα τους ανάγκασα να υποχωρήσουν
αν δεν ήταν εκείνο το παληοκόριτο, που
μου ρίχτηκε με το σπαθί στο χέρι από
πίσω! Γύρισα να την αντιμετώπισω, μα ο
δασκάλος μούσπασε το σπαθί μου, και έ-
μεινα με τη λαβή στο χέρι... Δεν είχα
πειά σπαθί να τους σφάξω... Έπρεπε
όμως να φύγω από κει για να πτείλω βοή-
θεια στους άλλους... Κι' έτσι υποχώ-
ρησα...

— Πήγε κανείς να βοηθήση τους άλ-
λους; ρώτησε άνησυχος ο καρδινάλιος.

— Είδομαι στην άστυνομία. Έκλαμ-
πρότατε, και φαντάζομαι πως άρκετοι άν-
θρωποι...

ΦΕΡΕΤΕΣ... ΓΑΤΕΣ ΣΤΗ ΜΑΔΡΙΤΗ

Η άπογευματινή εφημερίδα της Μαδρίτης «Πληροφορίες» δημοσίευσε πρό ήμερών μιά καταπλη-
κτική είδησι, ότι ανακαλύφθηκε στην Ισπανική πρωτεύουσα μιά γάτα της δού... σ' έστρά! Όταν κάποιος έπι-
νόταν καθ' όλα φυσιολογική είχε κάτω από το πριγκίπι της γάτας αυτής για να μπορη να την
χειρματίας πρόσφερε 150.000 πεσέτες στον ιδιοκτήτη της γάτας αυτής για να μπορη να την
επιδεικνύη δημοσία, παρουσιάστηκε και δεύτερος ιδιοκτήτης φτερωτής γάτας. Τη δεύτερη αυτή
γάτα, που λέγεται Μίτσε, βλέπετε στη φωτογραφία μας.

Θρωποι θα πάνε να σπάσουν την πόρτα και να τους ελευθερώσουν...

Το άμαξι τους είχε φέρεται πειρά στο ύπουρικό κτίριο. Εκεί ο καρδινάλιος κάλεσε τον υπασπιστή του.

— Μπερτουίλ, του είπε, με στενοχωρήμενο ύφος. Την ερχόμενη Δευτέρα θα δωσω ένα μεγάλο επίσημο γεύμα στην έπουλι μου στου Φλερύ... Άπαιτώ να είναι όλα έτοιμα στην ώρα τους...

— Μάλιστα, Έκλαμπρότατε, αποκρίθηκε με σεβασμό ο υπασπιστής. Σας παρακαλώ μόνον να μου πείτε πόσοι και ποιοι θα είναι οι προσκαλεσμένοι σας.

Ο Ρασκάς παρακολουθούσε με μεγάλο ενδιαφέρον.

— Θα έχω την τιμή, συνέχισε ο Ρισελιέ να φιλοξενήσω τόν δούκα ντ' Ανζού, μαζί με τούς φίλους του...

Ο Ρασκάς άπορησε.

«Νά έχουν άραγε αγαπήσει με τη βασιλίσσα; σκέφθηκε. Ή μήπως σχεδιάζει τόν θάνατο τού διαδόχου; Κι είναι τόσο λεβεντόπαιδο ο ντ' Ανζού!...»

Μόλις μπήκαν στó ιδιαίτερο γραφείο τού Ρισελιέ, ένας καπουκίνος άνάγγειλε ότι ο βαρώνος Σαμπριάκ κι ο σεβασμιος Κορινιάν ζητούσαν να υποβάλουν την άναφορά τους.

— Άς έρθουν, πρόσταξε ο καρδινάλιος. Ο Ρασκάς έσπευσε άμέσως να κρυφτεί σέ μία γωνιά, μιά ο Κορινιάν μπαίνοντας τόν είδε και τούρριξε φοβερές ματιές.

Ξαφνικά ο καρδινάλιος ρώτησε τόν Σαμπριάκ πού είχε μπη πριν από τόν καλύτερο :

— Βαρώνε, πώς συνέβη να νικηήτε δλοι σας από ένα κοριτσάκι;

— Έκλαμπρότατε, αποκρίθηκε ο Σαμπριάκ, π η έρώτησις αυτή τόν πρόσβαλε καίρια, έμπιστεύθηκε στους δικούς σας άνθρωπους κι έπεσα σέ παγίδα... Με πρδωσαν!...

— Τι; ξεφώνισε ο Κορινιάν, έγω πού θυσιάζομαι για τόν Έκλαμπρότατε;

— Σιωπή καλύτερα! διάταξε ο καρδινάλιος. Πλησίασε κι' έσύ, Ρασκάς. Πέστε μου λοιπόν, βαρώνε, πώς συνέβησαν τά πράγματα;

Μά ο Ρασκάς κι' ο Κορινιάν, πού τά κεφάλια τους κινδύνευαν, είχαν κιόλας γίνει σύμμαχοι, τώρα πού έβλεπαν τά πράγματα θολά.

— Μπήκα δια τής βίας, Έκλαμπρότατε, είπε ο βαρώνος, στó μέγαρο, όπου είχαν πληροφορίες πώς κρυβόταν ο Τραγκάβελ, με τó πρόσωπο πού έζέρετε... Και για να μη σας κουράσω θα σας τά πώ εν όλίγοις.

» Τους είχα λοιπόν έξαντλήσει τούς έχθροους μας. Ίσως και να τούς τραυματίσαν! Τη στιγμή όμως πού ετοιμαζόμουν να τρέξω στó επάνω πάτωμα και να τούς συλλάβω, ο Ρασκάς με είδοποίησε ότι είχαν καταφύγει στó υπόγειο. Και μόλις κατέβηκα στó υπόγειο, η πόρτα έκλεισε και μείναμε αιχμαλωτοι εκεί!...

— Και πούος είδοποίησε την άστυνομία να σας ελευθερώση; ρώτησε ο Ρασκάς. Έγώ! Πού αντί να τρέξω στó νοσοκομείο, σκέφθηκα πρώτα τη σωτηρία σας, για να ευχαριστήσω τόν Έκλαμπρότατε.

— Πολέμησες καθόλου; τού είπε περιφρονητικά ο Σαμπριάκ.

— Πάλεψα, φώναξα, ούρλιαξα, έξω από την πόρτα, είπε ο Ρασκάς. Δεν μ' άκουσε;

— Άκουσα έγω! φώναξε ο διαβολοκαλόγερος.

— Αυτοί οι δυό, Έκλαμπρότατε, σας πρδωσαν! κραύγασε ο Σαμπριάκ.

— Καλά - καλά, είπε αυστηρά ο καρδινάλιος.

Και άνοιγοντας ο ίδιος τó πλαϊνό ιωμάτιο, είπε στους δυό κατασκόπους:

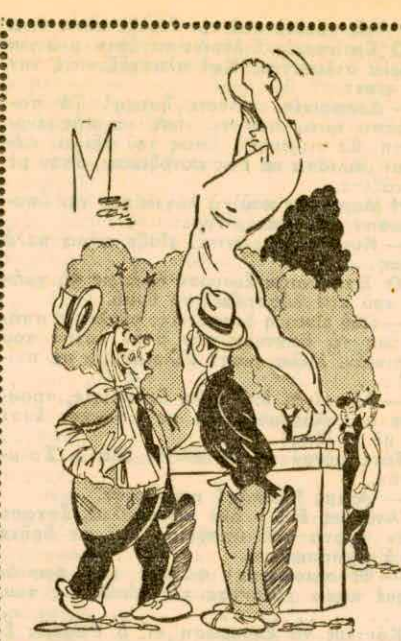
— Περάστε έδώ μέσα. Σεις βαρώνε μείνατε αούτοι.

Ο Ρασκάς κι' ο Κορινιάν κέρωσαν.

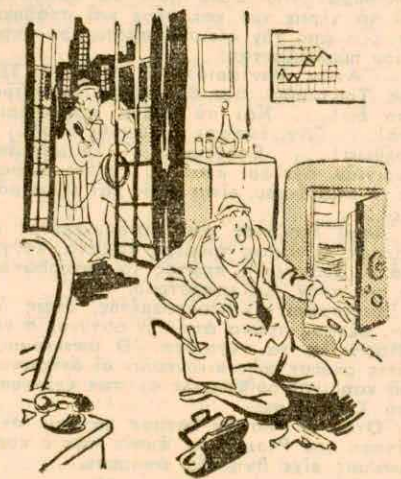
— Τό δωμάτιο αυτό είναι ο τάφος μας! είπαν κι' οι δυό με μιά φωνή, όταν ο Ρισελιέ τούς κλείδωσε εκεί μέσα.

Ο Σαμπριάκ άκουσε τώρα τά αυστηρά λόγια τού Έκλαμπρότατου:

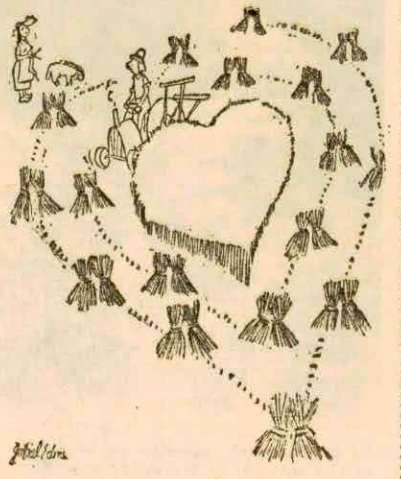
— Βαρώνε! τού είπε, πάντα άποτυχίες μου άναφέρετε. Ώς πρós τά χαρτιά, πού βρίσκονται στα χέρια τής δεσποινίδος ντ' Λεσπάρ, θ' άναθέσω σ' άλλον ικανότερό σας, να μου τά φέρη... Και φυσικά ο άλλος αυτός πού θα την συλλάβει, θα δι-

ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟ ΔΙΣΚΟΒΟΛΟ
— Πάμε να φύγουμε από δω! Μου θυμίζει τά... πιάτα πού τρώω άπ' τή γυναίκα μου!... (Τού Μ. Άναστόπουλου)

Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΣΠΗΚΕΡ
— Και τώρα, θα σας μεταδώσουμε άπόσπασμα από τó αύριανό δελτίο τής άστυνομίας!...

Έρωτική έξομολόγησις στους άγρους.
«France - Dimanche»

καιούται να την κάνη και γυναίκα του!

— Έκλαμπρότατε, φώναξε ο Σαμπριάκ, δεν φεύγω από κοντά σας!

— Τι έννοείτε, βαρώνε; ρώτησε ένθουσιασμένος ο Ρισελιέ για την άφοσίωσι αυτή τού Σαμπριάκ.

— Έκλαμπρότατε! απάντησε ταραγμένος ο βαρώνος. Άγαπή τή δεσποινίδα ντ' Λεσπάρ με τόσο πάθος, ώστε κανείς στόν κόσμο δεν θα σας εξυπηρετήση σχετικά με τή νέα αυτή καλύτερα από μένα... Θα την συλλάβω κι' όπως μου τó τάξατε θα την κάνω γυναίκα μου... Και τότε θ' άνηκουμε κι' οι δυό μας σέ σας και μόνον...

— Δεν άμφιβάλλω, τού είπε τέλος ο καρδινάλιος για την άφοσίωσι σας και τó θάρρος σας... Μά οι γκάφες σας με άπελπίζουν.

— Έκλαμπρότατε, έχω να κάνω μ' έναν δάσκαλο τής ξιφασκίας, μ' έναν σατανά! Ήστοςμό μόνον έγω έχω τó μίσος πού χρειάζεται για να χτυπήση κανείς τελειωτικά τó δάσκαλο και να τού πάρη τή νέα. Νά τó έζέρετε, Έκλαμπρότατε, ότι μόλις φύγω από δω θ' αρχίσω άμέσως καινούργια έκστρατεία εναντίον τού Τραγκάβελ.

— Όχι! φώναξε ο καρδινάλιος. Τη δουλειά αυτή θα την κάνετε μετά την Τρίτη. Τώρα σας χρειάζομαι γι' άλλη δουλειά.

— Τι θέλετε, Έκλαμπρότατε;

— Θέλω να διαλέξετε δέκα άντρες, πού να σας υπακούουν τυφλά, να είναι γρήγοροι, επιδέξιοι, ώπλισμένοι καλά και άποφασισμένοι να θυσιάσθουν, άν παραστή ανάγκη. Θα σας χρειαστώ όλους μαζί τη Δευτέρα πολύ πρωί.

— Νά μείνετε ήσυχος, Έκλαμπρότατε.

— Τη Δευτέρα λοιπόν να βρίσκεστε στó Λονζιμό. Θα λάβετε εκεί τις διαταγές μου με άγγελιαφόρο. Πάρτε τó σημείωμα αυτό να εισπράξετε από τόν ταμία μου πεντακόσιες λίρες. Πηγαίνετε, και τη Δευτέρα τó πρωί στó Λονζιμό.

— Ένώ λεγόntonσαν αυτά στó γραφείο, ο Ρασκάς κι' ο Κορινιάν στó διπλανό δωμάτιο, έκλαιγαν τή μοίρα τους.

Σέ λίγο άκούστηκαν βηματισμοί έξω από την πόρτα τους.

— Σήκω, Ρασκάς! είπε ο καλύτερος. Δεν άκούε πού έρχονται; Θα μάς κρεμάσουν!

— Άχ! Κορινιάν μου! έκανε βαρυαναστενάχοντας ο Ρασκάς. Ή ζωή μας χάνεται πρόωρα κι' άδικά! Για πέσ μου, μήπως έζέρει έσύ τι είναι τó πνεύμα πού λένε πώς παραδίδουν όσοι παθαίνουν;

Μά ο καλύτερος δεν βρήκε καιρό ν' άπαντήσει, γιατί μπροστά τους στεκόταν ο πάτερ Ίωσήφ, πού είχε μπη από κάποια μυστική πόρτα.

— Τι φτιάνετε έδώ; τούς ρώτησε χαμογελώντας.

«Θλιβερά μηνύματα μάς φέρνει!» σκέφτηκε ο Ρασκάς.

— Θάρρος, όντόντι! συνέχισε ο ήγούμενος. Γιατί τρέμειτε έτσι; Τόσο σας έχει φοβίσει ο δάσκαλος τής ξιφασκίας; Για πέστε μου τώρα, μπορείτε ν' αναλάβετε μαζί κι' οι δυό μιάν έμπιστευτική άποστολή; Είσαστε αγαπημένοι;

— Αγαπημένοι, είπε μ' άπορία ο Κορινιάν. Άγαπή τόν Ρασκάς μ' όλη την καρδιά μου.

— Άμ' έγω; φώναξε κι' ο Ρασκάς. Λατρεύω τόν Κορινιάν.

— Λαμπρά... Θα σας περιμένω λοιπόν στó μοναστήρι άπόψε, τούς είπε ο πάτερ Ίωσήφ.

— Μά πώς θα ρθούμε πού είμαστε κλειδωμένοι; είπε τρέμοντας ο Ρασκάς.

— Βγίτε από την πόρτα εκείνη. Την άνοίξει για να περάσετε, απάντησε ο ήγούμενος. Έχω συνεννοηθή με τόν Έκλαμπρότατε.

Κι' άφού τούς έδειξε μιά μικρή πόρτα, έφυγε κατόπιν κλειδώνοντας την πόρτα από την όποιαν είχε μπη ο ίδιος.

— Και τώρα; μουρμουρίζει ο Ρασκάς.

— Τώρα; Θα φύγουμε πρώτα από δω μέσα κι' ύστερα βλέπουμε, τού απάντησε ο Κορινιάν.

— Έγώ λέω ν' άνεβούμε πρós τή σοφία, είπε ο Ρασκάς. Ή πόρτα πού μάς έδειξε ο ήγούμενος θα μάς βγάλη ίσως... Είμαι ύποχρεωμένος να τούς περιποιηθώ στην Κόλασι! Φοβούμαι πώς κάτι μάς μαγειρεύουν.

Τρομοκρατημένοι κι' οι δυό ζάρωσαν σέ μιά γωνιά, νηστικοί και δίψασμένοι. Θά-

θελαν να κοιμηθούν, μά δεν μπόρεσαν να κλείσουν μάτι. Δεν ήθεραν την ώρα, μά θά ήταν κοντά μεσάνυχτα, όταν άκουσαν να πλησιάζη κάποιος την κόλασί τους.

Ήταν ο πιό γέρος ύπρετης τού Έκλαμπρότατου.

— Ήρθε ή ώρα! τούς είπε μόλις τούς είδε.

— Ποιά ώρα; ρώτησαν κι' οι δυό μαζί, άνατριχιάζοντας.

— Ήρθε ή ώρα πού ο πάτερ Ίωσήφ θα σας άναθέση μιά σπουδαία άποστολή, από την όποια θα κερδίσετε πολλά χρήματα... Έλάτε να σας βγάλω στó δρόμο...

Ο Ρασκάς κι' ο Κορινιάν τόν άκολούθησαν.

Όταν έφτασαν όμως στά μισά τής σκάλας, ο Ρασκάς στράφηκε και κλείνοντας τó στόμα τού Κορινιάν, για να μη μιλήση, τού είπε:

— Γύρισε πίσω γρήγορα!

— Γιατί; ρώτησε σιγά ο Κορινιάν.

— Περιμένε και θα δης, τού απάντησε ο Ρασκάς.

Και ξεπλώνοντας μπρούμυτα άρχισε να γλυστράη γρήγορα, σαν γάτος, πρós τά κάτω.

Δεν άργησε να ξαναγυρίση επάνω. Άν τόν διέκρινε τη στιγμή εκείνη ο Κορινιάν θά τόν έβλεπε άσπρο σαν πεθαμένο.

Ο Ρασκάς άρπαξε τόν καλύτερο από τó χέρι κι' άρχισε να τόν τραβάη πρós τά επάνω.

— Για όνομα τού Θεού! ψιθύρισε ο καλύτερος. Πές μου τι συμβαίνει;

— Μιαλό δεν έχεις; τού είπε ο Ρασκάς. Μας περιμένουν κάτω άστυνομικοί με γυνά μαχαίρια!... Πάμε γρήγορα στή σοφίτα!...

Και τότε άκούστηκε μακρυνά ή φωνή τού γέρου ύπρετης:

— Έγινε;

Οι τριές τής κεφαλής και τών δυό τους σηκώθηκαν, μόλις άκουσαν από κάτω:

— Δεν τούς είδαμε καθόλου.

Ο Ρασκάς άνέβαινε τώρα διάφορες σκάλες χωρίς να ξέρη πού θα φτάση, ένθ πού ο Κορινιάν άκολουθούσε πιστά τó συντρόφο του.

Φτάσανε τέλος στή σοφίτα. Άφού μπήκαν μέσα, κλείδωσαν βάζοντας πίσω άπ' την πόρτα ό,τι παληοέπιπλα βρήκαν εκεί.

Κατόπιν ο Ρασκάς άνέπτυξε στόν Κορινιάν τó σχέδιο πού είχε έμπνευσθή.

— Καλόγερε, τού είπε. Πρέπει να δούμε τώρα στά κεραμύδια!

Και πατώντας στους ώμους τού καλύτερου ο Ρασκάς έπιασε τή άκρη τού φεγγίτη κι' άνέβηκε επάνω λέγοντας στόν Κορινιάν:

— Τώρα, φίλε μου, φρόντισε να κάνης και έσύ τó ίδιο!

Μά ο Κορινιάν μη έχοντας ώμους να πατήση όπως έκανε ο συντρόφος του, άρχισε να τριζή τά δόντια του.

— Καλόγερε, τού φώναξε ο Ρασκάς άπό τά κεραμύδια. Μη δειλιάσεις, θα τούς νικήσης... Δεν είναι παρά τίσσερες άστυνομικοί κι' ένας ο γέρος ύπρετης, τó δλον πέντε... Ή πόρτα είναι τώρα στερεά φραγμένη... Άν γλυτώσης έλα τó πρωί στó σπίτι μου να τά πούμε...

— Άθλιε! ξεφώνισε τότε ο καλύτερος. Δεν με λυπάσαι;

Μά ο Ρασκάς είχε εξαφανιστή. Οι άστυνομικοί χτυπούσαν τώρα την πόρτα τής σοφίτας...

... ..

Άς αφήσουμε όμως τούς δυό κατασκόπους κι' άς παρακολουθήσουμε τόν Έκλαμπρότατε. Ήταν τó βράδυ τής Κυριακής. Την άλλη μέρα θα γινόταν τó γεύμα στó Φλερύ. Ο καρδινάλιος πού έξακολουθούσε να διατηρή και τó παλιό του σπίτι στή Βασιλική Πλατεία, άποκλειστικός για τις κατασκοπευτικές του ύποθέσεις, συσκεφτόταν εκεί με τόν έπιστήθιο φίλο του τόν ήγούμενο τών Καπουκίνων, πάτερ Ίωσήφ.

— Ναι, έλεγε με βαρεία καρδιά ο καρδινάλιος. Ένώ πρέπει να συντρίψω τó νεαρό αυτόν άναγωνιστή μου, δέχομαι ώστόσο τυφλά τις θελήσεις του... Έτσι είμαι ύποχρεωμένος να τούς περιποιηθώ αύριο, αυτόν και τούς φίλους του, στην έπουλι μου!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια.

Ο Πατριάρχης Άλεξανδρείας Χριστοφόρος.
Μεγαλες μορφές
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Ή έννική και χριστιανική του δράσις

Τό να επιχειρήσης να περιγράψης τη ζωή και τó έργο ενός ανθρώπου μέσα σέ μιά σελίδα, εκεί πού θα χρειάζονταν τόμοι όλκληρη για ν' άφηγηθή κανείς κάπως πλατεία τόν καρποφόρο βίο του, τής ύπηρεσίας του και τής δράσις του, είναι νομίζω τόλμημα μεγάλο. Όταν μάλιστα ο Άνθρωπος αυτός είναι ή Α. Θ. Μ. Χριστοφόρος ο Β'. Πάπας και Πατριάρχης Άλεξανδρείας και πάσης Άφρικής, πού ολόκληρη ή ζωή του στάθηκε ένας σκληρός και δικαίος άγώνας άπέναντι σέ τρία κυρίως ύψιστα καθήκοντα του: τή Θρησκεία, τόν Πολιτισμό, τήν Πατρίδα.

Ο Πατριάρχης Χριστοφόρος γεννήθηκε στή Μάδυτο τó 1886, γνωστός με τó κοσμικό όνομα Χαράλαμπος Δανιηλίδης. Τά πρώτα έγκύκλια μαθήματα τ' άκουσε στή περίφημη έλληνικά εκπαιδευτήρια πού ίδρυσε εκεί ο διακεκριμένος Ήπειρώτης φιλόλογος κι' έλληνοφίλος Μαθθαίος Παρανίκας. Άπό έφηβος άκόμη έμπνεόταν από σφοδρό πάθος για τή Θεολογική έπίσημη. Γι' αυτό και νεώτατος εκίνησε άπ' τήν πατρίδα του, για να σπουδάση στή Θεολογική Σχολή τής Σταυριάδος, στή Ήρεσόλυμα. Εκεί βρέθηκε υπό τήν πνευματική προστασία τού μεγάλου σχολάρχη Αρχιδιάκονου Φωτίου Άλεξανδρίδου τού Λεσβίου και σπούδασε κάτω από τή φαινητή καθοδήγησι τού διαπρεπούς αρχιεραδότη Γερμανού Βασιλάκη. Ένα χρόνο πριν άποφοιτήση, δειχθηκε άξιος όχι μοναχά να δεχθή τόν πρώτο βαθμό τής διακονίας, αλλά και πανηγυρικά να κριθή ικανός να συμπληρωθή ανάμεσα στά μέλη τής Άγιοταφίτικης Άδελφότητας τών κλειροπρεπών και άνικητών εκείνων μαχητών και άκοιμητών φρουρών τών τιμαλφεστάτων κειμηλίων τής άμωμότητος ή των πίστερων.

Τό 1906, ο Πατριάρχης Φώτιος ο Α' θέλοντας να πυκνώση τις φάλαγγες τού Άλεξανδρινού Θρόνου, τόν πήρε στην ύπηρεσία του προχειρίσας αυτόν Πρωτοσύγκελο. Τού άνέθηκε συγχρόνως τήν έμπιστευτική διακονία τού Πατριαρχείου Καΐρου.

Ή εύδοκτη έδρα του τόν έπέβαλε σχεδόν άμέσως στή συνείδησι τής διόκουσης Έκκλησίας και κρήθηκε άξιος να φύγη με άποστολή στήν Έρυθραία. Και στίς 3 Αυγούστου 1908 χειροτονήθηκε Μητροπολίτης Αζώμης, στόν ιερό ναό τού Ευαγγελισμού τής Υπεραγίας Θεοτόκου. Με τά προτάγματα να συκοφανιάκα μέσα τής εποχής εκείνης, άνάλαβε τότε να επιχειρήση ένα έπίπονο και μακρυνότατο ταξίδι, ως τήν πρωτεύου-

σα τής Αιθιοπίας, για να φροντίση για τή σύσφιγξι τών σχέσεων τού εκκλησιαστικού κέντρου με τόν φιλέλληνα αυτοκράτορα Μεनेλικ. Ύστερ από τήν έπιτυχία του αυτή και μετά τήν έπιστροφή του στην Αίγυπτο, άκαταπόνητος πάντα και πάντα ακατάβλητος, ξεκίνησε πάλι για τή Μαύρη ήπειρο τής Νοβιδίας κάνοντας τήν γόνιμη και ικανή ώστε ν' άποδειχθή αυτοτελής επαρχία, με μητροπολιτική έδρα τó Χαρούμ.

Εκεί έμεινε ως τά 1914 όπου και προήχθη σέ μητροπολίτη Λεοντοπόλεως με έδρα τó Σαγαζίκ. Έπί είκοσιπέντε συναπτά χρόνια έποίμανε τήν επαρχία αυτή με όλη τή δύναμη και τή φωτεινότητα τής ψυχής του. Στό διάστημα τής λαμπρής αρχιερατίας του, οι τριγυρινές παροικίες απέκτησαν θαυμαστούς ναούς, έργα άποκλειστικά δικά του: Τό Σαγαζίκ τούς Γρεϊς Ίεράρχες, τó Σουέζ τήν Άγία Αικατερίνη, τó Πόρτ Τσευφίκ τόν Άγιο Άντώνιο και ή Ίσμαιλία τόν Άγιο Μηνά τó βαυματοουργό. Προικισμένος με σπάνια προτερήματα και έπίζηλες άρετές, άνέθηκε έπαξίως τις βαθμίδες τού «θεοσχηρικού» θρόνου τού Ευαγγελιστού Μάρκου, ως διάδοχος τού άείμνηστου Πατριάρχη Νικολάου τού Ε' τής Άλεξανδρείας.

Ή έκλογη του αυτή στάθηκε άληθινός θρίαμβος τής Έκκλησίας και όλου τού χριστιανικού κόσμου πού τόν δέχτηκε με άυπόκριτη χαρά. Άλλά από κείνη άκρίβως τή στιγμή άρχισαν κι' οι μεγάλοι άγώνες τού κι' ή συνεχής τόν πάλη πού ξεπερνούν τά όρια τής ανθρώπινης άντοχής. Τά δώδεκα αυτά χρόνια τής πατριαρχίας του, άναβιδάζουν τó Χριστοφόρο σέ μορφή και φυσιογνωμία εκκλησιαστική και έννική από τις σπάνιες. Οι καθημερινοί μόχθοι του και οι άγρυπνες φροντίδες του για τ' αλύτρωτα ως τότε Δωδεκάνησα και για τή σκλαδωμένη Βόρειο Ήπειρο, ξαναφέρουν στή μνήμη μας τις μεγάλες έκείνες μορφές τών Έθνομαρτύρων Πατριαρχών πού έγιναν τά άσίγαστα συνθήματα τού ήρωϊσμού και τής φιλοπατρίας. Οι ύψιστες άκόμη ύπηρεσίες του στó διάστημα τού Έλληνοϊταλικού πολέμου και λίγο άργότερα τής κατοχής θα μείνουν άληθινότητες.

Ύπάρχουν όμως κι' ένα σωρό άλλες πρωτεύουσες νίκες πού τις κέρδισε με τήν πολιτική του ικανότητα. Ή καλλιέργεια π. χ. τών στενών σχέσεων μετά τής Κοπτικής εκκλησίας, οι φιλαργυπιακές έκδηλώσεις και ή ταυτότης αντίληψων με τις κατευθύνσεις τής Αιγυπτιακής διπλωματίας και πολιτικής, ένίσχυσαν από κάθε άποψι τήν προστασία και τήν έγκατάστασι τών Έθνοδόξων στή φιλόξενή αυτή χώρα τού Νείλου. Όταν ένέσκηψε ή έπιδημία τής χολέρας, ή έξασφάλισις άφθόνου άντιχολερικού έμβολίου για τις άνάγκες τών Έλλήνων τής Αίγυπτου σ' αυτόν και μόνον όφείλεται.

Παράλληλα ή ίδρυσις γραφείου τύπου και ή σύστασις Πατριαρχικού Γραφείου εργασίας, εμφανίζον τόν Χριστοφόρο να παρακολουθή συστηματικά τά ζωτικά κοινωνικά ζητήματα και προβλήματα. Ή σύστασις άκόμη Πατριαρχικής νοσηλείας και περιθάλψεως, οι ύποτροφίες άπόρων σπουδαστών και ή παροχή έπιδόματος σέ γέροντες κι' άσθενείς Ιερείς, τόν άναδεικνύουν ως τó πρότυπο τής φιλανθρωπίας και έλεημοσύνης. Ίδρυσε δυό πατριαρχικές Σχολές, μιά στήν Άλεξανδρεία και μιά στή Κάιρο. Και στεγάστηκε χωρίς σ' αυτόν σέ νεόδμητο κτίριο ή περίφημη Πατριαρχική Βιβλιοθήκη. Άλλά έργο πραγματικά Σολωμώπειο είναι ή άνοικοδόμησις τής Ιεράς Μονής τού Άγίου Γεωργίου, στή παλιό Κάιρο.

Ο Πατριάρχης Χριστοφόρος, είναι ο συνεχιστής τού έργου τών μεγάλων έν Χριστώ αδελφών του, Φωτίων και Μελετίων. Στόν «εισαβαήριον» λόγο του, ο Μιχαήλ Άκριμνάτος «ότε πρώτος ταίς Άθηνάς έπέστη» γύρω στά 1182, διατύπωνε αυτή τήν έννοιαν: «Όλβιος έσομαι ότε, Θεού δίδόντος τó δύνασθαι, τó τού επαγγέλματος ού ψεύσομαι πολυδύναμον και πολυώμουν, έργους αυτοίς γενόμενος Ιατήρ, παιδαγωγός, πατήρ, άλλας, φώς, κυβερνήτης, διδάσκαλος». Τήν έκπληρωσι αυτής τής εύχης, εύτυχώς, να τή δούμε στα χρόνια μας, στήν ιερό πρόσωπο τού Χριστοφόρου τού Β'.

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΤΟ ΜΟΥΣΕΙΟ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ

Τα σκουπιά των κρεμασμένων

Στο Έγκληματολογικό Μουσείο, μέσα σε μία προβήκη φυλάγονται οι βρόχοι διαφόρων δυστυχισμένων ανθρώπων που απαγχονίστηκαν. Οι βρόχοι αυτοί είναι κάθε είδους και κάθε... ποιότητας: Μεταξύ των κορδόνων πυτζάμας, σχοινιά, καλώδια, λεπτές ή χοντρές αλυσίδες, κουρέλια, επίδεσμοι, σπάγγοι, ό,τι μπορεί να βάλει το μυαλό του ανθρώπου.

Όλ' αυτά τα σχοινιά δεν πιάνουν πολύ χώρο. Μά αν ήθελε κανείς να γραφτεί το δράμα της ζωής κάθε ανθρώπου που του έσφιξαν το λαιμό και του έδωσαν το θάνατο, θα ήθελε πάρα πολλές σελίδες.

Οι απαγχονισμοί δεν είναι βέβαια απ' τις συνηθισμένες περιπτώσεις του Αστυνομικού Δελτίου, αλλά δεν είναι και σπάνιες.

Ποιοι αυτοκτονούν με σχοινιά; Προτίμησι στο βρόχο έχουν οι άνθρωποι που υποφέρουν από ψυχικά νοσήματα: Οι μελαγχολικοί, οι νευρασθενείς, πολλοί τοξικομανείς. Κι ακόμα οι εύαισθητοι άνθρωποι, εκείνοι που φοβούνται το αίμα. Στο Έγκληματολογικό Μουσείο υπάρχουν βρόχοι που «μιλούν» για το δράμα των ανθρώπων που κρεμάστηκαν. Θα σας αναφέρουμε μερικές από τις πιο χαρακτηριστικές περιπτώσεις:

Ένας άνθρωπος είχε προσβληθεί από νευρασθένεια. Ήταν μελαγχολικός, άμιλητος, δυστυχισμένος. Σιγά, σιγά αποτραβήχτηκε από τον κόσμο κι έπαψε να βλέπει κι αυτός τους φίλους του. Μία έμμονη ιδέα του είχε καρφωθεί συγχρόνως στο μυαλό του: Είχε την εντύπωση ότι κατ'άπει τα κουμπιά των μανικιών του! Τα κουμπιά αυτά από το στομάχι του πέρασαν όπως φανταζόταν — στο... αίμα του κι όπως αυτό κυκλοφορούσε πότε σκάλωναν στους καρπούς των χεριών του, πότε στο μέρος της καρδιάς, πότε στα πόδια του και πότε του ανέβαιναν στο κεφάλι και προκαλούσαν αφάνταστους πόνους.

Όσο αυτός ο άνθρωπος ήταν μορφωμένος. Μά όταν σαλεύει το λογικό μας, ή μόρφωσις δεν παίζει κανένα ρόλο.

Οι οικείοι του τον πρόσεχαν γιατί είχε εκδηλώσει την επιθυμία να αυτοκτονήσει. Πρόσεχαν επίσης να μη ξεχνούν μαχαίρια εδώ κι εκεί, ζυροφάκια, κάθε τι με το οποίο θα μπορούσε να πραγματοποιήσει το σκοπό του.

Ένα βράδυ όμως ο τραγικός αυτός άνθρωπος κατέθηκε στην αυλή

του σπιτιού του για να αναπνεύσει λίγο. Κι εκεί είδε ένα σχοινί στο οποίο η υπηρέτρια είχε απλώσει ρούχα. Αθόρυβα έντελως, έμαζε τα ρούχα, έλυσε το σχοινί, έκανε με αυτό έναν βρόχο, τον πέρασε στο λαιμό του, και κρεμάστηκε από τη σκάλα της υπηρεσίας!

Πρωτότυπη στις λεπτομέρειές της ήταν η αυτοκτονία ενός άλλου νευρασθενικού. Ο άνθρωπος αυτός είχε ένα φοβερό δράμα στη ζωή του. Ερωτεύθηκε μία νέα που ήταν πάλη ερωτευμένη με ένα φίλο του. Μάταια αγωνίστηκε να την κατακτήσει, μάταια προσπάθησε να τη συγκινήσει. Η νέα αδιαφορούσε αν ο δυστυχής αυτός είχε τρελλαθεί από το πάθος του.

Έξαφνα, μία μέρα, ο φίλος του ερωτευμένου έπεσε θύμα αυτοκινητιστικού δυστυχήματος και πέθανε στον «Ερυθρό Σταυρό». Η νέα ήταν άπαρηγόρητη. Άγαπούσε πολύ το μακαρίτη. Μά η ζωή είχε τις απαιτήσεις της. Κι έπειτα από λίγο καιρό άρχισε να σκέφτεται ότι έπρεπε να αποκατασταθεί. Μεταξύ του κύκλου των γνωριμιών της ο ερωτευμένος μαζί της φίλος του μακαρίτη εκρήθη ως ο πιο κατάλληλος κι άρχισε να του δείχνει πλέον ιδιαίτερη προτίμησι.

Ο νέος έπλεε σε πελάγη ευτυχίας. Κι έπαινε στον ένδοξο ανδρα του αποφάσισε να την παντρευτεί και την παντρεύτηκε. Άλλα δεν πέρασαν μερικές ημέρες κι η γυναίκα του άρχισε... να θυμάται το μακαρίτη. Στο φαγητό, στον ύπνο, στις διασκεδάσεις, πάντα γινόταν η σύγκριση του συζύγου με το μακαρίτη. «Ο μακαρίτης ήταν υπέδειγμα άνδρος, έλεγε και ξανάλεγε η σύζυγός του, ήταν ένα χαμένο πλάσμα. Αχ, ο μακαρίτης...».

Αυτές όλες οι συγκρίσεις κι οι γκρίνιες δεν άργησαν να κάνουν κόλαση τη ζωή του συζύγου. Η συμπεριφορά της γυναίκας του τον πλήγωνε. Άρχισε να υποφέρει ψυχικά, να κυριεύεται από μελαγχολίες και τέλος έγινε νευρασθενικός. Γύριζε ολομόναχος σε διάφορες ερημιές, καθόταν και κντάζε, ώρες ολόκληρες, τη θάλασσα και σκεφτόταν ότι... αν είχε λίγο θάρρος όλα θα τελείωναν. Κι έτσι του ριζώθηκε στο μυαλό η ιδέα της αυτοκτονίας.

Μία μέρα βρισκόταν στη Βούλα. Ήταν μεσημέρι κι όλος ο κόσμος είχε αποσυρθεί στο σπίτι του. Κάθισε τότε στη σκιά ενός πεύκου και βυθίστηκε σε θλιβερές σκέψεις. Πιο πέρα ήταν δεμένος ένα γαϊδάρικ. Έτρωγε ήσυχά το σανό του άσυγκίνητος για το δράμα του ανθρώπου που καθόταν στη σκιά του πεύκου.

Ξαφνικά στο μυαλό του δύστυχου συζύγου άστραψε μία ολέθρια σκέψη. Πλησίασε το γαϊδάρικ και του έλυσε την τριχιά. Έπειτα έκανε την τριχιά ένα βρόχο. Ανέβηκε κατόπιν στο γαϊδάρικ, έδεσε στο πεύκο τη μία άκρη της τριχιάς, πέρασε τη θηλιά στο λαιμό του κι ύστερα πήδησε από το γαϊδάρικ...

Λίγο αργότερα μερικοί διαβάτες τον βρήκαν κρεμασμένο... Αλλά για τα σχοινιά των κρεμασμένων του Μουσείου του Αίματος θα ξαναμιλήσουμε.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Άστραχπες και θύλλες

Σύμφωνα με μία πρόσφατη ανακοίνωση της μετεωρολογικής υπηρεσίας του αμερικανικού υπουργείου της Αεροπορίας, 360.000 άστραχπες διασχίζουν κάθε δευτερόλεπτο τη γηινή ατμόσφαιρα. Κάθε μέρα, εξ άλλου, ξεσπούν στον πλανήτη μας 44.000 θύλλες, δηλαδή 16 πεζίπου εκατομμύρια το χρόνο.

Η ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑΣ

Ποιά είναι τα πραγματικά της αίτια

Ο σημαντικός αριθμός των αυτοκτονιών — που αυξάνεται μάλιστα ολοένα — εξηγείται ίσως απ' το γεγονός ότι κάθε άνθρωπος έχει μία κάποια κλίση προς τον εκούσιο και βίαιο αυτό τερματισμό της ζωής του. Είναι ελάττωσις εκείνοι που δεν σκέφθηκαν κάποτε, σε κάποια στιγμή του βίου τους, να αυτοκτονήσουν... Όσο, οι περισσότερες αυτοκτονίες θα μπορούσαν να αποφευχθούν, αν τα θύματα δέχονταν προηγουμένως τη διαφώτιση ενός ψυχιάτρου.

Ας ιδούμε τα κυριότερα επιστημονικά δεδομένα για την αυτοκτονία:

1) Τι κάνει τους αυτόχειρες να βάζουν τέλος στη ζωή τους.

Ο λόγος που αναφέρονται στο άποχαιρετιστήριο γράμμα τους, σπάνια είναι ο πραγματικός. Συνήθως, δεν αντιλαμβάνονται ούτε οι ίδιοι τις συναισθηματικές διαταραχές, κρυμμένες στο υποσυνείδητό τους, που τους σπρώχνουν προς την αυτοκτονία, κι αποδίδουν σε επιφανειακά αίτια το άπνευστο διάδημά τους.

Όταν π.χ. το μίσος πλημμυρίζει την ψυχή μας, δίχως να βρίσκουμε διέξοδο, μπορεί να στραφεί εναντίον του ίδιου του εαυτού μας. Το συναίσθημα της ενοχής που προκαλεί η υποσυνείδητη επιθυμία να σκοτώσουμε κάποιον άλλον, ενδέχεται να μας κάνει να αυτοκτονήσουμε. Πραγματικά, η αυτοκτονία δεν είναι παρά μία μορφή φόνου.

Άλλοι πάλι αυτοκτονούν από σαδισμό, για να κάνουν δηλαδή τα προσώπα του περιβάλλοντός τους να βασανίζονται πάντα από τύψεις και ταπεινώσις.

Οι οικονομικές αναποδιές, οι ανίατες ασθένειες, οι ερωτικές απογοητεύσεις, τα διαζύγια, κλπ., είναι δευτερεύουσες αιτίες, προσχηματα που κρύβουν κάποιον απ' τους παραπάνω βαθύτερους λόγους.

2) Η αυτοκτονία είναι σύμπτωμα ψυχοπαθίας;

Ναι. Ο φυσιολογικός άνθρωπος ζητεί πάντα να βρει μία καλύτερη λύσι των προβλημάτων του. Άλλα ο ψυχοπαθής αυτοκτονεί, για να κάμει και τους άλλους να υποφέρουν για το πρόβλημα που ήταν ανίκανος να λύσει ο ίδιος. Μία κακώς εννοούμενη περηφάνεια δεν τον αφήνει να ανοίξει την καρδιά του σε ένα πρό...

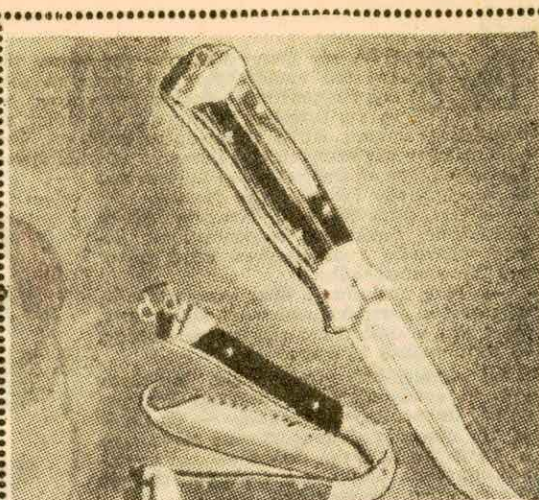
Μικρά - Μικρά

★ Θα έλθω εποχή κατά την οποία τα «καινούρια» δόντια θα τα μεταφεύουμε πάνω στα ούλα μας! Αυτό γίνεται ήδη με τις γάτες. Οι επιστήμονες βγάζουν τις τρυφερές ρίζες των δοντιών από ένα νεογεννητο γατάκι και τις μεταφεύουν στα ούλα μιας μεγάλης γάτας. Εκεί οι ρίζες αναπτύσσονται σε κανονικά δόντια.

★ Οι πάπιες και οι χήνες έχουν φτερά αδιαβράχα χωρίς στους ελαιώδεις αδένες που βρίσκονται στις ρίζες τους.

★ Σύμφωνα με μία στατιστική που δημοσιεύτηκε στο Δελτίο της Ανθρωπολογίας του Πανεπιστημίου της Οξφόρδης, οι κοκκινιστρίτσες όλου του κόσμου είναι οχτώ στους εκατό ανθρώπους.

★ Ένα κορίτσι της ινδικής φυλής Βακαλίκας δεν μπορεί να παντρευτεί αν δεν παρουσιάσει στο μέλλοντα σύζυγό της τις αρθρώσεις των άκρων δύο δακτύλων του δεξιού χεριού της μητέρας του. Αυτό σημαίνει ότι η μητέρα έδεσε τη συγκατάθεσή της για το γάμο.

ΣΟΥΓΙΑΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ

Η λοδή, το νέο αυτό σουγιά, ανοίγει στα δύο και σκεπάζει τη δίοδο λεπίδας του, σαν θήκη. Έτσι παρέχει απόλυτη ασφάλεια και μπορεί να τον βάζει κανείς ακίνδυνα μέσα στην τσέπη του. Ένα ως σήμερα οι σουγιάδες με τις δίοδοι λεπίδες ήταν επικίνδυνοι. Ο τελευταίος κατασκευάστηκε ειδικώς για τους φαρδούς και τους κυνηγούς.

ΠΡΟΦΥΛΑΣΣΕΙ ΑΠΟ ΤΑ ΡΕΥΜΑΤΑ

Το νέο αυτό παράθυρο με τις κινητές λουρίδες από τζάμι προφυλάσσει τους ανθρώπους από τα ρεύματα, γιατί χωρίς αυτό, το ρεύμα του αέρα πηγαίνει στην όροση του σπιτιού ή κάτω στο πάτωμα, αναλόγως των αναγκών των ενοίκων.

ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΕΣ ΛΥΧΝΙΕΣ ΤΗΛΕΘΡΑΣΕΩΣ

Στο τέλος του έτους η αμερικανική εταιρεία «Τζένερλ» Ε. Λέκτρικς θα αρχίσει να κατασκευάζει μεγάλες λυχνίες τηλεόρασης, που θα έχουν εμπρός το ίδιο μέγεθος με μία έφημερίδα. Έτσι οι κάτοικοι των αστικών τηλεόρασεων στην Αμερική θα μπορούν να βλέπουν ευκρινέστερα τα μεταδιδόμενα προγράμματα. Στη φωτογραφία μας μπορείτε να συγκρίνετε μία λυχνία απ' αυτές που πρόκειται να κατασκευαστούν με μία από τις ήδη εν χρήσει.

ΜΕΤΑ την αναγγελία των γεγονότων της Κορέας, η επί του προϋπολογισμού επιτροπή της 'Αμερικανικής Γερουσίας συνεκλήθη επείγοντως, για να εγκρίνει τις έκτακτες πολεμικές πιστώσεις που ζήτησε ο πρόεδρος Τρούμαν. Κατά τη γενομένη συζήτηση, ένας γερουσταστής ρώτησε τον παρισταμένο ύπουργό των 'Εξωτερικών αν η κυβέρνηση ήξερε τη σχεδιαζόμενη επίθεση των Βορειοκορεατών εναντίον των Νοτίων.

— Όχι, απάντησε ο κ. Άσπασον. Δεν άγνοούσαμε, όμως, τις συγκεντρώσεις βολειοκορεατικών στρατευμάτων κατά μήκος του 38ου παραλλήλου.

— Τότε, ξαναείπε ο ίδιος γερουσταστής, πώς συνέβη ώστε η αμερικανική κυβέρνηση, όπως και η κυβέρνηση της νοτίου Κορέας, να καταληφθούν εξ άπροόπτου;

Οί έφημερίδες, ταυτόχρονα, μιλούσαν για το «σκάνδαλο» της αμερικανικής μυστικής υπηρεσίας πληροφοριών — θα βρούμε την ευκαιρία ν' ασχοληθούμε ειδικότερα μ' αυτήν σε προσεχή άρθρα — και ζητούσαν σχετικές εξηγήσεις από τον άρχηγό της ναυαρχο Χιλνενκάιτερ.

Οί εξηγήσεις αυτές ήταν πολύ απλές: 'Ο ναύαρχος Χιλνενκάιτερ, στηριζόμενος στα στοιχεία των πρακτόρων του, είχε πληροφορήσει την αμερικανική κυβέρνηση ότι ο πρώτος άντικειμενικός σκοπός της σοβιετικής επιθέσεως στην 'Ασία θα ήταν η Φορμόζα κι' όχι η Κορέα.

Σύμφωνα με τα υπάρχοντα στοιχεία, ο Μάο Τσέ Τσύνγκ είχε συγκεντρώσει 1500 - 2000 πλοίαρια, ειδικώς εξοπλισμένα και σχεδίαζε να έπιτεθι μ' αυτά εναντίον της Φορμόζας τη νύχτα της 14ης προς την 15η 'Ιουνίου. Κατά τις ίδιες πληροφορίες, δύο εκατομμύρια στρατιωτών είχαν έγκυμνασθι ειδικά γι' αυτή την επίχειρση, που ήταν γνωστή ως «Άκρίδα». 'Η όνομασία όφειλετο στον άρχηγό της κομμουνιστικής Κίνας, που σχεδίαζε να κατακλύσει τη Φορμόζα, τελευταίο όχυρο των έθνικιστών, «με σύννεφα κόκκινων ακρίδων, που θα πηδούσαν πάνω από τον πορθμό του Φόκιεν και θα συνέτριβαν στη στιγμή κάθε αντίσταση».

'Αλλ' η επίθεση αυτή δεν έγινε. 'Ανεβλήθη μόνο για εύθεωτερο χρόνο. Κι' όλα δείχνουν πως η ευκαιρία είναι σήμερα μοναδική για τον Μάο Τσέ.

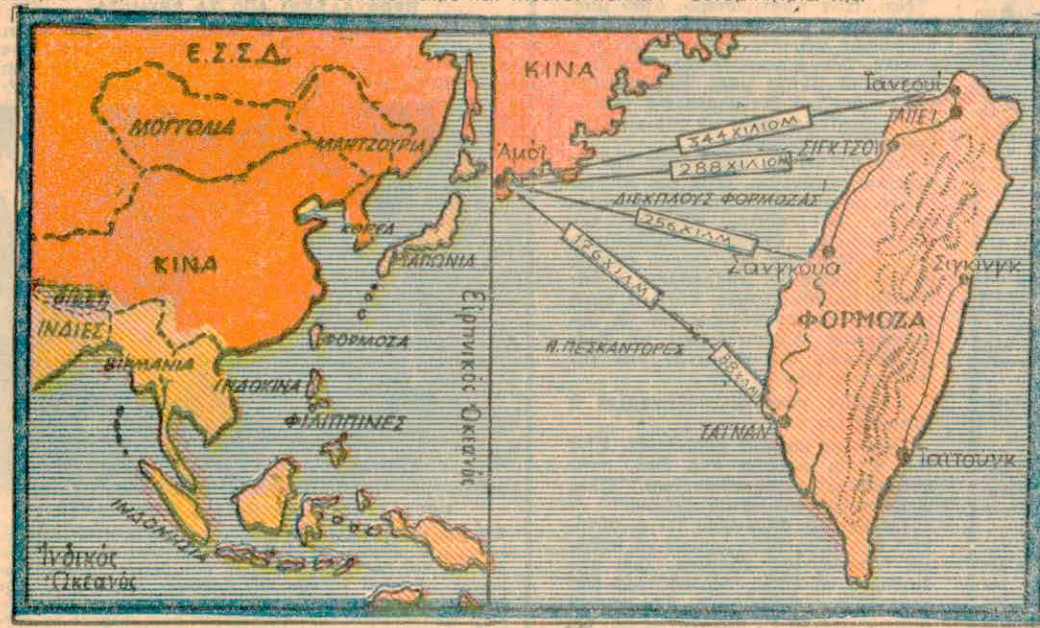
Μιά θανάσιμη έρωτική αντίζηλία

Στο σημείο αυτό πρέπει ν' ανοίξουμε μία παρένθεσι, για ν' αναζητήσουμε κάποιες άλλες αιτίες, έκτος από τις πολιτικές, πίσω από τα γεγονότα που ξετυλίχθηκαν κατά τον τελευταίο καιρό στην 'Ασία, και που τις αναφέρει το γαλλικό περιοδικό «ici Paris».

'Η ιστορία δεν γράφεται πάντοτε από τα πρόσωπα που εμφανίζονται στη σκηνή, αλλά και από μερικούς άφαντους ήρωες, που δρουν στα παρασκήνια, χωρίς, τις περισσότερες φορές, να υποπτευώμαστε την παρουσία τους εκεί και το ρόλο που διαδραματίζουν.

Μήπως είναι ανάγκη να υπενθυμίσουμε ότι, μεταξύ αυτών των άφαντων ήρώων της ιστορίας, οι γυναίκες είχαν πάντα μία ξεχωριστή θέση;

Θα μπορούσε, σ' αλήθεια, να πη κανείς ότι, όλα όσα συνέβησαν στην 'Ασία κατά τον τελευταίο καιρό και πιθανόν πολλά

Δεξιά: Χάρτης της νήσου Φορμόζας με τις χιλιομετρικές αποστάσεις των λιμένων της από το πιθανόν σημείον έξορμήσεως των Κινέζων κομμουνιστών για την κατάληψι της. Αριστερά: 'Η θέσις της Φορμόζας στον Ειρηνικό.

Θύελλα στην 'Ασία

από όσα πρόκειται να συμβούν αύριο ή μεθαύριο, δεν είναι τίποτε άλλο από τις φάσεις ενός λυσσαλέου και θανασιμού άγώνος, 'ου έχει άρχισι από κάμποσο καιρό μεταξύ δυο γυναικών.

'Η μία απ' αυτές είναι πασίγνωστη σ' όλο τον κόσμο. Πρόκειται για την ωραιότερη από τις τέσσερις κόρες του συμπλοτού Κινέζου τραπεζίτου Σούνγκ, που έγινε, έπειτα από το γάμο της, κυρία Τσάνγκ Κάι Σέκ.

Το όνομα της άλλης δεν ξεπέρασε ως σήμερα τα σύνορα της Κίνας και της Κορέας. Γιατί η πριγκίπισσα Σι Τσούνγκ Φένγκ δεν επιδιώκει, όπως η αντίπαλος της, τη διαφήμισι, πράγμα που δεν σημαίνει, όμως, ότι η δράσις της είναι λιγώτερο σημαντική.

'Η Σι Τσούνγκ Φένγκ κατάγεται από μία παλιά και ένδοξη οικογένεια Χάνων της Μογγολίας, που είχαν άλλοτε απλώσει την κυριαρχία τους στο μεγαλύτερο μέρος της 'Ασίας, από το Τουσκεστάν ως τα κράσπεδα της Σιβηρίας. 'Ωραιότητα θαρραλέα και φιλόδοξη, αναμειχθηκε από πολύ νέα στην πολιτική κι' ήταν με ταξού των αντιπροσώπων που έστειλε η έσωτερική Μογγολία στο Τσούνγκ - Κίνγκ, όπου βρισκόταν το στρατηγείο του Τσάνγκ - Κάι Σέκ, όταν ο τελευταίος θέλησε να συγκεντρώσει όλους τους λαούς της ήπειρωτικής 'Ασίας σε μία γιγαντιαία έξορμησι εναντίον των 'Ιαπώνων.

Το κακό ήταν, όμως, ότι, προτού ιδη τον Κινέζο άρχιστράτηγο, έγινε δεκτή από τη σύζυγό του.

'Η πριγκίπισσα εξήγησε στη συνομιλήτριά της ότι όλες οι μογγολικές φυλές φλεγόνταν από την επιθυμία να πολεμήσουν στο πλευρό του στρατάρχου. 'Αλλά τους χρειαζόνταν όπλα. Θα τα πλήρωναν σε καλή τιμή, αν κάποιος ανέλαμβανε να τους τα προμηθεύσει.

'Η σύζυγος του στρατάρχου προθυμοποιήθηκε άμέσως ν' αναλάβη τον εξοπλισμό των Μογγόλων. Τόνισε, όμως, στην πριγκίπισσα ότι η τιμή των όπλων θα καθοριζόταν μεγαλύτερη από την πραγματική.

— Ένα μέρος από τη διαφορά θα είναι δικό σας, είπε στη συνομιλήτριά της.

'Η πρότασις αυτή εξόργισε τη Σι Τσούνγκ Φέγκ, που έφυγε άμέσως χτυπώντας πίσω της με όρμη την πόρτα, άφου φώναξε καταμόντρα στη σύζυγο του στρατάρχου ότι δεν θα συνεργαζόταν ποτέ με μία γυναίκα που προσπαθούσε να εκμεταλλευθι τη δυστυχία της πατρίδος της.

Έπειτα από λίγον καιρό, η πριγκίπισσα κατώσθωσε να γίνη δεκτή από τον Τσάνγκ Κάι Σέκ σε ιδιαίτερη συνομιλία και έπωφεληθηκε απ' αυτή την ευκαιρία για να του εξιστορήσει με άγανάκτησι και απόδη τη συνάντησί της με τη σύζυγό του.

Ο στρατάρχης ταραχτηκε, αλλά δεν δοκίμασε την παροιμική έκπληξι. Γιατί δεν ήταν η πρώτη φορά που η γυναίκα του αναμειγνύοταν σε παρόμοιες υποθέσεις.

— Ο εξοπλισμός των συμπατριωτών σας θα γίνη υπό τον προσωπικό έλεγχο μου, διεβεβαίωσε την πριγκίπισσα.

Από τότε συναντήθηκαν πολλές φορές. Και, σιγά - σιγά, ένα φλογερό άσθημα αναπτύχθηκε μεταξύ τους. 'Αλλά το είδυλίο τους δεν έμεινε κρυφό. Κανείς, βέβαια, δεν μιλούσε γι' αυτό φανερά. Όλοι όμως, το ήξεραν. Όσο για την κυρία Τσάνγκ Κάι Σέκ, δεν άδουσε να το πληροφορηθι. Προσποιήθηκε, ώστόσο, ότι δεν υποπτευόταν τίποτε ή όπωσδήποτε ότι δεν έδινε σημασία στα περαστικά καπρίτσια του συζύγου της.

Αυτά γίνονταν το 1943 στο Τσούνγκ Κίνγκ.

'Η ύπομονη των Κινέζων είναι, ως γνωστόν, παροιμιώδης. Στο κεφάλαιο αυτό, η κυρία Τσάνγκ Κάι Σέκ δεν διέφερε από τους συμπατριώτες και τις συμπατριώτισσες της. Περίμενε ύπομνητικά να παρουσιασθι ή κατάλληλη ευκαιρία για να πάρη την εκδίκησί της. Και χρειάστηκε να περάσουν τέσσερα δόκκληρα χρόνια για νάρθη αυτή η στιγμή.

Στό μεταξύ, ο πόλεμος με τους 'Ιάπωνες είχε τερματισθι. 'Αλλ' είχε άρχισι ένας άλλος με τους Κινέζους κομμουνιστάς.

Το 1947, ο Τσάνγκ Κάι Σέκ, που είχε έγκατασταθι και πάλι στην παλιά πρωτεύουσά του, τη Νανκίν, άποφάσισε να

κωσφερε μαζί με τη συγγνώμη του και την άγάπη του. Σ' ένα ποίημα που της αφιέρωσε — ο Μάο Τσέ είναι και ποιητής — της μιλάει για την «άνδρική όρμη, που ξυπνάει ακατάπαυστα μέσα του, η μυστική πηγή της όμορφιάς της...».

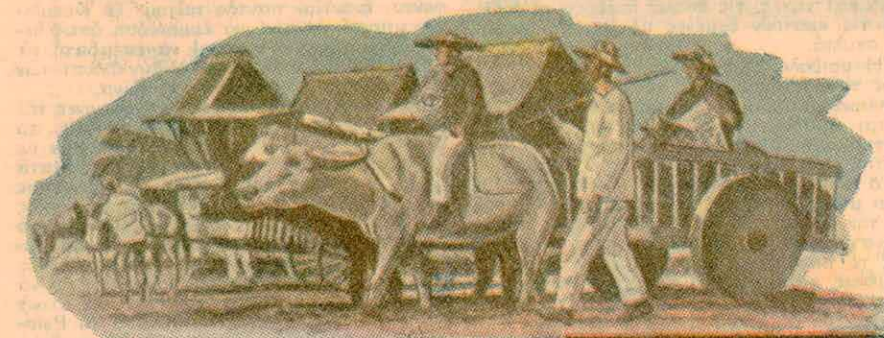
'Η Σι Τσούνγκ Φένγκ ήταν έλευθερη πιά να κινηθι και να εργασθι. Κι' είναι γνωστό με ποιο τρόπο το έκανε. Σε λίγο, οι περισσότερες από τις μογγολικές φυλές είχαν ταχθι με το μέρος του Μάο Τσέ. 'Η συνδρομή τους επέδρασε σημαντικά στην εξέλιξη του άγώνος. Έτσι, έπειτα από κάμποσο καιρό, ο Τσάνγκ Κάι Σέκ, με τα αξιοθρήνητα λείψανα του στρατού του, άναγκαζόταν να ζητήση κατασύγιο στη Φορμόζα.

'Η εκδίκησις της Μογγολίδος πριγκίπισσας ήταν πλήρης. 'Αλλ' η δράσις της δεν σταμάτησε. Σε λίγο, έφυγε για την Κορέα, με την έντολη να διεγείρη τον έπαναστατικό ένθουσιασμό του Κίνγκ 'Ιλ Σούνγκ, του άρχιστράτηγου της Βορείου Κορέας. Αυτή τη στιγμή ψιθυρίζεται ότι βρίσκεται και πάλι κοντά στο Μάο Τσέ, που έξερει ότι μπορεί να βασίζεται στην τυφή κι' άπειρίστη άφοσίωσί της...

Κλείομε την παρένθεσι.

Τι έγινε η Φορμόζα

'Η άπόπειρα καταλήψεως της Φορμόζας δεν είναι ζήτημα απλής ίκανοποίησεως της προσωπικής εκδίκασεως του Μάο Τσέ εναντίον του Τσάνγκ Κάι Σέκ. 'Η νήσος αυτή, με τα 36.000 τετραγωνικά χιλιόμετρα της έκτάσεως της, άποτελει όχι μόνο μία προφυλακή της Κίνας, αλλά και μία πρώτης τάξεως ναυτική κι' αεροπορική βάση. 'Η κατοχή της από τους έρυθρούς, συνδυαζόμενη και με κατάληψι της χερσονήσου της Κορέας θα άποτελούσε μία σοβαρωτάτη άπει-

'Ιθαγενείς της νήσου Φορμόζας.

θέση τέρμα στις προόδους των κομμουνιστών κι' άπνύθνε μια προκήρυξι, καλώντας όλους τους λαούς της 'Ασίας σε μία ίερη σταυροφορία εναντίον τους.

'Η πριγκίπισσα βρισκόταν τότε στην πατρίδα της. 'Η προκήρυξις του Κινέζου άριστράτηγου έκανε την καρδιά της να πλημμυρίση από ένθουσιασμό. Και του άπάντησε με μία έπιστολή, όπου του μιλούσε για τη μεγάλη κι' αιώνια άγάπη της και του υποσχόταν ότι θα ξεσήκωνε όλες τις μογγολικές φυλές στον ίερόν άγώνα εναντίον των κομμουνιστών.

Κατά κακή τύχη, όμως, αυτό το γράμμα έπεσε στα χέρια της κυρίας Τσάνγκ Κάι Σέκ, που έχευσε στη στιγμή το συμφέρον της πατρίδος της, του συζύγου της και το δικό της — η συνδρομή των Μογγολικών φυλών ήταν πολύτιμη — και δεν σκέφτηκε τίποτε άλλο έκτος από την εκδίκησί της.

Το γράμμα της πριγκίπισσας, λοιπόν, αντί να πάη στον Τσάνγκ Κάι Σέκ, έφτασε, χάρις σε μία σειρά από διαβολικούς συνδυασμούς, στα χέρια του Μάο Τσέ, που βρισκόταν τότε στο Γεννάν, κοντά στα σύνορα της Μογγολίας.

Έπειτα από λίγον καιρό, τρεις πράκτορες του κομμουνιστού άρχιστράτηγου, κατάφεραν να μπουν κρυφά στο άνακτορο της πριγκίπισσας. 'Η διαταγή που είχαν ήταν να την σκοτώσουν. 'Αλλά διστασαν, βλέποντάς την τόσο νέα και τόσο όμορφη. Κι' από τ' άλλο μέρος, η Σι Τσούνγκ Φέγκ, που μαντεύε άμέσως τι είχε συμβη, πήρε την άπόφασι να σώσει με κάθε βία τη ζωή της. Γιατί έτσι μόνο θα της δινόταν η ευκαιρία να εκδικηθι τη μισητή αντίπαλό της.

Το τι έπακολούθησε μεταξύ των τριών «έκτελεστών» και της όμορφης πριγκίπισσας δεν είναι ακριβώς γνωστό. 'Η φήμη λέει πως η Σι Τσούνγκ Φένγκ εξαγόρασε τη ζωή της, παραδόνοντας το κορμί της στους δημίους της. Το βέβαιο είναι ότι ας τοί οι άσθρωποι την φυγάδευσαν και σκότωσαν στη θέση της μια από τις γυναίκες της ακολουθίας της, που την παρουσίασαν κατόπιν ως την πριγκίπισσα.

'Η Σι Τσούνγκ Φένγκ δεν σκεφτόταν τώρα τίποτε άλλο έκτος από την εκδίκησί της. Και καταλαβαίνει πως ο μόνος τρόπος για να την πραγματοποιήση ήταν να μωρέσει να πλησιάσει τον Μάο Τσέ.

Πήρε, λοιπόν, ένα ψεύτικο όνομα κι' άρχισε να συναναστρέφεται τους Κινέζους κομμουνιστάς. Είχε στα χέρια της ένα άκατάγωνιστο όπλο: την όμορφιά της. Και, χάρις σ' αυτήν, έπειτα από διάφορες περιπέτειες με κατωτέρους αξιωματικούς, κατάφερε μία μέρα ή καλύτερα μία νύχτα να φτάσι ως τη σκηνή του Τσού Τέχ, που ήταν ύπαρχηγός του Μάο Τσέ.

Δεν χρειαζόταν να κάμη παρά ένα ακόμα βήμα...

'Αλλ' αυτό το βήμα λίγο έλειψε να της στοιχίσι τη ζωή. Γιατί ο Μάο Τσέ την άναγνώρισε κι' η πρώτη του σκέψις ήταν να την παραδώσι στο δήμιο. Κι' αυτή τη φορά, όμως, η όμορφιά της έθριάμβευσε. Ο άσπιδος άρχηγός των Κινέζων κομμουνιστών αισθάνθηκε ένα φλογερό άσθημα γι' αυτήν και

Μιά άποψις της Ταϊπέι, πρωτεύουσας της Φορμόζας.

λή εναντίον των αμερικανικών δυνάμεων, που βρίσκονται στην 'Ιαπωνία και τις Φιλιππίνες κι' όχι μικρότερη εναντίον της άγγλικής βάσεως του Χόνγκ - Κόνγκ.

'Η Φορμόζα άνηκε από το 1683 στην Κίνα. 'Αλλ' από το 1896, παραχωρήθηκε με τη συνθήκη του Σιμονοσέκι στην 'Ιαπωνία, που την μετέβαλε σε ναυτική κι' αεροπορική βάση. Ο πληθυσμός της άνέρχεται σε 5½ εκατομμύρια. Ένα μεγάλο μέρος είναι Κινέζοι. Οι 'Ιάπωνες δεν υπερβαίνουν τις 250 - 300 χιλιάδες.

Στο έσωτερικό της νήσου ζουν πολλές λιμάργιες φυλές, που αντιπροσωπεύουν το 30% του συνολικού πληθυσμού της Φορμόζας. Οι 'Ιθαγενείς Φορμόζοι είναι παραλλαξι της μογγολικής φυλής, που άνηκει, ως γνωστόν, στη μεγάλη μαλακή οικογένεια. Είναι θραχυσώμοι, άλλ' έχουν πόδια και χέρια δυσανάλογως μεγάλα. Μισούν τους επιλυδες Κινέζους, 'Ιάπωνες, Λευκούς — κι' άποφεύγουν να έρχονται σ' επικοινωνία μαζί τους. Σύμφωνα με τις άφηγήσεις διαφόρων τολμηρών εξερευνητών, οι άνθρωποι θυσίες δεν έξασπασθήκαν ακόμη μεταξύ των φυλών της νήσου. Χαρακτηριστικός της βαρβαρότητός των είναι ο τρόπος με τον όποιον τιμωρείται η άπιστία των εγγάμων γυναικών. Τις βάδουν μέσα σ' ένα μεγάλο καζάνι και τις στυγοβράζουν ως που οι σάρκες τους να διαλυθούν δόλοτα και να μείνουν μόνον τα κόκκαλα. Το βράσιμο αυτό διαρκεί δόκκληρες ήμέρες!

'Η Φορμόζα παράγει τασί, σάκχαροκάλαμο, καμφορά κι' άλλα τροπικά προϊόντα. Το υπέδαφος της είναι πλούσιο σε θείο, χρυσό, λιγνίτη, πετρέλαιο κτλ.

('Η συνέχεια όπισθεν)

Ο πόλεμος τών δύο κόσμων

(Συνέχεια εκ της προηγούμενης σελίδος)

Η Φορμόζα κατοικείται από 4.000 ετών. Οι πρώτοι κάτοικοι του νησιού διακρίνονταν για την αγριότητα τους, αγριότητα τόσο μεγάλη ώστε οι Κινέζοι να μην τολμούσαν ν' αποπειραθούν να τὸ κατακτήσουν, παρά μόνο μετά τὸν 17 αἰώνα, ὅποτε καὶ ἐγκατέστησαν ἐκεῖ ἕνα σεβαστὸ ἀριθμὸ ἀποίκων. Ἡ ἀγάπη τῶν Ἰθαγενῶν γιὰ τὴν ἐλευθερίαν τους ἔγινε ἴσως αἰτία νὰ μείνῃ τὸ νησί ἀπολίτιστο ὡς σήμερα σχεδὸν καὶ νὰ διατηροῦνται ἔθιμα καὶ συνήθειες ἀναλλοίωτα ἐδῶ καὶ χιλιάδες χρόνια.

Ἰδιαίτερα οἱ ὀρεινὲς φυλὲς δὲν ἔχουν καθόλου ἐπηρεασθῇ ἀπὸ τὸ πέρασμα τῶν Κινέζων, τῶν Γιαπωνέζων καὶ τῶν ἄλλων κατακτητῶν τοῦ νησιού τους. Μερικὲς ἀπ' αὐτὰς εἶχαν τὴ συνήθεια τῆς ἀνθρώποφαγίας μέχρι καὶ μετὰ τὸν δεῦτερο παγκόσμιον πόλεμο.

Μία ἀπὸ τὶς περιέργες δοξασίες τῶν Ἰθαγενῶν εἶνε ὅτι ὁ ἄντρας, μόλις γεννηθῇ, πεθαίνει καὶ ξαναγεννιέται ὅταν ἀποχτησῇ τὸν πρῶτον τοῦ γιου! Μία ἄλλη ἀναφέρει ὅτι τὸ μυαλὸ τοῦ ἀνθρώπου δὲν βρίσκεται στὸ κεφάλι τους, ἀλλὰ μέσα στὰ σπλάχνα του. Πιστεύουν τέλος ὅταν σκοτωθῇ κανεὶς στὸν πόλεμον θὰ ξαναρθῇ στὴ ζωὴ πολλὰς ἀκόμη φορὲς καὶ θὰ ζήσει ἐπὶ δέκα χιλιάδες ἑκατομύρια γενεές!...

Οἱ ἄλλες φυλὲς ἐκδηλώνουν τὰ αἰσθηματὰ τους μετὰ κατὰ περίεργα μονότονα τραγούδια καὶ ἄγριους χορούς.

Οἱ πρὶ ἐνδιαφέρουσες ἀπὸ τὶς συνήθειες τοῦ νησιού εἶνε ἐκεῖνες ποὺ ἔδεραν μαζὶ τοὺς οἱ Κινέζοι. Ὅπως καὶ στὴν ἠπειρωτικὴ Κίνα, οἱ Κινέζοι τῆς Φορμόζας ἔχουν βαρύνοντα σεβασμὸ πρὸς τὸ θεσμὸ τῆς οἰκογενείας καὶ πρὸς τοὺς πολυτέκνους. Αὐτὸ βέβαια δὲν τοὺς ἐμποδίζει καθόλου νὰ ἔχουν πολλὰς γυναῖκες, ποὺ τὶς ἐξεχωρίζουν σὲ δύο κατηγορίες: στὶς ἐπίσημες, τὶς μεγάλες κυρίες καὶ στὶς δευτέρας κατηγορίας, τὶς κατὰ κάποιον τρόπο ἐπίσημες καὶ μόνιμες ἐρωμένες τους. Τὰ παιδιά τῶν τελευταίων αὐτῶν, φυσικά, δὲν ἔχουν τὰ δικαιώματα ποὺ ἔχουν τὰ παιδιά τῶν πρώτων.

Ἡ εὐγένεια εἶνε γιὰ τοὺς Κινέζους κατ'οίκους τῆς Φορμόζας ἡ σπουδαιότερη ἀπόδειξις πολιτισμοῦ καὶ ἐπιμένουν σ' αὐτὴν μέχρι τέτοιου σημείου ὥστε νὰ θεωρῶνται ἀγένεια τὸ ν' ἀρνηθῇ νὰ κάνῃ συνοτροφία σὲ κάποιον ποὺ σὲ προσκάλεσε, ἀκόμη καὶ ἀν αὐτὸ θὰ γίνῃ αἰτία νὰ χάσῃ ἔτσι μιὰ σπουδαία σου ἐργασία.

Οἱ θεοὶ τους εἶνε ἄπειροι καὶ προικισμένοι μετὰ ὅλες τὶς κακίες καὶ ἀδυναμίες τῶν ἀνθρώπων, ποὺ γι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸ λόγο τοὺς τιμοῦν καὶ τοὺς σέβονται. Ὅμως ἔχουν ἀπ' αὐτοὺς σοβαρὲς ἀπαιτήσεις καὶ ἀναφέρονται περιπτώσεις διαπομπέσεως μικρῶν ξύλων θεῶν μέσα στοὺς δρόμους τοῦ χωριοῦ, γιὰτὶ δὲν ἔλαβαν ὑπ' ὄψιν τοὺς τὶς παρακλήσεις τῶν πιστῶν τους.

Τὰ φαγία τους εἶνε ἀπὸ τὰ πιὸ πλούσια ποὺ ἀναφέρονται στὴν ἱστορία καὶ ἡ ποικιλία τους τόσο μεγάλη ὥστε, ὅταν εἰσαι καλεσμένος σ' ἐπίσημο γεῦμα νὰ μὴν εἶνε δυνατόν νὰ θυμηθῇς τί ἔφαγες! Κι' ἀκόμα νὰ μὴ μπόρῃς νὰ καταλάβῃς τί ἔφαγες, γιὰτὶ ὁ τρόπος τοῦ μαγειρεύματος τους εἶνε τελείως ἀγνωστος στοὺς Εὐρωπαίους. Ὅμως, καὶ ἐδῶ ὅπως καὶ στὴν Κίνα, ὁ πλούσιος αὐτὸς τῶν φαγιῶν δὲν κάνει τοὺς ἀνθρώπους δύσκολους καὶ δὲν εἶνε σπάνιο φαινόμενο νὰ δῇς νὰ τρῶνε σκουλήκια τῆς γῆς καθὼς καὶ μεγάλα βατράχια. Τρῶνε ἀκόμα καὶ γάτες, τὶς ὁποῖες θρέφουν μετὰ ῥυθμὸ καὶ τὶς κρατοῦν δεμένες μετὰ λουριά, ὅπως τὰ σκυλιά.

Ἡ μοιρολατρεία, ὅπως ἐξ ἄλλου σὲ δόλους τῶν Ἀνατολικῶν λαῶν, εἶνε σὲ καταπληκτικὸ βαθμὸ ἀνεπτυγμένη καὶ θεωρεῖται ἀμαρτία νὰ προσπαθῇς νὰ πᾶς κόντρα στὴ θέλησι τῶν πνευμάτων. Ἡ τιμιότης εἶνε κάτι ποὺ τὸ πιστεύει ἀκράδαντα ὁ Κινέζος τῆς Φορμόζας, μόνον ποὺ τῆς δίνει μιὰ τελείως πρωτότυπη ἐρμηνεία: κατὰ τὴν γνώμη του τὸ σπουδαιότερον καθήκον στὴ ζωὴ σου πρέπει νὰ εἶνε ἡ μέριμνα γιὰ τὸ προσωπικὸ σου συμφέρον. Καί, ἐπομένως, τίμιον εἶνε ὅτι συμφέρεῖ στὸ ἄτομον σου, φτάνει νὰ μὴν ἀντιστρατεύεται τὴ θέλησις τοῦ Βούδδα καὶ τῶν ἄλλων θεῶν.

Ἡ νῆσος αὕτῃ προστατεύεται σήμερα ἀπὸ τὸν 7ο ἀμερικανικὸ στόλο καὶ μονάδες τοῦ ἀγγλικοῦ στόλου τοῦ Εἰρηνικοῦ, ποὺ ἀπεσπάρσθησαν ἀπὸ τὶς βάσεις τοῦ Χόνγκ - Κόνγκ καὶ τῆς Σιγκαπούρης.

Ἐπίθεσις κατὰ τῆς Φορμόζας μπορεῖ νὰ ὁδηγήσῃ σὲ πόλεμον;

Τυχὸν ἐπίθεσις τοῦ Μάο Τσέ κατὰ τῆς Φορμόζας μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ παγκόσμιον πόλεμον;

Εἶνε πολὺ πιθανόν. Κι' αὐτὸ γιὰτὶ ἡ κομμουνιστικὴ Κίνα τοῦ Μάο Τσέ ἔχει συνάψει μετὰ τὴ Σοβιετικὴ Ἐνωση σύμφωνον ἀμοιβαίας βοηθείας.

Ἄν, λοιπόν, οἱ Κινέζοι κομμουνιστὰι ἐπιτεθοῦν ἐναντίον τῆς Φορμόζας κι' οἱ Ἀμερικανοὶ σύμφωνοι, μετὰ τὴ γνωστὴ δήλωσι τοῦ προέδρου Τρούμαν, περὶ προστασίας

τῆς νῆσου, ἔρθουν σὲ σύγκρουσι μαζὶ των, αὐτὸ σημαίνει ὅτι καὶ ἡ Σοβιετικὴ Ἐνωση θὰ κηρύξῃ τὸν πόλεμον ἐναντίον τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν;

Τὸ πᾶν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἐρμηνείαν ποὺ οἱ διευθύνοντες τὴν πολιτικὴν τοῦ Κρεμλίνου θὰ θελήσουν νὰ δώσουν στὴ συμφωνία τους μετὰ τὸν Μάο Τσέ. Γιατὶ, ὅπως εἶνε συντηγμένη, τοὺς παρέχει τὴν εὐχέρεια νὰ τὴν ἐρμηνεύσουν μετὰ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο τρόπον, ἀνάλογα μετὰ τὶς ἐπιδιώξεις καὶ τὰ σχέδια των.

Πραγματικά, τὸ σύμφωνον ἀμοιβαίας βοηθείας μετὰ τὸν Μάο Τσέ μιλάει μόνον γιὰ τοὺς Γερμανοὺς καὶ τοὺς Ἰάπωνας, τοὺς ἐχθρούς, δηλαδή, τοῦ περασμένου πολέμου. Δὲν ἀναφέρονται δὲ σ' αὐτὸ ἄλλοι ἐπιτιθέμενοι. Κατὰ τοῦτο, τὸ ἐν λόγω σύμφωνον διαφέρει ἀπὸ τὶς συνθήκες ἀμοιβαίας βοηθείας τῆς Σοβιετικῆς Ἐνώσεως μετὰ τὸς δορυφόρους τῆς τῆς Εὐρώπης. Οἱ τελευταῖες εἶνε «ἀνοικτὰς» σύμφωνοι, ποὺ στρέφονται ἐναντίον παντὸς τρίτου. Τὸ Κρεμλῖνον μπορεῖ, λοιπόν, νὰ ἐρμηνεύσῃ ὅπως βέλῃ αὐτὸ τὸ σύμφωνον καὶ νὰ ἐπέμβῃ ἢ νὰ μὴν ἐπέμβῃ σὲ ἐνδεχομένη σύγκρουσι τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν μετὰ τὴν Κίνα.

Κι' οἱ στρατιωτικὲς ἐμπειρογνώμονες τῆς Δύσεως θεωροῦν πιθανώτερον τὸ δεύτερον, τὸ ὅτι, δηλαδή, δὲν θ' ἀναμειχθῇ. Σύμφωνα μετὰ τὴν παρατήρησιν καὶ τὰ συμπεράσματά τους, ὁ σκοπὸς τῆς Σοβιετικῆς Ἐνώσεως εἶνε νὰ περιπλέξῃ τὴν Ἡνωμένης Πολιτείας σ' ἕναν μακρὰς διαρκείας κι' ἐξαντλητικὸν πόλεμον μετὰ τὴν κομμουνιστικὴν Κίνα καὶ πιθανόν μ' ἄλλες χώρες τῆς Ἀσίας, ὅπου ὑπάρχουν ἢ εἶνε δυνατόν νὰ δημιουργηθοῦν κομμουνιστικὰ ἐπανάστατικὰ κινήματα. Τὰ πλεονεκτήματα γιὰ τὴν Ρωσσίαν εἶνε προφανή. Ἐκτός τοῦ ὅτι κερδίζει χρόνο, ποὺ θὰ τῆς ἐπιτρέψῃ νὰ συμπληρώσῃ τὶς «ἀτομικὰς» ἰδίως προπαρασκευαστικὰς, φθεῖρει ταυτοχρόνως τὰς δυνάμεις τῶν ἀντιπάλων τῆς, ἐνῶ ἡ ἴδια διατηρεῖ ἀνέπαφες τὶς δυνάμεις τῆς, γιὰ νὰ τὶς χρησιμοποιήσῃ στὴν κατάλληλην στιγμήν.

Τὸ σχέδιον αὐτὸ ἔχει πολλὰ δελεαστικὰ σημεία.

Πρέπει νὰ ἐπαναλάβωμε ἐδῶ ὅτι εἴπαμε καὶ στὸ πρῶτον ἄρθρον. Τὸ θέμα ποὺ παρουσιάζει ὁ κόσμος, στὸ κεφάλαιον τῶν πολεμικῶν παρασκευῶν, πρὶν ἀπὸ τὰ γεγονότα τῆς Κορέας, ἦταν τὸ ἀκόλουθον:

Δυτικὸς συνασπισμός: Δυνάμεις εἰρήνης. Καμμία κινητοποίησης τοῦ πολεμικοῦ μηχανισμοῦ. (Ἡ κινητοποίησις αὕτῃ ἀρχισε νὰ γίνεταί σήμερα καὶ μετὰ τὸν πρῶτον θὰ πρέπει ἀσφαλῶς νὰ κατέληξε τοὺς Ρώσους καὶ νὰ τοὺς ἔκαμε πιθανόν ν' ἀναθεωρήσουν ὠρισμένως ἀποφάσεις των). Κυβερνήσεις καὶ λαοὶ προσπαθοῦσαν ν' ἀπομακρύνουν τὴν ἰδέαν τοῦ πολέμου κι' εἶχαν ἐπιδοθῇ σ' ἔργα εἰρήνης κι' ἀνασυγκροτήσεως. Ἀνατολικὸς συνασπισμός: Ἐπὶ ποδῶς πολέμου ἀπ' ἄκρον εἰς ἄκρον, σὴν ἡ σύρραξις νὰ ἐπρόκειτο ν' ἀρχίσῃ αἰῶν.

Ἄλλ' ὡς περιορισθούμε στὸ θέατρο τῆς Ἀνατολῆς, ποὺ μᾶς ἐνδιαφέρει κυρίως στὸ σημερινὸ ἄρθρον μας. Καὶ μόνον ἡ ἀπλή ἀντιπαράθεσις τῶν ἐκατέρωθεν δυνάμεων (πρὸς τὴν ἐνάρξεως τῶν γεγονότων τῆς Κορέας) δείχνει καθαρά ὅτι ὁ ἀνατολικὸς συνασπισμός βρίσκεται σὲ πλήρη πολεμικὸν συσχετισμόν.

Ἡνωμένες Πολιτεῖες: (Στρατιωτικὲς δυνάμεις στὴν Ἀσία, πρὸ τῆς ἀποστολῆς ἐνισχύσεων):

Στρατός: 123.500 ἄνδρες. Στόλος: Τόνοι 80.000. Ἀεροπλάνα: 600 (βάσεις στὴν Ἰαπωνίαν, τὴν Ὀκινάβαν καὶ τὶς Φιλιππίνες).

Ἀγγλία, Γαλλία, ἐθνικιστικὴ Κίνα: Σύνολον δυνάμεων (Ἰνδοκίνα, Φορμόζα, Μαλαισία): 720.000 ἄνδρες. Τὸ κυριώτερον μέρος αὐτῆς τῆς δυνάμεως ἀποτελεῖται ἀπὸ τοὺς 500.000 περίπου ἄνδρας τοῦ Τσάγκ Κι Σέκ ποὺ βασιλεύουν σήμερα στὴ Φορμόζαν.

Στόλος (Χόνγκ - Κόνγκ, Σιγκαπούρη ὅμιος τοῦ Καμπάν): 80.000 τόνοι.

Ἀεροπλάνα (Χόνγκ - Κόνγκ, Ἰνδοκίνα, Σιγκαπούρη): 460.

Ἀς περάσωμε τώρα στὸ στρατόπεδον τοῦ ἀνατολικοῦ συνασπισμοῦ:

Σοβιετικὴ Ἐνωση: Στρατὸς ἀρίστα ἐξοπλισμένος καὶ κατὰ τὸ πλεῖστον μηχανοκίνητος: 620.000 ἄνδρες. Ὁργανωμένες βάσεις: Σεβαστκάγια,

Καβάν, Χαμπάρσκι, Βλαδιβοστόκ, Ναζίν. Στόλος: 170.000 τόνοι. Ἀεροπλάνα: προοριζόμενα γιὰ τὸν πόλεμον τῆς Ἀσίας: 4.500.

Ἄλλες κομμουνιστικὲς χώρες: Συνδυασμένες δυνάμεις Κίνας καὶ Μαντζουρίας:

Στρατός: 2.350.000 ἄνδρες. Στόλος: 2.000 περίπου πλοία εἰδικῶς ἐξοπλισμένα κατὰ τὸν τύπον τῶν πειρατικῶν καὶ προοριζόμενα γιὰ τὴν ἐνέργειαν ἐπιδρομῶν ἐναντίον διαφόρων νησιωτικῶν συγκροτημάτων τοῦ Εἰρηνικοῦ. Ἀεροπλάνα: 325.

Στὶς ἀνωτέρω δυνάμεις πρέπει νὰ προστεθῇ καὶ ὁ στρατὸς τῆς βορείου Κορέας, ποὺ ξεπερνᾷ τὶς 100 χιλιάδες ἄνδρων καὶ διαθέτει πολλὰς ἑκατοντάδες ἀσμάτων μάχης.

Υπολογίζεται, ἐξ ἄλλου, ὅτι ὁ Μάο Τσέ μπορεῖ νὰ συγκεντρώσῃ καὶ νὰ ἐξοπλίσῃ, ἐκτός τῶν δυνάμεων ποὺ ἔχει σήμερα καὶ ἄλλα 2 - 2½ ἑκατομύρια ἄνδρων, σὲ τρόπον ὥστε οἱ δυνάμεις τοῦ Ἀνατολικοῦ συνασπισμοῦ στὴν Ἀσίαν ὑπολογίζονται συνολικὰ σὲ 5 - 5½ ἑκατομύρια ἄνδρων.

Ἄλλες πληροφορίες ἀναφέρουν ὅτι ἡ Ρωσσία ἔχει συγκεντρώσει στὴ Σιβηρίαν 700.000 βορειοκορεάτων, ἀρίστως ἐξοπλισμένων καὶ ἐκγυμνασμένων. Ἡ δύναμις αὕτῃ προορίζεται γιὰ γενικώτερης φύσεως ἐπιχειρήσεις.

Εἶνε λογικὸν ν' ἀναρωτηθῇ κανεὶς τί χρειάζονται ὅλες αὗτὲς οἱ τεράστιες δυνάμεις, ἀφοῦ καμμία ἀπειλὴ δὲν ὑπῆρχε στὸν ὀρίζοντα;

Ὁ ἀνατολικὸς συνασπισμὸς βασιζέται ἐπίσης στὰ ἐπαναστατικὰ κομμουνιστικὰ κινήματα, ποὺ ἔχουν δημιουργηθῇ σὲ διάφορες χώρες τῆς Ἀσίας.

Ἀς ρίξωμε μιὰ γενικὴ ματιὰ σ' αὐτὰς τὶς χώρες, ἐπιφυλασσόμενοι νὰ μιλήσωμε εἰδικὰ καὶ ἐμπειροσταμένως γιὰ τὴν καθεμιά ἀπ' αὐτὰς σὲ προσεχὲς ἄρθρα.

Μαλαισία

Εἴκοσι ἕνα τάγματα πεζικοῦ ὑπὸ τὸν ὑποστράτηγον σὲρ Χάρολντ Μπρίγκς ἀγωνίζονται ἀπὸ μακροῦ χρόνον ἐναντίον 15.000 περίπου ἀνταρτῶν - ληπτῶν, ποὺ ὑποστηρίζονται καὶ ἀπὸ 20.000 περίπου ὁπαδοὺς, ποὺ ἐμφανίζονται ὡς «φιλήσυχον» γεωργοὶ καὶ ἔμποροι.

Σιάμ

Ἀπὸ τὸ 1947, ἡ κυβέρνησις βρίσκεται στὰ χέρια ἐθνικιστῶν. Ἀλλὰ τὰ κομμουνιστικὰ στοιχεῖα ἀφθονοῦν στὴ χώρα. Ληστρικὲς ἀνταρτικὲς οἰκιστικὲς ομάδες περιέρχονται τὴν ὑπαίθριον καὶ διαπράττουν παντὸς εἶδους βιαιοπραγίας.

Ἰνδοκίνα

Ὁ ἐμφύλιος πόλεμος συνεχίζεται ἀπὸ μακροῦ χρόνον. 135.000 Γάλλοι λεγεωνῆριοι, ὑποστηρίζοντες καὶ ἀπὸ 40.000 καλῶς ἐξοπλισμένους Ἰθαγενεῖς, κρατοῦν τὶς μεγάλες πόλεις. Ἀλλ' ὅλη σχεδὸν ἡ ὑπαίθριος ἐλέγχεται ἀπὸ τοὺς κομμουνιστὰς. Οἱ τελευταῖες πληροφορίες ἀναφέρουν ὅτι 70 κινεζικὲς μεραρχίες, δυνάμεις 20.000 ἄνδρων ἡ καθεμιά, βρίσκονται κοντὰ στὰ σύνορα τοῦ Τονκίνου, ἔτοιμες νὰ εἰσβάλουν στὸ Βιετνάμ.

Βιετνάμ

Κατάστασις ἀνώμαλη ἀπὸ μακροῦ χρόνου. Ἡ Ἀγγλία εἶνε ὑποχρεωμένη νὰ διατηρῇ ἐκεῖ σημαντικὰς δυνάμεις γιὰ νὰ ἐνισχύσῃ τὸν ἐγχώριον στρατὸ. Ἡ ἔξοδος τῆς κεντρικῆς κυβερνήσεως περιορίζεται κυρίως στὶς μεγάλες πόλεις.

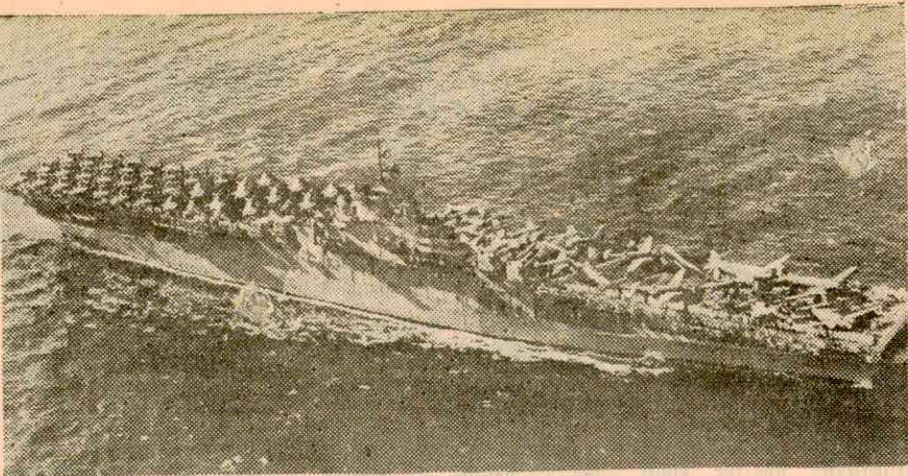
Χόνγκ - Κόνγκ

Ἡ Ἀγγλία εἶνε ὑποχρεωμένη νὰ διατηρῇ ἐκεῖ δύναμι 50.000 ἐπιλεκτῶν στρατιωτῶν καὶ σημαντικὰς μονάδες τοῦ στόλου μαζὶ μετὰ μεγάλο ἀριθμὸν ἀεροπλάνων, γιὰ νὰ προστατεύσῃ αὕτῃ τὴν βάση, ποὺ πεποιθὴν γέται ἀπὸ παντοῦ ἀπὸ τοὺς Κινέζους κομμουνιστὰς.

Φιλιππίνες

Κομμουνιστικὸν κίνημα ποὺ κερδίζει διαρκῶς ἐδοφὸν λόγῳ τῶν ἀτασθαλιῶν τῆς κυβερνήσεως καὶ τοῦ χαμηλοῦ βιοτικοῦ ἐπίπεδου τοῦ λαοῦ. Κατάστασις ἐκρήμν.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Θιβετ, τὸ κλειδί τῆς Ἀσίας.

Τὸ ἀεροπλανοφόρο «Βάλλεϋ Φόρτζ» ποὺ ἀνήκει στὸν «Ἐδδομο ἀμερικανικὸ στόλον» περιπολεῖ σήμερα τὰ ὕδατα τῆς Φορμόζας.

Οἱ Ἕλληνες τοῦ Πακιστάν

Ἀπόνενοι τῶν στρατιῶν τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου

Ὁ ὑπουργὸς τῆς Παιδείας τοῦ Πακιστάν, περσικὸς ἀπὸ τὴν Ἀθήναν πρὶν λίγες ἐβδομάδες, ἀπεκάλυψε στὸν κ. Α. Θανασιάδη - Νόβα ὅτι σὲ μιὰ μακρινὴν περιοχὴ τῆς πατρίδος του ποὺ συνορεύει μετὰ τὸ Ἀφγανιστάν, ζῇ μιὰ φυλὴ «ἐξανθῶν καὶ ὑψηλῶν» ἀνθρώπων, ποὺ ἔχουν πολλὰ ἐξωτερικὰ γνωρίσματα τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων καὶ μεταχειρίζονται πολλὰς ἀρχαῖες ἑλληνικὰς λέξεις, παρεφθαρμένες.

Ὁ καθημερινὸς τύπος ἀνέγραψε τὴν εἰδησιν καὶ σὲ ὠρισμένες στήλες διατυπώθηκαν ἀμφιβολίες γιὰ τὸ ἀνιστηθῆναι σὲ ἀκριβὴ δεδομένα ἢ γνῶμη ὅτι οἱ κάτοικοι τοῦ ἀσιατικοῦ αὐτοῦ κράτους κατὰγονται κατ' εὐθείαν ἀπὸ τοὺς ἀπογόνους τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Τὸ θέμα, ἀπὸ τὴν γενικὴν του μορφῇ, ἔχει ἤδη ἐρευνηθῇ ἐπιστημονικὰ. Φυλὲς ποὺ κατὰγονται κατ' εὐθείαν ἀπὸ τὶς στρατίες τοῦ Μεγάλου Μακεδόνα κατακτητοῦ βρίσκονται καὶ στὴν Περσίαν καὶ στὶς Ἰνδίες — ἀπὸ τὶς ὁποῖες ἀποσπάρθηκε τὸ Πακιστάν — καὶ πρὸ παντὸς στὴν Παλαιστίνην, στὸ Λίβανον καὶ στὴν αἰγυπτιακὴν ἔρημον.

Ὁ Γερμανὸς ἀρχαιολόγος καὶ ἀνθρωπολόγος Χάιντριχ Μύλλερ ἐρευνῆσε μετὰ τοῦ 1885 καὶ 1896 τὶς ἀσιατικὰς περιοχὰς ἀπὸ τὸ Πορτ Σαΐτ ὡς τὶς ἀπατες γωνίες τῶν Ἰνδιῶν καὶ ἀφού μελέτησε τὰ ἐξωτερικὰ ἀνθρωπολογικὰ γνωρίσματα καὶ τὰ γλωσσικὰ ἰδιώματα ὁλῶν τῶν φυλῶν ποὺ συνάντησε στὴ διαδρομὴν του, κατέληξε ἀπὸ συμπεράσματα ὅτι πολλὰς ἀπὸ τὶς φυλὰς αὐτὰς κατὰγονται ἀπὸ τοὺς στρατοὺς τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου καὶ τῶν Πτολεμαίων ποὺ κατῴρθησαν στὸ πέρασμα τῶν αἰώνων νὰ διατηρήσουν ἀμετάβλητα σχεδὸν τὰ ἐξωτερικὰ ἑλληνικὰ γνωρίσματα — κατατομή, χαρακτηριστικὰ προσώπου, ἐκφράσις, χρῶμα, μαλλίον — ἀλλὰ καὶ τὰ ψυχικὰ διακριτικὰ. Αὐτὸ ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὸ μέγεθος πλῆθος λέξεων, μ' ἑλληνικὰς ρίζας.

Ὅλοι οἱ δικοί μας καὶ ξένοι ἱστορικοὶ καὶ ἀρχαιολόγοι ποὺ ἀσχολήθηκαν μετὰ τὸ θέμα αὐτό, παρουσιάζουν ὡς ἐκπληκτικὸν παραδεῖγμα τὸν ὀγκώδη ἐλληνισμὸν τοῦ Πόντου, ποὺ μέσα στὴ διαδρομὴν δεκάδων αἰώνων καὶ παρ' ὅλες τὶς κατακτητικὰς καὶ τὶς περιπέτειες διητήρησε ἀκέραια τὴν ἐθνικὴν καὶ φυλετικὴν συνοχὴν του.

Οἱ νομαδικὲς φυλὲς τοῦ Λιβάνου, τῆς Συρίας καὶ τῆς Παλαιστίνης πιστεύουν ἀκράδαντα ὅτι κατὰγονται κατ' εὐθείαν ἀπὸ τοὺς ἀποταγιστὰς τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Ὁ Καραλίδης, ποὺ ἀσχολήθηκε εἰδικὰ μετὰ τὸ θέμα, βεβαιώνει ὅτι καὶ ἡ ἀρχαιολογικὴ ἐρευνα σχετικὰ μετὰ τὰ ἀνθρωπολογικὰ καὶ φυσιολογικὰ γνωρίσματα, μαρτυρεῖ ὅτι οἱ νομαδικὲς αὐτὲς φυλὲς εἶνε ἑλληνικῆς καταγωγῆς. Στὸ χρονικὸν διάστημα μετὰ τοῦ 1900 καὶ 1912 ἔγιναν ἐπίμονες ἐκκλήσεις ἀπὸ Βεδουίνους τῆς Παλαιστίνης καὶ τῆς Συρίας πρὸς τὸν βασιλέα Γεώργιον τὸν Α', νὰ τοὺς ἀναγνωρίσῃ ἑπίσημα ἢ ἑλληνικὴν καταγωγὴν καὶ νὰ τοὺς δοθῇ ἡ ἑλληνικὴ ὑπηκοότης! Οἱ τότε κυβερνήσεις δὲν ἔδωσαν συνέχεια στὶς ἐκκλήσεις αὐτὰς, κακῶς ἴσως. Γεγονὸς εἶνε ὅτι οἱ μελαφροὶ καὶ ἐπιβλητικὸι νομάδες τῶν ἐρήμων τῆς Μέσης Ἀνατολῆς, καθὼς καὶ οἱ Χριστιανοὶ Ἀραβες τῆς Παλαιστίνης ἐξακολουθοῦν νὰ διακηρύττουν μετὰ ὑπερφάνειας τὴν καταγωγὴν τους ἀπὸ τὴν στρατίαν τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου.

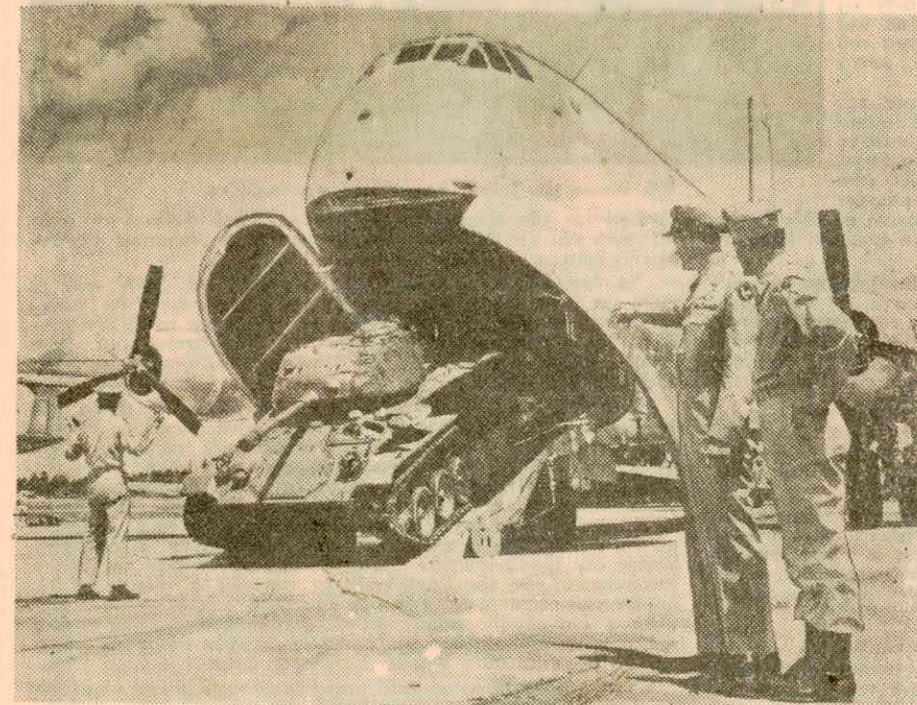
Ἄν προσέξῃ κανεὶς τὶς βηθλεεμίτισσες ὅταν πηγαίνουν στὴ βρύσι μετὰ τὴν ὕδριαν στὸν ὄμο θὰ νομίσῃ πὺς ζωντὰ ὡς ὕστερα ἀπὸ 25 αἰῶνες οἱ Ἕλληνας τῆς ἀρχαιότητος, ὅπως μᾶς τὶς παρέδωκε ἡ παράδοσις μετὰ τὶς καλλιτεχνικὰς παραστάσεις τῶν ἀγγείων. Ὁ Σουηδὸς ἱστορικὸς Καρ. Χάνσεν ἀφηγεῖται πὺς ὅταν πρωτοανατίκρυσε μιὰ οὐάδα ἀπὸ νεαρὰς Βηθλεεμίτισσες μετὰ τὴν χρωματιστοῦς χιτῶνας τους νὰ πηγαίνουν στὸ ἐδδομαδιακὸν «παζάρι», νόμισε πὺς ἔβλεπε ἀρχαῖες Ἑλληνίδες.

Στὶς σκηνὲς τῶν Βεδουίνων τῆς Συρίας καὶ παλαιστινιακῆς ἐρήμου βλέπει κανεὶς καρφωμένες στὸν τοῖχον χρωματιστὰς λιθογραφίας ποὺ παρουσιάζουν πρόσωπα, τοπεῖα καὶ γεγονότα τῆς ἑλλάδος καὶ ποὺ τὶς ἀγόρασαν στὴν Ἱερουσαλὴμ ἡ στοὶ Κάιρο.

Στὴν Ἱερουσαλὴμ, στὴ Γιάφφα, στὴ Βηθλεὴμ καὶ τὶς ἄλλες πόλεις τῆς Παλαιστίνης, οἱ χριστιανοὶ Ἀραβες παρακολουθοῦν μετὰ τὰ ραδιόφωνα τοὺς τὸ ραδιοφωνικὸν σταθμὸν τῶν Ἀθηνῶν, ἢ ἀν αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον γιὰ λόγους τεχνικοῦς, τὶς ἑλληνικὰς ἐκπομπὰς τῶν ξένων σταθμῶν. Τραγουδοῦν ἑλληνικὰ τραγούδια.

«Περιοδεύοντας στὴν κοιλάδα τοῦ Ἰορδάνου» γράφει ὁ Μύλλερ (1895) — νυχτώθηκε μαζὶ μετὰ τὸν σύνδοξόν μου σὲ μιὰ ἐρημικὴν περιοχὴν ὅπου δὲν ὑπῆρχε παρά μιὰ ἀθλία ἀχυρολασποκαλύβα, κατοικία ὅπως διαπίστωσα σὲ λίγο ἀνὸς Βεδουίνου βοσκῶν. Παννύφηλος καὶ ἐπιβλητικώτατος ὁ μελαφρὸς αὐτὸς βοσκὸς, προθυμοποιήθηκε νὰ μᾶς φιλοξενήσῃ καὶ νὰ θεσπὶς τὴν διαθεσί μᾶς τὸ φτωχικὸν φαγητόν του. Πρὶν ὅμως ἀπὸ καθεμὴν ἀλλῇ σελήτῃ, μοῦ εἶπε: «Πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι ἐγὼ εἶμαι ἀπόγονος τῶν Ἑλλήνων τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου». Κι' ἀμέσως ἐδῶκε ἀπὸ ἕνα σεντούκι δύο φύλλα χαρτιοῦ — ἀποκόμματα Βιβλίου — ὅπου ἦσαν ἀποτυπωμένες οἱ εἰκόνες τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ τοῦ Φιλίππου. Τὰ φύλλα σαν οἰκογενειακὰ κεμήλια. Μᾶς τὰ εἶδετε μετὰ ἀφάνταστη ὑπερφάνεια, σὴν νὰ μᾶς εἶδετε τὶς εἰκόνες... τοῦ παπποῦ του καὶ τοῦ προπάππου του!»,

Κ. Π.

Σκίζα της Εποχής

Ευθύμα ενσταντανέ

Στο δικαστήριο:

—... Μένει, κύριε πρόεδρε, με το 'Ενοικιστάσιο! Νομοταγής πολίτης είμαι και ό,τι μου πούνε πράττω και βλαστημάω από μέσα μου!

—Μάλιστα!...

—Τό ίδιο θα κάνετε και σεις, υποθέτω;

—Σας παρακαλώ να μην υποθέτετε τίποτε και να με πείτε την υπόθεση που μάς ενδιαφέρει!

—Υπόθεση είναι κι αυτή κ. πρόεδρε, πετάγεται

ό σπιθηροδόλος συνήγορος. —Παρακαλώω! (Κουδούνει).

Συνεχίζει ο κατηγορούμενος την «δραματική αφήγηση»:

—... «Έλεγα ότι ό ενοικιστής μου μένει στο σπίτι με το 'Ενοικιστάσιο. Μου δίνει, όπως γνωρίζετε, τρείς κι' έξηντα.

—Δηλαδή;

—Πενήντα έννεα, πεντακόσες! Διαμέρισμα που θα τό πιάνατε σεις κ. πρόεδρε, με πέντε λίρια τό μήνα! Δηλαδή, εκκομμάτια.

—Γιατί θέλετε να μεταβάλουμε σέ καφενέ; τό δικαστήριο, φωνάζε, κνευρισμένος ό πρόεδρος: «Εγώ, κύριε, δεν έχω «λίρια» και «κομμάτια»! «Είμαι πτωχός!»

—Τό γνωρίζω!... Και νομοταγής όν και ξέρω να έξεφραστώ καλώς κ. πρόεδρε, σας λέω πώς και τίς πενήντα έννεα πεντακόσες θα τίς έλάμβανα νόεμα και άνευ ούδένος έπεισόδιου! «Αλλά...»

—«Αλλά, τί;

—«Αλλά μου τίς έμέτραγε κουρελόχαρτα, μαθμένα και κακό τους χαλί, δηλαδή «ψιλά» που λέμε ή που λέγαμε διότι διαλύονται και γίνονται... να μην πώ τί γίνονται κύριε πρόεδρέ μου! Παραπονιάρχη είμαι, κύριε προεδρέ μου, φαγας δεν είμαι!... «Ας μου τό δώση καλοχαραγιά «εικοσάρια» και να του κάνω και σκόντο! «Λόγον» τιμής!

Γέλια παταγώδη στο άκροατήριο!

—Δώστα, χριστιανέ μου, κολλαριστά! Λέει ό πρόεδρος. Καλλίτερο σπιτονοικοκύρη δεν βρίσκεις!

ναίκα» εμφανίζεται σέ κάποιο διαμέρισμα που απέχει πολύ από την προηγούμενη γειτονιά:

—«Εγώ, μαντάμ, είμαι μιά τίμια γυναίκα που θέλω να δουλέψω να ζήσω τον άντρα μου και τό παιδάκι μου. Καθ' ότι άτυχώς ό μακαρίτης ό σύζυγός μου!

—Πέθανε; Τί ενά τόν ζήσης» λοιπόν;

—Χριστός και Παναγία! «Ο μακαρίτης είπα: «Ασάχ! «Ο άχαίρετος, ήθελα να πώ!... Μόνο τό βράδυ θέλω να φεύγω, μαντάμ! Και

μην ένασχολήσθε διόλου. Καί τό φώνιο εγώ θα τό πράξω! Είμαι πασαρού και τετραπέρατη!... Στο τελευταίο... Έλεγε την αλήθεια!»

—Φέρε μισή! —Μην πίνης άλλο, Γιάννη μου!

Στό γραφικό ταβερνάκι της Κηφισιάς, ή σκηνή. Ούτε τό «Δήμος» ξέροντε πού είναι, ούτε στίς «Κερασιές» πατήσανε τό πόδι τους. Στη Μαλακόντα, πάνε. «Αλλά τό φτωχικό ζευγάρι έχει άπόψε ζωηρότατη... «άσυμφωνία χαρακτήρων»:

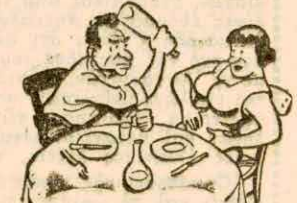
—Φέρε μισή! —Μην πίνης άλλο, Γιάννη μου!

Δέκα φορές έπαναλαμβάνεται δραματικός και όργιλος ό διάλογος. Και την τελευταία:

—Φέρε μισή! —Μην πίνης άλλο, Γιάννη μου!

Και να ή άδεια κασάφα στο κεφάλι της στοργικής συμβίας. Αιμόφυρτη, ούδρεται:

—Γιάννη μου, δεν σου

λέγα να μην πίνης άλλο:

—Είχεσ δίκη! —Απαντάει βαρύς ό Γιάννης της. Καί συμπληρώνει απλα:

—Φέρε μισή!... «Οχι φέρε μία!

«Η λίμνη του Μαραθώνος κατάντησε μιά άπ' τίς άγώνες της ημέρας. Με την έφετεινη άνομβρία δεν έπηρε παρ' έλαχιστη ποσότητα νερού και πολλές κόσμος άνησχε. Πάντως οι έφημερίδες παρακολουθούν καθημερινά την κατάσταση... που άσθενους και δημοσιεύεται κάθε μέρα και ειδικό δελτίο. Τό σχετικό ρεπορτάζ παίρνεται άπ' τά γραφεία των έφημερίδων τηλεφωνικά.

Προχθές μιά δεσποινίς άπ' την ύπηρεσία της συντάξεως κάποιος άπογευματινής έφημερίδος πήρε την ύπηρεσία της λίμνης του Μαραθώνος γιά να πληροφορηθ, όπως συνήθως, την ποσότητα του νερού. «Αλλά, προφανώς, έκανε λάθος στον αριθμό.

—Εμπρός! είπε στο τηλέφωνο. «Εδώ έφημερίς Τόδε. Μπορείτε να μάς πτήε γιά τό νερό της λίμνης;

«Ο άνθρωπος που ήταν στην άλλη άκρη του σύρματος άπόρησε: —Τί θέλετε, είπατε; —Νά μάς πτήε γιά τό νερό. «Η λίμνη του Μαραθώνος δεν είν' εκεί;

—«Α, ναί! Ναί!... Κι' έσπευσε να προσθέση:

—Καλά πσεί τό νερό. Περιμέναμε, όμως, σήμερα μερικούς ναρθούνε να φτύσουν αλλά δεν φάνηκαν ακόμα.

—«Αν φανούν θα σας είδοποιήσουμε.

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

Χιούμορ

Φουτουριστικά

Σε μιά έκθεσι φουτουριστικής γλυπτικής.

«Ένας έπισκέπτης στέκεται με άμυχανία μπροστά σ' έναν άμορφο όγκο από μάρμαρο.

—Μου λέτε, σάς παρακαλώ, τί παριστάνει; ρωτάει τον καλλιτέχνη, που στέκεται πλάι.

—Μιά μητέρα με τό παιδάκι της, απαντάει αυτός με προθυμία.

«Ο έπισκέπτης ξύνει τό κεφάλι του.

—Δέν βλέπω κανένα παιδάκι, λέει. Πού είναι;

—Τώβαλε στα πόδια κι' έφυγε, άπαντάει ό γλύπτης.

—«Α!... Κι' ή μητέρα του; «Ο καλλιτέχνης αρχίζει να έκνευρίζεται.

—Βλέπω ότι δεν έχετε ιδέα από τέχνη, απαντάει. Δεν καταλαβαίνετε, λοιπόν, πώς ή μητέρα του τρέχει γιά να τό πιάση;

—«Ο άντρας μου, γιατρέ, μιλάει τη νύχτα στον ύπνο του. Τί πρέπει να κάμω γιά να του περάση;

—Νά τον αφήνετε να μιλάη λίγο την ημέρα...

—Γιατί δεν έδωσες στη γυναίκα σου να καταλάβη ποιός διευθύνει στο σπίτι;

—Δέν πρόφθασα. Μου τό έδωσε αυτή να τό καταλάβω.

—«Ο γάμος, φίλε μου, σ' έκανε άνηρωπο! Από την ημέρα που παντρεύτηκες δεν σου λείπει ούτε ένα κουμπί από τά ρούχα σου!

—«Ω, ή Μαριγούλα μου είναι πολύ άξια γυναίκα. «Η πρώτη της δουλειά μόλις παντρευτήκαμε ήταν να με μάθη να ράβω τά κουμπιά μου!...

«Ε κείνος: Δεσποινίς, πρόκειται να μπουσε σέ μιά σήραγγα κι' όλος ό συρμός θα βυθισθ όν σκοτάδι... Δεν πιστεύω να φοβάσαστε...

«Ε κείνη: Καθόλου... «Αλλά βγάλτε, σάς παρακαλώ, τό τσιγάρο από τό στόμα μας...

«Η σύζυγος: «Εκείνο που με λυπεί περισσότερο είναι τό ότι κατάφερες να κλέψης την καρδιά μου...

«Ο σύζυγος: «Έχεις δίκη! «Ηταν ένα μεγάλο έγκλημα... «Αλλά γι' αυτό καταδικάστικα... σέ ισόβια δεσμά...

—Μ' αυτό τό κρύο, καυμένο, πίνεις μύτρα!

—Τό κάνω από ευγνωμοσύνη...

—Δέν σε καταλαβαίνω.

—Νά σου εξηγήσω. Τό καλοκαίρι ή μύτρα με δροσίζει, τό χειμώνα λοιπόν έχω καθήκον να τη ζεστάνω!

Στό δικαστήριο δικάζουν έναν κακούργο, που έχει πολλά έγκλήματα στη συνείδησή του.

«Ο πελάτης μου, λέει ό δικηγόρος του δεν είναι ίσοροπημένος, κύριοι ένορκoi. Είναι τρελλός και συνεπώς έντελώς άνεύθυνος γιά τίς πράξεις του.

Τό δικαστήριο άθωνάει τον κατηγορούμενο.

—Πολύ ώραία αυτή ή ιστορία της τρέλλας, λέει άργότερα ό κακοποιός στο δικηγόρο του. Τί σας χρωστώ τώρα;

—Δέκα έκατομμύρια, άπαντά ό δικηγόρος.

—Δέκα έκατομμύρια; Δεν είμαστε καλά! Μήπως με παίρνετε στα σοβαρά γιά τρελλό;

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Οι πρώτες δημοτικές εκλογές των Αθηνών

«Α γυρίσουμε σήμερα τό φίλμ του πρώτου «κύκλου» της 'Αθηναϊκής ζωής με τό πρώτο εκλογικό καυγάδακι των Γκαγκαράϊων 'Αθηναίων, που έγινε πριν να φτάσουν ακόμα οι έλληνικές άρχές από τό Ναύπλιο στην 'Αθήνα, (Γενάρης 1833), μέσα στην παλιά 'Εκκλησία του 'Αη - Γιώργη του Καρύτση και μάλιστα... γνησίως νεοελληνικά.

«Επιβάλλεται προηγουμένως ν' άνοιξω, μιά μικρή παρένθεσι γιά τη σύντομη άλλ' ενδιαφέρουσα ιστοριούλα του 'Αη - Γιώργη του Καρύτση που εξακολουθεί και σήμερα να είναι μιά άπ' τίς κεντρικότερες 'Αθηναϊκές έκκλησιές, μέσα στην καρδιά της νεοελληνικής πρωτεύουσας.

Τό παρωνύμιο της εκκλησίας αυτής δεν είναι: Καρύτσης, αλλά: Καρίκης. Αυτό ήταν και τό έπωνυμιο της παλαιότητας οικογενείας των 'Αθηνών, που ήκμασε και έδρασε κατά τούς Βυζαντινούς αιώνας, τούς πρώτους μάλιστα.

«Ο πρώτος της οικογενείας αυτής, από τον όποιον πήρε και τό παρωνύμιο της ή 'Εκκλησία ήταν ό Γεώργιος Καρίκης. Κι' φυσικά δεν πρόκειται γιά τό σημερινό κτίριο της εκκλησίας που είναι μεταγενέστερο, αλλά γιά τό αρχικό που ήταν τόσο παλαιό, ώστε οι χρονικογράφοι να μη διαστάζουν να τό χαρακτηρίζουν και ως μνημείο των χρόνων της Βυζαντινής αυτοκρατορίας Εύδοκίας.

Γι' αυτό και οι παλαιοι 'Αθηναίοι της Τουρκοκρατίας, Έλεγαν:

—Στό μαχαλά της Εύδοκίας!

«Αλλά τό Γεωργίου Καρίκη προϋπήρξεν ό 'Αγγελος Καρίκης τό όποιο μάλιστα ή προσωνυμικός, άργότερα, έπεβλήθηκε τόσο ώστε να όνοματίση τη συνοικία του, που έλέγετο άπ την εποχή του κι' έπειτα: τό 'Αγγέλου Καρίκη ό μαχαλάς!

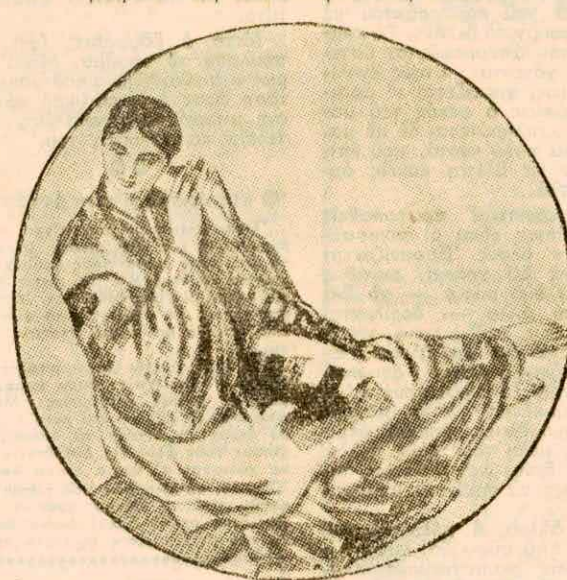
«Επισημότατος όμως ή ιστορικώς και νεώτερος γόνος της ίδιας οικογενείας έζησε στάς 'Αθήνας κατά τον 16ον αιώνα, ό Θεοφάνης Καρίκης σπουδαίος και μορφωμένος άντρας και μουσικός άριστος.

Αυτός είχε τόσο ώραία φωνή και τόσο δυνατή, ώστε ύπήρχε κι' ένας περιέργως θρόλος που τον διηγούντο οι Γκαγκαράϊoi: «Όταν έψελνε στα έξωκλήσια της Πεντέλης, κατέβαιναν τ' άγρίδια άπ' τά βουνά γιά να τον άκούσουν, μαγεμένα άπ' τη φωνή του.

«Ο 'Αη - Γιώργης, λοι-

πόν ό Καρύτσης — έτσι καθιερώθηκε πειά άπ' τον 'Αθηναϊκό λαό ή όνομασία του — είχε την ιστορική τύχη, να στεγάση τίς πρώτες έλεύθερες εκλογές των 'Αθηναίων άκριδώς τίς ημέρες που έφταναν ό 'Όθων στην 'Ελλάδα.

«Επρόκειτο, τότε γιά δημοτικές εκλογές — καλή ώρα σάν και σήμερα — άλλ' έπειδή δεν ύπήρχαν ακόμα Δήμοι, οι 'Αθηναίοι άποφάσισαν, έλεύθε-

«Αθηναία κόρη μετά την 'Επανάσταση.

ροι γιά πρώτη φορά να εκλέξουν προσωρινή Δημογεροντία που θ' ανέλαμβανε και τη διοίκηση της πόλεως, όπου να εγκατασταθούν οι πρώτες άρχές του νεοελληνικού Κράτους.

Τό πρωί, λοιπόν, της Κυριακής 15 'Ιανουαρίου 1833 μετά τη λειτουργία,

σας και ό Σταθός Βλάχος, γκαγκαράϊoi και οι τρείς.

«Άλλοι έφτά 'Αθηναίοι — ως έπί τό πολύ Πλακιδώτες — έψηφίστηκαν γιά να πάνε στο Ναύπλιο. Κι' έφυγαν την άλλη μέρα τό πρωί. Τους συνόδευαν ως τον Πειραιά ένν χοδαίς και όργανοι» οι πειό ένθουσιώδεις και γλεντζέδες 'Αθηναίοι φίλοι τους. Κι' έτσι έκλεισε χαρούμενα ή ενδιαφέρουσα ιστοριούλα των πρώτων δημοτικών εκλογών των Γκαγκαράϊων των 'Αθηνών, τό Γενάρη του 1833.

«Αργότερα έγιναν κι' οι πρώτες θορυβώδεις και πολυτάραχες βουλευτικές εκλογές, κατά τίς όποιες χύθηκε άρκετό αίμα.

«Ήσαν πολύ μαχητικοί τον καιρό εκείνο οι 'Αθηναίοι. Τό πνεύμα της μετεπαναστατικής εποχής εξακολουθούσε να είναι ήρωικό.

«Άλλωστε ήταν τά πρώτα βήματα προς τον κοινοβουλευτισμό, ενός λαού που έζησε χρόνια σκλαβωμένος.

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

μαζεύτηκαν, λειτουργημένοι και άλειτούργητοι οι 'Αθηναίοι ψηφοφόροι στον 'Αη - Γιώργη τον Καρύτση, γιά την πρώτη έλεύθερη δημοτική εκλογή καθώς και γιά την εκλογή των προσώπων που θα πήγαιναν στο Ναύπλιο γιά να λάβουν μέρος στην ύποδοχή του βασιλέως 'Όθωνος, που τον περιμεναν έκείνες τίς ημέρες στην παλαιότερη πρωτεύουσα του Κράτους.

Μέσα σ' εκείνη την πολυκοσμία στην παλιά 'Εκκλησία, κομικοτραγική διχόνοια επεκράτησε, όχι μόνο γιά τούς ύποψηφίους δημογέροντες αλλά και γιά τά πρόσωπα που θα πήγαιναν, έκ μέρους της πόλεως των 'Αθηνών, στο Ναύπλιο.

—«Εγώ πρέπει να πάω! φώναζαν πολλοί.

—Μωρέ μούτρα γιά τ' 'Ανάπλι! άπαγούσαν άλλοι, μ' έρεθισμό.

—Γιατί, δεν σου γεμίζει τό μάτι;

—«Οχι, δεν μου τό γεμίζει. «Αρχισε λοιπόν, τότε ή πρώτη διαμάχη μεταξύ των πρώτων 'Αθηναϊκών κομμάτων. Και τό άποτέλεσμα τό παροξύμιο ήταν: από τά 500 περίπου πρόσωπα που μαζεύτηκαν στην 'Εκκλησία, έφυγαν ένν βρασμιώ ψυχής» περισσότεροι από τούς μισούς χωρίς και να ψηφίσουν!

Κι' έτσι έσημειώθηκε τότε και ή πρώτη εκλογική «άποχή» των δυσαρεστημένων, μετά την προεκλογική αυτή φαγωμάρα.

«Όσοσο εκείνοι που άπόμειναν (153 τον αριθμό) έπροχώρησαν στην εκλογή της προσωρινής Δημογεροντίας, καθώς και της αντιπροσωπείας των 'Αθηνών γιά τό Ναύπλιο.

Πρώτοι, λοιπόν, Δημογέροντες των 'Αθηνών, μόλις έλευθερώθηκε ή πόλις από τούς Τούρκους, βγήκαν με σχετική πλειοψηφία: ό Μ. Τυρναβίτης, ό Σ. Πατού-

σας και ό Σταθός Βλάχος, γκαγκαράϊoi και οι τρείς.

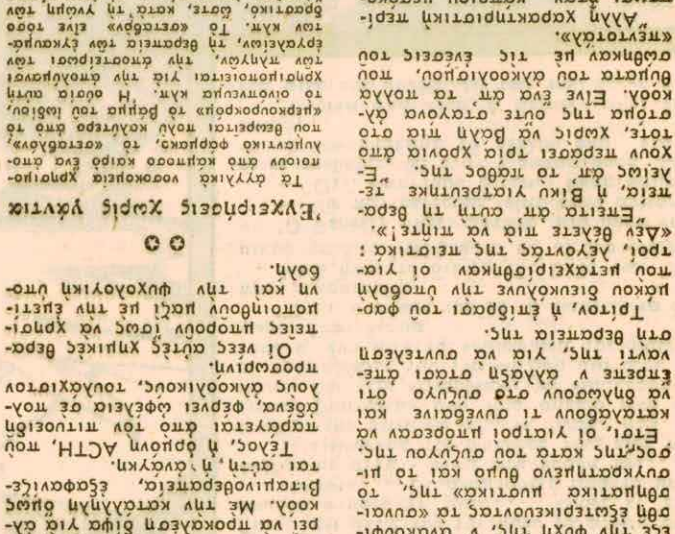
«Άλλοι έφτά 'Αθηναίοι — ως έπί τό πολύ Πλακιδώτες — έψηφίστηκαν γιά να πάνε στο Ναύπλιο. Κι' έφυγαν την άλλη μέρα τό πρωί. Τους συνόδευαν ως τον Πειραιά ένν χοδαίς και όργανοι» οι πειό ένθουσιώδεις και γλεντζέδες 'Αθηναίοι φίλοι τους. Κι' έτσι έκλεισε χαρούμενα ή ενδιαφέρουσα ιστοριούλα των πρώτων δημοτικών εκλογών των Γκαγκαράϊων των 'Αθηνών, τό Γενάρη του 1833.

«Αργότερα έγιναν κι' οι πρώτες θορυβώδεις και πολυτάραχες βουλευτικές εκλογές, κατά τίς όποιες χύθηκε άρκετό αίμα.

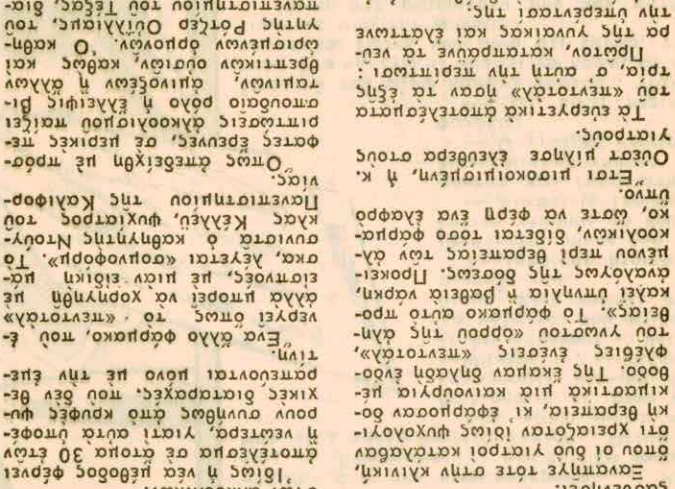
«Ήσαν πολύ μαχητικοί τον καιρό εκείνο οι 'Αθηναίοι. Τό πνεύμα της μετεπαναστατικής εποχής εξακολουθούσε να είναι ήρωικό.

«Άλλωστε ήταν τά πρώτα βήματα προς τον κοινοβουλευτισμό, ενός λαού που έζησε χρόνια σκλαβωμένος.

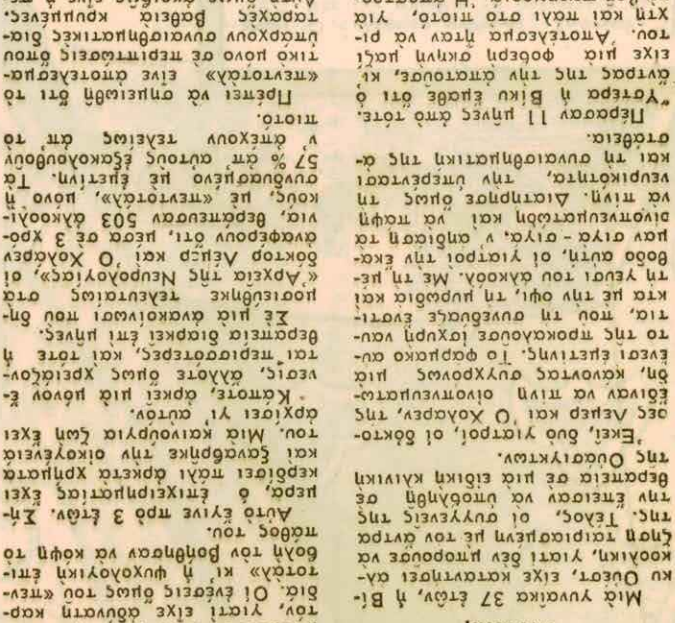
Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

Δευτερον, τη βοηθία ν α-
παγγυη αι, το βαρος που τι-
ταμιζων στον οργανισμό προ-
πιστωσε ότι η ανεπαρκεια δι-

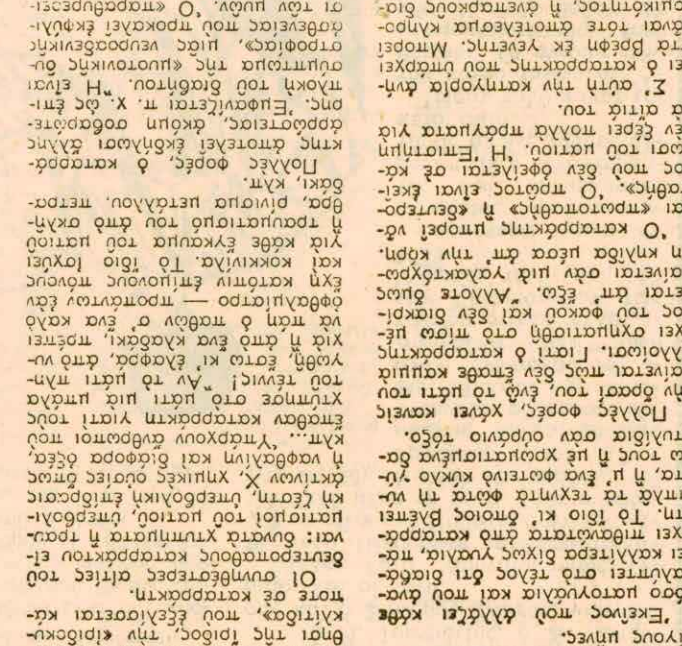

-3 3X12 300000 0 5000 10000 15000 20000 25000 30000 35000 40000 45000 50000 55000 60000 65000 70000 75000 80000 85000 90000 95000 100000 105000 110000 115000 120000 125000 130000 135000 140000 145000 150000 155000 160000 165000 170000 175000 180000 185000 190000 195000 200000 205000 210000 215000 220000 225000 230000 235000 240000 245000 250000 255000 260000 265000 270000 275000 280000 285000 290000 295000 300000 305000 310000 315000 320000 325000 330000 335000 340000 345000 350000 355000 360000 365000 370000 375000 380000 385000 390000 395000 400000 405000 410000 415000 420000 425000 430000 435000 440000 445000 450000 455000 460000 465000 470000 475000 480000 485000 490000 495000 500000 505000 510000 515000 520000 525000 530000 535000 540000 545000 550000 555000 560000 565000 570000 575000 580000 585000 590000 595000 600000 605000 610000 615000 620000 625000 630000 635000 640000 645000 650000 655000 660000 665000 670000 675000 680000 685000 690000 695000 700000 705000 710000 715000 720000 725000 730000 735000 740000 745000 750000 755000 760000 765000 770000 775000 780000 785000 790000 795000 800000 805000 810000 815000 820000 825000 830000 835000 840000 845000 850000 855000 860000 865000 870000 875000 880000 885000 890000 895000 900000 905000 910000 915000 920000 925000 930000 935000 940000 945000 950000 955000 960000 965000 970000 975000 980000 985000 990000 995000 1000000 1005000 1010000 1015000 1020000 1025000 1030000 1035000 1040000 1045000 1050000 1055000 1060000 1065000 1070000 1075000 1080000 1085000 1090000 1095000 1100000 1105000 1110000 1115000 1120000 1125000 1130000 1135000 1140000 1145000 1150000 1155000 1160000 1165000 1170000 1175000 1180000 1185000 1190000 1195000 1200000 1205000 1210000 1215000 1220000 1225000 1230000 1235000 1240000 1245000 1250000 1255000 1260000 1265000 1270000 1275000 1280000 1285000 1290000 1295000 1300000 1305000 1310000 1315000 1320000 1325000 1330000 1335000 1340000 1345000 1350000 1355000 1360000 1365000 1370000 1375000 1380000 1385000 1390000 1395000 1400000 1405000 1410000 1415000 1420000 1425000 1430000 1435000 1440000 1445000 1450000 1455000 1460000 1465000 1470000 1475000 1480000 1485000 1490000 1495000 1500000 1505000 1510000 1515000 1520000 1525000 1530000 1535000 1540000 1545000 1550000 1555000 1560000 1565000 1570000 1575000 1580000 1585000 1590000 1595000 1600000 1605000 1610000 1615000 1620000 1625000 1630000 1635000 1640000 1645000 1650000 1655000 1660000 1665000 1670000 1675000 1680000 1685000 1690000 1695000 1700000 1705000 1710000 1715000 1720000 1725000 1730000 1735000 1740000 1745000 1750000 1755000 1760000 1765000 1770000 1775000 1780000 1785000 1790000 1795000 1800000 1805000 1810000 1815000 1820000 1825000 1830000 1835000 1840000 1845000 1850000 1855000 1860000 1865000 1870000 1875000 1880000 1885000 1890000 1895000 1900000 1905000 1910000 1915000 1920000 1925000 1930000 1935000 1940000 1945000 1950000 1955000 1960000 1965000 1970000 1975000 1980000 1985000 1990000 1995000 2000000 2005000 2010000 2015000 2020000 2025000 2030000 2035000 2040000 2045000 2050000 2055000 2060000 2065000 2070000 2075000 2080000 2085000 2090000 2095000 2100000 2105000 2110000 2115000 2120000 2125000 2130000 2135000 2140000 2145000 2150000 2155000 2160000 2165000 2170000 2175000 2180000 2185000 2190000 2195000 2200000 2205000 2210000 2215000 2220000 2225000 2230000 2235000 2240000 2245000 2250000 2255000 2260000 2265000 2270000 2275000 2280000 2285000 2290000 2295000 2300000 2305000 2310000 2315000 2320000 2325000 2330000 2335000 2340000 2345000 2350000 2355000 2360000 2365000 2370000 2375000 2380000 2385000 2390000 2395000 2400000 2405000 2410000 2415000 2420000 2425000 2430000 2435000 2440000 2445000 2450000 2455000 2460000 2465000 2470000 2475000 2480000 2485000 2490000 2495000 2500000 2505000 2510000 2515000 2520000 2525000 2530000 2535000 2540000 2545000 2550000 2555000 2560000 2565000 2570000 2575000 2580000 2585000 2590000 2595000 2600000 2605000 2610000 2615000 2620000 2625000 2630000 2635000 2640000 2645000 2650000 2655000 2660000 2665000 2670000 2675000 2680000 268500

Ἐπειὶν, «νεύροτα» καὶ

NEEΣ ΘΕΡΑΠΕΙΕΣ
για άλκοολικούς

[illegible]

ἀνταί η ὄρασις γρηγορά κι
ἀοκλήρωται, κάποτε μέρα σὲ

Երևանի քաղաքապետարանի քաղաքացիական ծառայության ղեկավար Գրիգոր Բաբայանը հայտարարեց, որ քաղաքապետարանը համապատասխանում է իր պարտականությանը՝ քաղաքացիներին տեղեկացնելով իրենց իրավունքների մասին:

- 1950-1951
 - 1952-1953
 - 1954-1955
 - 1956-1957
 - 1958-1959
 - 1960-1961
 - 1962-1963
 - 1964-1965
 - 1966-1967
 - 1968-1969
 - 1970-1971
 - 1972-1973
 - 1974-1975
 - 1976-1977
 - 1978-1979
 - 1980-1981
 - 1982-1983
 - 1984-1985
 - 1986-1987
 - 1988-1989
 - 1990-1991
 - 1992-1993
 - 1994-1995
 - 1996-1997
 - 1998-1999
 - 2000-2001
 - 2002-2003
 - 2004-2005
 - 2006-2007
 - 2008-2009
 - 2010-2011
 - 2012-2013
 - 2014-2015
 - 2016-2017
 - 2018-2019
 - 2020-2021
 - 2022-2023
 - 2024-2025
 - 2026-2027
 - 2028-2029
 - 2030-2031
 - 2032-2033
 - 2034-2035
 - 2036-2037
 - 2038-2039
 - 2040-2041
 - 2042-2043
 - 2044-2045
 - 2046-2047
 - 2048-2049
 - 2050-2051
 - 2052-2053
 - 2054-2055
 - 2056-2057
 - 2058-2059
 - 2060-2061
 - 2062-2063
 - 2064-2065
 - 2066-2067
 - 2068-2069
 - 2070-2071
 - 2072-2073
 - 2074-2075
 - 2076-2077
 - 2078-2079
 - 2080-2081
 - 2082-2083
 - 2084-2085
 - 2086-2087
 - 2088-2089
 - 2090-2091
 - 2092-2093
 - 2094-2095
 - 2096-2097
 - 2098-2099
 - 2100-2101
 - 2102-2103
 - 2104-2105
 - 2106-2107
 - 2108-2109
 - 2110-2111
 - 2112-2113
 - 2114-2115
 - 2116-2117
 - 2118-2119
 - 2120-2121
 - 2122-2123
 - 2124-2125
 - 2126-2127
 - 2128-2129
 - 2130-2131
 - 2132-2133
 - 2134-2135
 - 2136-2137
 - 2138-2139
 - 2140-2141
 - 2142-2143
 - 2144-2145
 - 2146-2147
 - 2148-2149
 - 2150-2151
 - 2152-2153
 - 2154-2155
 - 2156-2157
 - 2158-2159
 - 2160-2161
 - 2162-2163
 - 2164-2165
 - 2166-2167
 - 2168-2169
 - 2170-2171
 - 2172-2173
 - 2174-2175
 - 2176-2177
 - 2178-2179
 - 2180-2181
 - 2182-2183
 - 2184-2185
 - 2186-2187
 - 2188-2189
 - 2190-2191
 - 2192-2193
 - 2194-2195
 - 2196-2197
 - 2198-2199
 - 2200-2201
 - 2202-2203
 - 2204-2205
 - 2206-2207
 - 2208-2209
 - 2210-2211
 - 2212-2213
 - 2214-2215
 - 2216-2217
 - 2218-2219
 - 2220-2221
 - 2222-2223
 - 2224-2225
 - 2226-2227
 - 2228-2229
 - 2230-2231
 - 2232-2233
 - 2234-2235
 - 2236-2237
 - 2238-2239
 - 2240-2241
 - 2242-2243
 - 2244-2245
 - 2246-2247
 - 2248-2249
 - 2250-2251
 - 2252-2253
 - 2254-2255
 - 2256-2257
 - 2258-2259
 - 2260-2261
 - 2262-2263
 - 2264-2265
 - 2266-2267
 - 2268-2269
 - 2270-2271
 - 2272-2273
 - 2274-2275
 - 2276-2277
 - 2278-2279
 - 2280-2281
 - 2282-2283
 - 2284-2285
 - 2286-2287
 - 2288-2289
 - 2290-2291
 - 2292-2293
 - 2294-2295
 - 2296-2297
 - 2298-2299
 - 2300-2301
 - 2302-2303
 - 2304-2305
 - 2306-2307
 - 2308-2309
 - 2310-2311
 - 2312-2313
 - 2314-2315
 - 2316-2317
 - 2318-2319
 - 2320-2321
 - 2322-2323
 - 2324-2325
 - 2326-2327
 - 2328-2329
 - 2330-2331
 - 2332-2333
 - 2334-2335
 - 2336-2337
 - 2338-2339
 - 2340-2341
 - 2342-2343
 - 2344-2345
 - 2346-2347
 - 2348-2349
 - 2350-2351
 - 2352-2353
 - 2354-2355
 - 2356-2357
 - 2358-2359
 - 2360-2361
 - 2362-2363
 - 2364-2365
 - 2366-2367
 - 2368-2369
 - 2370-2371
 - 2372-2373
 - 2374-2375
 - 2376-2377
 - 2378-2379
 - 2380-2381
 - 2382-2383
 - 2384-2385
 - 2386-2387
 - 2388-2389
 - 2390-2391
 - 2392-2393
 - 2394-2395
 - 2396-2397
 - 2398-2399
 - 2400-2401
 - 2402-2403
 - 2404-2405
 - 2406-2407
 - 2408-2409
 - 2410-2411
 - 2412-2413
 - 2414-2415
 - 2416-2417
 - 2418-2419
 - 2420-2421
 - 2422-2423
 - 2424-2425
 - 2426-2427
 - 2428-2429
 - 2430-2431
 - 2432-2433
 - 2434-2435
 - 2436-2437
 - 2438-2439
 - 2440-2441
 - 2442-2443
 - 2444-2445
 - 2446-2447
 - 2448-2449
 - 2450-2451
 - 2452-2453
 - 2454-2455
 - 2456-2457
 - 2458-2459
 - 2460-2461
 - 2462-2463
 - 2464-2465
 - 2466-2467
 - 2468-2469
 - 2470-2471
 - 2472-2473
 - 2474-2475
 - 2476-2477
 - 2478-2479
 - 2480-2481
 - 2482-2483
 - 2484-2485
 - 2486-2487
 - 2488-2489
 - 2490-2491
 - 2492-2493
 - 2494-2495

Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ

[illegible]

Εάν η επιλογή είναι σωστή, τότε η επιλογή είναι σωστή. Εάν η επιλογή είναι λάθος, τότε η επιλογή είναι λάθος.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΡΕΥΝΑ

[illegible]

Σὲ περικὲς περιπλοαίς, ἢ

"Οταν βάλουν ό φως"

ЗЛОВО ПО НВНТИВЕ

Έξω
θανάτο...

Το τηλέφωνο χτύπησε ξαφνικά. 'Ο γιατρός Πώλ Βερνέιγ σήκωσε το ακουστικό κι' αναγνώρισε άμέσως τη φωνή της γυναίκας του.

— Σ' είσαι, Παυλίνα; είπε. 'Ο 'Υβ κι' η Ζουλί γύρισαν από τον κινηματογράφο;... 'Αλλά τί ώρα είναι;... 'Εννιάμιση;... Δεν τ' είχα καταλάβει καθόλου... Ναι, είχα πολλή δουλειά σήμερα... Φεύγω άμέσως...

Είχε κάνει εκείνη την ημέρα έπτά έγχειρήσεις κι' ήταν κατάκοπος. 'Η κατάσταση μερικών από τους έγχειρησθέντας τον άνησυχούσε κάπως. 'Αλλά δεν μπορούσε να μείνει περισσότερο. Τα μέλη του του φαίνονταν σαν μολυνένια. Είχε φτάσει στο έσχατο της άνοχής του.

Ταχτοποίησε μερικά χαρτιά που βρίσκονταν πάνω στο τραπέζι του κι' έπειτα χτύπησε το κουδούνι.

— Δεσποινίς Τρουσώ, ρώτησε τη νοσοκόμα που έμφανίστηκε, ποιος είναι διανυκτερεύων άπόψε;

— 'Ο γιατρός Ρωμίρ. Θέλετε να τον φωνάξε;

— Όχι, είναι περιττό. Δεν χρειάζεται να του κάμω καμμία σύσταση, γιατί ξέρει το ίδιο καλά όσο κι' έγω τί πρέπει να κάνει, άν παραστή κανένα άπρόοπτο. Πέστε του μόνο ότι έφυγα, γιατί είμαι τσακισμένος από την κόυρασι.

Μέσα στο άυτόκινητο που τον πήγαινε στο σπίτι του, σκεφτόταν:

«'Ο Ρωμίρ, χωρίς άμφιβολία, θα είναι ο διάδοχος μου. Γιατί έχει μέσα του τον πόθο να φτάσει ψηλά και να παραμελεί τίποτε γι' αυτό... 'Όπως κι' έγω άλλοτε...»

Αλλοτε... 'Οι άναμνήσεις από το μακρινό τρελθόν ανέβαιναν σιγά - σιγά στο μυαλό του...

Τελειώνοντας τις σπουδές του, είχε πάει να εγκατασταθή στην πατρίδα του, τη Λυών. 'Αλλά έπειτα από ένα χρόνο, βρισκόταν στο ίδιο σημείο από όπου είχε ξεκινήσει. Δεν είχε κατορθώσει να δημιουργήσει πελατεία κι' οι προσπάθειές του για να βρής μία θέση έσωτερικού γιατρού σ' ένα από τα νοσοκομεία της πόλεως είχαν μείνει χωρίς αποτέλεσμα.

— Έτσι, ο γάμος του με τη Μαργαρίτα δεν μπορούσε να πραγματοποιηθής.

Αυτό ήταν το όνειρο της ζωής του. 'Αγαπιόνταν από μικρά παιδιά. 'Αλλά ήσαν κι' οι δυο φτωχοί.

— 'Ο Βερνέιγ πήρε, ώστόσο, μία μέρα την άπόφασή του. — Θα παντρευτούμε, είπε στην άγαπημένη του.

Αισθηματικό διήγημα

μιλήσει, του έγραψε, στο διάσημο, καθηγητή Μπελλεγκάρντ, που δέχτηκε πρόθυμα να τον πάρη για βοηθό στην πανεπιστημιακή κλινική που διηύθυνε.

'Ο Βερνέιγ δεν έκανε λόγο γι' αυτό το γράμμα στη Μαργαρίτα. 'Αλλά η νέα τ' άβρκε στο γραφείο του, μία μέρα που είχε πάει εκεί για να τ' οτολίση με λουλούδια, όπως έκανε συχνά. Καί του ζήτησε να της ύποσχεθής πως θα φεύγε άμέσως για τ' Παρίσι.

— Κι' η άγάπη μας; είπε ο Πώλ.

— Μόνο μία μικρή άγάπη φοβάται τ' χωρισμό, άπάντησε η Μαργαρίτα.

— Θα με περιμένεις καί θα μ' αγαπάς;

— Ός τ' θάνατο.

Είχε προφέρει αυτά τα λόγια με τόνο που έκαμε έντύπωση στον Πώλ. Δεν μιλούσαν τα χείλη της, αλλά η ψυχή της.

Την άλλη μέρα, ο Βερνέιγ έφυγε για τ' Παρίσι. Οι νέες ασχολίες του τον άπορρόφσαν άπόλυτα στην άρχή. 'Αλλά έπειτα από κάμποσο καιρό, μία τυχαία σύμπτωση τον έκαμε να γνωρίστ' ην Παυλίνα, την κόρη του καθηγητού Μπελλεγκάρντ. Κι' όπως είχαν την ίδια περίπου ηλικία κι' οι δύο, αγαπήθηκαν.

Μέσα στο μυαλό του Πώλ, η εικόνα της Μαργαρίτας γινόταν ολοένα καί πιο θολή. Καί τα γράμματα που της έστελνε δεν ήταν πια το ίδιο θερμά όπως πριν. 'Αλλά κι αυτά άραιώναν με τόν καιρό, ως που, μία μέρα σταμάτησαν ολότελα. Τό ζωντανό πλάσμα που βρίσκονταν μπροστά του είχε πάρει πια τη θέση της μικρής φίλης των παιδικών του χρόνων, που είχε καταντήσει τώρα μία άπλη άνάμνησις, μία σκιά, ένα φάντασμα του παρελθόντος...

Σε λίγο, έγιναν οι γάμοι του με την Παυλίνα. Είναι άλήθεια πως η σκέψις της Μαργαρίτας τον άπασχόλησε για ένα διάστημα ακόμη. 'Επειτα την έξεχσε ολότελα, δοσμένος όπως ήταν στην καινούργια εύτυχία του.

Καί τα χρόνια κύλησαν γοργά. Είχε άπαχθεί τ' άρα δυο παιδιά που τ' άλάτρευε κι' είχε διαδεχθής τόν πεθερό του στη διεύθυνση της πανεπιστημιακής κλινικής...

Τό σταμάτημα του άυτόκινήτου μπροστά στην πόρτα του σπιτιού του τερμάτισε άπότομα τις όνειροπολήσεις του. 'Ο Πώλ Βερνέιγ έφαγε άνόρεχτα εκείνο τ' άβραδυ κι' έπειτα πήγε να κοιμηθής.

— 'Ο Θεός να δώση να μ' άνησυχήσουν άπόψε, είπε στη γυναίκα του. Δεν άντέχω πια...

'Αλλά κείνο που φοβάται έγινε λίγη ώρα μετά τα μεσάνυχτα. 'Ο γιατρός Ρωμίρ τον πήρε στο τηλέφωνο. 'Επρόκειτο για μία όξεία σκληληκοειδίτιδα που είχε έξιλιχθής σε περιτονιτίδα.

— Άνδρας ή γυναίκα; ρώτησε ο Βερνέιγ.

— Γυναίκα. Είναι μία μοναχή από τη μονή της Παναγίας της Χάριτος.

— Καλά, έτοιμάσε την. 'Ερχομαι άμέσως.

— Όταν ο Πώλ Βερνέιγ μπήκε μέσα στην αίθουσα

των έγχειρήσεων, διέκρινε πάνω στ' χειρουργικό τραπέζι ένα ανθρώπινο σώμα, που ήταν σκεπασμένο μ' ένα λευκό σεντόνι.

— Πώς πάει η άναισθησία; ρώτησε ο Ρωμίρ.

— Καλά, μπορείτε ν' άρχίσετε.

— Έπειτα από μερικά λεπτά, ο Βερνέιγ άρχισε την έγχείρησι με τ' σταθερό χέρι καί τη δεξιότητά που όλοι του άνεγνώριζαν.

Η επέμβασις δεν παρουσίασε κανένα άπρόοπτο. Τελειώνοντας, ο Βερνέιγ γύρισε στο βοηθό του.

— Τό κυριότερο έγινε, τού είπε αλλά τώρα πρέπει να την παρακολουθήσωμε... Μου φαίνεται πολύ άδύνατη... Ξέρεις τ' όνομά της;

— Δεν τ' θυμούμαι, αλλά τ' έχω σημειώσει στο βιβλίο.

— Καλά, συμπλήρωσε, σε παρακαλώ, τ' όδελτίο της... Βιάζομαι να γυρίσω στο σπίτι μου για να κοιμηθώ λίγο...

Την άλλη μέρα, κατά τις έννιά, ξαναγύρισε στη κλινική. 'Ο Ρωμίρ είχε φύγει. Η νοσοκόμα της ύπηρεσίας του άναφερε την κατάσταση των διαφόρων άσθενών.

— 'Ο ύπ' άριθμ. 7, τού είπε, παρουσίασε μία έλαφρή αίμορραγία. Την σταματήσαμε πολύ εύκολα. 'Ο άσθενής 35 παραπονείται ότι πονάει...

— 'Η ύπ' άριθ. 11 πέρανε κατά τα έμμερώμενα...

— Ποιά είναι η ύπ' άριθ. 11;

— Αυτή που έγχειρήσατε τη νύχτα... Ξύπνησε κατά τις τέσσερις από τη νάρκη... Την άκουσα να ψιθυρίζει πολλές φορές τ' όνομα Πώλ... Κάθε τόσο έφερνε στο στόμα της ένα μενταγιόν που είχε στο λαιμό της καί τ' ομιλούσε...

— Έπειτα από λίγη ώρα, ο σφυγμός της άρχισε να παρουσιάζη διαλείψεις. Κατά τις 5.30, έσπυχθηκε.

— 'Ο Βερνέιγ ξεφύλλισε τ' ήμερολόγιο κινήσεως της κλινικής. Τα γράμματα άρχισαν, ξαφνικά, να χαράσσονταν μπροστά στα μάτια του. Η τελευταία έγγραφη άνεφερε τ' έξης:

«'Αδελφή Γενεδιέζ, της μονής της Παναγίας της Χάριτος. Οίκογενειακόν όνομα: Μαργαρίτα Πονσέ, τόπος γεννήσεως: Λυών».

— 'Ο γιατρός Βερνέιγ σηκώθηκε άργά από τ' όκαθισμά του. 'Η νοσοκόμα τον είδε να διευδύναται στο θάλαμο 11...

— Όταν βγήκε από κεί, έπειτα από κάμποση ώρα, τ' άμάτια του ήταν κατακόκκινα σαν να είχε κλάψει καί δυο βρόχιες ρυτίδες αλάκωναν τ' όμωπού του. Μέσα στο μυαλό του ξαναγύριζαν τα λόγια εκείνης που ήταν άλλοτε η μεγάλη άγάπη της ζωής του:

«Ός τ' θάνατο!»

Κι' είχε τ' άρτήσει την ύπόσχεσή της. Είχε πεθάνει προφέροντας τ' όνομά του καί φιλώντας τ' ό μενταγιόν όπου είχε κλεισμένη την εικόνα ενός νέου, με μεγάλα όνειρα καί φιλοδοξίες: τη δική του εικόνα, πριν από είκοσι χρόνια...

BIKTOP BIZETTI

Η ματωμένη ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ

ΑΙΜ. ΡΙΣΜΠΟΥΡΓΚ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η Διονυσία διηγείται στον κ. Μουριλλόν, που μετά το άνοιγμα της διαθήκης του Ζοραμί ανέλαβε να ερευνήσει για την Κλάρα Γκερέν, πάλι ξέρει για την άτυχη γρια υπηρέτρια του χήματος Γκρανβάλ. Ο Μουριλλόν μένει κατάπληκτος. Πληροφορείται τις αποκλήψεις και ο κόμης Ντεσολέρ και αποφασίζουν να λάβουν τα μέτρα τους κατά του Ραβιό και της συμμορίας του.

— Καλά θα είναι να πιάς ως της Νεμπίλ, και να συγκεντρώσεις με τρόπο μερικές πληροφορίες, που θα μας χρειαστούν. Θα ζητήσης να ιδής τη ληξιαρχική πράξη του θανάτου της γριάς. Θα μάθης αν πήγε εκεί ο Ραβιό και πόσες φορές. Θα πιάς επίσης να βρής το γιατρό, για τον οποίο μας μιλήσε η Διονυσία. Αυτός, φαίνεται, είχε αναγνωρίσει τη γριά, γιατί την είχε περιποιηθεί, άλλοτε, στο νοσοκομείο του Πουατιέ. Μπορεί η μαρτυρία του να μας είναι πολύτιμη αργότερα. Έπειτα θα πιάς στο Πουατιέ, να μάθης τότε μήπως στο νοσοκομείο η Κλάρα Γκερέν, και τότε γέννησε. Θα μάθης σε ποιά παραμύθια δόθηκε το παιδί της, που πέθανε, τότε, που θάφτηκε, κλπ. Δεν θέλω ο τάφος του παιδιού αυτό να είναι εγκαταλειμμένος, όπως της μητέρας του.

— Πολύ καλά, κύριε κόμης. Άλλα σκέφτηκε κάτι, είπε ο Μουριλλόν.

— Τι;

— Άν το παιδί της Κλάρας Γκερέν δεν πέθανε;

— Άφου μας το είπε η Διονυσία;

— Της το είπε η Κλάρα. Άλλ' αν κι' αυτή δεν ήξερε; Άν δεν της είχαν πη την αλήθεια, όταν παρουσιάστηκε στο βρεφοκομείο; Ξέρετε πολύ καλά ότι αυτά τα ιδρύματα δεν δίνουν πάντοτε σωστές πληροφορίες...

— Το ξέρω, Μουριλλόν, αλλά δεν έχω καμιά ελπίδα.

— Ξεχνάτε όμως ότι αυτή την ελπίδα την είχε ο μακαρίτης ο Ζοραμί, όπως σας έγραψε στο τελευταίο του γράμμα; Αυτή την ελπίδα την έχω κι' εγώ, και κάτι μου λέει ότι η κόρη της Κλάρας Γκερέν δεν πέθανε. Είναι σ' αμιά φωτεινή ακτίνα, που σχίζει το σκοτάδι, όπου βρισκόμαστε τόνον καιρό...

— Ο Θεός να δώσει νάχης δίκιο, ψιθύρισε ο κόμης Ντεσολέρ συγκινημένος.

Η αγάπη κάνει θαύματα

Εκείνο το πρωί, λίγο πριν το μεσημέρι, η 'Ιουλία Ντυροζέ πήγε στο σπίτι του πατέρα της. Ήταν απελπισμένη, γιατί ήξερε τη φοβερή θέση, στην οποία βρισκόταν ο κύριος Κλαμερζά, κι' ήξερε επίσης πως ο άντρας της, την άλλη μέρα, θ' απαιτούσε την εξόφληση του χρέους.

Το περασμένο βράδυ, ο Ντυροζέ της είχε κάνει τη χυδαία του πρόταση: "Η θα υπέκυπτε στις επιθυμίες του ή θ' απαιτούσε την πληρωμή του γραμμάτιου από τον πατέρα της, οπότε, ασφαλώς, ο κύριος Κλα-

μερζά θ' αυτοκτονούσε, έφ' όσον δεν θα μπορούσε να πληρώσει.

Η δύστυχη 'Ιουλία είχε αποφασίσει να θυσιάσει αυτή, αλλά, την τελευταία στιγμή, οι δυνάμεις της την έγκατέλειψαν και σωριάστηκε αναίσθητη μπροστά στην κρεββατοκάμαρα του συζύγου της.

Το άλλο πρωί, όταν συνήλθε, αποφάσισε να κάνει μιαν επίσκεψη. Ήταν μι' αμυδρή ελπίδα σωτηρίας για τον πατέρα της. Έπειτα, έκαμε έναν περίπατο στο δάσος, και, μην μπορώντας να ξαναγυρίσει στο μέγαρο του συζύγου της, που δεν ήθελε να τον αντικρύσει, πήγε λίγο πριν από το μεσημέρι, στο πατέρα της.

Είδε τη μητέρα της χαρούμενη, και τάχασε.

— Τι συμβαίνει; την ρώτησε.

— Είμαι τρελλή από τη χαρά μου, 'Ιουλία μου, απάντησε η κυρία Κλαμερζά. Ο πατέρας σου πήρε πάλι πενήντα εγγότα, που πιάνουν από αύριο δουλειά στο εργοστάσιό του. Μη νομίζης πως δεν ξέρω τί λέω. Σου φαίνεται άπίστευτο, άλλ' είναι αλήθεια. Νά κι' ο πατέρας σου, άλλωστε, που θα σου τα πη και μόνος του.

Πραγματικά, εκείνη τη στιγμή έμπαινε μέσα στο σαλόνι ο κύριος Κλαμερζά, που το πρόσωπό του φωτιζόταν από ένα χαμόγελο ευδαιμονίας.

— Μα τί συμβαίνει λοιπόν, πατέρα; τον ρώτησε η κυρία Ντυροζέ κατάπληκτη.

— Αύριο, παιδί μου, το γραμμάτιο του Ντυροζέ θα πληρωθεί, και συ θα μείνης μαζί μας. Αυτός θα πάρη τα χρήματά του κι' εγώ την κόρη μου, που είχα την ήλιθιότητα να του έμπιστευθώ. Δεν θα ξανα-

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Δυσφημισις

Μοιχουμεν πη δυο - τρεις φορές κάτι κουβέντες φοβερές που είνε να τα χάνης. Ότι γυρίζεις δηλαδή και μέσ' στην πιάτσα διαδί - πώς όπως θες με κανείς!

Τέτοια κουβέντα, ρέ, για με το θράσο τόν υπετόν αρμέ καμμία δεν είνε ως τώρα. Γιατί οι γυναίκες στη γραμμή με ξέρουν άντρα με πυγμή και σέρτικο και τζόρα.

Γκόμμενα έμένανε ποτές

— κι' είχα πολλές και διαλεχτές — δεν μούγινε ταγάρι.

Γιατί σ' αυτή την κοινωνία -

δεν εγεννή - καμμία (γυνή)

που να με κουμαντά - (ρη).

Κάνε διάψευσι, λοιπό -

γιατί άλλωις θα σε (γραπώ -

το μάτι να σου πρή - (ξω).

Κι' ύστερα ώραία και (καλά

θα πάω να σε παρε - (λά -

ποιδε κυβερνά να δεί - (ξω!)

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Εκείνο το πρωί, λίγο πριν το μεσημέρι, η 'Ιουλία Ντυροζέ πήγε στο σπίτι του πατέρα της. Ήταν απελπισμένη, γιατί ήξερε τη φοβερή θέση, στην οποία βρισκόταν ο κύριος Κλαμερζά, κι' ήξερε επίσης πως ο άντρας της, την άλλη μέρα, θ' απαιτούσε την εξόφληση του χρέους.

πας στο σπίτι του. Μ' άκουσε; Θα λυτώθης, παιδί μου. Θα ξαναπάρης το δωμάτιό σου, που είχες προτού παντρευτής, και, κοντά στη μητέρα σου και σε μένα, θα ξεχάσης τα όσα υπέφερες επί τρία χρόνια απ' αυτόν τον άνθρωπο. Άν ο Ντυροζέ τολμήση νάρηθ να σε ζητήσει εδώ, θάχη να κάνει μαζί μου... Σου το ξαναλέω: Αύριο θα πληρωθώ... Κάποιος, που δεν τον ξέρω, μου δάνεισε ένα εκατομμύριο, για να πληρώσω τα χρέη μου και να ξαναβάλω μπροστά το εργοστάσιο...

Η 'Ιουλία τον άκουγε κατάπληκτη.

— Δεν τον ξέρετε, είπατε, τον ευεργέτη σας; ρώτησε.

— Όχι, παιδί μου.

— Άφου λοιπόν δεν τον ξέρετε, πως θα του έπιστρέψετε αργότερα το δάνειο που σας έκαμε;

— Ελπίζω ότι, ως τότε, θα φανερωθώ.

— Άλλωστε, ξέρω το όνομα του συμβολαιογράφου, στο οποίο κατάθεσε τα λεφτά για λογαριασμό μου.

— Ανάμεσα στους ανθρώπους, που γνωρίζετε, έπείμεινε η κυρία Ντυροζέ, δεν μπορείτε να βρής ποιός είναι αυτός που σας έσωσε;

— Αδύνατον, παιδί μου.

Η 'Ιουλία χαμογέλασε λυπητέρα.

— Πατέρα μου, είπατε, δεν υπάρχει παρά μόνον ένας άνθρωπος, που μπορούσε να κάνει αυτό που έγινε. Σεις δεν τον μαντέψατε, εγώ όμως τον μάντευα άμέσως.

Δεν ξέρετε ποιός είναι ο ευεργέτης σας; Καταλαβαίνω: Τον ξεχάσατε, ενώ εκείνος σας θυμάται και το απέδειξε... Ξέρω το όνομά του και μπορώ να σας το πώ.

— Ποιός είναι, 'Ιουλία;

— Μήπως ξέρετε τι απέγινε κάποιος παλιός υπάλληλός σας...

— Ποιός;

— Ο Στέφανος Ρενοντέν.

Ο κύριος Κλαμερζά χλώμιασε και κύτταξε την κόρη του ταραγμένος.

— Ναι, τον ξεχάσατε, επανέλαβε η 'Ιουλία, και δεν ακούσατε πιά να μιλούνε γι' αυτόν.

— Κάνεις λάθος, παιδί μου. Ξέρω ότι βρήκε κάποιον πλούσιον χρηματοδότη, που τον υποστήριξε, κι' ότι σήμερα είναι ένας από τους καλύτερους μηχανικούς του Παρισιού.

— Ο Στέφανος Ρενοντέν σας έσωσε, πατέρα, είμαι βέβαιη γι' αυτό.

— Εκείνος!... Εκείνος!... ψιθύρισε συντριμμένος ο κύριος Κλαμερζά.

— Ναι, εξακολούθησε με πίκρα η 'Ιουλία. Όταν δεν είχατε κανένα στον οποίο να βασιστήτε, όταν όλοι οι παλιοί σας φίλοι σας εγκατέλειψαν, ο Στέφανος Ρενοντέν σας βοήθησε. Αυτός, που άλλοτε τον διάζατε από το σπίτι σας. Μ' αυτό τον τρόπο σας εκδικείται.

Κι' η 'Ιουλία άρχισε να κλαίη με λυγμούς.

— 'Ιουλία, τον αγαπάς ακόμα; την ρώτησε η μητέρα της.

— Ποτέ δεν έπαυα να τον αγαπώ, απάντησε η κυρία Ντυροζέ.

— Γιατί λοιπόν, κόρη μου, δέχτηκες να παντρευτής τον Ντυροζέ;

— Κι' εγώ δεν ξέρω, υπέρα μου. Ήμουν τρελή!

Ο κύριος Κλαμερζά, που άκουγε με χαμηλωμένο το κεφάλι, είπε ελαφικά:

— Δώστε μου το καπέλλο μου και το μπαστούνι μου.

— Πού θα πάτε; τον ρώτησε η 'Ιουλία.

— Στο Στέφανο Ρενοντέν.

— Όχι, πατέρα μου. Μην πάτε σεις. Εγώ πρέπει να πάω να τον ευχαριστήσω. Σε σας θέλησε, καθώς είδατε, να μείνη ανώνυμος. Πρέπει να πάω όχι μόνο να τον ευχαριστήσω, αλλά και να του ζητήσω συγγνώμην...

— Ξέρεις που μένει;

— Ναι.

— Μήπως τον ξαναείδες από τότε; την ρώτησε η μητέρα της.

— Ποτέ, μητέρα μου.

— 'Ιουλία, της είπε ο πατέρας της, θα ξαναγυρίσης εδώ, μετά την επίσκεψή σου στον Ρενοντέν. Δεν θα ξαναπάς στο Ντυροζέ.

— Ναι, πατέρα μου. Ο Στέφανος, σώζοντας εσάς, έσωσε και τις δικές μου τις αλυσίδες. Θα ξαναγυρίσω χαρούμενη απόψε στο δωμάτιό μου, που είχα όταν ήμουν κορίτσι.

Κι' η 'Ιουλία φίλησε τους γονείς της και βγήκε από το σπίτι.

Ξεχνούσε πιά πως ήταν παντρεμένη. Γι' αυτήν, ο Ντυροζέ δεν υπήρχε πλέον. Μεθύσε από το αίσημο της έλευθέριας κι' από την ελπίδα, που άρχισε και πάλι να της χαμογέλαη.

— Θα τόν ξαναϊδω!... ψιθύριζε. Θεέ μου!... Τί ευτυχία!...

Ο Στέφανος εργαζόταν εκείνη την ώρα. Ή υπηρέτρια ήταν απασχολημένη, και γι' αυτό άνοιξε την πόρτα η κυρία Ρενοντέν. Μιά γυναίκα, άγνωστη σ' αυτήν, στεκόταν μπροστά της.

— Στην κυρία Ρενοντέν θα έχω ασφαλώς την τιμή να μιλώ, είπε η άγνωστη με φωνή μελωδική.

— Μάλιστα, κυρία.

— Θα ήθελα να ιδω τον κύριο Στέφανο.

— Ο γιός μου σας γνωρίζει;

— Με γνωρίζει άλλοτε. Μπορείτε να του πητε ότι ζητάει να του μιλήση η κυρία Ντυροζέ.

Η κυρία Ρενοντέν κύτταξε την επίσκεπρία με μι' αματία, που εξέφραζε την κατάπληξη και τον θαυμασμό της.

«Πόσο είναι όμορφη! σκέφτηκε. Τώρα καταλαβαίνω γιατί ο γιός μου...».

Και πρόσθεσε, χαμογελώντας με καλωσύνη:

— Περάστε, κυρία.

Έβαλε την 'Ιουλία στο σαλόνι, και πήγε να ειδοποιήση το γιό της.

— Στέφανε, του είπε, μι' α κυρία θέλει να σου μιλήση.

Δεν τολμούσε να πη «η κυρία Ντυροζέ».

— Ποιά είναι αυτή η κυρία; ρώτησε αδιάφορα ο μηχανικός.

— Θα παραδεινευτής πολύ, Στέφανε, γιατί είναι η κυρία που σκέπτεσαι διαρκώς...

— Η κυρία Ντυροζέ!... είπε κατάπληκτος ο Στέφανος, κι' έτρεξε στο σαλόνι.

Αντικρύστηκαν για πρώτη φορά ύστερα από τόσα χρόνια, κι' οι ματιές τους ήσαν σαν δυο φλόγες που έσμιζαν.

— Σεις εδώ!... ψιθύρισε.

Κύριε Ρενοντέν, είπε η 'Ιουλία με φωνή που έτρεμε, δεν ήρθα μόνο για να σας ευχαριστήσω για ό,τι κάνατε για τον πατέρα μου... Ήρθα και να σας ζητήσω να με συγχωρέσετε για το κακό που σας έκαμα...

Τα δάκρυα έπνιγαν τη φωνή της.

Ο Στέφανος την έπιασε από το χέρι και την έβαλε να καθήση.

— Για τί πράγμα μου μιλάτε; της είπε. Γίποτε απ' αυτά δεν θυμούμαι. Δεν είμαι θυμωμένος μαζί σας...

— Μ' αγαπούσατε, κι' εγώ συντριψα την καρδιά σας! Πόσα δάκρυα μ' έκαμε να χύσω το γράμμα εκείνο, που σας έστειλα τότε, όταν σας ειδοποιούσα για την άποψή μου που είχα πάρει. Ήμουν ανόητη. Ήμουν ρομαντική...

Δεν ήξερα τον Ντυροζέ. Δεν ήξερα πως ήταν ένας άθλιος. Τον παντρεύτηκα χωρίς να ξέρω το γιατί. Καλύτερα θα ήταν για μένα να είχα πέσει στο Σηκουάνα...

Συχωρέστε με. Τώρα, που σας ξαναβρίσκω, νοιώθω λιγότερο τον πόνο μου. Σας ευχαριστώ και πάλι για όσα κάνατε για τον πατέρα μου...

— Δεν σας καταλαβαίνω, ψιθύρισε ο Στέφανος.

— Μην το άρνηστε. Μην ζητάτε να μείνετε άγνωστος. Σας κατάλαβα άμέσως γιατί σας μάντευε η καρδιά μου...

— Έστω, κυρία. Είχα μάθει τη δύσκολη θέση που βρισκόταν ο άλλοτε προϊστάμεός μου και θέλησα να τον βοηθήσω.

— Τον σώσατε!

— Όχι μόνος μου, κυρία. Δυστυχώς,

δεν ήμουν σε θέση να διαθέσω όλο εκείνο το ποσό. Άλλα πηγα σ' ένα άλλο πρόσωπο, που δέχτηκε να με διευκολύνει. Ό,τι έκαμα για τον πατέρα σας, το έκαμα για την ήθελα να ελαφρώσω όσο μπορούσα τα δεσμά σας, αφού δεν ήταν δυνατόν να τα σπάσω...

— Στέφανε, μ' αγαπάς λοιπόν ακόμα; ψιθύρισε η 'Ιουλία με συγκίνηση.

— Άν σ' αγαπώ, 'Ιουλία; Και με ρωτάς ακόμα; Τα παθήματα σου ήσαν και δικά μου παθήματα, γιατί ποτέ δεν έπαυα να σ' αγαπώ.

— Κι' εγώ το ίδιο, Στέφανε. Νάξερεις πόσες φορές, στην απόγνωση μου, σ' αποζητήσα. Έζησα όλο αυτό το διάστημα, με την ανάμνησι του έρωτά σου. Μόνο αυτός με συγκρατούσε στη ζωή...

— Δυστυχώς, είπα με πίκρα ο Ρενοντέν, υπάρχει ανάμεσα μας κάτι που μας χωρίζει, και που δεν μπορούμε να το συντρίψουμε. Θα ήθελα να σε βλέπω, αλλά φοβάμαι τον εαυτό μου. Ήξερα πως δεν μ' είχες ξεχάσει, ήξερα πάντοτε τι υπέφερες. Κι' αυτός ο καθημερινός σου αγώνας εναντίον του Ντυροζέ ήταν μι' α παρηγορία μου, γιατί έδλεπα ότι τίποτε άπολύτως δεν σ' είχε συνδέσει ποτέ μ' αυτόν τον άνθρωπο...

— Πώς τα ήξερες όλα αυτά, Στέφανε;

— Από τον άδελφό της κακαριέρας σου, που εργάζεται από γραφείο μου.

— Καταλαβαίνω, ψιθύρισε κοκκινίζοντας η 'Ιουλία. Πιστεψέ με, Στέφανε. Προτιμούσα να πεθάνω, παρά να παραδοθώ σ' αυτόν τον άνθρωπο. Κι' όταν χτες μου έβαλε το δίλημμα ή να γίνω δική του, ή να καταστρέψη τον πατέρα μου, τη μόνη λύση, που βρήκα, ήταν να πάω σε μι' α κυρία, που την γνώρισα τυχαία στο Ζουσελέν...

Την ξέρετε την κυρία αυτή; Είπε η σύζυγος του κυρίου Ραμέλ. Μου είπε ότι ο άντρας της δεν θα μπορούσε να με διευκολύνει, γιατί δεν είχε αυτό το ποσό, άλλ' ότι θα μιλούσε στον πατέρα της, τον κόμη Ντεσολέρ. Πήγα στο σπίτι του πατέρα μου, για να του μεταδώσω αυτή την ελπίδα, και τότε έμαθα ότι όλα είχαν ήδη κανονιστή. Και μάντευα άμέσως πως ήσανα συ!

— Τώρα, δεν μπορώ να σου κρίψω τίποτα, είπα χαμογελώντας ο Στέφανος. Πραγματικά, εκείνος που με βοήθησε, για να συμπληρώσουμε το ποσό που χρειαζόταν ο πατέρας σου, ήταν ο κόμης Ντεσολέρ.

Η 'Ιουλία σπκώθηκε.

— Δυστυχώς, πρέπει να σ' άφισω τώρα, είπα με πίκρα.

Τού έδωσε το χέρι της, που τσόφξε με πάθος μέσα στα δικά του.

Κι' οι δυο τους ήσαν έτοιμοι να κλάψουν.

— 'Ιουλία!... ψιθύρισε.

Θάπεφτε στην αγκαλιά του αν της το ζητούσε. Άλλα κι' οι δυο συγκρατήθηκαν.

— Στέφανε, του ψιθύρισε, δεν πρέπει να χαλάσουμε τον έρωτά μας. Πρέπει να τον φυλάξουμε αγνό.

— Άντίο, 'Ιουλία.

— Άντίο, Στέφανε.

— Μου πήρες την καρδιά μου!

— Σου άφισα τη δική μου!

Και, με χαμηλωμένο το κεφάλι, με τα μάτια βουρκωμένα, η 'Ιουλία έφυγε από το σπίτι εκείνο, όπου έμενε ο άνθρωπος που είχε για πάντα αγαπήσει.

Ξαναγύρισε στο πατρικό της σπίτι, κι' όταν μπήκε μέσα στο δωμάτιό της, νόμισε, για μι' α στιγμή, ότι τα χρόνια της δυστυχίας της δεν τα είχε ζήσει ποτέ, κι' ότι ήταν ακόμα μι' α κοπέλλα, έρωτευμένη, κι' άνιδπη.

— Τώρα, ψιθύρισε, θα ξανασκέφτωμαι εκείνον, όπως και τότε, όπως πάντοτε...

Το πυργάκι

Ο Ζοζέφ Ραβιό ήταν φιλάργυρος. Άλλ' η φιλαργυρία του δεν τον έμπόδιζε να ερδεύη μεγάλα ποσά, για να πραγματοποιήση τα τουμύρα του σκέδια. Τό να παντρευτή την κληρονόμο του Ζοραμί ήταν μι' α περίφημη επιχείρησι, κι' άξιζε τον κόπο να ερδεύη κανείς γι' αυτήν. Υπέλογιζε ότι θάβασε στο χέρι δλόκληρη την κολοσσία περιουσία του τραπεζίτη, κι' ότι θάβειε στο Φουρέλ και στον Παριζό από ένα εκατομμύριο.

Οι έξαδέλφοι του δεν θα μπορούσαν να πούνε τίποτα. Άλλωστε, ο Ραβιό τους κρατούσε στο χέρι. Δεν είχε τίποτα να φοβάται απ' αυτούς: Ήσαν όλοι συνένοχοι του, οι Παριζό για το έγκλημα του Γκρανβάλ, κι' οι Φουρέλ για τη σατανική παγίδα, που είχαν στήσει στην κυρία Λυρά.

Ο Ραβιό, πονηρός πάντοτε, έμενε στα παρασκήνια, χρησιμοποιώντας τους άλλους σαν όργανό του. Έτσι, στο δράμα, του παιζόταν στο Βιλντεβρέ, η Άναστασία κι' ο πατέρας της είχαν τους κυριώτερους ρόλους.

Άλλ' ο Ραβιό είχε κι' άλλον συνένοχο, κι' αυτός δεν ήταν λιγώτερο ένοχλητικός.

Ο Έρρίκος Κορντιέ τον κρατούσε στα χέρια του, όπως κι' αυτός κρατούσε στα δικά του χέρια τους εξαδέλφους του. Ο Κορντιέ εκμεταλλευόταν τις περιστάσεις και γινόταν ολόένα απαιτητικώτερος. Είχε ριχτή στα γλέντια, και ζητούσε διαρκώς χρήματα.

Η ΣΩΣΙΑΣ ΤΗΣ ΡΙΤΑΣ

Η Ελπίς της Ρίτας Χαίγισαυθ άρχισε να γίνεται αισθητή στο Χάλλγουοντ και οι παραγωγοί διαφώνησαν αλόκληρες εκστρατείες για την ανασάλυψι μι' ας νέας Τζίντας. Ύστερα από μακροχρόνιες αναζητήσεις κατάβρσαν να βρουν στα βάθη του Τέξας ένα νεαρό μαννεκέν της άποψης, τη μίς Μαίρη Κάστελ, ηλικίας 19 χρόνων, που μοιάζει καταπληκτικά της Ρίτας όχι μόνο στο πρόσωπο, αλλά και τις ίδιες σωματικές αναλογίες. Στη φωτογραφία μας δεξιά η Ρίτα και άριστερα η Μαίρη Κάστελ, που έκλήθη στο Χάλλγουοντ για να γυρίση ένα φιλμ.

— Είπε πραγματική βδέλλα, έλεγε ο Ραβιό.

— Άλλ' ήταν αναγκασμένος να τον περιποιήται, γιατί, όταν αρνιόταν να του δώσει χρήματα, ο Κορντιέ γινόταν απειλητικός. Γι' αυτό, ο Ραβιό σκεπτόταν να βρή έναν τρόπο ν' απαλλαγεί απ' αυτή τη «βδέλλα».

— Ένα έγκλημα περισσότερο, ασφαλώς δεν θα βάραινε στη συνείδηση του Ραβιό.

— Μ' όλα ταύτα, έλεγε μέσα του ο Ραβιό, όταν ήταν στις καλές του και δεν ήταν πολύ θυμωμένος με τον Κορντιέ, άμα γίνω εκατομμυριούχος, μπορώ να του δώσω καμιά πεντακοσσία χιλιάδες φράγκα, να του τα ρίξω κατάμουτρα, όπως πετάει κανείς ένα κόκκαλο σ' ένα σκύλο, φτάνει να φύγει από τη Γαλλία. — Άς πάθ' όπου θέλει, το ίδιο μου κάνει, φτάνει να μην ξανακούσω να γίνεται λόγος γι' αυτόν...

— Ο Ραβιό φοβόταν τον Κορντιέ, μήπως τον καταγγείλει καμιά μέρα. Ο Κορντιέ ήταν ο έφιπλος του.

Το έξοχικό σπίτι, που ο Ραβιό είχε νοικιάσει στο Βιλντεντρέ, στο όνομα της κυρίας Φουρνιέ — δηλαδή της δεσποινίδος Αναστασίας Φουρνιέ — κι' όπου πήγαν να μείνουν η κυρία Λυρώ κι' η κόρη της, ήταν γλυστό στην περιοχή εκείνη με το όνομα «Πυργάκι». Ήταν μία παλιά οικοδομή, μοναχική, με χοντρούς τοίχους. Είχε ένα ισόγειο, ένα άπανα πάτωμα, και μία σοφίτα. Προς τα βορρεια βρίσκονταν ένας πύργος, η μάλλον τα έρείπια ενός πύργου. Απ' αυτόν τον πύργο, είχε ονομαστή και το έξοχικό εκείνο σπίτι «Πυργάκι».

Οι εσωτερικές σκάλες του πύργου ήσαν τόσο χαλασμένες, ώστε κανείς δεν τολμούσε να τις ανεβεί. Υπήρχαν ακόμα πολλοί τοίχοι γκρεμισμένοι, και, στη μέση της αυλής, ένα άνοιγμα, σαν πηγάδι, χωρίς νερό όμως. Σε διακόσιων μέτρων απόσταση, υπήρχε άλλο ένα σπίτι, όμοιο με το πρώτο, αλλά χωρίς πύργο αυτό. Και τα δυο ήσαν χτισμένα μέσα σ' έναν κήπο δυο χιλιάδων τετραγωνικών μέτρων, χωρισμένων στη μέση από ένα κιγκλίδωμα. Γύρω γύρω στον κήπο, ύψωνόταν ένας ψηλός τοίχος.

Στο δεύτερο σπίτι, έμενε ένας γιατρός γέρος, ο Μογκάρ. Είχε ζήσει τριάντα χρόνια στις Ίνδies και στο Τογκίνο, και, νυτώντας στη Γαλλία, είχε αγοράσει εκείνο το έξοχικό σπίτι κι' είχε εγκατασταθεί εκεί. Έπειδή είχε αρκετή περιουσία, δεν έβασκόνε πια το επάγγελμά του, αλλά περνούσε τον καιρό του με μελέτες και πειράματα. Ζούσε ολόμοναχος, δεν δεχόταν ποτέ επισκέψεις, και δεν ήξερε ούτε ποιοι έμεναν στο διπλανό «Πυργάκι».

Ο Φουρνιέ είχε κλείσει το βαρελάδικο, κι' είχε έρθει να μείνει στο Βιλντεντρέ. Έμενε σ' ένα μικρό σπίτι, στην είσοδο του κήπου, κι' έπαιζε το ρόλο του υπηρέτη, όπως του είχε συστήσει ο Ραβιό. Ήταν συγχρόνως θυρωρός, κηπουρός, και φύλαγος και την αποθήκη το κρασί, πράγμα που του άρεσε ιδιαίτερος. Όταν ήθελε να συζητήσει για κανένα ζήτημα με την κόρη του, την συναντούσε κρυφά, και πάντοτε νύχτα, γιατί, την ημέρα, της φερνόταν με σεβασμό, σαν πραγματικός υπηρέτης.

Δεν έτρωγε, φυσικά, μαζί τους, αλλά με τη μαγειρίσα, μία γυναίκα σαραντά περπου χρονών, που ήταν τυφλά άφοσιωμένη στο Ραβιό, από που δεν ήξερε τίποτα από τα σατανικά του σχέδια.

Το νερό της Κεϋλάνης

Ο Ραβιό είχε ακούσει ότι μιλούν για κάποιο, που ισχυριζόταν ότι έφτιανε μαγικά «φίλτρα». Σαν πρακτικός άνθρωπος που ήταν, δεν πίστευε σε τέτοιου είδους «μαγικά ποτά», κατάλαβε όμως ότι ο άνθρωπος εκείνος, που λεγόταν Λοριόλ, θάφτιανε ναρκωτικά και διάφορα δηλητήρια, που θα τα πουλούσε κρυφά. Κι' επειδή δεν ήταν και τόσο βέβαιος ότι η Αναστασία Φουρνιέ θα κατάφερνε την κυρία Λυρώ να δώσει την κόρη της γυναίκα σ' αυτόν, ο Ραβιό σκέφτηκε ότι θα ήταν προτιμότερο να χρησιμοποιήσουν κανένα δηλητήριο, από εκείνα που έβασανίζουν τη διαίτηα του μυαλού και συντρίβουν τη θέληση του ανθρώπου που τα παίρνει.

Μ' αυτή την ιδέα στο μυαλό, φρόντισε να μάθει το σπίτι του Λοριόλ, και πήγε να τον βρή.

Ο Λοριόλ ήταν καμιά εξηνταριά χρονών. Κύτταξε προσεκτικά τον Ραβιό. Δεν τον ήξερε, αλλά με την πείρα που είχε, μάντεψε πως είχε απέναντί του έναν κακούργο. Τον ρώτησε λοιπόν τι ζητούσε.

Ο Ραβιό του εξήγησε άμεσως τι ήθελε, χωρίς φυσικά να του αποκαλύψει και ποιος ήταν.

— Καταλαβαίνω τι θέλετε, είπε ο Λοριόλ. Χρειάζεστε ένα φάρμακο, που, χωρίς να καταστρέψει τις φυσικές δυνάμεις του ατόμου, στο οποίο θα το δώσετε, θα του χαλαρώσει το νευρικό του σύστημα, και θα του ελαττώσει τις διανοητικές του δυνάμεις, έτσι όμως ώστε κανένας γιατρός να μην μπορέσει να διαπιστώσει περί τίνος πρόκειται.

— Ακριβώς, απάντησε ο Ραβιό. Μπορείτε να μου προμηθεύετε ένα τέτοιο φάρμακο;

— Ναι.

— Σε πόσον καιρό;

— Κι' άμέσως αν θέλετε.

— Γι' αυτό ήρθα.

— Ο Λοριόλ άνοιξε ένα κρυφό ντουλαπάκι στον τοίχο, πήρε ένα μπουκαλάκι, και τόνισε στον επισκέπτη του.

— Αυτό είναι, του είπε.

Πάνω στο μπουκαλάκι, ήταν κολλημένη μία ετικέτα, με την επιγραφή: «Νερό της Κεϋλάνης».

— Είναι το πολυτιμότερο απ' όλα μου τα φάρμακα, εξακολούθησε ο Λοριόλ. Θα δώσετε, στο άτομο που θέλετε, κάθε μέρα, από δυο σταγόνες, μέσα σε νερό, σε κρασί, ή όπουδήποτε και θα ιδίτε πολύ σύντομα τ' αποτελέσματα. Έκείνος που παίρνει αυτό το φάρμακο, παθαίνει μία διανοητική χαλάρωση, και, σιγά - σιγά, χάνει τη θέλησή του και την ικανότητα να σκέπτεται. Μπορεί να τον κάνουν κανείς ό,τι θέλει. Έπειτα, κι' εφ' όσον εξακολουθεί να παίρνει απ' αυτό το φάρμακο, χάνει τα λογικά του...

Ο Ραβιό έγινε κάτωχρος.

— Άλλ' είναι δηλητήριο! φειδύρισε.

— Όχι, εφ' όσον δεν σκοτώνει.

— Ή τρέλλα όμως;

— Αυτή είναι άλλοι είδους θάνατος.

— Κι' αυτή η φρενοβλάβεια είναι αγίατρευτη; ρώτησε ο Ραβιό.

— Ναι, απάντησε ο Λοριόλ.

Ο Ραβιό σκούπισε το ιδρωμένο του μέτωπο, και φειδύρισε, σά ν' απαντούσε σε μία μυστική του σκέψη:

— Όχι... Δεν τολμώ!

— Μήπως έκαμα λάθος, κύριε; τον ρώτησε με κάποιο σαρκασμό ο Λοριόλ. Μήπως δεν είναι αυτό το φάρμακο που ζητάτε;

— Θα ήταν αυτό, αν δεν έφερνε την τρέλλα, φειδύρισε ο κακούργος.

Ο Λοριόλ χαμογέλασε.

— Τότε λοιπόν, δεν θέλετε να τρελλα-

θώ το πρόσωπο, που σας ενδιαφέρει; ούτως.

— Όχι.

— Σ' αυτή την περίπτωση, δεν πρέπει ν' αφήσετε να επενεργήσει ολοκληρωτικά το φάρμακο.

— Είναι δυνατό αυτό;

— Ασφαλώς. Κάθε δηλητήριο έχει και το αντίδοτό του.

— Μου είπατε όμως ότι η φρενοβλάβεια, που προκαλεί, είναι αγίατρευτη.

— Όταν παραλύσουν εντελώς οι διανοητικές δυνάμεις, Άλλά μπορεί κανείς να προλάβει αυτό το αποτέλεσμα, και ν' αναστείλει τις συνέπειες... Γι' αυτό το λόγο, δεν πρέπει να περιμένετε να εκδηλωθούν τα φαινόμενα της φρενοβλαθείας, γιατί τότε πια είναι αργά. Μόλις το πρόσωπο, που θα παίρνει το φάρμακο, αποβλακωθεί, θ' αρχίσετε την αντενέργεια.

— Δηλαδή;

— Θα του δώσετε ένα αντίδοτο, που σταματάει τη διανοητική κατάπτωση.

— Το έχετε σεις αυτό το αντίδοτο;

— Δεν το έχω έτοιμο, αλλά ξέρω να το φτιάχνω, κι' όταν θάναι καιρός, θα τώσω στη διάθεσή σας. Ωστόσο, πρέπει να σας τονίσω κι' αυτό: Το φάρμακο που σας έδωσα πρέπει να το χρησιμοποιήσετε με μεγάλη προσοχή, κι' αναλόγως με τις σωματικές δυνάμεις του προσώπου, για το οποίο ενδιαφέρεστε. Λίγες σταγόνες λιγότερες, μπορεί να μη φέρουν κανένα αποτέλεσμα, όπως πάλι λίγες περισσότερες μπορούν να επιφέρουν το θάνατο, και μάλιστα κεραυνόβολο!

— Κι' ο γιατρός μπορεί να καταλάβει από τι πέθανε το πρόσωπο αυτό; ρώτησε ο Ραβιό.

— Ο Λοριόλ κούνησε το κεφάλι του.

— Δεν πιστεύω, είπε, να υπάρχει σ' όλη τη Γαλλία γιατρός, που, ακόμα κι' αν κάνει νεκροψία, θα μπορέσει ν' ανακαλύψει και το ελάχιστο ίχνος απ' αυτό το φάρμακο.

— Αδιάφορο. Προτιμώ την τρέλλα, από το θάνατο του προσώπου αυτού.

— Αυτό, φίλε μου, είναι δική σας υπόθεση, είπε ο Λοριόλ. Έγώ σας τα είπα όλα και σεις πια έχετε τι έχετε να κάνετε. Όποιος θέλει να καταλήξει σ' ένα αποτέλεσμα, πρέπει να χρησιμοποιήσει κάθε μέσον. Άλλ' αν φοβόσαστε, μην κάνετε τίποτα, κι' ως εξάσους κι' οι δυο μας όσα είπαμε.

Κι' ο Λοριόλ πήρε το μπουκαλάκι για να το ξαναβάλει στην κρύπτη.

— Όχι, όχι, είπε ζωηρά ο Ραβιό, το αποφάσισα.

Κι' άρπαξε το μπουκαλάκι από τα χέρια του.

— Όπως θέλετε, κύριε, είπε ο Λοριόλ, με αδιαφορία. Καθώς βλέπετε, δεν εξα-

συνέχισε.

— Πάντως, αν το θέλετε, πρέπει να μου δώσετε τις δυο χιλιάδες φράγκα.

— Πώς; Θα το προπληρώσω; ρώτησε ο Ραβιό άνησυχος.

— Έτσι γίνεται πάντοτε, όταν πρόκειται για παραγγελία.

Ο Ραβιό σκέφτηκε λίγο, κι' έπειτα απάντησε:

— Δεν το αποφάσισα ακόμα.

Ο Λοριόλ χαμογέλασε περιφρονητικά.

— Τότε, ως μη μιλάμε πια γι' αυτό, είπε.

— Αν σας χρειαστώ, κύριε Λοριόλ, θα ξανάρθω, πρόσθεσε ο Ραβιό.

— Θα σας δεχτώ ευχαρίστως, αλλά φειδύρισε να μη μπορώ να κάνω τίποτα για σας. Αν σας συμβεί τίποτα, που δεν θα το θέλατε, να μην πείτε πως εγώ είπα...

— Σας το ξαναλέω: Πρέπει να σκεφτώ...

— Σκεφτήτε, αγαπητέ μου. Έγώ απλά σας προειδοποίησα, μήπως όταν χρειαστείτε το αντίδοτο, ίσως είναι αργά!

Ο Ραβιό τον αποχαιρέτησε κι' έφυγε, άνησυχος.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

ναγκάζω κανένα να παίρνει τα φάρμακα, που φτιάχνω.

— Πόσο έχει; ρώτησε ο Ραβιό.

Ο Λοριόλ σκέφτηκε λίγο, κύτταξε κατάρματα τον επισκέπτη του κι' απάντησε:

— Δυο χιλιάδες φράγκα.

— Δυο χιλιάδες φράγκα!... έπανελαβε κατάπληκτος ο Ραβιό.

— Δεν πρόκειται για κανένα εμπόρευμα, που η τιμή του είναι ώριστη, είπε ο Λοριόλ, χαμογελώντας ειρωνικά.

— Αδιάφορο. Το βρίσκω πολύ ακριβό.

— Αγαπητέ κύριε, θα μπορούσα να σας ζητήσω και δέκα χιλιάδες φράγκα.

— Δεν θα μπορούσα να τα πληρώσω, φειδύρισε ο Ραβιό.

— Το κατάλαβα, και γι' αυτό φάνηκε τόσο λίγο απαιτητικός.

— Λοιπόν αυτή είναι η τελευταία σας τιμή;

— Μάλιστα.

Ο Ραβιό άνοιξε με δυσφορία το πορτοφόλι του και πληρώσε το ποσό που του ζητήσε.

— Θυμόσαστε τις οδηγίες που σας έδωσα; τον ξαναρώτησε ο Λοριόλ. Όχι περισσότερες από δυο σταγόνες κάθε μέρα. Προτιμότερο να το δίνετε κάθε βράδυ, με όποιοδήποτε ποτό.

— Το μπουκαλάκι αυτό είναι άσκητο;

— Φτάνει για δυο πρόσωπα. Όταν παρατηρήσετε τα φαινόμενα, για τα οποία σας μίλησα, θα έχω μείνει το μισό περίπου. Τι θ' αποφασίσετε; Θ' αφήσετε να τρελλαθεί το πρόσωπο αυτό, ή θα μεταχειριστήτε το αντίδοτο;

— Δεν ξέρω ακόμα. Θα ιδώ...

— Σας ρωτώ γιατί το αντίδοτο αυτό δεν φτιάχνεται άμέσως. Χρειάζεται πολλή προπαρασκευαστική δουλειά. Τουλάχιστον δεκαπέντε μέρες...

— Και... πόσο θα στοιχίσει;

— Άλλες δυο χιλιάδες φράγκα.

— Διάβολε! μουρμούρισε ο Ραβιό, σμφωνώντας τα φρύδια του.

— Σας συμβουλεύω, συνέχισε ο Λοριόλ, αν θέλετε να σταματήσετε εγκαίρως τ' αποτέλεσμα αυτού του φαρμάκου, να μου παραγγείλετε από σήμερα το αντίδοτο.

— Γιατί;

— Γιατί από αύριο πιθανόν ν' αρχίσω κάποια άλλη παραγγελία, και τότε θα μου είναι αδύνατο να σας φτιάσω το αντίδοτο εγκαίρως.

— Είστε φοβερός άνθρωπος, κύριε Λοριόλ.

— Έτσι νομίζετε; Ωστόσο, πρέπει να καταλάβετε ότι δεν εργάζομαι μόνο για έναν πελάτη. Γι' αυτό σας συμβουλεύω να μου πείτε άμέσως αν θέλετε ή όχι να σας ετοιμάσω το αντίδοτο.

Κι' επειδή ο Ραβιό φαινόταν να διατάζει, συνέχισε:

— Πάντως, αν το θέλετε, πρέπει να μου δώσετε τις δυο χιλιάδες φράγκα.

— Πώς; Θα το προπληρώσω; ρώτησε ο Ραβιό άνησυχος.

— Έτσι γίνεται πάντοτε, όταν πρόκειται για παραγγελία.

Ο Ραβιό σκέφτηκε λίγο, κι' έπειτα απάντησε:

— Δεν το αποφάσισα ακόμα.

Ο Λοριόλ χαμογέλασε περιφρονητικά.

— Τότε, ως μη μιλάμε πια γι' αυτό, είπε.

— Αν σας χρειαστώ, κύριε Λοριόλ, θα ξανάρθω, πρόσθεσε ο Ραβιό.

— Θα σας δεχτώ ευχαρίστως, αλλά φειδύρισε να μη μπορώ να κάνω τίποτα για σας. Αν σας συμβεί τίποτα, που δεν θα το θέλατε, να μην πείτε πως εγώ είπα...

— Σας το ξαναλέω: Πρέπει να σκεφτώ...

— Σκεφτήτε, αγαπητέ μου. Έγώ απλά σας προειδοποίησα, μήπως όταν χρειαστείτε το αντίδοτο, ίσως είναι αργά!

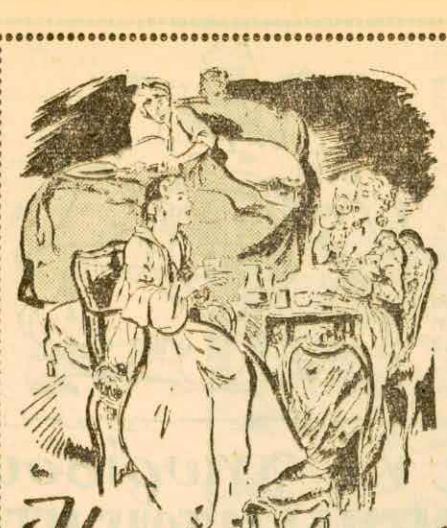
Ο Ραβιό τον αποχαιρέτησε κι' έφυγε, άνησυχος.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

— Άρραβώνες

Είς τους δώσαντας άμοιβαίαν υπόσχεσιν γάμου. Ήπειρωτοπούλαν Δίδα Χρυσάνθην Κ. Άνθοπούλου και κ. Ιωάννην Σπανάκη, εκ Κρήτης, τμηματάρχην α'. Τ.Τ.Τ. ευχόμεθα ταχείαν την στέψιν.

Δημήτριος και Λουίζα Στάδερη

Η νεκρανάσταση του ΜΑΡΚΗΣΙΟΥ ΝΤΕ ΣΑΣΣΥ

Η τραγική περιπέτεια της ωραίας συζύγου του

Η περίπτωση της μαρκησίας ντε Σασσύ είναι από τις πιο περιέργες και πιο καταπληκτικές που αναφέρουν τα δικαστικά χρονικά όλων των εποχών.

Η Μαργαρίτα Γκωντόν, όπως είναι το οικογενειακό της όνομα, είχε παντρευτεί σε πρώτο γάμο το μαρκήσιο ντε Ρίς, λοχαγό των βασιλικών δραγώνων, που σκοτώθηκε κατά τα τέλη του 1693 στον πόλεμο εναντίον της Ιταλίας, αφήνοντας της ένα γιο, που κι' αυτός επίσης βρήκε έναν ένδοξο θάνατο το 1702 στη μάχη της Λουζάρ, προτού συμπληρώσει τα είκοσι χρόνια του.

Τον ίδιο χρόνο, η μαρκησία παντρεύτηκε το Νικόλαο Βακελέν, μαρκήσιο ντε Σασσύ, συνταγματάρχη του πεζικού.

Μετάξύ των δυο συζύγων υπήρχε μία διαφορά 12 χρόνων εις βάρος... της μαρκησίας. Ήταν κατά την εποχή του γάμου της 46 χρονών, ενώ ο Σασσύ ήταν μόλις 34. Άλλα, η μαρκησία φαινόταν αρκετά χρόνια μικρότερη.

Άλλ' ο γάμος τους δεν έγινε χωρίς εμπόδια, όπως θα μπορούσε κανείς να φαντασθεί. Γιατί υπήρχε κάποιος ή καλύτερα κάποιον που είχαν σοβαρότατες αντιρρήσεις.

Ο Σασσύ είχε μία αδελφή, που την είχε παντρεύσει με τον Πουατενέν ντε Βιλλιέρ, σύμβουλο στο Παρλαμέντο των Παρισίων.

Ο Βιλλιέρ κι' η γυναίκα του, φιλόδοξοι και φιλορητορικοί κι' οι δυο, ζούσαν με την ελπίδα ότι θα κληρονομούσαν ο ένας τον κουνιάδο του κι' η άλλη τον αδελφό της. Κι' όπως ήξεραν πως ο Σασσύ ήταν πολύ γενναίος και ριψοκίνδυνος, δεν είχαν την παραμικρή αμφιβολία ότι αυτό δεν θα άργουσε να γίνει. Άν, όμως, ο μαρκήσιος παντρευόταν, η μεγάλη περιουσία του, θάβουλε από τα χέρια τους.

Άλλα πως να ματαιώσουν το γάμο του Σασσύ; Ο Βιλλιέρ κατέφυγε σ' ένα πρόστυχο μέσον. Ζήτησε από το Παρλαμέντο ν' απαγορευθεί ο γάμος του συγγενούς του, με τη δικαιολογία ότι η μαρκησία ντε Ρίς, κατά τη διάρκεια της χρείας της, είχε ζήσει σκανδαλώδη ζωή.

Η αλήθεια είναι πως η μαρκησία κάθε άλλο παρά είχε μείνει πιστή στη μνήμη του πρώτου συζύγου της. Άλλα δεν είχε ξεφύγει ποτέ από τα όρια της ευπρέπειας και της κοσμικότητας. Ή εναντίον της κατηγορία ήταν, λοιπόν, ολότελα άσυστατη κι' οι συνάδελφοι του Βιλλιέρ, απέρριψαν την αίτησή του.

Το γεγονός ότι η μαρκησία ντε Σασσύ είχε παντρευτεί με τον Πουατενέν ντε Βιλλιέρ, σύμβουλο στο Παρλαμέντο των Παρισίων, είχε έρθει σ' επαφή με μερικούς πρακτορες της Βενετίας και της Ισπανίας κι' είχε αναμειχθεί σε μία συνωμοσία που στρεφόταν εναντίον της Γαλλίας. Άλλ' οι γαλλικές αρχές είχαν μυστική αυτή τη συνωμοσία κι' είχαν καταφέρει να πάρουν στην κατοχή τους μερικά έγγραφα που ήσαν ενοχοποιητικά για τους συνωμότες.

Ο μαρκήσιος, μόλις το έμαθε, βιάστηκε να φύγει από το Παρίσι κι' έπειτα από διάφορες περιπλανήσεις, κατέληξε στη μικρή νήσο Ζέρσεϋ, που ανήκε στην Αγγλία. Εκεί πήγε να τον συναντήσει αργότερα και ο Αλέξανδρος.

Η περιπέτεια αυτή είχε κλονίσει το ήθικόν του Σασσύ. Έβλεπε παντού το δήμιό!

Η μαρκησία έπειτα από την επιστολή που αναφέραμε αποφυλάκιστηκε κι' έγραψε στον άντρα της να γυρίσει άμεσα στη Γαλλία. Ο Σασσύ το αποφάσισε, αλλά μόλις αποβιβάστηκε στο Σαιν - Μαλό τον έπιασαν κατόπιν ενεργειών του Βιλλιέρ. Ή συλλήψι του σάλευε εντελώς το μυαλό του.

Έτσι, το σατανικό σχέδιο του Βιλλιέρ πέτυχε σ' όλη τη γραμμή. Ο σύμβουλος του Παρλαμέντου πήρε στα χέρια του τη διαχείριση της περιουσίας του τρελλού κουνιάδου του κι' έπειτα από μερικά χρόνια αναγνωρίστηκε νόμιμος ιδιοκτήτης της. Γιατί ο Σασσύ κι' η γυναίκα του δεν άργησαν να πεθάνουν.

Έτσι έγινε ο γάμος του Σασσύ με τη Μαργαρίτα.

Άλλ' ο Βιλλιέρ δεν απελπίστηκε κι' έπειτα από δυο χρόνια, διετύπωσε μία καινούργια κατηγορία, που ήταν πολύ σοβαρότερη από την πρώτη, εναντίον της μαρκησίας. Την κατηγορήσε ούτε λίγο ούτε πολύ ότι έβαλε ανθρώπους της εμπιστοσύνης της να σκοτώσουν τον άντρα της.

Τα γεγονότα ήταν τα εξής:

Ο μαρκήσιος ντε Σασσύ έφυγε κατά τις πρώινες ημέρες του Μαΐου του 1704 για τις Βρυξέλλες. Τον συνόδευε ο επιστάτης και γραμματέας του Αλέξανδρος, Έλληνα την καταγωγή, που ο κύριός του τον παρουσίαζε παντού και πάντοτε ως ιππότη ντε Ρός.

Στο Σαντί, ο μαρκήσιος κατέθηκε από το άμαξι κι' ο Αλέξανδρος συνέχισε μόνος του το ταξίδι ως τις Βρυξέλλες. Από τη στιγμή αυτή, τα ίχνη και των δυο χάθηκαν μυστηριωδώς.

Ο Βιλλιέρ, που παραδοκαστέ την κατάληψη ευκαιρία, για να καταφέρει να κερδίσει πλήρη εναντίον της μαρκησίας, την κατήγγειλε τότε ότι είχε δολοφονήσει το σύζυγό της, χρησιμοποιώντας γι' αυτό το σκοπό τον Αλέξανδρο και έπέτυχε τη φυλάκισή της στη Βαστίλη.

Ο κυριώτερος μάρτυς της εναντίον της κατηγορίας ήταν η καμαριέρα της Γκαστώ, που ισχυριζόταν ότι είχε άκουσει την κυρία της να ληξ σε μία φίλη της, τη δεσποινίδα Σαμπανώ, ότι ήταν προθυμή να δώσει 200 λουδοβίκια στον Αλέξανδρο για να την απαλλάξει από το σύζυγό της.

Ένα άλλο στοιχείο της κατηγορίας ήταν η ύπαρξη ενός παιδιού, που, κατά τον Βιλλιέρ, η μαρκησία είχε φέρει στον κόσμο πριν από το γάμο της με το Σασσύ. Σύμφωνα με τους ισχυρισμούς του, ο Σασσύ, μαθαίνοντας την ύπαρξη αυτού του παιδιού, έγινε έξω φρενών εναντίον της συζύγου του, πράγμα που έκαμε την τελευταία να πάρη την απόφαση να τον δολοφονήσει.

Τού κάκου, η μαρκησία ισχυριζόταν ότι όλα ήσαν καθαρά μυθεύματα. Ο Βιλλιέρ, χωρίς στις γνωριμίες του με τα μέλη του Παρλαμέντου, την κρατούσε φυλακισμένη.

Η αλήθεια φανερώθηκε έπειτα από δυο περίπου χρόνια. Και με τρόπο ολότελα απροσδόκητο. Ο μαρκήσιος ντε Σασσύ έστειλε στις αρχές μία επιστολή από τη νήσο του Ζέρσεϋ όπου βρισκόταν. Και μ' αυτήν τις πληροφορίες ότι ήταν ζωντανός και ότι κανείς δεν είχε αποπειραθεί ποτέ να τον σκοτώσει.

Άλλα τι είχε πάει να κάνει εκεί; Αυτό είναι μία άλλη ιστορία. Ο Σασσύ, που κατέχονταν από μεγάλη φιλοδοξία, είχε έρθει σ' επαφή με μερικούς πρακτορες της Βενετίας και της Ισπανίας κι' είχε αναμειχθεί σε μία συνωμοσία που στρεφόταν εναντίον της Γαλλίας. Άλλ' οι γαλλικές αρχές είχαν μυστική αυτή τη συνωμοσία κι' είχαν καταφέρει να πάρουν στην κατοχή τους μερικά έγγραφα που ήσαν ενοχοποιητικά για τους συνωμότες.

Ο μαρκήσιος, μόλις το έμαθε, βιάστηκε να φύγει από το Παρίσι κι' έπειτα από διάφορες περιπλανήσεις, κατέληξε στη μικρή νήσο Ζέρσεϋ, που ανήκε στην Αγγλία. Εκεί πήγε να τον συναντήσει αργότερα και ο Αλέξανδρος.

Η περιπέτεια αυτή είχε κλονίσει το ήθικόν του Σασσύ. Έβλεπε παντού το δήμιό!

Η μαρκησία έπειτα από την επιστολή που αναφέραμε αποφυλάκιστηκε κι' έγραψε στον άντρα της να γυρίσει άμεσα στη Γαλλία. Ο Σασσύ το αποφάσισε, αλλά μόλις αποβιβάστηκε στο Σαιν - Μαλό τον έπιασαν κατόπιν ενεργειών του Βιλλιέρ. Ή συλλήψι του σάλευε εντελώς το μυαλό του.

Έτσι, το σατανικό σχέδιο του Βιλλιέρ πέτυχε σ' όλη τη γραμμή. Ο σύμβουλος του Παρλαμέντου πήρε στα χέρια του τη διαχείριση της περιουσίας του τρελλού κουνιάδου του κι' έπειτα από μερικά χρόνια αναγνωρίστηκε νόμιμος ιδιοκτήτης της. Γιατί ο Σασσύ κι' η γυναίκα του δεν άργησαν να πεθάνουν.

Σήμερα θα περιοδεύσουμε σε ιστορικά μνημεία. Θα επισκεφθούμε τον περίφημο Πύργο του Λονδίνου. Βρίσκεται στα ανατολικά της πόλεως, στην άριστη θέση του ποταμού Τάμεσι. Έχει κτιστεί από τον καιρό του Γουλιέλμου του Κατακτητή, με σκοπό να προφυλάει και να ελέγχει την πρωτεύουσα.

Όταν πρωτοχτίστηκε ήταν μέσα απ' τα ρωμαϊκά τείχη του Λονδίνου. Στα τέλη όμως του δωδεκάτου αιώνα, που το πρόσθεσαν νέα χτίσματα, έπιασε χώρο και έξω απ' τ' ανατολικά τείχη. Έτσι σήμερα έχει έκταση 18 στρεμμάτων και με τόν επιβλητικό, σκληρό, πολύθυμο δ-γκο του σου δίνει την εντύπωση ανακτόρων, φρουρίου και φυλακής!

Πραγματικά, όλοι οι αρχιτεκτονικοί ρυθμοί αντιπροσωπεύονται μέσα απ' τα τείχη του πύργου, γιατί τα διάφορα οικοδομήματά του χτίστηκαν και κατά διάφορες εποχές. Ο Πύργος μάλιστα χρησιμοποιήθηκε, όπως είναι εξακριβωμένο, για φρούριο, παλάτι, φυλακή, νομισματοκοπείο, αρχαιοφυλακείο και αστεροσκοπείο. Επί αιώνες ήταν οπλοστάσιο ελαφρών όπλων και σήμερα ακόμη είναι εγκατεστημένη φρουρά πάνω σ' αυτόν.

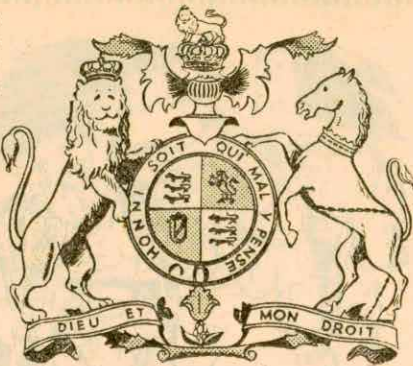
Ο Πύργος κατοικήθηκε ως ανάκτορο, απ' όλους τους βασιλείς και τις βασίλισσες μέχρι 'Ιακώβου του Α'. Υπήρχε μάλιστα συνήθεια για κάθε μονάρχη να παραμένει στον πύργο αυτόν πριν στεφθεί ή γαμήλια και απ' εκεί να βαδίζει έφιππος προς το Γουεστμινστερ.

Για να μπορούμε λοιπόν σ' αυτό το ιστορικό παλάτι πρέπει να περάσουμε απ' το λοφίσκο του πύργου, τον «Τάουερ Χιλλ», έχοντας έτσι μια θαυμαστή θέα του μεγάλου φρουρίου.

Εκεί όμως μαθαίνουμε, με συγκρατημένη αναπνοή, πώς στο χώρο που πατάμε, της «Τρίνιτυ Σκουέιρ» ήταν σημειό το πρώτο μόνιμο ικρίωμα του Πύργου. Το πρωτόστησαν επί της βασιλείας 'Εδουάρδου του 4ου, το 1465. Αναφέρεται όμως μία θανατική εκτέλεση, του σέρ Σάιμον Μπάρλεϋ, που έγινε στο ίδιο μέρος το 1388. Εκεί ακόμη αποκεφαλίσθηκαν μεταξύ άλλων, ο Ντάντλεϋ, ύπουργός 'Ερρίκου του 7ου το 1510, ο γυιός του δούκως του Νορθάμπερλαντ το 1533, ο Θωμάς Κρόμγουελ το 1540, ο αρχιεπίσκοπος Λάουντ το 1645 και αρκετοί Σκωτικοί λόρδοι τον δέκατο όγδοο αιώνα.

Πυργίσκοι με διάφορα ονόματα και ξεχωριστή ο κα-θένας ιστορία ξανα-ζωντανεύουν στη μνήμη του έπισκέπτη γε-γονότα αιώνων... Νά ο «Γουέικφιλντ Τάουερ», που χτίστηκε απ' τον 'Ερρίκο τον Γ', και είδε τη δραματική δίκη της «Αννας Μπόλεϋν! 'Εδω το 1360 είχαν μεταφερθεί τ' άρχεια του κράτους. 'Εδω απ' το 1656 φυλάσσονται τα βασιλικά κοσμήματα, τα στέμματα και τα παράσημα. Παρέμειναν έδω μέχρι το 1939. Κατά το διάστημα του πολέμου μεταφέρθηκαν σε πιο ασφαλές μέρος. Και ξαναποθετήθηκαν στον πύργο αυτόν το 1948.

Εξή αιώνων πολυ-τιμα κοσμήματα της αγγλικής μοναρχίας πουλήθηκαν ή τα «ε-

Για να γνωρίσουμε ΤΗΝ ΑΓΓΛΙΑ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΑΓΓΛΟΥΣ

Ιστορίες από ένα Παλάτι - Φρούριο - Φυλακή του Λονδίνου

ση λαδιέρα απ' την εποχή 'Ερρίκου του Δ' (1399 - 1413), βασιλικά ξίφη, άδμαντοστόλιστα παράσημα όλων των τάξεων, κλπ.

Σ' άλλο πυργίσκο φυλάσσεται μία συλλογή όπλων, που άρχισε να καταρτίζεται επί βασιλείας 'Ερρίκου του Η'. Βλέπει κανένας εκεί θωρακφόρους πάνω σε ξύλινα άλογα καθάλλα, άλλους πεζούς σιδηρόφρακτους ίππότες, πιδ πέρα θώρακες, περικεφαλαίες, σπαθιά, σιδερένια γάντια και περικνημίδες, όπλα γενικά όλων των αιώνων, που δίνουν εικόνα της εξέλιξης της στρατιωτικής στολής και του όπλισμού.

Πόσα δέν θα έλεγαν, αν γινόταν ξαφνικά το θαύμα ν' αποχτήσουν φωνή όλα αυτά τα σύνεργα της αλληλοεξου-τώσεως και του θανάτου, όλα αυτά τα όπλα με τα όποια άναμετριόντουσαν στις μάχες οι πολεμιστάι του παλαιο-καιροϋ! Πόσες άνατριαιτικές ιστορίες αίματος, ήρωισμών, αυτοθυσίας πόσα έπικά κατορθώματα, πόσες θρυλικές έ-ποποιές!...

Νομίζει κανείς πως θ' άκούση ξαφνικά τα σαλπίσματα της έφδοϋ, την κλαγγή των όπλων κι' ή μάχη θ' άρχισή... Αύταπάτη μιάς στιγμής. Οι έποχές που πέρασαν δέν ξαναζούν παρά στα μυθιστορήματα και τις παλιές ιστορίες.

Απ' την Πύλη των Προδοτών «Τρέιτορς Γκέιτ» του Πύργου του 'Αγίου Θωμά πέρασαν για να φυλα-κισθούν ή να εκτελε-σθούν ο 'Εδουάρδος, δούκας του Μπάγχαμ (1521), ο σέρ Τόμας Μούρ, ή βασί-λισσα «Αννα Μπόλεϋν, ο Κρόμγουελ, ή βασίλισσα Κατερίνα Χόθαρντ (1542) ο δούκας του Σόμερσετ, ή πριγκίπισσα και κα-τόπιν βασίλισσα 'Ε-λισάβετ, ο δού-κας του Μονμάουθ και πολλοί άλλοι. 'Α-κόμα και τα τελευ-ταία χρόνια πολλοί κατάσκοποι πέρασαν την Πύλη των Προδο-τών, για να πληρώ-σουν τα έγκλήματά τους...

Πόσες ιστορίες θα-χε να μās διηγηθί ο Πύργος του Λονδίνου! Θλιδερές τις περι-σσότερες...

λυωσε» ο «Όλιβερ Κρόμγουελ. Με την άποκατάσταση της μοναρχίας το 1660 έ-γιναν προσπάθειες να τ' ξαναφτιάξουν. Σήμερα θαυμάζουν οι έπισκέπτες το άρ-χαιότερο σωζόμενο στέμμα, που φτιάστη-κε για τή στέψη του βασιληά Καρόλου του Β', το στέμμα της βασίλισσας Μαρίας της Μοδένας, το αυτοκρατορικό στέμμα της Βικτωρίας. Το τελευταίο στολίζεται μ' ένα περίφημο ρουμίνι «του Μαύρου Πρίγκηπος» (1367), ένα απ' τα διαμάν-τια των «αστέρων της 'Αφρικής», κομμένο απ' το περίφημο διαμάντι Κούλλιναν, 3.000 άλλα διαμάντια και 300 άλλους πολύτιμους λίθους.

Το αυτοκρατορικό στέμμα του βασιληά Γεωργίου του Ε' στολί-ζεται μ' ένα περίφημο ινδικό σμαράγδι, μ' άλ-λα 6.000 διαμάντια και πολλές άλλες πολύτιμες πέτρες.

Κόσμος πολς συ-κεντρώνεται γύρω απ' τις βιτρίνες για να ιδή τα βασιλικά σκήπτρα, τα βραχιόλια, τα περι-δέραια, τα χρυσά πιότα και κουταλιές, μία χρυ-

Ένας περίπατος στο Χάυντ Πάρκ

«Ήλιος! Χαρά Θεού στο Λονδίνο, προβλέπει το βραδυνό δελτίο της Μετεωρολογικής 'Υπηρεσίας της ΡΑΦ για την αύριανή ήμέρα. Είνε τόσο σπάνιο το φαινόμενο της λια-κάδας, άκόμα και το καλοκαίρι, στα βρετανικά νησιά! 'Επηρεασμένοι και μείς απ' τη βαρεία ατμόσφαιρα και τον συννεφιασμένο ούρανό της αγγλικής πρωτεύουσας δε-χόμαστε σάν άναπάντεχο δώρο την είδηση αυτή. Συμφω-νάμε λοιπόν για έξορμησι στα πάρκα, για μία έκδρομή... μέσα στο Λονδίνο. Και όμως πόση αλλαγή στο περιβάλλον, πόσο ξεκούρασμα στα μάτια και στην ψυχή!

Σηκωνόμαστε πρωί για ν' απολαύσωμε το θέαμα. Μ' έκ-πληξη βλέπουμε στις πόρτες των αγγλικών σπιτιών άφη-μένη τη μπουκάλα με το γάλα και τις έφημερίδες. Περι-εργη συνήθεια! Κυττάζουμε τους έργατες που βιαστικοί πηγαίνουν στη δουλειά τους συνήθως με ποδήλατο.

Όχτώ ή ώρα θα πιάσουν δουλειά στα εργοστάσια. Θα εργασθούν έννηά ώρες ως τις 5 το απόγευμα. Κί' αυτό μ' εργατική Κυβέρνηση στην άρχή! «Η 'Αγγλία έχει ανάγκη από έξαγωγές και οι έργατες βοηθάνε, όσο μπορούν για τη βρετανική άνασυγκρότηση», όπως μās είπε ο φιλέλλη-νας Βίκτωρ Φήδερ, γραμματέας των 'Εργατικών Συνδικά-των.

Φυσιολάτρες οι Βρετανοί φρόντισαν απ' το δωδέκατο αιώνα ν' άφίσουν για πνεύμονας της αγγλικής πρωτεύουσας και καταφύγια του σκότους αυτά τα θαυμάσια πάρκα. Χαίρεται κανείς ν' αντικρύζη τους υπέροχους κήπους με τα λουλούδια, τις τεχνητές λίμνες με τους κύκνους, και τα πα-λιά, τα αινωνόβια δέντρα, τα πουλιά, το δροσερό χορτάρι. Το Χάυντ - Πάρκ, οι Κήποι του Κένιγκτον, το πάρκο του 'Αγίου 'Ιακώβου, το Ρήντζεντς Πάρκ και τόσα άλλα εί-ναι χάρμα. Το καθένα έχει τα ιδιαίτερα θέληγτρά του, την άτομική γοητεία του, τους τύπους του, τα μυστικά του... Και είνε 1000 τα πάρκα, κήποι και γήπεδα που φροντίζει και διατηρεί στην περιφέρεια του Λονδίνου το Νομαρχιακό Συμβούλιο του.

Συμφωνάτε να έπισκεφθούμε το περίφημο Χάυντ Πάρκ; Προσέχετε μη χάθητε σάν κάποιο φίλο μας που πή-γε εκεί ζητώντας νυχτερινή περιπέ-τεια και χάθηκε γιατί δέν μπορούσε να προσανατολιστή! Βγήκε μόλις... σέρνοντας τα πόδια του, όταν χάραξε!... Το Χάυντ Πάρκ εί-ναι από τα μεγαλύτερα πάρκα του Λονδίνου μ' έκταση 36 στρεμμάτων.

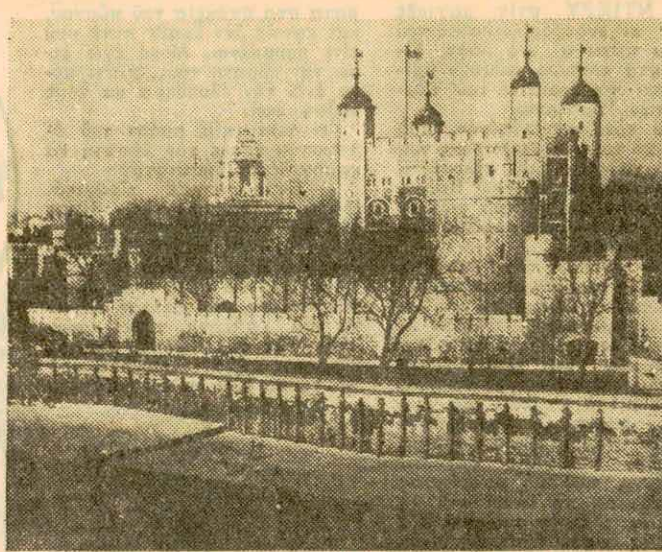
Πρώτη εντύπωση: Το πράσι-νο όρνιάζει. Μαυρίζει το χρώμα απ' τη δροσιά νοτισμένο. Θέλ-γονται τ' αυτιά σου απ' τα κελα-ιδίσματα των πουλιών. Κοτσύ-φια πετούν άφοβα δίπλα σου σχεδόν. Εύχαριστούνται τα μά-τια σου βλέποντας το φαντα-σμαγορικό θέαμα των δέντρων που προσβάλλουν, μέσ' απ' την πρωινή πάχνη. Λές και ένα θεϊκό πέπλο τάχει σκεπάσει για να τ' α προφυλάξει από τα πνεύ-ματα της νύχτας.

Πάγκοι καρέκλες, πολυθρόνες, «πλιάν» σε μεγάλη άφθονία σκορπι-μένα μέσ' τη χλόη περιμένουν τους πρωινούς έπισκέπτες. Νοικοκυρές, πριν πάνε για το μανάβη, το μπα-κάλη, τον ψωμά ή το χασάπη, έκα-ναν έδω τον πρωινό περίπατό τους.

Ξαφνικά δίπλα μας πετάγονται τρία -τέσσερα σκυλιά πολυτελείας. Τάχουν άφίσει ελεύθερα οι ύπηρέτες κάποιοι λόρδοι, που τάφερε να παίξουνε και αυτά στο πάρκο. Φι-λόζωοι πολύ οι 'Αγγλοι. Κάθε σπιτί άδύνατο να μνή-χι το σκυλί του.

Λίγο πιό κάτω, σε μία άμμουδερή πλατεία λεωφόρο, ά-μαζόνες χαριτωμένες με τα ίππευτικά τους κοστούμια κά-νουν πάνω στ' άλογά τους τον περίπατό τους. «Μά όλες αυ-τές διατηρούνε σταύλους;» ρωτάμε ένα διπλανό μας. «Ο-χι, νοικιάζουν τ' άλογα», μās άπαντάει, μ' ελίκρυνεια χα-μογελάοντας.

Τριγυρίζουμε φουσκώνοντας τα στήθια μας απ' τον κα-

Θραία θέα του Πύργου του Λονδίνου από τον ποταμό Τάμεσι.

θάριο και μυρωμένο άγέρα. Ο ήλιος έχει πιά άνατείλει και άποζητάμε τη δροσιά κάτω απ' τη σκιά των πανύψηλων δέντρων. Πλατάνια, δρύς, όξυές, φτελιές, λεύκες, ύψώνουνε περήφανα τον κορμό τους προς τον ούρανό, και φιλόξενα προσφέρουν τα κλαδιά τους για φώληές - καταφύγια των πουλιών.

Το μεσημέρι το πάρκο έχει άλλη όψη. Ο ήλιος τ'χει μεταμορφώσει. Το βράδυ πάλι ή δροσιά θά του άλλάξη εμφάνισι...

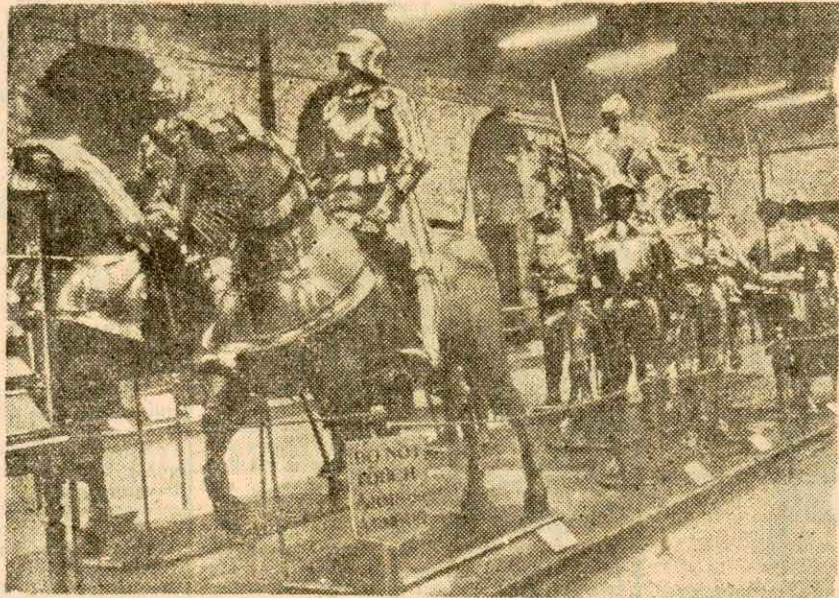
Θέαμα περίεργο αντικρύζουμε σε λίγο. Ζευγάρια άμερι-μνα έαπλωμένα στη χλόη επιδίδον-ται άδιάφορα μέρα - μεσημέρι σε έρωτικές άψιμαχίες. Φλεγματικοί οι 'Αγγλοι, διαβάτες ή καλοκαίσιμοι δίπλα στα ζευγάρια, δείχνουν άδια-φορία ή στρέφουν διακριτικά τα νώ-τα. Ο έρωτας υπό την προστασία της κοινωνίας και της άστυνο-μίας; Μάλιστα! 'Αν τύχη δέ κανένας πουριτανός ή έξενος θερμόαιμος να ένοχλήση τ' έρωτικά ζευγάρια ο εύγενικός 'Αγγλος πολιτισμός πάντα θά δικαιώσει τους μύστας του γυιού της 'Αφροδίτης.

Θέλετε να ιδήτε και άλλα παράξενα στο Χάυντ Πάρκ; Τότε θά πάμε την Κυριακή στη «Μακμάρινη 'Αψίδα» του. Εκεί κόσμος περίεργος συγ-κεντρωμένος μπρος σε παράξε-νους ύπαιθριους ρήτορες τους άκούει ν' άγορεύουν. Κομμου-νιστάι, θεολόγοι, πρώταθλητάι, πρόφητες της Συντελείας του κόσμου πουλιισπίδστες και λογής-λο-γής άσκητάι και σουρρεαλιστάι, μον-τέρνοι κοινωνιολόγοι και 'Αγγλοι «Δε-λαπατριδής» άναπτύσσουν έλευθε-ρα τις θεωρίες τους, άρκει να μη θέ-λουν το Θεό, τα 'Εθνος και τη Βασι-λική Οικογένεια.

Ο κόσμος χαζεύει θαυμάζοντας τις φιλοσοφίες και τις κουταμάρες τους και ο πόλιςμεν με μειλίχια σοβαρότητα παρακολουθεί το θέαμα έτοιμος να έπέμβη αν κανένας άνη-κόρρατος «υπερβή τα έσκαμμένα», ξεφύγη δηλ. απ' την έγγραφη συμφωνία ρητόρων και άστυνομίας.

Το αγγλικό γιοϋορ παίρνει και δίνει. Και δέν είνε συ-νεπώς μονάχα οι χαζοί, που πηγαίνουν την Κυριακή να δι-ασκεδάσουν με τις λογοπαιγνικές μόνομαχίες ρητόρων και λαοϋ στο Χάυντ Πάρκ...

ΤΑΚΗΣ Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Ίππότες πάνω σε θωρακισμένα άλογα και σιδερόφρακτοι πεζοί με πανοπλίες του 15ου και 16ου αιώνας προκαλούν εξαιρετική εντύπωση στον έπισκέπτη του Πύργου του Λονδίνου.

ΑΝΤΙΚΡΥ στις μαγικές κι' εύφορες κοιλάδες του Ρήνου πάνω σ' ένα λόφο, δίπλα στο «Μαύρο Δάσος» βρίσκονται τα έρειπια του πύργου των Ύμπεργκ.

Για τον πύργο αυτόν, που είνε από τους αρχαιότερους του τόπου και περιήλθε τελευταία στο μεγάλο δούκα του Βόδεν, οι κατοικοί των γύρω χωριών διηγούνται το εξής φρικιαστικό περιστατικό:

Ο τελευταίος των Ύμπεργκ ήταν ένας φεουδάρχης σκληρός, ανειδίχτος, κακός, με μια λέξη κακοφημισμένος. Όταν ήταν νέος ακόμα έτυχε να χάσει την ώραία και νέα γυναίκα του που την αγαπούσε τρελλά, και το μικρό παιδάκι του, δυο χρονών μόλις. Οι δυο εκείνοι θάνατοι ήταν τρομερό χτύπημα για τον τελευταίο αρχοντα Ύμπεργκ, που μη μπορώντας να υποφέρει τη θλίψη και τη μοναξιά, τόρριζε στα γλέντια και στο πιστό, μέχρις ότου σπατάλησε όλη την περιουσία του.

Τότε μάζεψε μισοφόρους μαχαιροβγάλτες, σχημάτισε μια ληστρική συμμορία κι' άρχισε να κάνει επιδρομές ληστεύοντας τους ταξιδιώτες.

Μια μέρα ο Ύμπεργκ με τη συμμορία του επέτρεψε έναντιον μιας μεγάλης συνοδείας «Εβραίων εμπόρων». Εκείνοι πολέμησαν θαρραλέα έναντιον του. Στη συμπλοκή αυτή, ο λησταρχος - αρχοντας του Ύμπεργκ έχασε το ένα του μάτι. Αυτό ήταν το μεγαλύτερο δυστύχημα της ζωής του. Οι συμμορίτες του τον εγκατέλειψαν, γιατί έλεγαν, πως δεν μπορούσαν να έχουν εμπιστοσύνη σ' έναν μονοφθαλμο!

Μόνος κι' εγκαταλειμένος ο αρχοντας Ύμπεργκ άποτρα-δήχτηκε στον πύργο του, στον όποιο ζούσε με μόνη συντροφιά τις πανοπλίες και τους τάφους των προγόνων του.

Κάθε τόσο κατέβαινε στο δημόσιο δρόμο και παραμόνευε να περάσει κανένας για να τον ληστέψει. Ενα βροχερό χειμω-νιάτικο βράδυ, ενώ γύριζε στον πύργο μελαγχολικός, είδε ένα ελαφάκι και το κυνήγησε. Καθώς όμως περνούσε στην άκρη ενός γκρεμού, παρουσιάστηκε δίπλα του ένας ψηλός γέρος χλωμός με λευκή γενειάδα. Ο γέρος τον πλησίασε και του είπε:

— Μην φοβάσαι τίποτε, ιπ-πότη του Ύμπεργκ. Αν μου υποσχεθείς πως δεν θα τρομά-ξεις, θα σου αποκαλύψω με-ποιον τρόπο θα βρης τον θη-σαυρό.

— Στο υπόσχομαι! αποκρί-θηκε παίρνοντας θάρρος ο ιπ-πότης, γιατί η δυστυχία που τραβώ μου είνε τόσο άβάστα-χτη, ώστε θάδινα ακόμη και την ψυχή μου στο διάβολο για να μπορέσω να βγώ απ' τη ση-μερινή μου φτώχεια!

— Ωραία!... Τότε δεν έ-χεις παρά να κατεβείς ένα βρά-δυ που θάνε πανσέληνος στα ύ-πόγεια του πύργου μαζί μου, να ξεθάψεις τα κόκκαλα των προγόνων σου, να τα τοποθε-τήσεις σε ένα σωρό και να τα κάψεις. Όταν το κάψης αυτό, ο θησαυρός θα γίνη δικός σου. Και τώρα καληνύχτα σου!

Το άλλο βράδυ που το φεγ-γάρι έλαμπε, ολόγιομο στον ούρανό, ο ιππότης κι' ο βρυ-κόλακας κατέβηκαν στα ύπο-γεια του πύργου, όπου δρισκόν-τουσαν οι τάφοι των αρχόντων του Ύμπεργκ. Ο ιππότης πή-ρε τότε ένα τσάπι κι' άρχισε ν' ανοίγει τους τάφους έναν-

μاتا στα υπόγεια του πύργου, και κανείς δεν έμαθε ποτέ που είνε κρυμμένοι. Μόνο εγώ ξέ-ρω την κρύπτη τους, γιατί μό-νο εγώ τόν έδοθησα να τους κρύψει εκεί.

Η τελευταία φράση του ά-γνώστου έκανε τον ιππότη να χαμογελάσει δυσπιστά. — Εσύ; ρώτησε ειρωνικά. Μά ο προπάππος μου έζησε εδώ και διακόσια χρόνια.

— Ακριβώς την εποχή εκεί-νη είχα ζήσει κι' εγώ.

Στα λόγια αυτά ένας δυνα-τός τρόμος κυρίεψε τον άρχον-τα του Ύμπεργκ, γιατί κατά-λαβε πως ο άγνωστος εκείνος γέροντας ήταν βρυκόλακας! Ο γέρος είδε το τρομαγμένο

ΟΡΝΟΛΟΙ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΞΕΙΣ

ύφος του και με φιλικό τόνο του είπε:

— Μην φοβάσαι τίποτε, ιπ-πότη του Ύμπεργκ. Αν μου υποσχεθείς πως δεν θα τρομά-ξεις, θα σου αποκαλύψω με-ποιον τρόπο θα βρης τον θη-σαυρό.

— Στο υπόσχομαι! αποκρί-θηκε παίρνοντας θάρρος ο ιπ-πότης, γιατί η δυστυχία που τραβώ μου είνε τόσο άβάστα-χτη, ώστε θάδινα ακόμη και την ψυχή μου στο διάβολο για να μπορέσω να βγώ απ' τη ση-μερινή μου φτώχεια!

— Ωραία!... Τότε δεν έ-χεις παρά να κατεβείς ένα βρά-δυ που θάνε πανσέληνος στα ύ-πόγεια του πύργου μαζί μου, να ξεθάψεις τα κόκκαλα των προγόνων σου, να τα τοποθε-τήσεις σε ένα σωρό και να τα κάψεις. Όταν το κάψης αυτό, ο θησαυρός θα γίνη δικός σου. Και τώρα καληνύχτα σου!

Το άλλο βράδυ που το φεγ-γάρι έλαμπε, ολόγιομο στον ούρανό, ο ιππότης κι' ο βρυ-κόλακας κατέβηκαν στα ύπο-γεια του πύργου, όπου δρισκόν-τουσαν οι τάφοι των αρχόντων του Ύμπεργκ. Ο ιππότης πή-ρε τότε ένα τσάπι κι' άρχισε ν' ανοίγει τους τάφους έναν-

ΟΡΝΟΛΟΙ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΞΕΙΣ

ύφος του και με φιλικό τόνο του είπε:

— Μην φοβάσαι τίποτε, ιπ-πότη του Ύμπεργκ. Αν μου υποσχεθείς πως δεν θα τρομά-ξεις, θα σου αποκαλύψω με-ποιον τρόπο θα βρης τον θη-σαυρό.

— Στο υπόσχομαι! αποκρί-θηκε παίρνοντας θάρρος ο ιπ-πότης, γιατί η δυστυχία που τραβώ μου είνε τόσο άβάστα-χτη, ώστε θάδινα ακόμη και την ψυχή μου στο διάβολο για να μπορέσω να βγώ απ' τη ση-μερινή μου φτώχεια!

— Ωραία!... Τότε δεν έ-χεις παρά να κατεβείς ένα βρά-δυ που θάνε πανσέληνος στα ύ-πόγεια του πύργου μαζί μου, να ξεθάψεις τα κόκκαλα των προγόνων σου, να τα τοποθε-τήσεις σε ένα σωρό και να τα κάψεις. Όταν το κάψης αυτό, ο θησαυρός θα γίνη δικός σου. Και τώρα καληνύχτα σου!

Το άλλο βράδυ που το φεγ-γάρι έλαμπε, ολόγιομο στον ούρανό, ο ιππότης κι' ο βρυ-κόλακας κατέβηκαν στα ύπο-γεια του πύργου, όπου δρισκόν-τουσαν οι τάφοι των αρχόντων του Ύμπεργκ. Ο ιππότης πή-ρε τότε ένα τσάπι κι' άρχισε ν' ανοίγει τους τάφους έναν-

που όλο το βουνό σείσθηκε κι' ο πύργος σωριάστηκε σ' έρεί-πια!...

Ο ιππότης Ύμπεργκ, από-θεσε πάλι μ' ευλάβεια το πτώ-μα του παιδιού του στον τάφο του. Επίσης κουβάλησε πάλι τα κόκκαλα των προγόνων του στα κιβώρια τους. Από την ημέρα εκείνη παράτησε τον ο-πλισμό του, φόρεσε τα ταπει-νά ρούχα του προσκυνητού και πήγε να κλειστή σ' ένα γειτο-νικό μοναστήρι, όπου πέρασε το υπόλοιπο της ζωής του, α-ρακαλώντας τον Θεό να συγχω-ρήσει τα κρίματά του.

Μά τα κρίματά του ήταν πολλά. Κι' ο Θεός δεν τα συγ-χώρησε φαίνεται, γιατί έπειτα από τούσους αιώνες, ακόμη μέ-χρι σήμερα, τις σκοτεινές νύ-χτες του χειμώνα, οι χωρικοί της περιοχής του Βάδεν-Βάδεν, βλέπουν να εμφανίζεται το άνη-συχο φάντασμα του τελευταίου αρχοντος του Ύμπεργκ και να ουρλιάζει, ζητώντας έλεος απ' τον Θεό και τους ανθρώπους. Τα ουρλιάσματά του είνε τόσο δυνατά που ακούγονται περισ-σότερο απ' το βούισμα της καταιγίδας και κάνουν το βου-νό να σείεται και να τρέμει. Το φάντασμα γυρίζει όλη τη νύχτα, ώσπου αρχίζει να ση-μαίνει τον όρθρο ή καμπάνα του γειτονικού μοναστηριού του Φρέμενμπεργκ, του μονα-στηριού του όποιο είχε κλει-στή ο ιππότης μετά την βεβή-λωσι των τάφων των προγώ-νων του.

ZAN AIKAP

© ©

*Έγινε καππούς του έαυτού του!

Στο Μπουένος Άϊρες αυτο-κτόνησε κάποιος Πεκάρρι. Και να τί γράφει στην έπιστολή που άφησε:

«Ποιή από μερικά χρόνια, παντρεύτηκα μια χήρα, που είχε μια κόρη της παντρείας. Αυτή η νέα έγινε, φυσικά, κό-ρη μου, ή για την ακρίβεια, προγονή μου. Παρέλειψα να σας πω, ότι ο πατέρας μου, για κακή τύχη όλων μας, ζούσε κι' ήταν χήρος. Αγάπησε, λοιπόν, την προγονή μου και την έκαμε γυναίκα του. Μ' αυ-τό τον τρόπο, έγινε... γαμ-πρός μου, αφού παντρεύτηκε την προγονή μου, ενώ αυτή, σαν γυναίκα του πατέρα μου, έγινε... μητριά μου.

» Έπειτα από λίγον καιρό, ή γυναίκα μου γέννησε ένα ά-γόρι, που ήταν αδελφός της γυναίκας του πατέρα μου και, συνεπώς, κουνιάδος του! Με τη σειρά της, ή γυναίκα του πατέρα μου (ή προγονή μου, όπως είπαμε), έφερε στον κό-σμο ένα παιδί, που ήταν αδελ-φός μου, αφού είχαμε τον ί-διο πατέρα και ταυτόχρονα έγγονος μου, αφού ήταν γιός της προγονής μου.

» Η γυναίκα μου, φυσικά, ήταν γιαγιά αυτού του παι-διού, αλλά και δική μου, αφού ο γιός της κόρης της ήταν αδελφός μου, γιατί, όπως σας είπα, είχαμε τον ίδιο πατέρα. Αλλά ο σύζυγος της γιαγιάς ενός παιδιού είνε επίσης παπ-πούς αυτού του παιδιού. Μ' άλλα λόγια, εγώ, ο Λαυρέντιος είμαι... παππούς του ίδιου του έαυτού μου! Νά γιατί ά-ποφάσισα να τερματίσω τις ήμέρες μου. Λίγο ακόμα και θα τρελαινόμουν! Όλοι γε-λούσαν εις βάρος μου με το κακό που μου συνέβη».

Ο αντίκτυπός των στο σύνολο του οργανισμού

Εάν μπορούσε να πη κανείς ότι ο έντερικός μας σώ-λην είνε ένα εργαστήριο παραγωγής παντός είδους μικροοργανισμών, που όχι μόνο πα-ρακωλύουν τις πεπτικές μας λειτουργ-γίες, αλλά, έχουν επίσης και πολύ δυ-σάρεστο αντίκτυπο στο σύνολο του οργανισμού.

Οι έντερικές μολύνσεις είνε συ-χνότερες και σοβαρότερες κατά τη θερμή περίοδο του έτους, λόγω των ζυμώσεων που ή άνοδος της θερμο-κρασίας προκαλεί μέσα στον έντε-ρικό μας σωλήνα και των φαινομέ-νων σήψης και άποσυνθέσεως που τις συνοδεύουν.

Οι δούρουροι, οι έλμινθες, ή ται-νία και οι άσκαριδοειδείς σκώληκες άποτελούν μερικούς από τους κυρι-ωτέρους και πιο συνηθισμένους έ-νοίκους του έντερικού μας σωλήνος.

Το λεπτό έντερο παραμένει άτρω-το σχεδόν απ' αυτούς τους παρασιτικούς μι-κροοργανισμούς. Ο λό-γος είνε ότι μέσα σ' αυ-τό επικρατεί το όξινο στοιχείο σε μια άνα-λογία πολύ μικρή, που δεν εύνοεί την ανάπτυ-ξη αυτών των μικρο-οργανισμών ή εξουδετε-ρώνει όποιαδήποτε τη βλαβερή επίδρασή των.

Στο παχύ έντερον, αντί-θετα, επικρατεί το άλ-καλικό στοιχείο, που εύ-νοεί την ανάπτυξη των παρασιτικών οργανισμών και παρέχει σ' αυτούς πρόσφορο έδαφος για ν' ασκήσουν την καταστρο-φική δράση των. Η πα-ρουσία, έξ άλλου, άφθό-νου άμυωνίας έπιταχύ-νει τις ζυμώσεις.

Τα άέρια που συνοδεύ-ουν συνήθως τις έντερικές ένοχλήσεις είνε προϊόντα αυτών των ζυμώσεων. (Προκαλούν-ται λόγω της παρουσίας μέσα στο παχύ έν-τερον λιπαρών όξέων φωσφορούχων ένώσεων και ίδιως ύδροθειού).

Όταν το ήπαρ και οι αντίτοξικοί άδένες δεν έπαρκούν στην άμυντική προσπάθειά των, τα λιπαρά όξέα περνούν μέσα στο αίμα, μα-ζί με τις διάφορες δηλητηριώδεις τοξίνες, που προέρχονται από την άζωτούχο έπεξεργασία.

Όλες οι οργανικές λειτουργίες έπηρεάζον-ται τότε, ή όρεξις έλαττώνεται και το ότομο αίσθάνεται έντονη δίψα. Η γλώσσα, έξ άλλου, καλύπτε-ται από ένα λευκό ή κιτρινωπό επίχρισμα, ή άναπνοή είνε βαρεία και δυσώδης και το σγκότι όγκοθτα, ιδίως στα παιδιά.

Οι διαταραχές που προκύπτουν από μια έλαττωματική πέψη ποικίλλουν κατά τα άτομα. Το σγκότι, όταν είνε πολύ

Στο μεσον και κάτω: Το μαύρο βέλος δείχνει την ακριβή θέση της σκα-ληκοειδούς άποφύσεως. Μερικά από τα παράραιτα των έντερων: 1) Ο έ-ξουσαι και τρυπανοσώματα. 2) Άγκυλοστόμο. 3) Ταινία και άσκαρι-δοειδείς σκώληκες. 4) Τριχίνες και τριχοκέφαλοι. 5) Παράσιτα δυσ-κτερίας.

κουρασμένο, έκδηλώνει την εξάντλησή του με την έκκρισι μιας ειδικής ούσιος μέσα στα όδρα, της καλούμενης ιν-δικάνης. Το κυκλοφοριακό σύστημα μπορεί επίσης να έπηρεασθή. Σε πολλές περιπτώσεις, παρατηρούνται πόνοι στην καρδιά, έπιτάχυνσις του σφυγμού, άρρυθμία, εξοιδη-σις των ποδιών στην περιοχή των άστραγάλων, κτλ. Ο πυρετός είνε συνήθεατερα διαλείπων και συνοδεύεται από ρίγη. Κυμαίνεται γύρω στους 39 ή 39,5 βαθμούς, αλλά κάποτε άνέρχεται πολύ ψηλότερα. Στις περιπτώσεις αυ-τές χρειάζεται εξέταση του αίματος, για να εξακριβωθή ότι δεν πρόκειται για έλώδεις πυρετούς, που παρουσιάζ-ζουν επίσης αυτά τα τρία βασικά συμπτώματα: Τόν πυ-ρετό, τα ρίγη και την έναλλαγή περιόδων ήρεμίας και κρίσεων.

Οι έντερικές ένοχλήσεις συνοδεύονται κατά κανόνα ά-πό πόνους που είνε άλλοτε περισσότερο κι' άλλοτε λι-γώτερο έντονοι. Ο άκριβης έντοπισμός των έπιτρέπει σε πλείστες περιπτώσεις, στο γιατρό να βγάλη άσφα-λή συμπεράσματα για την ειδική μορφή της παθήσε-ως. Για το λόγο αυτό πρέ-πει να εισθε άπόλυτα σα-φείς στις άπαντήσεις, που δίνετε στις έρωτήσεις του και να βγάλετε από το μυ-αλό σας τη σφαλή ιδέα ότι είνε έργον του γιατρού να βρη το ποιο πάει. Έρ-γον του γιατρού είνε να βρη τί έχετε. Άλλά το ποι ποιάτε μόνον έσείς μπορεί-τε να το ξέρετε κι' όχι αυ-τός.

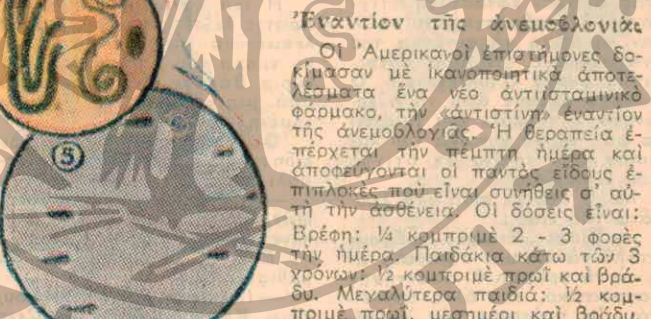
Μερικοί άσθενείς έχουν την κακή συνήθεια να «δια-σκορπίζουν» τους πόνους των ή να τους μετατοπίζουν. Άλλά με τον τρόπο αυτό προσφέρουν χειρόστη βοή-θεια στο γιατρό και περισ-σότερο στον έαυτό τους. Λέγοντάς του ότι ποιάνε παντού ή ότι ποιάνε άλλο-τε έδώ κι' άλλοτε εκεί, είνε σαν να μην του λένε τίποτε.

Ειδικότερα, προκειμένου για την σκωληκοειδι-τίδα, πρέπει να έχετε υπ' όψιν σας ότι οι πόνοι που προκαλεί έντοπίζονται σε μέρος, που δεν έπιτρέπει συγχυσι με καμιά άλλη γαστρεντερική πάθησι. Μην υποβάλλεστε λοιπόν (είνε πολλοί άνθρωποι που νομίζουν χωρίς λόγο ότι πάσχουν ή ότι πρόκειται να πάθουν σκωληκοειδίτιδα), από τ' άλλο μέρος, σπαύστε να συμ-βουλευθήτε το γιατρό σας, όταν αισθαν-θήτε τον παρασικό έποπο πόνο στην πε-ριοχή όπου βρίσκεται ή σκωληκοειδής ά-πόφυσις. Και, προ πάντος, άποφύγετε να πάρετε καθαρτικά φάρμακα, που μπορούν να προκαλέσουν όξεία περιτονίτιδα με πο-λύ δυσάρεστες συνέπειες.

Γι' αυτό πρέπει να προσέχετε πολύ κό-θε πόνο που έκδηλώνεται στην περιοχή των έντερων. Γιατί προέρχεται από ποικίλες αίτιες.

Έναντιον της άνευσελονίας

Οι Άμερικανοί έπίσημως δα-κίμασαν με ίκανοποιήτικά άποτε-λέσματα ένα νέο αντίσπαστικό φάρμακο, την «αντισπασμ» έναντιον της άνευσελονίας. Η θεραπεία έ-πηρεχεται την έμπτυ ήμέρα και άποφύγετε οι παντός είδους έ-πιπλοκές που είνε συνήθεις σ' αυ-τή την άσθένεια. Οι δόσεις είνε: Βρέφη: 1/4 κομπιμέ 2 - 3 φορές την ήμέρα. Παιδιά κάτω των 3 χρονών: 1/2 κομπιμέ προί και βρά-δυ. Μεγαλύτερα παιδιά: 1/2 κομπι-τριμέ προί, μεσημέρι και βράδυ.

Στις 7 και 15' η Σουζάνα Μπάρμαν ανέβηκε σ' ένα βαγόνι του «μετρό». Ο Ούγκο Βάρμαν δάμπαινε στο σταθμό του Στάμφορντ και θα συνέχιζαν μαζί το ταξίδι ως τη Νέα Υόρκη.

Αυτό γινόταν κάθε πρωί: Η Σουζάνα έμπαινε στο σταθμό του Κάρρεϊ. Ο Βάρμαν, ο γενικός διευθυντής της Πιστω-

διαφέρει... Κάμε μια προσφορά στον οικο Μόρφις για γεωργικά μηχανήματα... Μιλούσε, καθώς αφηρημένα κι' η Σουζάνα πρόσεξε πώς το ύφος του ήταν ανήσυχος. — Μήπως είσαστε έρωστος; τώλησε να ρωτήσει.

— Άρρωστος; απάντησε ο Βάρμαν. Όχι. Άλλα σπάζω το μυαλό μου για να βρω ποιός είναι ο μυστηριώδης έχθρός μου που με καταδιώκει. Χθες το βράδυ, βρήκα πολύ ανακατεμένα τα χαρτιά μου στα συρτάρια του γραφείου μου...

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο Βάρμαν αντήλλαξε ένα βιαστικό φιλή με τη γυναίκα του...

τικής Τραπεζίης, στο σταθμό του Στάμφορντ. Τον έφερνε εκεί η γυναίκα με το αυτοκίνητό της. Ο σωφέρ του, με το δικό του αυτοκίνητο, τον περίμενε στο σταθμό της Ν. Υόρκης και τον έπαιρνε από εκεί με τη γραμματέα του για να τους πάει στο γραφείο.

Αυτό γινόταν γιατί ο συνωστισμός στους δρόμους, το πρωί, ιδίως, ήταν τόσο μεγάλος, που ένα αυτοκίνητο θα χρειαζόταν διπλάσιο χρόνο από τον ηλεκτρικό, για να πάει από το Στάμφορντ στη Νέα Υόρκη.

Όταν το τραίνο έφτασε στο Στάμφορντ, η Σουζάνα αναζήτησε τον προϊστάμενό της, αλλά δεν τον διέκρινε πουθενά. Γιατί ο Σωφέρ δεν ανησύχησε. Γιατί ήξερε πως ο Βάρμαν θαφτανε την τελευταία στιγμή και θαμπαινε σαν σίφουνας μέσα στο τραίνο ένα χιλιοστό του δευτερολέπτου πριν αυτό ξεκινήσει.

Αυτή η καθυστέρησης ήταν, να πομμε, μέσα στο πρόγραμμά. Το κλειστό αυτοκίνητο της κυρίας Βάρμαν έφτανε την τελευταία στιγμή. Ο τραπεζίτης ηρώσε τότε κάτω, αντήλλαξε ένα βιαστικό φιλή με τη γυναίκα του κι' έτρεχε να μητή στο τραίνο.

Έτσι έγινε και κείνο το πρωί. Το αυτοκίνητο της κυρίας Βάρμαν έφτασε τη στιγμή που ο σταθμάρχης έτοιμαζόταν να δώσει το σύνθημα της αναχώρησης. Η ίδια στερεότυπη σκηνή ξετυλίχτηκε: Ο Βάρμαν πήδησε από το αυτοκίνητο, αντήλλαξε ένα βιαστικό φιλή με τη γυναίκα του και μπήκε στο τραίνο τη στιγμή που ξεκινούσε.

Μόλις κάθισε πλάι στη Σουζάνα της είπε:

— Είσαι έτοιμη; Έχωμε πολλά να κάνωμε σήμερα... Σ' αυτό το γράμμα θ' απαντήσης καταφατικά, στο άλλο αρνητικά... Η πρότασις των Χαλυδουρργίων «Οκλαντ δεν μ' εν-

— Είδοποιήσατε τον Ντόναλντ;

— Ναί. Ο Ντόναλντ είναι, βέβαια, ένας θαυμάσιος ντέτεκτιβ. Άλλα, για να μπορέσει να ξεκινήσει, στις έρευνές του, πρέπει να του δώσω κάποιο θετικό στοιχείο. Και, δυστυχώς, δεν είμαι σέ θέσι να το κάμω... Ο μόνος άνθρωπος που υποπτεύομαι είναι αυτός ο Κόκλινκ... Όπου κι' αν πάω, τον βρίσκω μπροστά μου...

Εκείνη τη στιγμή, η Σουζάνα πρόσεξε κάτι, που την έκαμε να χαμογελάσει.

— Με συγχωρείτε, κύριε Βάρμαν, είπα.

Καί, βγάζοντας το μαντήλι της, σκούπισε ένα ίχνος από κοκκινάδι που είχε μείνει στο πρόσωπό του. Χωρίς αμφιβολία, ήταν από τα χείλη της γυναίκας του...

Επειτα από είκοσι περίπου λεπτά, βρίσκονταν στο γραφείο.

Σε λίγο, χτύπησε το τηλέφωνο.

— Σήκωσε το ακουστικό, είπα ο Βάρμαν στη Σουζάνα. Δεν είμαι εδώ για κανένα...

Η νέα χλώμιασε από τις πρώτες λέξεις που άκουσε. Τηλεφωνούσαν από το αστυνομικό τμήμα του Στάμφορντ... Η κυρία Βάρμαν είχε βρεθεί πριν από μερικές στιγμές δολοφονημένη!

Ο Βάρμαν, μόλις έμαθε την είδηση, έφερε τα χέρια στο κεφάλι του.

— Έπρεπε να το περιμένω, είπα, έπειτα απ' αυτό που έγινε χθες το βράδυ.

— Έπειτα, σηκώθηκε από το κάθισμά του.

— Πηγαίνω στο σπίτι μου, είπα. Κανόνισε όπως νομίζεις καλύτερα τις υποθέσεις του

γραφείου κι' έλα το μεσημέρι να μου πης...

Η Σουζάνα ήταν πολύ ευσυνείδητη νέα κι' έκανε με το παραπάνω το καθήκον της.

Κατά το μεσημέρι, ξαναπήρε τον ηλεκτρικό και πήγε στο σπίτι του προϊσταμένου της, στο Στάμφορντ.

Μόλις εκείνη τη στιγμή, οι αστυνομικοί είχαν τελειώσει την έρευνά τους κι' έδωσαν την άδεια να τοποθετήσουν τη νεκρή στο φέρετρό.

Η Σουζάνα την είδε καθώς την περνούσαν από το χάλι. — Δεν είναι η κυρία Βάρμαν, φώναξε.

Ο επιθεωρητής Μπάρτον, που διηύθυνε τις έρευνες, πήγε κοντά της.

— Τί θέλετε να πείτε; ρώτησε.

— Η κυρία Βάρμαν βαφόταν κι' αυτή η γυναίκα είναι άβαφη, απάντησε η νέα.

— Γνωρίζετε την κυρία Βάρμαν; ρώτησε ο επιθεωρητής.

— Όχι. Την έβλεπα μόνο από το τραίνο κάθε φορά που έφερνε με το αυτοκίνητό της

τον άντρα της στο σταθμό του Στάμφορντ... Έτσι έγινε και σήμερα το πρωί...

— Καί προσέξατε ότι η κυρία Βάρμαν ήταν βαμμένη;

— Όπως σας είπα, δεν την είδα από κοντά. Άλλα η κυρία Βάρμαν κι' ο σύζυγός της συνήθιζαν ν' ανταλλάσσουν ένα φιλή τη στιγμή που χωρίζονταν... Σήμερα, λοιπόν, είχε απομείνει λίγο ρουζ πάνω στο μάγουλο του κυρίου Βάρμαν... Το σκούπισα εγώ με το μαντήλι μου...

Λέγοντας αυτά άνοιξε τη τσάντα της και έδειξε το μαντήλι της που ήταν λεκιασμένο στην άκρη.

Ο Βάρμαν που είχε ακούσει τη συνομιλία πήγε κοντά.

— Τί είναι αυτά που λές, Σουζάνα; ρώτησε με αυστηρό τόνο. Μήπως, λοιπόν, είσαι σέ θέσι να ξέρεις καλύτερα από μένα ποιά είναι η ποιά δεν είναι η γυναίκα μου;

Ο επιθεωρητής Μπάρτον παρενέβη.

— Ησυχάστε, είπα στο Βάρμαν. Δεν γεννιέται αμφιβολία για την ταυτότητα της νεκρής. Ξέρουμε καλά ότι είναι η γυναίκα σας. Άλλα ο ισχυρισμός της δεσποινίδος αποδεικνύει κάτι άλλο: ότι δεν ήταν η γυναίκα σας αυτή που σας συνάντησε σήμερα στο τραίνο. Καί, συνεπώς, τίποτε δεν αποκλείει την υπόθεσι ότι η κυρία Βάρμαν δολοφονήθηκε προτού φύγετε από το σπίτι...

— Άλλα θα το ήξερα, απάντησε ο Βάρμαν. — Αυτό νομίζω κι' εγώ, είπα ο επιθεωρητής. Μπορώ να μάθω ποιά ήταν το πρόσωπο που σας συνάντησε στο τραίνο; — Η γυναίκα μου! — Άλλ' η κυρία Βάρμαν είναι άβαφη. Πώς εξηγείτε το ότι

έφησε αποτυπώματα ρουζ πάνω στο πρόσωπό σας;

Ο Βάρμαν ταραχτηκε. — Δεν ξέρω, είπα. Δεν μπορώ να καταλάβω...

— Θα σας το πω εγώ, απάντησε ο επιθεωρητής. Καί θα σας πω επίσης ποιά ήταν το πρόσωπο που σας συνάντησε σήμερα στο τραίνο. Ήταν η κυρία Έδιθ Βόσλεϊ... Συνδέσθε από καρρό και έχω λόγους να φανταζώμαι ότι είχατε την πρόθεσι να την παντρευτήτε. Άλλα δεν μπορούσατε να χωρίσετε με τη γυναίκα σας, γιατί τότε θα έπρεπε να της επιστρέψετε την προίκα που σας έδωσε όταν παντρευτήκατε και πού ήταν αρκετά σημαντική. Γι' αυτό αποφασίσατε να τη σκοτώσετε... Όλα αυτά τα ήξερα όταν ήρθα εδώ... Μας κάματε να σας υποπτεύομαι με τις γελοίες ιστορίες σας ότι σας καταδιώκουν, ότι μπαίνουν κρυφά στο σπίτι σας και σας ανακατώνουν τα χαρτιά σας... Ο σκοπός σας ήταν να δικαιολογήσετε προκαταβολικά το έγκλημά που σχεδιάζατε να κάμετε. Για τον ίδιο λόγο ζητήσατε ένα υτέκτιβ για να σας προστατεύσει δθεν... Άλλα ο Ντόναλντ δεν ήταν άνθρωπος που μπορούσατε να τον γελάσετε και σας υποπτεύθηκε από την πρώτη στιγμή... Όπως σας έλεγα, λοιπόν, όταν ήρθα εδώ, ήξερα πως αν κάποιος είχε δολοφονήσει τη γυναίκα σας, αυτός έπρεπε να είσαστε σείς. Άλλα μ' αποστομώσατε με τη δήλωσι σας ότι η γυναίκα σας σας συνάντησε στο τραίνο... Αν αυτό ήταν αλήθεια, τότε δεν μπορούσατε να είσαστε σείς ο δολοφόνος... Άλλα, εντυχώς η γραμματέα σας μάς έδωσε από την άποριά...

Εκείνη τη στιγμή, χτύπησε το τηλέφωνο.

Ο επιθεωρητής Μπάρτον σήκωσε το ακουστικό κι' άκουσε σιωπηλά τα λόγια που του έλεγε ο άνθρωπος που δρισκόταν στην άλλη άκρη του σύρματος. Επειτα ξαναγύρισε κοντά στο Βάρμαν.

Η κυρία Έδιθ Βόσλεϊ ωμολόγησε ότι αυτή σας συνάντησε στο τραίνο σήμερα το πρωί, είπα. Έτσι, το «άλλοθι» σας, που είχατε προπαρασκευάσει με τόσο τέχνη, καταπίπτει...

Ο Βάρμαν έφησε πιά το Μπάρτον να του περάσει τις χειροπέδες, χωρίς να φέρη καμμία αντίτασι.

ΤΖΕΟ ΡΑΙΗΜΠΟΥΡΝ

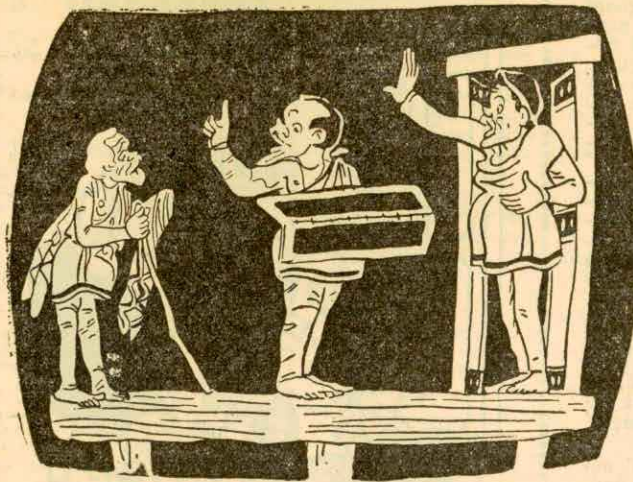
Το νερό - υπύρα

Τα νερά του ποταμού Έν-γρари, της Ανατολικής Αφρικής, χωρίς να περιέχουν διόλου οινόπνευμα, έχουν ωστόσο τη γεύσι και τα αποτελέσματα της... μπύρας.

Για ν' απαλλαγούν από την επίδρασι των χημικών στοιχείων του νερού οι ιθαγενείς πριν το πιούν το βράζουν.

Οι κυνηγοί που ζέρουν επίσης τις ιδιότητες αυτού του νερού παραμονεύουν στις όχθες και μόλις δούν κανένα ζώο ή θηρίο να πίνη εκεί νερό τρέχουν και το πιάνουν ζωντανό, γιατί έξοσον πως δεν θα τους αντισταθή εξ αιτίας της μέθης του.

Το ποτάμι αυτό θα ήταν εύχης έργο να ήταν στην Ελλάδα... τώρα που έχουμε έλλειψι μπύρας!...

Ο Στρατιάδης και οι φοροεισπράχτορες

ΚΑΠΟΙΑ μέρα, ένας έντιμος πολίτης της Άρχαίας Αθήνας, ο Στρατιάδης, συνελήφθη από δυο φοροεισπράχτορες, και ώδηγήθηκε μπροστά στο Δήμαρχο που ήταν εντεταλμένος απ' το κράτος να εισπράξει τους φόρους.

— Σε κυνηγάμε τόσον καιρό, του είπε ο Δήμαρχος, κι' έσύ μάς ξεφεύγεις δλοένα. Ξέρεις ότι χρωστάς στο Δημόσιο 200 μνάς από φόρους;

— Καί πού να βρω τόσα λεφτά; διαμαρτυρήθηκε ο Στρατιάδης. Είμαι άνεργος, το αγγειοπλαστέιο μου έκλεισε γιατί δεν είχε δουλειά... Τά χαλάσαμε βλέπεις με τους Θεσσαλούς και δεν μάς παίρνουν πιά τα πηλίνα αγγεία μας.

— Αυτά να τα πής στη συνέλευσι, απάντησε ο Δήμαρχος βαρυσστημένος. Τώρα θέλουμε λεφτά να φτιάσουμε στόλο, δρόμους, και χτήρια. Άκου; — Κάνετε, δτι θέλετε, ξανάπε ο Στρατιάδης, μα καλύτερα θα ήταν να πληρώναν γι' αυτά οι πλούσιοι.

Δεν έζορουμε τί απόγινε με τον κύριο Στρατιάδη. Το παραπάνω έπεισόδιο πάντως αναφέρεται σέ μια από τις πιο ευτυχισμένες περιόδους της Έλληνικής Ιστορίας, κατά το 440 πού το Αθηναϊκό κράτος είχε πιά κανονίσει κατά τον καλύτερο τρόπο τον κρατικό του προϋπολογισμό.

Στην αρχή των ιστορικών χρόνων στην Αθήνα, οι τακτικές πηγές των δημοσίων εσόδων ήταν τρεις: Τά μισθώματα απ' τις δημόσιες γαίες, τά δικαστικά τέλη και πρόστιμα και μερικά μικρά ποσά προερχόμενα από έμμεσους φόρους. Τά ποσά φυσικά ήταν πολύ μικρά, μα κάλυπταν τις τρέχουσες ανάγκες της πολιτείας που ήταν πολύ απλές. Όπου το πολίτευμα ήταν δλιγαρχικό, επικρατούσε η συνήθεια να προσφέρουν οι πολίτες δωρεάν τις υπηρεσίες τους στο κράτος. Έτσι και τά έξοδα ήταν λίγα.

Αντίθετα οι Δημοκρατικές Πολιτείες και κυρίως η Αθήνα, για να κινήσουν το ενδιαφέρον των εργαζομένων για την πολιτική και την κρατική διοίκηση καθιέρωσαν την αμοιβή για κάθε υπηρεσία προς το κράτος. Συγχρόνως, με την ανάπτυξη των πόλεων και τής συγκέντρωσι πληθυσμού σ' αυτές και ο κρατικός μηχανισμός έγινε πιο πολύπλοκος και ή επέμβαισι του κράτους προς όλους τους ζωτικούς, κοινωνικούς και οικονομικούς τομείς πιο δραστική. Έτσι τά κρατικά έξοδα αυξήθηκαν. Άλλα τά έξοδα αυτά υπερεξογκώθηκαν με τους διάφορους πολέμους.

Στο μεταξύ όμως αυξήθηκαν και τά έσοδα.

Η ανάπτυξη του έμπορίου ήταν ευεργετική για το τελωναϊκό δασμό, την «πεντηκοστή» (2% πάνω σ' όλα τά προϊόντα που φορτώνονταν και ξεφορτώνονταν στην Πειραιά) και την «έκατοστή» (1% για τή χρήσι του λιμανιού) και για μερικούς άλλους δημοτικούς και κρατικούς φόρους (διόδια, διαπύλια κλπ.). Οι φόροι έπιτηδεύματος των ξένων (μετοίκων) έβιναν επίσης τώρα ένα σημαντικό ποσό, γιατί η Αθήνα δεν είχε περιορισμούς στην εισοδή ξένων όπως είχε η Σπάρτη.

Επίσης είχαν αυξηθή και τά έσοδα απ' τις δίκες και τά πρόστιμα και τις δικαστικές καταθέσεις (πρυτανείες).

γιατί η Αθήνα, ύστερα από τους Περσικούς πολέμους άποχτησε μεγάλη ισχύ και συγκέντρωσε όλες τις υποθέσεις των συμμάχων της στα δικαστήριά της. Ίδιως όμως το δημόσιο αθηναϊκό ταμείο είχε εξασφαλισμένο ένα τακτικό έτήσιο έσοδο από πενήντα περίπου τάλαντα απ' τά μεταλλεία αργύρου του Λαυρίου. Επίσης η δημοκρατική Αθήνα είχε επιβάλει έναν βαρύ φόρο πάνω στις περιουσίες των ευπόρων. Ένας σπουδαίος μελετητής της αρχαιότητας, ο Μπαρμπακάλο, τον υπολογίζει σέ 10% πάνω σέ κάθε περιουσία. Ο Δημοσθένης αναφέρει τήν καταπληκτική φορολογία μιάς μόνης περιουσίας ενός Αθηναίου, που απέδωσε 300 τάλαντα! (1 τάλ. = 1.200 λίρες Άγγλ.).

Έτσι στην εποχή του Περικλή το δημόσιο ταμείο εισέπραττε κάθε χρόνο 600 τάλαντα περίπου.

Μά ή αθηναϊκή πολιτεία είχε όμως κι' άλλους πόρους εκτός απ' αυτούς: τις εισφορές των συμμάχων, που δίνονταν για τή στρατιωτική άμυνα δλόκληρης τής Αθηναϊκής δημοσυνδίας που συγκροτήθηκε ύστερα απ' τους νικηφόρους Περσικούς πολέμους με πρωτοβουλία των Αθηναίων. Τό έτήσιο ποσόν των εισφορών καθορίσθηκε απ' τον Άριστειδή τον Δίκαιο σέ 460 τάλαντα στις άρχες και άργότερα, στην περίοδο του Πελοποννησιακού πολέμου, σέ 1200. Έξ άλλου ή Αθήνα για να έλαφρύνει τον προϋπολογισμό της, είχε έφαρμόσει ένα σύστημα σύμφωνα με το όποιο οι ευποροι πολίτες ήσαν υποχρεωμένοι να συντηρούν με δικά τους έξοδα μερικές δημόσιες υπηρεσίες, τις λεγόμενες «λειτουργίες», όπως ή «τριηραρχία», δηλ. ο έξοπλισμός και ή συντήρησης ενός πολεμικού πλοίου από έναν ή πολλούς ευπόρους, ή «χορηγία» δηλαδή ή καταβολή των έξοδων των θεατρικών παραστάσεων, κλπ.

Παρ' όλα αυτά πάντα ξεφύτρωνε στη μέση ο Άριστοφάνης πού με τις κωμωδίες του σατύριζε τά του προϋπολογισμού της Αθήνας:

«Πατερούλη κάτσε μέτρα, μέτρα με τά δάχτυλά σου τους καταραμένους φόρους, πού μάς στέλνουν οι πολίτες και τους άλλους πού πληρώνουν οι πολίτες οι χαζοί, για πεντηκοστή τους λένε, για έκατοστή.

» Καί τά εισοδήματά μας, απ' τά μεταλλεία, από τά λιμάνια κι' απ' τις άγορές μας, απ' τά δημιουργημένα χτήματα των πλουσίων πού μάς κάνουν όλα δυο χιλιάδες τάλαντα!

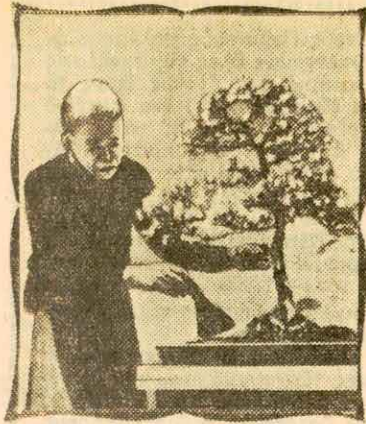
» Καί οι δικαστάδες οι τεμπελανάδες τρώνε μοναχοί τους τά έκατον πενήντα».

Παρ' όλες τις κατηγορίες του Άριστοφάνη, ή Αθήνα έκανε αρκετά καλή χρήσι των ποσών αυτών των εισοδημάτων της, πού ή πολιτική, οικονομική και στρατιωτική της ισχύς έβαλε στη διάθεσι της. Ό,τι θαυμάζουμε σήμερα κι' δτι θαυμάζει όλος ο πολιτισμένος κόσμος απ' τήν αρχαιότητα (έπιστήμες, τέχνη, φιλοσοφία, ρητορική κλπ.) όφειλονται στη μικρή εκείνη πολιτεία πού δεν σπατάλησε τά ποσά αυτά μόνο για πολεμικούς σκοπούς αλλά και για τον πολιτισμό.

Γ. ΛΑΜΨΙΔΗΣ

Έργατες στα μεταλλεία αργύρου του Λαυρίου.

Ο Γαπωνέζος Κεϊμπούν Τανάκα, διάσημος καλλιεργτής νανοειδών δέντρων.

Οι δήμιοι τών φυτών

Τά δέντρα-νάνοι τής Ιαπωνίας

Οι Ιάπωνες κατέχουν από χιλιάδες χρόνια την τέχνη να παρουσιάζουν δέντρα-νάνους. Θα μπορούσε να τ' αποκαλέσει κανείς φυτικά τερατουργήματα, αν δεν ήταν θαύματα ύπομονης και φροντίδων.

Μεταξύ τών εκθέματων του Ιαπωνικού περιπτέρου στην παγκόσμια έκθεση τών Παρισίων του 1878, βρίσκονταν δέντρα τής τάξεως τών σφενδαμνών, μανόλιες, κερασίδες, κανοφόρα, κλπ. μέσα σε γλάστρες ή δοχεία. Το ύψος τους ήταν μόλις μερικόν εκατοστών, ενώ, στη φυσική τους ανάπτυξη, φτάνουν σε αρκετά μέτρα. Βλέποντάς τα κανείς είχε την εντύπωση πως ήταν πολύ νεοδασκά. Κι' ωστόσο, αριθμούσαν ζωη δεκάδων και μερικά εκατοντάδων ετών.

Την εποχή εκείνη, όχι μόνο το μεγάλο κοινόν, αλλά και πολλοί έπιστήμονες δεν έδίστασαν ν' αποδώσουν αυτό το θαύμα σε μαγικές μεθόδους. Η αντίληψη αυτή έπεκράτησε, μάλιστα, σε τέτοιο βαθμό, που πολλοί επικρίνεται τής εκθέσεως απόφευγαν να μπουν στο Ιαπωνικό περίπτερο, από φόβο μήπως ύποστούν την κακοποιό, όπως έπίστευαν, επίδρασι αυτών τών φυτών.

Κι' ωστόσο, στην περίπτωση αυτή, οι Ιάπωνες κηπουροί δεν είχαν κάμει τίποτε άλλο από το να μιμηθούν τη φύσι. Όσο πιο ψηλά ανεδαίνουμε σ' ένα βουνό, τόσο η βλάστησις γίνεται αραιότερη. Άλλα δεν είναι μόνον αυτό. Τα δέντρα που φύονται στην κορυφή ενός βουνού είναι πιο μικρά και πιο ίσχυνά από εκείνα τής ιδίας οικογενείας που συναντήσαμε στους πρόποδες του. Έπειτα από ένα ώριμο ύψος, άλλωστε, τα δέντρα εξαφανίζονται ολότελα. Και τή θέσι τους παίρνουν μερικά άσθενικά και κακόμορφα δενδρύλλια, που είναι όπως ο νάνος μπροστά σ' έναν κανονικό άνθρωπο.

Η «κραχτική» εμφάνισις αυτών τών δενδρύλλιων οφείλεται στο ότι ζουν υπό δυσμενείς βιολογικές συνθήκες. Στα ύψηλα όρη, επικρατούν

τοές περισσότερους μήνες του έτους χαμηλές θερμοκρασίες και ίσχυροι άνεμοι, που δεν σταματούν ποτέ σχεδόν. Κατά το καλοκαίρι, έξ άλλου, η ξηρασία είναι πολύ μεγάλη. Στα μειονεκτήματα αυτά πρέπει να προστεθί και το ότι το στρώμα του χώματος που καλύπτει τους βράχους είναι πολύ λεπτό. Για το λόγο αυτό, οι ρίζες δεν μπορούν ν' αναπτυχθούν κανονικά και να προχωρήσουν σε μεγάλο βάθος. Η καχεξία αυτών τών δέντρων είναι, συνεπώς, αποτέλεσμα τών παντός έιδους στερήσεων που υπέστησαν από τη στιγμή τής εμφανίσέως των. Αυτές φρενάρισαν την ανάπτυξί τους.

Οι Ιάπωνες βοτανολόγοι και κηπουροί σκέφτηκαν, λοιπόν, ότι, δημιουργώντας τεχνητά δυσμενείς συνθήκες διαβιώσεως για ένα φυτό, θα μπορούσαν να το μεταβάλλουν σε νάνο του είδους του κι' ίσως-ίσως σ' ένα φυτό τέρας.

Και τί δεν μηχανεύθηκαν γι' αυτό το σκοπό! Χρειάζονταν, σί' αλήθεια, η γόνιμη σ' επινοήσεις μαρτυρίων άσιατική φαντασία, για να πραγματοποιηθούν τα περίεργα τερατουργήματα που έχουν να επιδείξουν οι Ιάπωνες βοτανολόγοι και κηπουροί. Και κοντά σ' αυτήν μία αξιοθαύμαστη ύπομονη.

Δεν είναι, βέβαια, εύκολο πράγμα να φυλάκισι κανείς ένα πεύκο τής ύποιοδήςτε άλλο δέντρο μέσα σε μία μικρή γλάστρα. Άλλ' οι Ιάπωνες το κατάρθωσαν. Το φυτό ύποβάλλεται σε παντός είδους μαρτύρια: στερήσι τροφής, άνθυγιεινές συνθήκες αναπνοής και φωτισμού, συστηματική έναντιωσι στις προσπάθειές του ν' αναπτυχθί κτλ. Μ' αυτό τον τρόπο το φυτό γίνεται αδύνατο, καχεκτικό κι' όχι σπάνια τερατόμορφο. Στις περιέργες συστροφές τών ριζών, του κορμού και τών κλαδιών του διαβάσει κανείς τις διάφορες φάσεις τής μακράς κι' ατελείωτης αγώνιας του...

Πολλά από τα δέντρα που ύποβάλλονται σ' αυτή τη μαρτυρική δίαιτα ύποκύπτουν. Άλλα μερικά έπιζούν και διατηρούνται επί πολλές γενεές, επί αιώνες ίσως. Οι Ιαπωνικές οικογένειες που τα κατέχουν είναι πολύ περήφανες γι' αυτά. Οι γονείς τα παραδίδουν σάν ιερά κειμήλια στα παιδιά τους κι' αυτά πάλι στους απογόνους των, που συνεχίζουν το έργο των δημίων άπέναντί των.

Τα δέντρα και τα φυτά που προσφέρονται περισσότερο στις κακομεταχειρίσεις αυτού του είδους είναι τα κανοφόρα, κατά προτίμωσι τα πεύκα, τα κυπαρίσσια, μερικά είδη ελάτων, ο στύραξ (άπό όπου βγαίνει η βενζόη), οι άζαλέες, οι κερασίδες, οι δαμασκηνίες, οι λευκάκανθεκ, τα μπαμπού, τα φοινικόδεντρα, οι γλυστίνες, ο σφένδαμνος, κλπ.

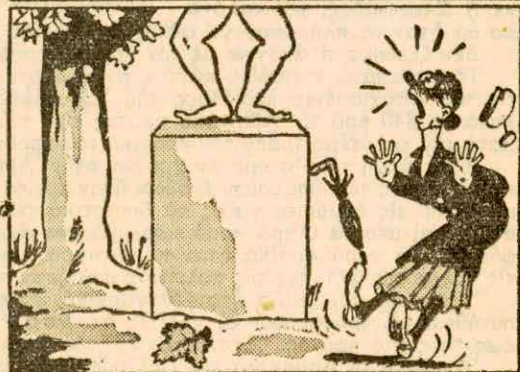
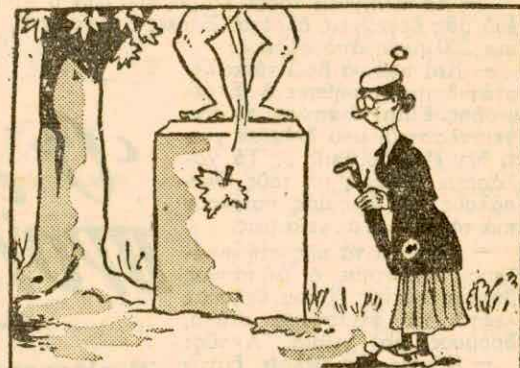
Οι Ιάπωνες έχουν έπινοήσει έπίσης ειδικές μεθόδους μαρτυρίων για τα φύλλα, ακόμη και για τα άνθη.

Για τή δική μας αντίληψη, η κακομεταχειρίσις αυτή τών φυτών άποτελεί μία πράξι άνήκουστη βαρβαρότητος που μεταβάλλει τον καλλιεργητή σε δήμιο. Για τους Ιάπωνες, όμως, η χιλιετής αυτή παράδοσις δεν έχει τίποτε το βαρβαρό ή το σκληρό. Εκείνοι που έχουν έδικευθί σ' αυτά τα μαρτύρια είναι περήφανοι για τα έργα τους και τα έπιδεικνύουν όπως ένας ζωγράφος τους πίνακές του. Άλλα δεν τα πουλούν ποτέ. Γιατί, όπως είπαμε, έχουν τήν αξία οικογενειακών κειμηλίων, που πρέπει να μεταδίδασθούν στους απογόνους, για να συνεχίσουν κι' αυτοί την προσπάθεισι τών προγόνων τους...

Δεν υπάρχουν δηλαδή μόνο βασιανιστάι και δήμιοι άνθρωπων, αλλά και φυτών!

— Και πού μου πές κόντρα, Περίανδρε, τί μ' αυτό; Κακό του κεφαλιού σου κάνεις!... (Του Β. Χριστοδούλου)

Η ΤΡΟΜΑΡΑ ΤΗΣ ΓΕΡΟΝΤΟΚΟΡΗΣ

Το δίλημμα του μπάραμν. «France - Dimanche»

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ τής ύπνοβασίας

Πώς τήν εξηγούν οι έπιστήμονες

Το φαινόμενο τής ύπνοβασίας έχει άπασχολήσει πολύ τους έπιστήμονες, χωρίς όμως να διαφωτισθί άπόλυτα και άπ' όλες τις πλευρές του. Πάντως, οι ψυχολόγοι έχουν καταλήξει στο συμπέρασμα ότι οι περισσότεροι ύπνοβάτες έχουν μια έπιμονη κι' ύποσυνείδητη έπιθυμία, που προσπαθούν να τήν εκπληρώσουν σε κατάστασι ύπνοβασίας.

Άκόμη κι' αυτοί που μιλάνε, γελάνε, κλαίνε ή στριφογυρίζουν διαρκώς στόν ύπνο τους, μπορεί να θεωρηθούν ύπνοβάτες — με τήν ευρύτερη σημασία τής λέξεως.

Στα παιδιά, η ύπνοβασία είναι συχνότερη παρά στους ένηλικούς. Κάποτε όμως, οι πρώτες εκδηλώσεις τής εμφάνιζονται όταν το παιδί φτάσι στην ηλικία τής σεξουαλικής ώριμότητος.

Φαίνεται άλλωστε ότι ύπναρχει συχνά στενή σχέση τής ύπνοβασίας με το σεξουαλικό κόσμο του άτομου. Αναφέρονται πράγματι πολλές περιπτώσεις γυναικών ύπνοβάτιδων, που, ύπακούοντας στόν ύποσυνείδητο πόθο τους, πήγαν να πέσουν, κοιμισμένες, στην άγκαλιά του ήρωος τών ονείρων τους.

Πολλές φορές, οι ύπνοβάτες ζυπνούν το πρωί και βρίσκονται έσπληνμένοι στό πάτωμα ενός δωματίου ή στό κατώφλι μιάς πόρτας. Αυτό οφείλεται, κατά πάσαν πιθανότητα, στο ότι, άφου φτάσουν στόν ύπνο τους σε ξένο περιβάλλον, προσπαθούν ύστερα να γυρίσουν στό μέρος όπου έξερουν πως ύπναρχει το κρεβάτι τους, νομίζουν ότι το κατάρθωσαν, και πέφτουν να συνεχίσουν τόν ύπνο τους όπου τύχη.

Σύμφωνα με τις λαϊκές παραδόσεις, η πονσέληνος έχει μία κάποια μυστηριώδη έπιρροή πάνω στους ύπνοβάτες. Κατά τους έπιστήμονες όμως τής ψυχολογίας, η ύπνοβασία είναι μια κατάσταση ύπνοβασίας — άκόμη κι' αν πρόκειται περί έγκλήματος.

Μία κατάστασι συγγενής προς τήν ύπνοβασία είναι ο «ούτοματισμός». Σ' αυτήν, οι μύς άποκτούν δύναμι και άντοχή άσυγκρίτως άνωτερη άπ' τήν κανονική. Έπίσης η «καταληψία» είναι μία κατάστασι, στην οποία δεν κοιμάται κανείς, αλλά βοίσκεται βυθισμένος σ' ένα είδος νάρκης, που κάνει άλύγιστο κι' άναίσθητο το σώμα του.

Κατά το νόμο, οι ύπνοβάτες είναι άνεύθυνοι για ό,τι κάνουν σε κατάστασι ύπνοβασίας — άκόμη κι' αν πρόκειται περί έγκλήματος.

Τα πρώτα βήματα τής ηλεκτρονικής καλλιεργείας Δύο Άμερικανοί έπιστήμονες κατασκεύασαν μία μηχανή που άποτελεί το πρώτο βήμα τής ηλεκτρονικής καλλιεργείας. Η μηχανή αυτή, που προορίζεται για τις φυτείες σακχαροκάλαμου, περιλαμβάνει τρία μέρη: 1) ένα «ηλεκτρονικό μάτι» που ξεχωρίζει τα παρασιτικά φυτά που φύονται γύρω σ' ένα βλαστάρι σακχαροκάλαμου, χάρη στη διαφορά τών φωτεινών κυμάτων που εκπέμπονται από τα πρώτα και τα δεύτερα, 2) από έναν «ηλεκτρονικό έγκέφαλο» που συλλαμβάνει τις πληροφορίες του ματιού και κανονίζει αυτόματα τή λειτουργία τής μηχανής και 3) από έναν «εκριζωτήρα», που παίρνει τις εκπεμπόμενες από τόν ηλεκτρονικό έγκέφαλο διαταγές και στέλνει προς το μέρος που πρέπει να παρασιτικά και τή ξεριζώνει.

ΑΘΗΝΑΙ: ΝΙΚΗΣ 64 ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: ΒΑΣΙΛΕΟΣ ΚΟΜΗΤΗΝΟΥ 69 ΠΛΑΤΕΙΑ ΤΕΡΨΙΦΕΑΣ

χαναλύσεως, ή αίτια για τήν όποία τους προσελκύει το σελήνοφως, δεν έχει τίποτε το υπερφυσικό. Άπλως και μόνο, τους θυμίζει τήν παιδική τους ηλικία, τόν καιρό που ένοιωθαν ένα συναίσθημα προστασίας και άνεσεως όταν είχαν ένα μικρό φώς άναμμένο μέσα στην κρεββατοκάμαρά τους.

Οι ύπνοβάτες που ζυπνούν εύκολα, δεν διατρέχουν συνήθως σοβαρούς κινδύνους. Η μαρφή τής ύπνοβασίας τους είναι έλαφρά. Το πολύ — πολύ, πηγαίνουν ως το δωμάτιο του λουτρού ή ως τήν κουζίνα και εξαναγυρίζουν ύστερα στο κρεβάτι τους. Η τους φαίνεται πως κοιδουνίζει το τηλέφωνο και σηκώνονται για ν' άπαντήσουν.

Υπάρχουν όμως κι' άλλοι, που διακινδυνεύουν άσυνήθιστα τή ζωή τους, σκαρφάζοντας στις σκεπές ή περπατώντας πάνω στα στενά περάκια τής προσόψεως τών σπιτιών, σε μεγάλο ύψος άπ' το δρόμο. Αυτοί λοιπόν φροντίζουν συνήθως να λάβουν τα μέτρα τους, έτσι ώστε να ζυπνήσουν άμείως αν έπιχειρήσουν να σηκώσουν άπ' το κρεβάτι τους. Δένουν π. χ. τή μία άκρη ενός γερού σπάγγου στό πόδι τους και τήν άλλη στό κρεβάτι.

Ο Γερμανός συγγραφέας Λούντβιχ Γκανγκχόφερ διηγείται στην αυτοβιογραφία του ότι πάβαινε ύπνοβάσις, τόν καιρό που ήταν οικότροφος σ' ένα σχολείο. Για να μην το άνακαλύψουν λοιπόν οι συμμαθηταί του, έπαιρνε λίγη άπ' τήν κλωστή που του είχε δώσει η μητέρα του για να μπλώνη τις κάλτσες του, και τήν έδεσε στό κρεβάτι και στό ένα του χέρι. Όταν λοιπόν έκανε να σηκωθί τή νύχτα, το τράδημα τής κλωστής τόν ζυπνόςε. Μ' αυτό τόν τρόπο θεραπεύθηκε.

Κατά το νόμο, οι ύπνοβάτες είναι άνεύθυνοι για ό,τι κάνουν σε κατάστασι ύπνοβασίας — άκόμη κι' αν πρόκειται περί έγκλήματος.

Μία κατάστασι συγγενής προς τήν ύπνοβασία είναι ο «ούτοματισμός». Σ' αυτήν, οι μύς άποκτούν δύναμι και άντοχή άσυγκρίτως άνωτερη άπ' τήν κανονική. Έπίσης η «καταληψία» είναι μία κατάστασι, στην οποία δεν κοιμάται κανείς, αλλά βοίσκεται βυθισμένος σ' ένα είδος νάρκης, που κάνει άλύγιστο κι' άναίσθητο το σώμα του.

Κατά το νόμο, οι ύπνοβάτες είναι άνεύθυνοι για ό,τι κάνουν σε κατάστασι ύπνοβασίας — άκόμη κι' αν πρόκειται περί έγκλήματος.

Τα πρώτα βήματα τής ηλεκτρονικής καλλιεργείας

Δύο Άμερικανοί έπιστήμονες κατασκεύασαν μία μηχανή που άποτελεί το πρώτο βήμα τής ηλεκτρονικής καλλιεργείας. Η μηχανή αυτή, που προορίζεται για τις φυτείες σακχαροκάλαμου, περιλαμβάνει τρία μέρη: 1) ένα «ηλεκτρονικό μάτι» που ξεχωρίζει τα παρασιτικά φυτά που φύονται γύρω σ' ένα βλαστάρι σακχαροκάλαμου, χάρη στη διαφορά τών φωτεινών κυμάτων που εκπέμπονται από τα πρώτα και τα δεύτερα, 2) από έναν «ηλεκτρονικό έγκέφαλο» που συλλαμβάνει τις πληροφορίες του ματιού και κανονίζει αυτόματα τή λειτουργία τής μηχανής και 3) από έναν «εκριζωτήρα», που παίρνει τις εκπεμπόμενες από τόν ηλεκτρονικό έγκέφαλο διαταγές και στέλνει προς το μέρος που πρέπει να παρασιτικά και τή ξεριζώνει.

Το θαυματοργό μαξιλάρι

Η Φρανσουάζ Μπλαρόντ ήταν κατενθουσιασμένη. Ο άγαπημένος της Γκαστόν Ρουβουάρ είχε άνακαλύψει ένα έξοχικό κίσκι όπου μπορούσαν να συναντηθούν χωρίς να τους βλέπη κανένα άδιάκριτο μάτι. Η Φρανσουάζ φοβόταν προ πάντων τήν αυστηρή και φωνακλού θεία της που αν μάθαινε πως είχε φίλο, άσφαλώς θα τήν κλείδωνε για πάντα μέσα στό σπίτι.

Η Φρανσουάζ ήταν ένα σωστό μπικουδάκι. Είχε ένα σφριγηλό σωματάκι που λαχταρούσε για φιλιά και χάδια και ένοιωθε μία άπεραντη ευτυχία όταν παραδινόταν άνυπεράσπιστη στις τρυφερότητες του άγαπημένου της.

Το έξοχικό εκείνο κίσκι ήταν μία όνειρής έρωτική φωλιά. Εκεί ο Γκαστόν πρωτοείπε στη Φρανσουάζ, που τότε είχε σκάσει εκείνη τήν ήμερα από το μάθημα του πιάνου για να τρέξει κοντά του.

Φρανσουάζ, θα γίνης γυναίκα μου!... τής είπε. — Και ή θεία, άγαπημένε μου; τόν ρώτησε εκείνη με χάρη άναμικτή με έκπληξι. — Πρέπει να τήν πείσης... Και θα τήν πείσης αν μ' αγαπάς.

Η Φρανσουάζ μαζί μ' ένα γλυκό φιλάκι που του έδωσε στα χείλη, του ύποσχεθηκε να κανί ό,τι μπορεί.

Η άλήθεια είναι πως αν ή θεία τής Φρανσουάζ όνειρευόταν ένα πλούσιο γαμπρό για τήν άνεψιά της δεν τόκανε μόνο για τήν ευτυχία τής μικρούλας αλλά και γιατί ήθελε να έπιδιορβώση τήν παλιά έπαυλί της, που ήταν το πιο παλιό κτίριο σ' όλο το πρόσγειο και που κόντευε να σωριασθί σε έρείπια. Η μικρή σύνταξι που έπαιρνε και που άποτελούσε το μοναδικό της έσοδο, δεν τής

Η άλήθεια είναι πως αν ή θεία τής Φρανσουάζ όνειρευόταν ένα πλούσιο γαμπρό για τήν άνεψιά της δεν τόκανε μόνο για τήν ευτυχία τής μικρούλας αλλά και γιατί ήθελε να έπιδιορβώση τήν παλιά έπαυλί της, που ήταν το πιο παλιό κτίριο σ' όλο το πρόσγειο και που κόντευε να σωριασθί σε έρείπια. Η μικρή σύνταξι που έπαιρνε και που άποτελούσε το μοναδικό της έσοδο, δεν τής

Η άλήθεια είναι πως αν ή θεία τής Φρανσουάζ όνειρευόταν ένα πλούσιο γαμπρό για τήν άνεψιά της δεν τόκανε μόνο για τήν ευτυχία τής μικρούλας αλλά και γιατί ήθελε να έπιδιορβώση τήν παλιά έπαυλί της, που ήταν το πιο παλιό κτίριο σ' όλο το πρόσγειο και που κόντευε να σωριασθί σε έρείπια. Η μικρή σύνταξι που έπαιρνε και που άποτελούσε το μοναδικό της έσοδο, δεν τής

Η άλήθεια είναι πως αν ή θεία τής Φρανσουάζ όνειρευόταν ένα πλούσιο γαμπρό για τήν άνεψιά της δεν τόκανε μόνο για τήν ευτυχία τής μικρούλας αλλά και γιατί ήθελε να έπιδιορβώση τήν παλιά έπαυλί της, που ήταν το πιο παλιό κτίριο σ' όλο το πρόσγειο και που κόντευε να σωριασθί σε έρείπια. Η μικρή σύνταξι που έπαιρνε και που άποτελούσε το μοναδικό της έσοδο, δεν τής

Η άλήθεια είναι πως αν ή θεία τής Φρανσουάζ όνειρευόταν ένα πλούσιο γαμπρό για τήν άνεψιά της δεν τόκανε μόνο για τήν ευτυχία τής μικρούλας αλλά και γιατί ήθελε να έπιδιορβώση τήν παλιά έπαυλί της, που ήταν το πιο παλιό κτίριο σ' όλο το πρόσγειο και που κόντευε να σωριασθί σε έρείπια. Η μικρή σύνταξι που έπαιρνε και που άποτελούσε το μοναδικό της έσοδο, δεν τής

Όταν τήν άλλη μέρα ή θεία τής τής Φρανσουάζ, ή στριμμένη και γκρινιάρια κυρία Αβγουστά, άκουσε τήν άπόφασι τής άνεψιάς της να παντρευθί τόν Γκαστόν, στήριξε στή μύτη της τα γυαλιά της που κόντευαν να τής φύγουν και φώναξε:

— Τρελλάθηκες, κορίτσι μου; Άφου δεν έχεις καθόλου προίκα και ό ίππότης σου είναι κι' αυτός φτωχός, σάν τόν 'Ιώδ, πως θα ζήσετε;

Με τήν αίσιοδοξία τών 20 χρόνων τής είπε ή νέα:

— Τί σημασία έχουν τα λεφτά άφου αγαπιόμαστε τόσο; Ώ, σάς παρακαλώ, καλή μου θεία πέστε το ναί.

— Όχι!... Βροντοφώνησε ή θεία. — Ό έρωτας! Η νεολαία δεν ξέρει παρά μονάχα τήν άνεψιά της δεν τόκανε μόνο για τήν ευτυχία τής σένα ένα πλούσιο γάμο, ένα γάμο που θα σε κανί πραγματικά ευτυχισμένη. — Όχι, δεν θα πάρης τόν άπένταρο που διαλέξεις!

Και φυσώντας σάν άτμομηχανή, ή θεία άπομακρύνθηκε άφίνοντας άναυδη τή δυστυχισμένη Φρανσουάζ.

Η άλήθεια είναι πως αν ή θεία τής Φρανσουάζ όνειρευόταν ένα πλούσιο γαμπρό για τήν άνεψιά της δεν τόκανε μόνο για τήν ευτυχία τής μικρούλας αλλά και γιατί ήθελε να έπιδιορβώση τήν παλιά έπαυλί της, που ήταν το πιο παλιό κτίριο σ' όλο το πρόσγειο και που κόντευε να σωριασθί σε έρείπια. Η μικρή σύνταξι που έπαιρνε και που άποτελούσε το μοναδικό της έσοδο, δεν τής

Η άλήθεια είναι πως αν ή θεία τής Φρανσουάζ όνειρευόταν ένα πλούσιο γαμπρό για τήν άνεψιά της δεν τόκανε μόνο για τήν ευτυχία τής μικρούλας αλλά και γιατί ήθελε να έπιδιορβώση τήν παλιά έπαυλί της, που ήταν το πιο παλιό κτίριο σ' όλο το πρόσγειο και που κόντευε να σωριασθί σε έρείπια. Η μικρή σύνταξι που έπαιρνε και που άποτελούσε το μοναδικό της έσοδο, δεν τής

Η άλήθεια είναι πως αν ή θεία τής Φρανσουάζ όνειρευόταν ένα πλούσιο γαμπρό για τήν άνεψιά της δεν τόκανε μόνο για τήν ευτυχία τής μικρούλας αλλά και γιατί ήθελε να έπιδιορβώση τήν παλιά έπαυλί της, που ήταν το πιο παλιό κτίριο σ' όλο το πρόσγειο και που κόντευε να σωριασθί σε έρείπια. Η μικρή σύνταξι που έπαιρνε και που άποτελούσε το μοναδικό της έσοδο, δεν τής

Η άλήθεια είναι πως αν ή θεία τής Φρανσουάζ όνειρευόταν ένα πλούσιο γαμπρό για τήν άνεψιά της δεν τόκανε μόνο για τήν ευτυχία τής μικρούλας αλλά και γιατί ήθελε να έπιδιορβώση τήν παλιά έπαυλί της, που ήταν το πιο παλιό κτίριο σ' όλο το πρόσγειο και που κόντευε να σωριασθί σε έρείπια. Η μικρή σύνταξι που έπαιρνε και που άποτελούσε το μοναδικό της έσοδο, δεν τής

Η άλήθεια είναι πως αν ή θεία τής Φρανσουάζ όνειρευόταν ένα πλούσιο γαμπρό για τήν άνεψιά της δεν τόκανε μόνο για τήν ευτυχία τής μικρούλας αλλά και γιατί ήθελε να έπιδιορβώση τήν παλιά έπαυλί της, που ήταν το πιο παλιό κτίριο σ' όλο το πρόσγειο και που κόντευε να σωριασθί σε έρείπια. Η μικρή σύνταξι που έπαιρνε και που άποτελούσε το μοναδικό της έσοδο, δεν τής

Η άλήθεια είναι πως αν ή θεία τής Φρανσουάζ όνειρευόταν ένα πλούσιο γαμπρό για τήν άνεψιά της δεν τόκανε μόνο για τήν ευτυχία τής μικρούλας αλλά και γιατί ήθελε να έπιδιορβώση τήν παλιά έπαυλί της, που ήταν το πιο παλιό κτίριο σ' όλο το πρόσγειο και που κόντευε να σωριασθί σε έρείπια. Η μικρή σύνταξι που έπαιρνε και που άποτελούσε το μοναδικό της έσοδο, δεν τής

Αθέμιτος συναγωνισμός!... (Του Άρχέλαου)

Η ΘΕΛΙΣ της Γυναίκας

Κουδεντούλες

...γαπώσατε αλλά διατάζω ν' απασχολώ αυτό το γάμο, γιατί ξέμα πώς ο άγαπημένος μου είναι ένας άνδρας κ' με παρέλθον, άρσις πολύ στις γυναίκες, είναι άσφατος και όλα αυτά με τρομάζουν, μου γράφει μια φίλη μου.

Και της απαντώ: Έχετε δική ν' φοβάστε, γιατί η παρτίδα, προηγουμένως κάποιος δύσκολη. Θα κρατάει εκ μέρους σας διαρκώς ανανέωση γιατί αυτό του είδους οι άντρες βαριούνται τη μονοτονία.

Είναι βέβαια κοροϊστικός ο ρόλος αυτός, μα λογαριάζει μια γυναίκα την κόρσας προκειμένου να κρατήσει αυτόν που αγαπά.

Θα έχετε να πολεμήσετε και μ' έναν άλλο εχθρό: την απειρία σας. Κι' αυτή πρέπει να τη καταπολεμήσετε με τη θέλησή σας. Να μη αντιληφθεί ποτέ ότι φοβάστε πως θα τον χάσετε. Να δείχνετε ότι έχετε πεποίθηση στον εαυτό σας και να μη του εκδηλώνετε μεγάλο θαυμασμό, γιατί τότε άσφαλως θα τον χάσετε.

Αυτά είχα να σας πω και προσέβα: Εύχρηστον θα ήταν αν αποφεύγατε αυτή την περιπέτεια. Καλύτερα να πονέσετε λίγο τώρα, παρά να πονάτε σ' όλη σας τη ζωή.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η μέρα

Τα προγνωστικά του χειμónος δεν είναι πλέον άγνωστα. Όλοι οι Έσμεραλδάδες

ρισίνοι Οίκοι Μόδας βρίσκονται σε πυρετώδη κίνηση. Προετοιμάζουν τις εκθέσεις τους.

Απ' ό,τι καταρθώσαμε να πληροφορηθούμε η γραμμή δεν αλλάζει. Έξοκλαυθεί να παρουσιάζεται ίσια, με μόνη τη διαφορά ότι θέλει πιο σφιχτή τη μέση για να επιτυγχάνε-

ται μια όμορφη αντίθεση με τα εμπλουζόμενα που προτιμώνται πολύ, τόσο για φορέματα όσο και για μπλουζες.

Οι φούστες θα είναι πλατειές και πολύ εργασμένες, με πιέτες όλων των ειδών: σπινές, φαρδιές και κουφώτες. Το μάκρος θα είναι κάπως μικρότερο και για ιδιαίτερο χαρακτηριστικό θα έχουν την ασυμμετρία. Ασυμμετρία στο μάκρος, ασυμμετρία και στο φάρδος. Δηλαδή θα βλέπουμε το φάρδος σε μία μεριά, ενώ η υπόλοιπη φούστα θα δίνει την εντύπωση του στενού. Αυτά όλα με πολλή τέχνη, ώστε να μη χαλάει η γραμμή και να δίνει την εντύπωση του ίδιου που απαιτεί η μόδα.

Τα βραδύνα φορέματα έχουν πολλά κεντήματα και συχνά γίνεται ανάμιξη από δαντέλλες ή σάτρες. Για ύφασμα χρησιμοποιούνται λεπτά μεταξωτά: ζαρέττες, μουλίνες, οργαντίνες, βουά, σε χρώματα απαλά: χρυσάφι, βερνικί, μπλε σιέλ, σκούρο, κίτρινο. Δεν αποκλείονται και οι ώμοφοι συνδυασμοί με λευκό.

Θα φορεθούν πολύ τα αντί-πινες, δηλαδή φορέματα που απαρτίζονται από μια φούστα που φοριέται με δυο διαφορετικούς μπουστους: έναν ίσιον με μακροϋλ άνοιγμα λαιμού, κομμάτι στους ώμους, μακία τρούα - κάρ και ζώνη λουστρινέια μαύρη. Και ένα άλλο κορσάκι που μοιάζει με στρατιωτική μπλούζα, με μακία ραγκλάν και γυριστό, αρκετά ψηλό, γιαντά.

Τα δυο αυτά σύνολα συμπληρω-

Με αυτό λοιπόν το γερό κομμάτι πολλά πράγματα μπορείτε να κάμνετε. Πρώτα απ' όλα ένα ωραίο τουριστικό για το κεφάλι που μπορείτε να το δέσετε με διαφορετικούς τρόπους. Μπορείτε επίσης να το φορέσετε σαν χωριστικό μαντήλι, που σε μερικές φασονισμένες πηγαινε τόσο εύμορφα.

Με ένα άλλο κομμάτι φουλάρι μπορείτε να γαρνίρετε ένα άλλο φόρεμα μονόχρωμο ή να φτιάξετε μια προχειρή τσάντα, ένα γιαντάκι, μια ζώνη.

Για να γαρνίρουμε το φόρεμα που αναφέρουμε παρά πάνω τοποθετούμε πρώτα ένα νωμίτη και μπρετέλλες. Πάνω σ' αυτόν τον νωμίτη απλάκωμε το κορσάκι που γίνεται από φουλάρι, μετά το κορσάκι τοποθετούμε ένα κομμάτι από το μονόχρωμο ύφασμα, συνεχίζουμε τη φούστα δηλαδή φουλάρι και τελειώνουμε τον παδόγυρο με 2 φάσες από το μονόχρωμο ύφασμα.

Τα χτενίσματα

Ενώ όλα σχεδόν τα μοντέρνα χτενίσματα βέλουν κοντά μαλλιά για τις κυρίες, οι κοπελλίτσες αφήνουν τα μαλλιά τους αρκετά μακρύτερα.

Κάποτε τα κάνουν τσατάδες και τα τυλίγουν πίσω, γύρω στο κεφάλι. Άλλα κι' όλα τα μαλλιά είναι χτενισμένα ίσια προς τα πίσω. Άλλα δένονται με ένα φιάσκο πίσω - κάτω που θυμίζει τα παλιά κατάρκων του 1916 - 18. Συνήθιζαν και λίγες αδελφές στο μέτωπο, αλλά οι αδελφές αυτές είναι κάπως φλύα. Το δέσιμο των μαλλιών πίσω γίνεται αρκετά ψηλά.

Το χειμερινό χτενίσμα των κυριών θέλουν όλα κοντά μαλλιά, έσφραγισμένα ή ελαστικά. Άλλα κι' η τέχνη των κομμωτών εξευρίσκει τόσους τρόπους χτενίσματος που, εκ πρώτης όψεως, δεν φαίνονται τα μαλλιά ότι είναι κομμένα.

Θα κάμουν την εμφάνισή τους και μερικές μπουκλίες, αλλά τοποθετημένες μάλλον πίσω ώστε να σχηματίζουν κάτι σαν κότσο.

Τίδια ή εφύσε σ'ας υποδεικνύει τί πρέπει να κάμνετε για την διατήρησή των μαλλιών σας.

Αν μπορείτε να λούζεστε κάθε 10 ημέρες, αυτό είναι το καλύτερο. Αν δεν μπορείτε, τότε έχετε υπ' όψιν σας ότι δεν πρέπει να μεσολαβή περισσότερα διάστημα από 25 ημέρες από το ένα λούσιμο ως το άλλο.

Δεν άρκει όμως να λούζεστε. Πρέπει να προσέχετε και τον τρόπο του λουσίματός σας.

Χρησιμοποιήτε καλό Κρητικό σαπούνι, περνάτε τα μαλλιά σας, τουλάχιστον με 3 σαπουνάδες, και ξεβγάτε τα καλά ριχνοντας στο τελευταίο σας νερό λίγο ξύδι καλό.

Αν μπορείτε να τα στεγνώνετε στον ήλιο να τα προτιμάτε από το ηλεκτρικό στεγνωτήρα.

Το συχνό λούσιμο συντελεί στο άνοιγμα των πόρων της κεφαλής και με το άνοιγμα των πόρων αφήνεται ελεύθερη η αήλη διαπονή. Έπειτα έρχεται το τακτικό βούρτσισμα που δυναμώνει τις ρίζες και πρέπει να γίνεται κάθε βράδυ με σκληρή βούρστα.

Η μπριγιαντίνη δεν βλέπτε, φτάνει να είναι καλής ποιότητας, είτε ακραταλίζε είτε ρεσιτή.

Κάτι που άρζει επίσης είναι το λούσιμο με κρόκους αυγών. Τα καθαρίζετε, τα κάνει στίλβνα και τα δυναμώνει.

Άνδρική μόδα

Τα ντερί σαζόν κοστούμια είναι, ως επί το πλείστον, εφασόνια, πρασιναπά κτουίττα, σέρς νταγκοναλ ή πιέ ντέ πούλ, σε χρώματα μέλ, γκρι, μαρόν, με ανάμιξη λευκού, γκρι - νουάρ με λευκό, μπλε με λευκό.

Οι κάλτσες είναι πάντα ριγώτες οριζόντια, με αρκετά σφιχτό το λάστιχο τους, ώστε να μη ζαρώνουν ούτε να πέφτουν, πράγμα που το αποφεύγει εντελώς ένας κολινωμένος κύριος. Όπως επίσης αποφεύγει τις τσαντές όταν πρόκειται να βγάλει το σακάκι του. Τα υποδήματα είναι σουέντ καφέ, σουέντ γκρι και μαύρα αδιάβροχα.

Οι φόρμες δεν είναι μυτερές. Μάλλον στρογγυλές, χωρίς όμως να φτάνουν στις τετράγωνες.

Πολλά ζιλέ και πουλόβερ. Και για το κυνήγι ώριμες δερμάτινες μπλούζες, με σφιχτά μανίκια και εκλαίρι εμπρός, που κλείνει από πάνω ως κάτω.

Αν δεν είναι εύκολη η αγορά δερμάτινης μπλούζας, με ωραίο χοντρό μαλακό μαλλί πλέκετε μια έξισου πρακτική και όμορφη μπλούζα που φοριέται με πουκαμισο και άνοιχτο γιαντά ή όλη κλειστή ως άπασω με όρθιο γιαντά.

Μη ξεχνούμε όμως πως για το κυνήγι φοριούνται και ωραία σπορτίφ κοστούμια από ανοικτόχρωμα κασμήρια φανταζή, με σακάκια στο σχήμα των στρατιωτικών στολών. Οι τσέπες είναι μεγάλες με καπάκια και τα μανίκια είδος ραγκλάν, με διπλή ραφή.

Στους ώμους έχουν δυο κομμάτια δέρμα, στη μέση ζώνη, στα μανίκια επάτ και το πανταλόνι είναι κοντό, με χοντρές μάλλινες κάλτσες ή μπάντες.

Το κοστούμι είναι ομοιόμορφο συνήθως, αλλά μερικοί κομψοδωμένοι προτιμούν τα δυο χρώματα, δηλαδή άλλο για το σακάκι και άλλο για το πανταλόνι.

Η άλληλογραφία μου

Δυστυχισμένη κόρη. Λυπούμαι που δεν μπορώ να σας δώσω περισσότερες πληροφορίες απ' όσες γράφει ο «Θησαυρός».

Μια δυστυχισμένη, Μυτιλήνη. Δοκιμάστε πλύσιμο με χλιαρό χαμομήλι τα βράδια και το πρωί πλύσιμο με νερό βρασμένο και λίγες σταγόνες λεμόνι. Επίσης θα σας συνιστούσα ένα κολλόνιο Κούζι.

Αναγνώστριαν 999. Αυτά που μας στείλατε είναι όλα γραμματοσήμα που έχουν μεγάλη αξία. Έτσι μου είπε κάποιος ειδικός.

Αντίαν Β. Γ. — Άρζει αυτή η θεραπεία, αλλά δεν μπορώ να πω πόσο θα σιχίσω.

Ντιάνα Ντάρμπιν. Είναι ένα ελάντωμα που δεν διορθώνεται, δυστυχώς.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η όμορφη στάρλετ με τη ρανδαία εξέλιξη

Να και μια στάρλετ... παραγωγής 1949. Όμορφη, γοητευτική, με μια έκφραση «μοιραία» στο πρόσωπό της, η Ρούθ δεν έχει παρά μόνο μερικούς μήνες κινηματογραφικής πείρας στο ένεργητικό της. Κι' όμως, ως αυτή τη στιγμή, τελειώνει τρεις ταινίες κι' ετοιμάζει την τέταρτη.

Διπλωματούχος και άριστος μιας από τις καλύτερες δραματικές σχολές της Αμερικής, ντεμπουτάρησε σε διάφορα θέατρα του Μπροντγουάϊ σε ηλικία 18 ετών. Έπαιξε επί πέντε χρόνια, δίπλα σε γνωστούς ηθοποιούς του θεάτρου και ακόμη πιο γνωστούς σκηνοθέτες, και πέτυσε το Δεκέμβριο αποφάσισε να κάνει μια επίσκεψη στο Χόλλυγουντ για 15 μέρες, περισσότερο από περιέργεια και λιγότερο από την έλπιδα να της δώσουν κανένα ρόλο στο στούντιο. Κι' όμως, εκείνο που δεν έλπιζε κανείς εκείνο ακριβώς γίνεται κάποτε. Έτσι, την ίδια μέρα που έφτασε στην κινηματογραφούπολη συνάντησε το σκηνοθέτη Ρόμπερτ Ρόμπσον, γνωστό της, από το Μπροντγουάϊ.

— Άγαπητή Ρούθ, της είπε εκείνος μόλις την είδε, έχω ένα ρόλο για σένα. Μην άπορης. Πάντοτε ήθελα να σε δοκιμάσω στην οθόνη. Δέχεται; Το φίλμ λέγεται «Τσαμπόν» και πρωταγωνιστή θα είναι ο Κέρκ Ντούγκλας και η Μαίρυν Μάουελ.

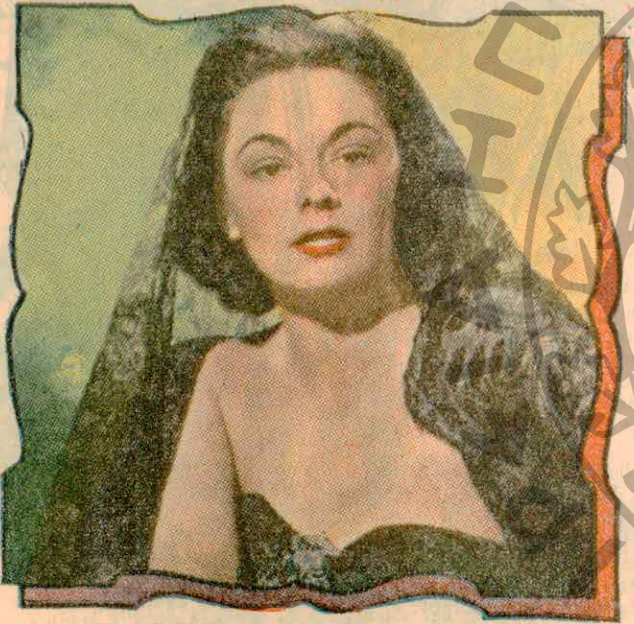
— Αν και δεν είμαι έτοιμη για τον κινηματογράφο, απάντησε η Ρούθ, ωστόσο δέχομαι κι' ο Θεός βοηθός! Το πολύ-πολύ να μην ξαναπατήσω στο Χόλλυγουντ!...

Την πρώτη ημέρα του γυρίσματος η Ρούθ ήταν εξαιρετικά νευρική. Είχε ένα διαβολικό «τρακ» που δεν την άφηνε να τη λεί. Τη δεύτερη μέρα όμως τα πράγματα ήταν εντελώς διαφορετικά. Θάλεγε κανείς πως δεν έπρεπε για αρχάια, αλλά για μια πεπειραμένη στάρ. Η επιτυχία της ήταν μοναδική για τα κινηματογραφικά χρονικά. Κι' όταν προβλήθηκε το φίλμ δοκιμαστικά, παραγωγοί και δημοσιογράφοι έκφραστηκαν πολύ κολακευτικά για την νέα στάρλετ, την αποκάλυψη του 1949.

Αμέσως μετά το φίλμ αυτό ένας άλλος γνωστός σκηνοθέτης της έδωσε το δεύτερο γυναικείο ρόλο στο δραματικό φίλμ της «Έρκα - Ράντιο», «Το παράθυρο», στο οποίο πρωταγωνιστούσε η Μπάρμπαρα Χάιελ. Νέα επιτυχία κι' εδώ και καινούργιοι έπαινοι εκ μέρους των κριτικών των εφημερίδων και των περιοδικών. Το όνομα της Ρούθ Ρόμαν ήταν τώρα πασίγνωστο στην κινηματογραφούπολη.

Ύστερα από το θόρυβο αυτό γύρω από το όνομά της πολλά μεγάλα στούντιο έδειξαν ενδιαφέρον γι' αυτήν. Τελικά προσελήθηκε στο στούντιο Γουόρνερ - Μπρόξ, με συμβό-

Η όμορφη στάρλετ Ρούθ Ρόμαν.

λαίο διαρκείας. Ένας απ' τους δρους του συμβολαίου ζορίζει για κάθε ημέρα εργασίας στα στούντιο άμοιβη 600 δολларίων, ποσόν εξαιρετικά ίκανοποιητικό για μια καινούργια στάρλετ.

Πρώτος ρόλος της στο στούντιο Γουόρνερ ήταν στο τελευταίο φίλμ της Μπέττυ Νταϊνς «Το μυστικό του δάσους». Και δεύτερος αυτός που γυρίζει τώρα στο εϋθυμο μουσικό φίλμ «Ας τους πάντα να γελούς».

Τον περασμένο Ιούλιο, σε μια φιλανθρωπική γιορτή που διόταν στο τερατίσιο υπαίθριο θέατρο του Χόλλυγουντ, το πασίγνωστο «Μπούλ», δλοιο οι άστερες προσφέρθηκαν να συμβάλουν για την επιτυχία, ο καθένας με τον τρόπο του. Και προσέφεραν

άλλος χρήματα κι' άλλος την προσωπική του συμμετοχή. Κι' η Ρούθ Ρόμαν; Ήρετε ή μάλλον φανταζόσαστε τί προσέφερε; Να σας το πούμε: Το σκανδαλώδες βρακά να... γδυθεί μπροστά στις χιλιάδες των θεατών! Όταν ήρθε η σειρά της, η Ρούθ, με μια γρήγορη κίνηση, πέταξε το λεπτό φόρεμα που φόρούσε και έμεινε με... την κομψιναίτσα!

Ο κόσμος χειροκροτούσε και ζητούσε... συνέχεια! — Θα σας δώσω ευχαρίστως τη συνέχεια, φώναξε η Ρούθ γελώντας, αν αγοράσετε εισιτήρια της λαχειοφόρου αγοράς. Μέσα σ' ελάχιστα λεπτά της ώρας τα εισιτήρια των 5 και 10 δολларίων είχαν πουληθεί όλα! Και η Ρούθ κράτησε το λόγο της. Με άλλη μια γρήγορη κίνηση πέταξε και την κομψιναίτσα! Το γυμνό, λυγρό της σώμα παρουσιάστηκε σ' όλη του τη γοητεία!... να εννοούμεθα — φόρουσε ένα μικρό παγιά!...

Φανταζόσταν τί επακολούθησε. Θυελλα από ζητωκραυγές και χειροκροτήματα. — Τη συνέχεια!... Τη συνέχεια!... φώναζαν οι θεαταί. Φτάνει μέχρι εδώ, απάντησε η Ρούθ σκορπόμενη στα γέλια. Υπάργαυ και τα όρια της κομψιότητας και της γαλήνης συμπεριφοράς. Άλλωστε, ο σκοπός για τον οποίο γδυθήκα μπροστά σας πραγματοποιήθηκε...

Η Ρούθ Ρόμαν γεννήθηκε στο Μπόστον της Μασσαχουσέτης στις 23 Δεκεμβρίου του 1925. Είναι ψηλή, μάλλον λεπτή, με βαμμένα σμαμά επίν - απ - γκέρας και δυο καστανά και πολύ φατεινά μάτια. Άλλά το σπουδαιότερο δεν το είπαμε: για την ώρα είναι άτυπλη. Όσοι πιστοί θαυμαστές του ωραίου προσώπου!... Ο. ΠΕΝΝΥ

Δραματικό διήγημα

Ο δόν Ραμόν Χερρέ ο Λοπέθ είχε γεράσει στους στρατώνες και στα πεδία των μαχών. Έκείνο το βράδυ, ήταν καθισμένος, όπως συνήθιζε να κάνει από την εποχή που αποστρατεύθηκε, σε μία γωνία της αριστοκρατικής λέσχης του Σάν Σαλβαδόρ και φαινόταν βυθισμένος στις σκέψεις του. Μιά καινούργια επανάσταση είχε ξεσπάσει πριν από λίγον καιρό στην Ουραγουάη κι' όπως πάντα είχε αφάνταστη αγριότητα κι' από τα δυο μέρη. Στο τέλος, οι κυβερνητικοί έστελναν στο εκτελεστικό απόσπασμα όλους σχεδόν τους ά-

γου Ριβιέρα, είχε γίνει ο ισχυρότερος άνθρωπος της Ουραγουάης. Κι' αυτό-σο απομακρύνθηκε με τη θέλησή του από την αρχή, μερικές μέρες μετά τη συντριβή της ανταρσίας και, σε λίγο, έφυγε για το εξωτερικό, για να μην ξαναγυρίσει ποτέ πιά εδώ. Και ξέρετε για ποιο λόγο;

Ο δόν Ραμόν περιέφερε τα μάτια του σε κείνους που στέκονταν ολόγυρα σαν να περίμενε κάποια απάντησι. 'Αλλά κα-

» Ο εμφύλιος πόλεμος, όπως και τώρα, απλώθηκε μ' αστραπιαία ταχύτητα σ' όλη τη χώρα. Οι μάχες διαδέχονταν ή μία την άλλη και το αίμα χυνόταν αφθονο κι' από τα δυο μέρη. Η πιο τραγική μοίρα ήταν των αιχμαλώτων. Για τους αξιωματικούς δεν υπήρχε καμιά επιείκεια. Κυβερνητικοί κι' επαναστάτες τους έστελναν αμέσως στο εκτελεστικό απόσπασμα. Τους στρατιώτες τους έδε-ναν με βαρείες αλυσίδες και τους έσπρωχναν στο πεδίο της μάχης σαν κινητά προχώματα, για να καλύψουν τις κινήσεις των στρατευμάτων που προχωρούσαν πίσω απ' αυτούς. Φρίκη! Οι περισσότεροι απ' τους δυστυχισμένους αυτούς εύρισκαν το θάνατο, προστατεύ-

είχε την άτυχία να συλληφθεί ζωντανός από τους κυβερνητικούς. Η τύχη του δεν ήταν διαφορετική από των άλλων αξιωματικών. Μιά ώρα μετά τη σύλληψή του, έπεφτε κάτω από τις σφαίρες του εκτελεστικού απόσπασματος.

» Ωστόσο, η Μανουελίτα παρακολουθούσε τον αγαπημένο της, αλλά χωρίς να παύειν μέρος στις μάχες. Μόλις, όμως, έμαθε το θάνατό του, ντύθηκε τη στολή του αξιωματικού — ο Ριβιέρα της έδωσε το βαθμό του λοχαγού — και, σε λίγο, τ' όνομά της έγινε θρυλικό σ' όλη την Ουραγουάη. Ήταν πανταχού παρούσα. Και δεν ήξερε κανείς τί να πρωτοθαυμάσει σ' αυτήν: τον ήρωισμό ή τη θηριωδία της.

» Ο πόλεμος κράτησε τρία χρόνια. Η τελευταία μάχη δόθηκε κοντά στο Κορριέντες. Κι' ήταν αληθινή πανωλεθρία για τους επαναστάτες. 'Ελάχιστοι κατάφεραν να διαφύγουν στα γειτονικά βουνά. Όλοι οι άλλοι σκέπασαν με τα κορμιά τους το πεδίο της μάχης ή έπεσαν ζωντανοί στα χέρια των κυβερνητικών.

» Την εποχή εκείνη, όποιος θα μιλούσε για επιείκεια θα έθωρείτο προδότης. Τα στρατοδικεία άρχισαν, λοιπόν, το έργο τους. Οι δίκες αυτές — αν πρέπει να ονομαστούν έτσι — ήταν τραγικά ομοιομορφες. Πέντε αξιωματικοί έκριναν μέσα σε μισή ώρα πενήντα ως εκατό ανθρώπους. Άκουγαν, δηλαδή, την εκφώνησι των ονομάτων τους και κατόπιν τους έστελναν όλους στο απόσπασμα.

» Πρέπει να ομολογήσουμε ότι οι περισσότεροι από αυτούς ήξεραν να πεθαίνουν σαν άντρες, με το κεφάλι ψηλά, σκληροί, άσυγκίνητοι, αμετανόητοι και στις τελευταίες τους αυτές στιγμές.

» 'Ανάμεσα στους αιχμαλώτους βρισκόταν κι' ο λοχαγός Μανουέλε 'Ομπρεγκόν. Κάτω απ' αυτό το όνομα κρυβόταν η Μανουελίτα 'Ομπέρα. Την κατέδικασαν κι' αυτή σε θάνατο κι' είχε την κακή τύχη να ορισθώ για να εκτελεσώ την απόφασί.

» Η Μανουελίτα είχε καταδικασθώ μαζί με άλλους δέκα επτά αξιωματικούς. Βρήκα μία πρόφασι για ν' αναβάλω την εκτέλεσι της αποφάσεως και, το βράδυ έτρεξα στο στρατηγείο του 'Ομπέιρα. Με δέχτηκε αμέσως κι' όταν η πόρτα κλείστηκε πί-

σώ μας ξέσπασε σε λυγμούς.

» Ήταν τραγικό να βλέπης κανείς ένα νικηφόρο στρατηγό να κλαίει σαν παιδί. 'Επειτα μου είπε:

» — Λοχαγέ, ξεχάστε το στρατηγό και λυπηθείτε τον πατέρα!

» Κατάλαβα. Κι' όταν γύρισα στο λόγιο μου, τακτοποίησα τα πράγματα, αφού εξασφάλισα τη συνεργασία ενός λοχίου.

» Ο λοχίας αυτός ήταν της απολύτου εμπιστοσύνης μου και δεν έφερε την παραμικρή αντίρρησι όταν του έξηγησα ότι η μελλοθάνατη ήταν κόρη του 'Ομπέιρα.

» — Θά σάς βοηθήσω μ' όλη μου την καρδιά, λοχαγέ μου, μου είπε. Η κόρη του στρατηγού μας πρέπει να σωθώ, και θά την σώσουμε...

» Αμέσως κατόπιν καταρτίσαμε το σχέδιό μας, χωρίς να παραλείψουμε την παραμικρή λεπτομέρεια.

» Θά βάζαμε τους καταδίκους σε μία μεγάλη γραμμή. Οι στρατιώτες του απόσπασματος θά παρατάσσονταν απέναντι: τρεις για τον καθένα. Στη Μανουελί-

τα θά δίναμε την τελευταία θέσι προς τα άριστερα. Ο λοχίας θά φρόντιζε ώστε τα φυσικά των τριών στρατιωτών που θά την πυροβολούσαν να είναι άσφαρη.

» 'Ανέλαβα κατόπιν να ειδοποιήσω τη Μανουελίτα. Μόλις άκουγε έκπυρσοκρότησι θάφετε μπρούμυτα. Ο λοχίας θά τρεχε τότε κοντά της και θά της δίδε δῆθεν τη χαριστική βολή, στην πραγματικότητα, όμως, θά φύτευε μία σφαίρα στη γῆ. Οι στρατιώτες θά παρήλυναν κατόπιν μπροστά στα πτώματα κι' όταν θ' απομακρύνονταν λίγο, η Μανουελίτα θά ηθόρσε στην τάφρο που είχαμε ανοίξει από πίσω για να τὰ ενταφιάσουμε. Στην άκρη αυτής της τάφρου θάθωρισκε ένα άλλο και θάφενε μ' αυτό.

» Η νέα μέ κύτταξε με υπεροπτικό ύψος καθώς της έξηγουσα το σχέδιό μου.

» — Δεν ζήτησα τη συμπόνοια σας, λοχαγέ, μου είπε.

» — Έκτελώ διαταγές του πατέρα σας, της απάντησα.

» — Δεν δέχομαι τη χάρι που μου προσφέρει.

» Όλες μου οι παρακλήσεις δεν έφεραν κανένα αποτέλεσμα.

» — Διεδικώ την τιμή να εκτελεσθώ πρώτη από τους συντρόφους μου, μου ελίπε. Στην περίπτωση που θ' άρνηθίτε να συμμορφωθείτε με την επιθυμία μου, θά φανερώνω μπροστά σ' όλους τους στρατιώτες σας την ατιμία τη δική σας και του πατέρα μου. Τί προτιμάτε, λοχαγέ;

» Δεν ήξερα τί ν' απαντήσω.

» — Σας αφήνω να σκεφθίτε, της είπα. Θά ξαναγυρίσω σε μία ώρα.

» 'Αλλά πήρα και πάλι την ίδια απάντησι από τα χείλη της Μανουελίτας.

» Μερικά λεπτά πριν από την εκτέλεσι, έκαμα μία καινούργια απόπειρα. Κόπος χαμένος! Η Μανουελίτα στάθηκε πρώτη μπροστά στο εκτελεστικό απόσπασμα, έντελως άτάραχη κι' έπεσε με το χαμόγελο στα χείλη...

» Έτρεξα αμέσως στο στρατηγείο του 'Ομπέιρα και του ανέφερα τί είχε συμβεί.

» Το πρόέβλεπα, μου είπε, πώς θά γίνῃ έτσι...

» Περίμενα πώς θά τον έδλεπα να ξεσπά και πάλι σε λυγμούς, όπως το προηγούμενο βράδυ. 'Αλλά έμεινε άτάραχος. Μόνον όταν έπειτα από δυο μέρες έμαθα πώς είχε παραιτηθώ, κατάλαβα πώς η λύπη του δεν ήταν από κείνες που εκδηλώνονται με δάκρυα. Μιά βδομάδα αργότερα, ο στρατηγός 'Ομπέιρα έφυγε από την Ουραγουάη. Κανείς δεν έμαθε ποτέ τί άπόνεισε...

MARTINIANO LEFKIZAMON

Μπροστά ΣΤΟ ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ

ξιωματικούς της αντίθετης παρατάξεως, που έπεσαν ζωντανοί στα χέρια τους. Μερικοί κατέκριναν αυτές τις ομαδικές εκτελέσεις. 'Άλλοι τις εύρισκαν άπαραίτητες.

Ο δόν Ραμόν απόφυγε να πῇ τη γνώμη του.

Η συζήτησίς αυτή δεν φαινόταν να τον ενδιαφέρει.

Σε λίγο, όμως, πήρε μέρος σ' αυτήν, όταν κάποια μακρινή ανάμνησις να είχε περάσει, ξαφνικά, από το μυαλό του.

— Οι επαναστάτες, είπε δημιουργούν πάντα συγκλονιστικά δράματα. Θυμόμαστε τον 'Ομπέιρα; Μετά την καταστολή της επαναστάσεως του στρατη-

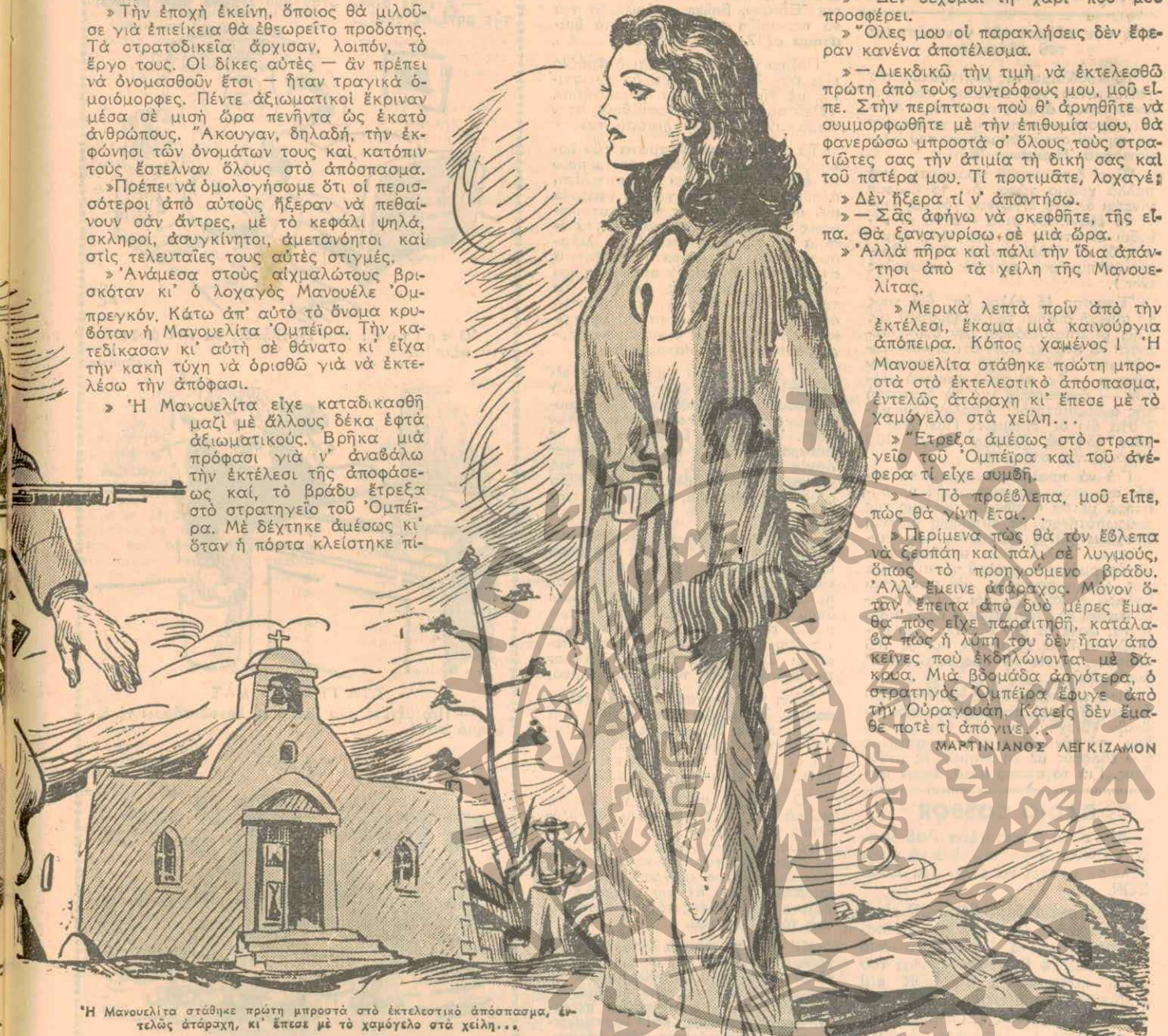
νείς δεν άνοιξε το στόμα του.

— Αναρωτήθηκα πολλές φορές, αν νέχισε ο παλιός αξιωματικός, αν, σε περίπτωση επαναστάσεως, ή θέσις μιάς νέας είναι με το μέρος του πατέρα της ή με το μέρος του ανθρώπου που αγαπάει. Αυτό το δίλημμα θά παρουσιάσθηκε, δίχως αμφιβολία στην ψυχή της δυσμορφής Μανουελίτας. Και το έλυσε σύμφωνα με την φωνή της αγάπης της.

» Η Μανουελίτα ήταν κόρη του 'Ομπέιρα κι' αγαπούσε το δόν Μανουέλε Γκάρτσια, που ήταν ανηψιός κι' ύπασις του Ριβιέρα. Όταν, λοιπόν, ο τελευταίος σήκωσε τη σημαία της ανταρσίας, ή αγαπημένη του νεαρού αξιωματικού δεν δίστασε. Πῆγε μαζί του.

ντας με το κορμί τους τις επιθέσεις ή την άμυνα των έχθρων τους!

» 'Αλλ' ός αφήσαμε κατά μέρος αυτές τις αγριότητες. Μιά μέρα, ο δόν Μανουέλε Γκάρτσια έπεσε σ' ένεδρα κι'

Η Μανουελίτα στάθηκε πρώτη μπροστά στο εκτελεστικό απόσπασμα, έντελως άτάραχη, κι' έπεσε με το χαμόγελο στα χείλη...

Μοντέλο μηχανήματος για την παρασκευή λιπασμάτων από σκουπίδια.

Εργοστάσια σκουπιδιών

Για την αύξηση της γονιμότητας του εδάφους

Το πρόβλημα της ελαττώσεως της γονιμότητας του εδάφους προκαλεί ζωηρότατες ανησυχίες στους ενδιαφερομένους — κτηματίες, γεωπόνους ακόμη και στους αρμόδιους του Όργανισμού Ήνωμένων Έθνών.

Έχει διαπιστωθεί πράγματι, από πολλά χρόνια τώρα, ότι το έδαφος γίνεται ολοένα λιγώτερο γόνιμο, γιατί το εξαντλούν σιγά - σιγά οι μέθοδοι εντατικής καλλιέργειας, έμμεσως δε κι άλλα φυσικά αίτια (βροχές, πλημμύρες, καιρικές μεταβολές κλπ.).

Έχοντας εξ άλλου υπ' όψιν τους τη συνεχή αύξηση του πληθυσμού της Γης, οι απαισιοδοφοί δεν δυσκολεύονται να συμπεράνουν ότι οι καλλιεργήσιμες εκτάσεις θα καταντήσουν κάποτε — όχι σε πολύ μακρινό μέλλον — ανεπαρκείς για τη διατροφή της ανθρωπότητας. Υπολογίζουν μάλιστα ότι οι Ήνωμένες Πολιτείες έχουν ήδη να θρέψουν 40.000.000 πλεονάζοντα στόματα.

Για να προλάβουν λοιπόν το κακό, συνιστούν να περιορισθεί με αστραπιαία μέτρα η συνεχής αύξηση της ανθρωπότητας, να επιβληθεί δηλαδή υποχρεωτικά η ελάττωση των γεννησεων. Άλλοι πάλι συμβουλεύουν να εφαρμόζεται παντού το σύστημα της «αμειψισποράς», να σπέρνεται δηλαδή σε κάθε χωράφι τόν ένα χρόνο σιτάρι και τόν επόμενο άλλα προϊόντα, ώστε να μην εξαντλούνται συνεχώς οι ίδιες θρεπτικές ουσίες του εδάφους, χωρίς να προλαβαίνουν ν' ανανεωθούν.

Πρακτικότερες όμως και σπουδαιότερες είναι οι προσπάθειες των ειδικών «βιοχημικών» και των γεωπόνων, για την αύξηση της γονιμότητας του εδάφους με επιστημονικές μεθόδους. Για τόν σκοπό αυτό, έχουν πα-

RADIO COSSOR

Δεν είναι άρκετο ένα ραδιόφωνο να είναι Αγγλικό, διά να είναι τέλειον πρέπει να είναι και COS-SOR.

Τά Έργοστάσια COSSOR είναι τα μοναδικά εν Άγγλία που κατασκευάζουν τόν Ραδιόφωνο από τόν Α έως τόν Ω αί δέ λυγνία του είναι κατασκευής COSSOR και αποτελούν τόν μυστικόν της καταπληκτικής λήψεως και αποδόσεως. Ζητήσατε ν' ακούσατε τόν Μοντέλλο MELODY MAKER τού 1950,

ραγάγει διάφορα συνθετικά λιπάσματα, καλλίτερος κι' αποδοτικώτερος σπόρους, φάρμακα κατά τών ασθενειών τών φυτών κι' άλλα πού εξοικονομούν τά αγροχώρα.

Όστόσο, όπως ξέρετε καλά κάθε αγρότης ή κηπουρός, τόν έδαφος μπορεί νά ξαναποκτήσει όλες τις θρεπτικές ουσίες του και ν' αποδώσει άφθονα και νόστιμα προϊόντα, μόνο με τόν φυσικό λίπασμα. Ο άνθρωπος ήξερε τόν μυστικό αυτό απ' τή μακρινή εποχή πού επιδόθηκε για πρώτη φορά στή γεωργία: ότι δηλαδή διάφορες οργανικές ύλες — φύλλα, χορτάρια, κόπρος ζώων, υπολείμματα τροφίμων, κλπ. — όταν μείνουν και σαπίσουν επί 3 χρόνια πάνω στό έδαφος, τόν λιπαίνουν στήν έντέλεια, αυξάνουν τή γονιμότητά του και συγχρόνως κάνουν τά φυτά άνθεκτικότερα στίς ασθένειες και στά παράσιτα.

Τό κακό είναι ότι χρειάζονται, όπως είπαμε, τρία ολόκληρα χρόνια για νά συντελεσθή αυτή ή φυσική λίπανση. Τώρα λοιπόν ο Άμερικανός βιομήχανος Γίτζεφ Φράνκερ, συνεργαζόμενος με τόν Σουηδό βιοχημικό Έρικ Έδερσον, βρήκε μία μέθοδο για νά περιορίζη τόν χρονικό αυτό διάστημα σε 7 μόνον ήμέρες!

Πρέπει νά σημειωθή ότι ο Φράνκερ είχε ασχοληθή ως τώρα αποκλειστικά με τή βιομηχανία αυτοκινήτων. Τελευταίως όμως, άφοσιώθηκε στήν παραγωγή φυσικών λιπασμάτων.

Τά πρώτα αποτελέσματα τών δοκιμών της νέας μεθόδου επιτρέπουν να έλπίση κανείς ότι θ' αποτελέσει άληθινή επανάσταση για τή γεωργία και σωτηρία για τις πυκνοκατοικημένες χώρες. Τα λαχανικά για τά όποια χρησιμοποιήθηκε τέτοιο λίπασμα, ήσαν νοστιμώτατα, άνθεκτικά στίς ασθένειες και τά παράσιτα και πλούσια σε θρεπτικές ουσίες. Τά τριαντάφυλλα έμειναν άπρόσβλητα από βλαβερά έντομα και τόν βαμπακι δεν επάβαινε τις συνηθισμένες αρρώστιες πού τόν καταστρέφουν.

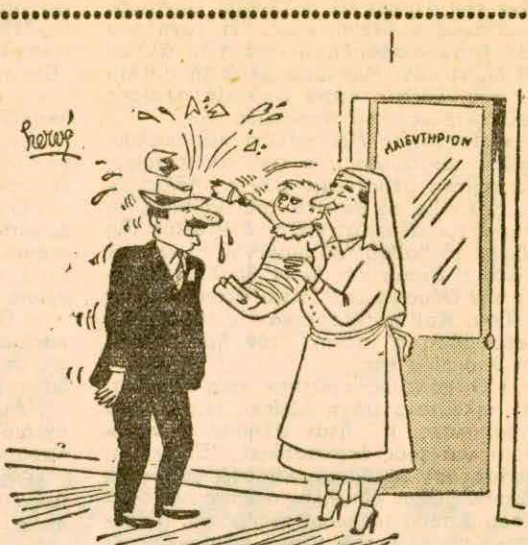
Έξ άλλου, ή νέα μέθοδος προσφέρει στίς μεγαλουπόλεις ένα σχετικά ανέξοδο τρόπο διαθέσεως τών σκουπιδιών και τών άλλων απορριμμάτων τους. Ο Φράνκερ βρίσκεται ήδη σε διαπραγματεύσεις με τις δημοτικές αρχές τού Τολέντο, στό Όχάιο, για νά παραδίδονται όλα τά σκουπίδια σ' ένα εργοστάσιο, στό κέντρο της πόλεως.

Οι γενικές γραμμές της νέας μεθόδου είναι οι εξής: Τά οργανικά υπολείμματα ανακατεύονται με μία ειδική σκευασία και μένουν μέσα σε πελωρίες «θαλάμους άποσύνδεσεως» όπου κυκλοφορούν κατάλληλα ρυθμισμένα ρεύματα αέρος, ευνοϊκά για τις ζυμώσεις. Ο αέρας αυτός περιέχει 20% περισσότερο διοξείδιον τού άνθρακος απ' τόν ατμοσφαιρικό.

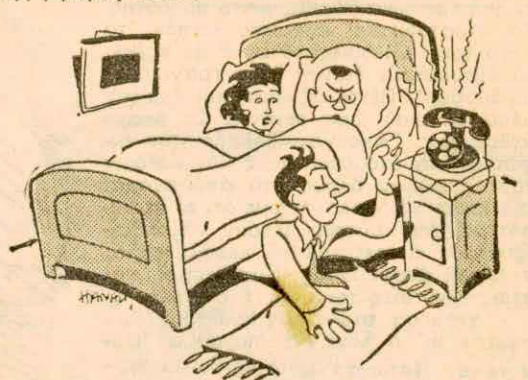
Όλη ή κατεργασία είναι έντελως άσσημη. Τό τελικό προϊόν είναι μία μαύρη οσσία, δίχως μυρωδιά, με όλη και σύσταση καλού φυτοχώματος. Έχει δέ όλες τις άσυναγώνιστες ιδιότητες τού φυσικού λιπάσματος.

Ο Φράνκερ σκοπεύει νά ιδρύση πολλά τέτοια εργοστάσια σ' ολόκληρη τήν Άμερική. Τότε ό κάθε κηπουρός ή καλλιεργητής θα παραδίδει τά σκουπίδια του, τήν κοπριά, κλπ., στό κοντινότερο «εργοστάσιον άποσύνδεσεως» και σε μία βδομάδα θα παίρνει ένα πρώτης τάξεως λίπασμα για τόν κτήμα.

Κι' έτσι τά χημικά λιπάσματα θα χάσουν πολύ απ' τήν αξία τους γιατί οι γεωργοί προτιμούν πάντα τά φυσικά λιπάσματα, τήν κοπριά, όπως τή λένε, γιατί αποδίδει περισσότερους καρπούς και νοστιμώτερος. Αν ή έφευρεσις αυτή έκτεταθή, θα έχουμε αύξηση της γονιμότητος τού εδάφους.

ΕΙΧΑΤΕ ΔΙΚΗΝ ΟΤΑΝ ΜΟΥ ΕΪΠΑΤΕ ΠΩΣ ΜΟΙΑΖΕΙ ΤΗΣ ΜΠΕΡΑΣ ΤΟΥ!...

Ο ΤΡΙΤΟΣ: ΜΗΝ ΕΝΟΧΛΗΣΘΕ, ΘΑ ΕΙΝΕ ΑΣΦΑΛΩΣ ΓΙΑ ΜΕΝΑ!...

ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΜΑΣ
— Περιμένετε, ένα λεπτό να ξαναδιαβάσω τόν ήγημά σας!...

ΓΡΑΦΕΙΣ ΠΟΛΥ, ΧΡΥΣΕ ΜΟΥ, ΚΑΙ ΘΑ ΚΟΥΡΑΣΤΗΣ!...

ΤΖΑΙΗΜΣ ΤΣΕΤ'Ζ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Έξω ή μόρα χαλάει τόν κόσμο. Απ' τόν φρενοκομείο τού δόκτορος Τράνερ δραπέτευσε μία επικίνδυνη τρελλή, ή φρενιά Κάρολ, έγγονη τού πολυκατομνιούχου Χάρρυ Σουφολντ πού πέθανε πρό έτους και τήν άφησε κληρονόμο τού. Ειδοποιείται ο ασίγη της περιφέρειας Κέμπ και υποσχετεί να βρή τήν Κάρολ πριν ήμερωση. Μέσα στή βροχή ή Κάρολ σταμάτα ένα φορτηγό αυτοκίνητο κι' ο οδηγός τού Νικ τήν παίρνει μαζί του, χωρίς νά υποτιθέεται με ποιά έχει να κάνει. Ο Νικ είναι κατακόπρος. Βυθίζεται στόν ύπνο και παίρνει ή Κάρολ τόν βολάν. Προχωρούν στήν πλαγιά ενός βουνού, πάνω από τρούμερος γκρεμούς. Η καταγίδα μάλιστα.

Πριν ακόμη ξεβόλωση τόν μυαλό τού κι' αντίληψη καθαρά τί συνέβαινε, έφτασε σ' αυτιά του ένας άλλος ήχος: τόν ούρλιασμα μίας αστυνομικής σειρήνας, πίσω τους.

Τώρα πιά είχε ξυπνήσει έντελώς. Κυριεύθηκε από θυμό κι' ανησυχία.

— Τρελλαθήκατε; ούρλιασε. Σταματήστε! Σταματήστε!... Έχασα τόν φορτίο μου και μάς κυνηγάνε οι αστυνομικοί. Δεν τους ακούτε;... Σταματήστε, πού νά πάρη ο διάβολος!

Έκείνη όμως, αδιαφορώντας γι' αυτόν, έμενε ακίνητη σαν αγαλμα, με τόν πόδι στηριγμένο στο πεντάλ τού γκαζιού, αυξάνοντας ολοένα τήν ταχύτητα τού μοτέρ. Όσα καφάκια είχαν άπομείνει, χοροπιδούσαν και χτυπούσαν άναμεταξύ τους, κάτω απ' τόν μουσάμ.

— Σας έστριψε ή βίδα; φώναξε πάλι ο Νικ, μη τολμώντας νά τήν άγγίξη, από φόβο μήπως με μία στραβοτιμονιά της πετάξη τ' αυτοκίνητο στό γκρεμό. Σταματήστε πιά!...

Μά ή κοπέλλα δεν φαινόταν ν' άκούη τις φωνές του. Και τόν καμión κυλούσε πάντα ο-λοταχώς στόν κατήφορο, μέσα στή βροχή, τόν άνεμο και τόν σκοτάδι... Η σειρήνα ούρλιαζε πίσω τους. Ο Νικ έσκυψε έξω απ' τόν παράθυρο κι' έψαξε με τόν βλέμμα του τόν σκοτάδι, ενώ ή βροχή τού μαστίγωνε τόν πρόσωπο και τά χέρια.

— Αν μπορούσε ο Νικ νά αβύσση τή μηχανή... Μά, αν τή φοβίζε, ή τρελλή μπορούσε, με μία στραβοτιμονιά, να πετάξη τ' αυτοκίνητο στό γκρεμό!

— Αν μπορούσε ο Νικ νά αβύσση τή μηχανή... Μά, αν τή φοβίζε, ή τρελλή μπορούσε, με μία στραβοτιμονιά, να πετάξη τ' αυτοκίνητο στό γκρεμό!

Ο Νικ κύτταξε έξω, λαχναρισμένος, με καρδιοχτύπι.

ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΑ

ένδυματων, σχίσμο, κόψιμο, σκαρφαλωμα, έφθαρμένο καβάλλο διαρ- θρώνονται δι' ύφανσης παρ' ειδικού τεχνίτου σπουδασαντος εις τήν εξω- ρικόν. Γυρίζονται κοστούμια, παλτό και καμπαντίνες. Ραφείον «Νέα Οικονομία», Δάρου 5 γ' (1ον πάτωμα) Άδελφοί Λώλη. Τηλέφ. 55.314.

Τώρα ο δρόμος γινόταν και πάλι ανηφορικός. Άριστερά, τόν περιώριζε ένα μακρύ ζυ- νο καγκελλωτό, βαμμένο μπρο. Αν ή τρελλή έστρίδε άριστερά τόν βολάν, ήσαν χα- μανοί... Αν τόν γυρίζε δε- ξιά, τούς έμενε μία μικρή πι- θανότης σωτηρίας: νά πηδή- σουν έξω, πριν πάρη φωτιά ή βενζίνη απ' τή συγκρούσι στό βράχο...

Παρατήρησε ότι ο άστυνο- μικός τούς έκανε νόημα νά στα- ματήσουν. Στο πίσω μέρος της μοτοσυκλέτας τού ύπρχε μία κόκκινη φωτεινή πλάκα με τις λέξεις: «Άστυνομία. Στόπ».

— Πρέπει νά σταματήστε! φώναξε ο Νικ άπελπισμένα. Δεν έχετε σείς κανένα φόβο. Με μένα θά τά βάλη...

Η κοπέλλα γέλασε ελαφρά. Φαινόταν πως σημάδευε με τόν καμión τή μοτοσυκλέτα. Ο Νικ άντελήθη ότι ο πόλιςμαν είχε ελαττώσει τήν ταχύτητα τού. Τόν καμión κέρδιζε έδα- φος και τόν έλουζε με τά φω- τα του.

Ο ήλίθιος! σκέφθηκε ο Νικ. Δεν ξέρε πώς έχει νά κάνει με μία τρελλή; Θάπρεπε νά φοδάρει μήπως τόν πατή- ση με τ' αυτοκίνητο!...

Κι' έσκυψε έξω, για νά ούρ- λιάσει στόν άστυνομικό:

— Φύγετε απ' τή μέση! Θά σας σκοτώω!... Μά φύγετε λοιπόν, πού νά πάρη ο διά- βολος!...

Ο αέρας διασκόρπισε αυ- τά τά λόγια του προς όλες τις διευθύνσεις. Τόν βουητό του μαζί με τόν θόρυβο της μο- τοσυκλέτας, δεν άφιναν τόν πόλιςμαν ν' άκούση.

Είχε ελαττώσει ακόμη πε- ρισσότερο τήν ταχύτητα, μέ- νοντας συνεχώς στή μέση τού δρόμου. Τόν καπνό τού αυτοκι- νητού δεν άπέχει πιά περισ- σότερο από 20 μέτρα απ' τόν πισινό τροχό της μοτοσυκλέ- τας.

Ο Νικ, πανικόβλητος, θέ- λησε νά γυρίση τόν διακόπτη της μηχανής. Τά νύχια όμως τήν τρελλή χώθηκαν στό μα- γουλά του και τού τά ξέσκι- σαν. Καθώς τινάχτηκε πίσω για νά τήν άποφυγή, τόν κε- φάλι τού χτύπησε δυνατά στό χαλυδόνιο τοίχωμα. Τόν καμión λοδοδρόμησε μία στιγμή, ανέβηκε με τόν ένα τροχό στό μικρό ύψωμα δίπλα απ' τόν...

Τόν καμión ταλαντευόταν τρελά, καθώς πάλαινε οι δύο τους για νά κρατήσουν τόν βο-

Τόν καμión ταλαντευόταν τρελά, καθώς πάλαινε οι δύο τους για νά κρατήσουν τόν βο-

Τόν καμión ταλαντευόταν τρελά, καθώς πάλαινε οι δύο τους για νά κρατήσουν τόν βο-

Τόν καμión ταλαντευόταν τρελά, καθώς πάλαινε οι δύο τους για νά κρατήσουν τόν βο-

Τόν καμión ταλαντευόταν τρελά, καθώς πάλαινε οι δύο τους για νά κρατήσουν τόν βο-

Τόν καμión ταλαντευόταν τρελά, καθώς πάλαινε οι δύο τους για νά κρατήσουν τόν βο-

Τόν καμión ταλαντευόταν τρελά, καθώς πάλαινε οι δύο τους για νά κρατήσουν τόν βο-

Τόν καμión ταλαντευόταν τρελά, καθώς πάλαινε οι δύο τους για νά κρατήσουν τόν βο-

Τόν καμión ταλαντευόταν τρελά, καθώς πάλαινε οι δύο τους για νά κρατήσουν τόν βο-

Τόν καμión ταλαντευόταν τρελά, καθώς πάλαινε οι δύο τους για νά κρατήσουν τόν βο-

δρόμο και ξαναβρήκε ύστερα τήν κατεύθυνσί του. Παγωμένος απ' τόν τρόμο και τόν πόνο, ο Νικ έκρυψε τόν πρόσωπό του στά χέρια του. Τόν αίμα στάλαζε άνάμε- σα στά δάχτυλά του.

Καθώς ξανασηκωσε τόν κεφά- λι του, έγινε τόν κακό... Ο άστυνομικός είχε κυττάξει πί- σω, πάνω απ' τόν ώμο του, κι' είχε αντίληψη τόν κίνδυ- νο.

Ο Νικ είδε για μία στιγμή τόν λαοπήμένο πρόσωπό του με τά μεγάλα ματογυάλια και τόν στόμα του πού ούρλιαζε, ορθάνοιχτο, χωρίς ν' άκούγε- ται καμμία φωνή...

Η κοπέλλα πάτησε όσο μπό- ρωσε τόν γκάσι. Για μία στιγ- μή, τά δύο όχηματα φάνηκαν νά αιώρουνται στό κενό, ή μο- τοσυκλέτα προσπαθώντας νά ξεφύγη και τ' αυτοκίνητο νά τή φάση και νά τήν τσακί- ση... Ύστερα τόν καμión χτύ- πησε τή μοτοσυκλέτα και τήν τίνανε ψηλά!

Μέσα στά μουγκρητά τού ά- νέμου, ο Νικ άκούσε τήν κραυ- γή τού μοτέρ τού πόλιςμαν και τόν παταγο της μοτοσυκλέτας πού πέφτε στήν πλαγιά τού βουνού. Ύστερα είδε νά ξεπε- ταιούνται φλόγες... κι' έναν σκούρο όγκο πού κυλούσε βα- ρεία στή μέση τού δρόμου.

— Προσέξτε! φώναξε, σκε- πάζοντας τά μάτια του με τά χέρια του.

Ο πόλιςμαν προσπαθούσε ν' άνασηκωθεί, τή στιγμή άκρι- βώς πού φτασε πάνω του τόν κα- μión... Τόν αυτοκίνητο τραντά- χτηκε ελαφρά. Κάτι τινάχτηκε ως τόν παρ-μπρίζ, τόδαψε κόκκινο και ξεπλύθηκε άμέσως απ' τή βροχή. Ο ένας πισινός τροχός γλύστρησε πάνω σε κά- τι μαλακό. Έπειτα ο δρόμος άνοιχτηκε μπροστά τους, έρη- μος και πάλι.

— Τόν σκοτώσατε! ούρλιασε ο Νικ. Κακούργα!

Δίχως νά σκεφθή, χύμησε προς τόν διακόπτη τού μοτέρ, φροντίζοντας συγχρόνως ν' ά- ποφυγή τά νύχια της τρελλής. Κατ'άφευγε νά τόν στρίψει, κι' ύστερα ν' αρπάξη τόν βολάν για νά γυρίση δεξιά τ' αυτοκί- νητο και νά τόν πετάξη πάνω στό βράχο. Μά ή τρελλή ήταν δυ- νατή...

Τόν καμión ταλαντευόταν τρελά, καθώς πάλαινε οι δύο τους για νά κρατήσουν τόν βο-

Τόν καμión ταλαντευόταν τρελά, καθώς πάλαινε οι δύο τους για νά κρατήσουν τόν βο-

Τόν καμión ταλαντευόταν τρελά, καθώς πάλαινε οι δύο τους για νά κρατήσουν τόν βο-

Τόν καμión ταλαντευόταν τρελά, καθώς πάλαινε οι δύο τους για νά κρατήσουν τόν βο-

Τόν καμión ταλαντευόταν τρελά, καθώς πάλαινε οι δύο τους για νά κρατήσουν τόν βο-

Τόν καμión ταλαντευόταν τρελά, καθώς πάλαινε οι δύο τους για νά κρατήσουν τόν βο-

Τόν καμión ταλαντευόταν τρελά, καθώς πάλαινε οι δύο τους για νά κρατήσουν τόν βο-

Τόν καμión ταλαντευόταν τρελά, καθώς πάλαινε οι δύο τους για νά κρατήσουν τόν βο-

Τόν καμión ταλαντευόταν τρελά, καθώς πάλαινε οι δύο τους για νά κρατήσουν τόν βο-

Τόν καμión ταλαντευόταν τρελά, καθώς πάλαινε οι δύο τους για νά κρατήσουν τόν βο-

Μυριέξ Τοπορίες

Κομπίνια

Ο κ. Κώστας Μαχαιράς είσορμά έξω φρενών στο γραφείο του διευθυντού μιας εφημερίδας.

— Γράφατε στο φύλλο σας ότι κρεμάστηκα! φωνάζει. Η διαφύλαξη την είδησι, ή θά σας καταγγείλω!

— Η εφημερίδα μας, κύριε, δεν μπορεί νά διαφύση τις είδησεις της, γιατί τις παίρνει από ασφαλείς πηγές...

— Μά εγώ είμαι ζωντανός! — Δεν έχει σημασία, αυτό... — Θά σας καταγγείλω λοιπόν!

— Μία στιγμή! Μπορούμε νά κανονίσουμε τόν ζήτημα ευ- νοϊκά και για τους δύο μας. Θά δημοσιεύσω στήν εφημερίδα ότι, τήν τελευταία στιγμή, έπαυσε τόν σκάνδι σας κι' ότι σκο- πεύετε τώρα νά τόν βάλετε σε λαχείο μεταξύ τών άναγνωστών μας. Είναι κοντά 100 χιλιάδες όλοι τους, και δεν θά λείπουν βέβαια μεταξύ τους οι προληπτικοί, πού θά λένουν ν' αποκτήσουν ένα σκάνδι κρεμασμένου για γούρι. Θά τούς πουλήσουμε τούς αριθμούς τού λαχείου πρós 20 χιλιάδες τόν ένα και θά μοιρα- στούμε τά κέρδη. Συμφωνεί; — Συμφωνώτατο!...

λάν. Τό πρόσωπο του Νικ βρισκόταν πολύ κοντά σ' τής άγνωστης. "Εβλεπε να λάμπουν τα μάτια της, σαν δυο μικρές λάμπες πίσω από ένα πράσινο τζάμι. Βλαστήθηκε και θέλησε να τη χτυπήσει, αλλά μια κίνηση του αυτοκινήτου έκαμε τη γροθιά του να λαβήψη και να τη βρη στο πλευρό.

"Εκείνη λαχανιάσε απ' το χτύπημα. Άφισε τότε το βολάν και ρίχτηκε πάνω του. Τα νύχια της χώθηκαν στα μάτια του... τον τύφλωσαν! Εκείνος ένοιωσε να τον πλημμυρίσει το ζεστό αίμα του και σωριάστηκε στο κάθισμα, ούρλιάζοντας απ' τον πόνο και χτυπώντας γύρω του σαν τρελός, δίχως να βλέπει τίποτε... "Η κοπέλλα τον άρπαξε τότε απ' το λαιμό. Τα μακριά δάχτυλά της, βυθίστηκαν στις σάρκες του...

Τό καμινό έσπασε τα ξύλινα κάγκελλα και πέρασε τό χείλος του δρόμου. Οί προβολές του σάρωσαν μια στιγμή τό σκοτεινό ντό. Τινάχτηκαν πέτρες πάνω στο φτερά... Φάνηκε για μια στιγμή κρεμασμένο στον αέρα, μεταξυ γης και ουρανού, κι ύστερα γκρεμίστηκε στο βάθος της χαράδρας...

Μια μεγάλη Μπουϊκ, με καρότα ημιφορτηγή, με τό μακρό κατό της γυαλιστερό κάτω απ' τον πρώτο ήλιο, ανέβαινε μ' ευκολία τον απότομο ανήφορο που έκανε σαν φείδι τό γύρο του βουνού.

"Ο Στέβ Λάρσον καθόταν στο βολάν κι' ο αδελφός του Ρού δίπλα του. Τίποτε δεν έδειχνε εκ πρώτης όφως τη συγγένειά τους. "Ο Στέβ ήταν ψηλός, γεροδεμένος, ξανθός, με γαλιανά γελαστά μάτια. "Ηλιοφωμένος, κι' έκρυβε μερικά απ' τα 32 χρόνια του. Φορούσε ένα βελούδινο παντελόνι κι' ένα πουκάμισο κάου-μπού, μ' άντσηκωμένα μανίκια πουδείχναν τα μυώδη μπράτσα του.

"Ο Ρού, ο μεγαλύτερος, αδελφός, ήταν μελαγχρινός, λίγο κοντότερος, με λεπτά κι' ευκίνητα χείλη και με μαύρα μάτια. Με τις απότομες, σπασμωδικές σχεδόν κινήσεις του, έδινε την εντύπωση ανθρώπου που τα νεύρα του λυγίζουν πιά απ' την υπερένταση. Τό κομψό του ντύσιμο φαινόταν αταίριαστο μέσα στο όρεινό εκείνο περιβάλλον.

"Ο Στέβ είχε κατεβή απ' τό αλεπουδοτροφείο που είχε ιδρύσει πάνω στα Γαλάζια Βουνά, για να παραλάβη απ' τό σταθμό τό Ρού πουφτασε με τό τραίνο απ' τη Νέα Υόρκη. Είχαν χρόνια να ιδωθούν τα δυο αδελφια, κι' ο Στέβ ανθρωπιόταν γιατί άραγε είχε έρθει ο Ρού έτσι ξαφνικά — έφσον μάλιστα δεν είχαν ποτέ πολλή συμπάθεια ο ένας για τον άλλον...

Τό σκυθρωπό ύφος του, στο σταθμό, τούχε κάμει έντύπωσι. Στην άρχή του ταξιδιού τους με τ' αυτοκίνητο, δεν άλλαξαν παρά ελάχιστες λέξεις. "Ο Ρού, φανερά έκνευρισμένος, κύτταζε διαρκώς απ' τό πίσω τζάμι, σαν ναθελε να βεβαιωθεί ότι δεν τους παρακολουθούσε κανείς. "Ο Στέβ είχε νευριάζει κι' αυτός με την παράξενη συμπεριφορά του αδελφού του. Δισταξέ όμως να τον ρωτήσει τό λόγο, γιατί τον ήξερε οξύθυμο.

— Σε βλέπω, καλά... είπε, προσπαθώντας ν' άνοιξη συζη-

τησί. Πώς πάνε οί δουλειές σου στη Νέα Υόρκη;

— Έτσι κι' έτσι... μουρμούρισε ο Ρού, ξανακυττώντας απ' τό πίσω τζάμι του αυτοκινήτου.

— Χάρηκα που σε ξαναείδα... εξακολούθησε ο Στέβ, χωρίς νάνε ώστόσο πολύ δέξομαι πώς έλεγε την αλήθεια. Πώς τ' αποφάσιζες ναρθής έτσι ξαφνικά; "Ηταν βέβαιος πώς τούκρυβε κάτι τι κι' ήθελε να τον κάμει έτσι να μιλήση. Μά, εκείνος απάντησε με υπεκφυγές:

— Είπα πως θα μούκανε καλό μια μικρή αλλαγή αέρος. Κάνει πολλή ζέση τό καλοκαίρι στη Νέα Υόρκη...

Κύτταζε δύσθυμα τις ψηλές βραχώδεις κορυφές που διαγράφονταν στον ορίζοντα. "Οπου κι' αν γυρίζε τό μάτι του, έβλεπε βράχους άποκρημνούς, τον ένα πίσω απ' τον άλλο, μυτερούς ή στρογγυλεμένους, με τις κορφές τους σκεπασμένες από χιόνι που άστραποβολούσε στον ήλιο.

— Δεν είναι διόλου άνοιχτό-καρδό θέαμα... είπε.

— Ά, είναι υπέροχο! διαμαρτυρήθηκε ο Στέβ. Μά θα τό βρης ανιαρό, έπειτα από την πυρετώδη ζωή της Νέας Υόρκης... Τό χτήμα μου απέχει 20 μίλια απ' τό κοντινότερο σπιτάκι, και περνούν πολλές βδομάδες χωρίς να ιδώ ψυχή ζωντανή!

— Μπα, τόσο τό καλλίτερο! "Ηρθα με τό σκοπό να ξεκουραστώ... είπε ο Ρού.

Ξανακύτταζε πίσω, σαν να τον εύχαριστούσε ιδιαιτέρως τό θέαμα που έρημου δρόμο που ξετυλιγόταν σαν κορδέλλα...

"Εμεινε μια στιγμή σκεπτικός, κι' ύστερα προσέθεσε:

— Δεν σκοπεύω άλλωστε να περάσω όλη μου τη ζωή... "Εσένα σ' άρέσει νάσαι διαρκώς...

δλομόναχος; Δεν παθαίνουν τα νεύρα σου;

— Μπα, καθόλου! "Εχω άλλωστε τόσες δουλειές να κάνω... να περιποιηθώ μόνος μου περισσότερες από έκαστο άλεπουδέ.

"Ο Ρού έρριξε στον αδελφό του μια ματιά σκληρή, παράξενη.

— Και τί κάνεις όταν επιθυμής γυναικεία συντροφιά; ρώτησε.

— Προσπαθώ να τό ξεχάσω... απάντησε ο Στέβ.

"Ηξερε τό πάθος που είχε ο Ρού για τις γυναίκες.

— "Ετσι νερόδραστο ήσουν πάντα, έσύ! είπε ο άλλος, σπρώχνοντας πίσω τό καπέλλο του. Πώς μπορεί ποτέ να μένεις χρόνια εδώ δίχως γυναίκα;

— Μά δεν είμαι περισσότερο από ένα χρόνο, και δεν μου δόθηκε ακόμη καιρός για να σκεφθώ τέτοια πράγματα, απάντησε ξερά ο Στέβ.

— Θάπρεπε να φέρω μαζί μου καμμία μικρούλα... μουρμούρισε ο Ρού.

Τ' αυτοκίνητο έφτασε σ' ένα σταυροδρόμι.

— Θά τραβήξουμε δεξιά, είπε ο Στέβ για ν' αλλάξει θέμα. "Ο άριστερός δρόμος βγαίνει στην άλλη μεριά του βουνού, ως τό "Οκβιλ, κάτω στην κοιλάδα. Αυτός έχει πάντα πολλή κίνηση. Περνούν από κει όλα τα βαρεία καμινόνια που πάνε στην Καλιφόρνια. "Ερμα δώ όμως, τό βουνό είναι έρημο.

— Τί είναι εκείνο εκεί κάτω; είπε ξαφνικά ο Ρού, δείχνοντας με τό δάχτυλό του. Μοιάζει σαν αυτοκίνητο άναποδυρισμένο.

"Ο Στέβ κύτταξε κι' αυτός, και φρενάρησε άμέσως. "Εσκυψε έξω για να εξετάση την πλαγιά του βουνού που ανέβαινε προς τό δρόμο του "Οκ-

βιλ, έκτακσία μέτρα ψηλότερα.

Πραγματικά, ήταν ένα άναποδυρισμένο καμινό, πεσμένο στο ένα πλευρό και σπινωμένο ανάμεσα σε δυο έλατα.

— Γιατί σταμάτησες; ρώτησε ο Ρού, μ' έρεθισμένο τόνο. Δεν έχεις ξαναδθ ποτέ αυτοκίνητο τσιμπημένο;

— Και πολλά μάλιστα... απάντησε ο άλλος, άνοιγοντας την πόρτα και πηδώντας στο δρόμο. Γι' αυτό θά πάω να ρίξω μια ματιά... "Ισως να υπάρχει μέσα κανείς πληγωμένος. Μπορεί νάμαι ο πρώτος που περνάω τό δώ, ύστερ απ' τη νυχτερινή μπόρα.

"Η άλλη πλευρά των βουνών... είπε σαρκαστικά ο Ρού. "Ο κεύ! "Ερχομαι κι' εγώ μαζί σου, για να ξεμουδιάσουμε λιγάκι τα πόδια μου. Σκαρφάλωσαν ανάμεσα στα χαμόκλαδα και τις πέτρες κι' έφτασαν ως τό καμινό. "Ο Στέβ ανέδωκε πάνω και κύτταξε μέσα από ένα σπασμένο κρύσταλλο, ενώ ο Ρού, άσυνήθιστος στην όρεϊδασία, δεν είχε συνέλθει ακόμη απ' τό λαχανιασμό.

— Βοήθα με λίγο! φώναξε ο πρώτος. Είμε μέσα ο σωφός και μια νέα γυναίκα. Φαίνονται σκοτωμένοι... μά θέλω να βεβαιωθώ.

Χώθηκε μέσα σ' αυτοκίνητο κι' άρπαξε τό χέρι του σωφός. Τόνοιωσε παγωμένο κι' άλγιστο και τ' άφισε άμέσως, μ' ένα μορφασμό.

— Αυτός είναι πεθαμένος! έλhwσε.

— Σου τόχα πη έγω, απάντησε ο Ρού. Πάμε να φύγουμε. Από κει που στεκόταν, έβλεπε στο δρόμο, σ' άπόστασι πολλών χιλιομέτρων. Δεν κοινοίταν τίποτε πάνω στη σκοτισμένη αυτή κορδέλλα που στριφογυρίε σαν φείδι γύρω απ' τό βουνό. Γι' πρώτη φορά, έπειτα από βδομάδες όλοκληρες, ο Ρού ένοιωσε άσφαλισμένο τον εαυτό του...

"Ο Στέβ έσκυψε περισσότερο, για ν' άγγίξη και τη γυναίκα, που ήταν ξαπλωμένη πάνω απ' τό σωφός. Τό δικό της χέρι ήταν χλιαρό ακόμη!

— Είμε ζωντανή, Ρού! φώναξε ο Στέβ. Στάσου, μη φεύγης! Δώσε μου ένα χέρι, να τη βγάλουμε από δώ!

"Ο Ρού μουρμούρισε κάτι άνάμεσα στα δόντια του. Ξαναγύρισε, ανέδωκε κι' αυτός σ' αυτοκίνητο και κύτταξε πάνω απ' τον ώμο του αδελφού του.

— Κάνε γρήγορα είτε ύστερα, ρίχνοντας μίαν άνήσυχη ματιά στον έρημο δρόμο.

"Ο Στέβ άνασήκωσε με προσοχή τη νέα γυναίκα και την παρέδωσε στο Ρού. "Ενώ εκείνος την τραβούσε έξω απ' τό καμινό, πρόσεξε τό πτώμα του σωφός.

— Θάλεγε κανείς πώς μάλωσε με καμμία γάτα, ο δύστυχος! είπε ο Στέβ, βγαίνοντας απ' τό καμινό.

"Ο Ρού έπιασε τόνα χέρι της κοπέλλας.

— Νά, αυτή είναι ή γάτα! είπε. "Εχει ακόμη αίμα και κρέατα κάτω απ' τα νύχια της. Φαίνεται πως ο σωφός της ρίχτηκε, κι' αυτή τον στράβωσε με τα νύχια της. Του έξφυγε τότε τό βολάν και γκρεμίστηκε...

Μά είναι κομμάτι ή μικρή! Δίκηο είχε αυτός ο φουκαράς που τη λιμπίστηκε... Τί λες και σύ;

— Πάσ' την από κει! είπε ξερά ο Στέβ.

Οί δυο άντρες άνασήκωσαν την κοπέλλα και την ξαπλώσαν στα χόρτα. "Ο Στέβ γονάτισε δίπλα της, ενώ ο Ρού κύτταζε όρθιος.

— Έχει μια βαθεία πληγή πίσω απ' τό κεφάλι, έλhwσε ο Στέβ. Πρέπει να την περιποιηθούμε άμέσως.

— Νά λείπη τό βύσινο! έλπε άπότομα ο Ρού. "Αστην έδω! Θά τα βγάλη πέρα μοναχή της... Κάποιος άλλος θά τη βρη και θά τη βοηθήση.

"Ο Στέβ κύτταξε στα μάτια τον αδελφό του.

— Άδύνατο να την έγκαταλείψω εδώ, στην τύχη της, είτε άποφασιστικά. Είμε σοβαροί πληγωμένοι.

— Άς την κατεβάσουμε λο πόν ως τό δρόμο κι' άς την άφίσουμε εκεί. Δεν θ' άργήση να περάση κανένα άλλο αυτοκίνητο... Δεν έχω άρεσι, ξέρεις, ν' άνακατευτώ σ' αυτή την ιστορία!

— Πρέπει να την περιποιηθούμε άμέσως, είπε ήσυχα ο Στέβ. Δεν υπάρχει κανένα σπιτί εδώ γύρω. Θά την πάρω στο δικό μου και θά είδοποιήσω τό γιατρό Φλέμινγκ. "Εχεις καμμία αντίρρηση;

— "Ετσι είσατε όλοι έσείς οί έρμητες! φώναξε. Χάνετε τα μυαλά σας με τον πρώτο ποδούρο που θά ήπτε... "Ακους εκεί, Λέι, να φωνάξης τό γιατρό! Τί σε νοιάζει για μίαν άγνωστη... "Εκτός αν τη βρήκες τό γούστο σου!...

"Ο Στέβ άνασηκώθηκε άπότομα. Φάνηκε για μια στιγμή έτοιμος για να χτυπήση τον αδελφό του, αλλά συγκρατήθηκε και πρόφερε με περιφρόνησι:

— Δεν άλλαξε καθόλου! Μά δεν σε συνερίζομαι... Είσαι άμυαλός!

"Εσκυψε πάλι πάνω απ' την κοπέλλα και κούνησε τα χέρια και τα πόδια της, για να βεβαιωθεί πως δεν είχε σπάσει τίποτε. "Εκείνη άναταράχτηκε λίγο.

— Αντί τη γδύνεις καλλίτερα, άντι να την σπαστείς; είπε σαρκαστικά ο Ρού.

"Ο Στέβ φάνηκε πως δεν τον άκουσε, μά έγινε κατακόκκινος. Ψαχούλεψε τό σφυγμό της κοπέλλας και κατάλαβε πως είχε πυρετό.

— "Ασ' την εδώ... ξανάπε ο Ρού. "Αλλοιώς, θά τό μετανοιώσης.

— Βούλωσ' το! φώναξε ο Στέβ, και σήκωσε τη νέα στην άγκαλιά του.

— Καλά! Νά θυμάσαι όμως πως σε προειδοποίησα... είπε ο Ρού, άνασηκώνοντας τους ώμους του μ' άδιαφορία. Κάτι μου λέει πως θά μάς βάλη σε μετελάδες... Στο κάτω κάτω όμως, δικός σου λογαριασμός! Τί με νοιάζει έμένα;

"Ο Στέβ πέρασε μπροστά κι' άρχισε να κατεβαίνει σιγά και προσεκτικά προς τό αυτοκίνητό του.

★ "Η φέρμα της "Ασπηνίας "Αλεπούς" βρισκόταν σε μια κοιλάδα, στην καρδιά των "Γα-

λάζιων Βουνών", σε ύψος 2 χιλιάδων μέτρων απ' τη θάλασσα. "Ο δρόμος που ώδηγούσε ως εκεί, γλυστρούσε 7 ή 8 χιλιομέτρα ανάμεσα από δάση και βράχια.

Τό ξύλινο σπιτί του Στέβ Λάρσον βρισκόταν στην όχθη μιας λίμνης με ήσυχα νερά, γεμάτα ψάρια.

Πριν από ένα χρόνο, ο Στέβ είχε άποφασίσει ν' άφιση τό επάγγελμα του πράκτορος άσφαλείων για ν' άφοσιώθη στην αλεπουδοτροφία. Είχε βάλει κάμποσα χρήματα κατά μέρος.

"Οταν λοιπόν βρήκε ένα μέρος όπως τόθελε, τ' άγόρασε κι' έγκαταστάθηκε εκεί.

"Η έπιχειρήσι του βρισκόταν ακόμη στην άρχή της. Μά ο Στέβ έλπίζει ότι πολύ γρήγορα θάταν σε θέση να προσλάβη και προσωπικό.

Τό μόνο μειονέκτημα της φέρμας που ήταν ή άπόλυτη έρημιά της. Μέρες όλοκληρες, ο Λάρσον δεν είχε κανένα για να μιλήση, εκτός από τό σκύλο του.

"Ο έρχομός του Ρού θά μπορούσε να λύση τό πρόβλημα. Μά ο Στέβ κατάλαβε γρήγορα πως ο αδελφός του θά τούφερνε μάλλον στενοχώριες, παρά μίαν εύχαιρητή συντροφιά. Μετανοιώσε κι' όλας για την έπίσκεψή του.

"Ο Ρού έκαμε μια γρήγορη έπιθεώρησι του σπιτιού κι' ύστερα, δίχως να πη λέξι, πήγε να ξαπλώση στην όχθη της λίμνης, άφίνοντας τό Στέβ να κουβαλήση μόνος του ως τό δωμάτιό του την άναίσθητη άκομη κοπέλλα.

Μόλις όμως βεβαιώθηκε πως δεν τον έβλεπε ο Στέβ, ο Ρού γύρισε πίσω κι' έτρεξε ως τη Μπουϊκ. Ρίχνοντας κλεφτές ματιές προς τό σπιτί, άνασήκωσε τό καπό, ξεβίδωσε τό καπάκι του ντιστριμπυτέρ, άφαιρεσε ένα εξάρτημα και τόκρυψε στην τσέπη του. "Υστερα

ξανάκλεισε τό καπό και πήγε να καθήση στην πλατεία βεράντα.

"Από κει, άκουγε τον αδελφό του να πηγαίνει έκεί μέσα στο σπιτί. Κάποια στιγμή, μπήκε άθόρυβα στη μεγάλη τραπεζαρία, έρριξε μια ματιά γύρω του και πλησίασε την όπλοθήκη με τα τουφέκια. Κλείδωσε με τό λουκέτο της ένα σιδερένιο μοχλό που κρατούσε τά όπλα στη θέση τους, και φύλαξε τό κλειδί στην τσέπη του.

"Επειτα από μερικές στιγμές, μπήκε στο δωμάτιο ο Στέβ.

— Την έβαλες στο κρεβάτι, την κοττούλα σου; τον ρώτησε σαρκαστικά ο Ρού.

— Φτάνει πιά! τον διέκοψε ο Στέβ. Δεν μ' άρέσει ο τρόπος που μιλάς!

"Εβγαλε ένα τσιγάρο και τ' άναψε.

— Δεν ξέρω τί έχεις... είπε ο Στέβ. Σε βρίσκα παράξενο, απ' την ώρα πουφτασες.

— Κρίμα! ξανάπε ο Ρού με τον ίδιο τόνο.

"Ο Στέβ άνασήκωσε τους ώμους του.

— Πάω στο γιατρό, έλhwσε. Θά λείψω ως δυο ώρες. Πρόσεχε την, στο μεταξύ, σε παρακαλώ... μολοντί δεν πιστεύω νάχη κανένα φόβο ως που να γυρίσω.

— Τί θέλεις δηλαδή να της κάνω; Νά της κρατάω τό χέρι και να την αερίζω με τό καπέλλο μου;

— Θά παρακαλέσω τό γιατρό ναρθή να την πάω με τ' αυτοκίνητό του. "Όσο είναι όμως εδώ, θά μπορούσες να της φανής λίγο χρήσιμος.

— Καλά, καλά, πηγαίνε... "Αναλαμβάνω έγω να τη διασκεδάσω. Ξέρω να τα καταφέρνω με τις γυναίκες!

"Ο Στέβ τούρριξε μια ψυχρή ματιά και βγήκε απ' τό σπιτί. "Ο Ρού τον άκολούθησε, χαμογελώντας ειρωνικά. Τον είδε ν' ανεβαίνει σ' αυτοκίνητό του

και να προσπαθή να βάλη μπροστά τη μηχανή.

Εμεινε ακόμη άκούμπισμένος στην πόρτα της βεράντας, όταν ο Στέβ ξαναέδωκε τρέχοντας τη σκάλα, ξαναμένος απ' τό θυμό του.

— Σκάλισε τό μοτέρ! φώναζε στον αδελφό του.

— Τό βρήκες! Λοιπόν... "Ο Στέβ προσπάθησε πάλι να έπιδλθθή στον εαυτό του.

— Δώσε μου πίσω αυτό που πήρες, Ρού, είπε.

— Δεν πιστεύω!... Σου είχα συστήσει ν' άφισες αυτή τη μαϊμουδίτσα εκεί που βρισκότανε. Τώρα τη φορτώθηκες στην καμπούρα σου... Πάντως, δεν πρόκειται ναρθή κανείς. Έδώ, όσο θάμαι έγω... ούτε θά θά τό κουνήση κανείς από δώ δίχως τήν άδεία μου!

"Ο Στέβ έσφίξε τις γροθίες του.

— "Ακου δώ, Ρού! πρόφερε. Δεν ξέρω τί έχεις στο μυαλό σου... μά δεν θά σ' άφίσω να κάνης ό,τι θέλεις! "Αν δεν μου δώσης αυτό τό εξάρτημα, θά σου τό πάρω με τό ζορί!

Δεν θέλω να κάνω τον κακό, είμαι όμως άποφασισμένος να μην άνεχθώ πιά τις θλακείες σου!

— "Ετσι, έ; είπε ο Ρού, όπισθοχωρώντας ένα βήμα. Κι' αυτό εδώ, τί σου λέει;

Είχε τραβήξει ένα πιστόλι και τόχε στρέψει πάνω στον αδελφό του.

— Είσαι πάντα της ίδιας ιδέας; πρόσθεσε σαρκαστικά.

"Ο Στέβ έκανε δυο βήματα πίσω, σφίγγοντας τα δόντια του.

— Τρελλάθηκες, μά την πίστι μου! φώναξε.

— Καιρός είναι να μάθης την αλήθεια, είπε ο Ρού με ύποκαφη φωνή. Δεν θά σου κάνη καμμία έντύπωσι, αν σου φτεώω μια σφαίρα στο τομάρι... "Αν δοκιμάσης να μου παραστήσης τό ζορίκο, σε κάνω κόσκινο!...

Κάθισε σε μια πολυθρόνα, κρατώντας πάντα τό ρεβόλβερ.

— Πρέπει να ξέρης, συνεχίζει, ότι ήρθα εδώ γιατί έχω κάτι άσχημα μπλεξίματα... Κανείς δεν θά σκεφθί να ψάξη να με βρη σ' αυτή την έρημιά... Μά δεν έχω καμμία όρεξι να με δη ό γιατρός σου και να πάη ύστερα να φλυαρήση σ' όλο τον κόσμο!... Θά μείνεις λοιπόν εδώ, θέλοντας και μη, ως που να φύγω. Μη δοκιμάσης να μου κάνης τον έ-ξυπνο, γιατί τό πιστόλι μου δεν χωράτεται!...

"Ο Στέβ δεν μπορούσε ακόμη να πιστέψη ότι μιλούσε σοβαρά ο αδελφός του.

— Μά είναι τρέλλα, Ρού! φώναξε. Πρέπει να φέρω τό γιατρό γι' αυτή την κοπέλλα. "Ελα, δώσε μου αυτό που πήρες κι' άφισε με να φύγω.

— Ούφ, ξεροκέφαλε! τον διέκοψε ο Ρού. Έχω δουλειές ξέρεις, μαζί με τό Μπέρνι, τον "Τραπεζίτη". Δεν σου λέει τίποτα, αυτό;

"Ο Στέβ είχε διαβάσει επανειλημμένως στις έφημερίδες για τον περιδρόμο εκείνο γκάνγκστερ.

— Τί έκανε λέει; φώναξε.

— ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

Ριζική άποτρίχωση του προσώπου κλπ. άνευ ουδεμίας βλαβής του δέρματος. έπιτυγχάνεται διά τελευταίου τύπου ειδικού μηχανήματος υπό του ειδικού ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ Ιατρού κ. ΤΑΣΣΟΥ ΣΚΑΠΕΓΟΡΡΑΧΗ. "Ιατρείον: "Όδός Γεραίου 33, Τηλ. 53-539 2-7 μ. μ.

Αδυσχώρητος ΠΑΡΑΛΕΙΨΙΣ

Για κάθε γυναίκα θα είναι εάν δεν επωφεληθεί τώρα της ευκαιρίας που της παρουσιάζεται

ΕΚΠΟΙΟΥΜΕΝ:

1. Όλα τα καλοκαιρινά μας υφάσματα ΕΜΠΡΙΜΕ·ΛΙΝΑ·ΤΣΕΛΒΟΛ·ΚΡΕΤΟΝ Κ.Α.Π.
2. Όλα τα έτοιμα γυναικεία είδη ΦΟΡΕΜΑΤΑ·ΡΟΜΠΕΣ·ΦΟΥΣΤΕΣ·ΜΠΛΟΥΖΕΣ Κ.Α.Π.
3. Χιλιάδες Ρεϊαλία κάθε είδους ΣΤΙΣ ΜΙΣΕΣ ΤΙΜΕΣ

ΖΑΠΠΑΣ·ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ & ΣΙΑ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 22

Ι. ΧΑΛΚΙΔΑΣ & ΣΙΑ

ΠΡΩΤΗ ΒΟΗΘΕΙΑ

διά

Βαρυστομαχία

ΤΟ ΑΛΚΑ-ΣΕΛΤΖΕΡ ΔΙΔΕΙ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΝ ΑΝΑΚΟΥΦΙΣΙΝ

Όταν ή πολυφαγία ή οινόποσια σάς φέρει βαρυστομαχία ή πονοκέφαλο τό "Αλκα-Σέλτζερ είναι ή Πρώτη Βοήθεια. Ρίξτε ένα ή δυο δισκία σ' ένα ποτήρι νερό. Παρατηρήσατε πως αναβράζει και διαλύεται σε ένα σπινθηροβόλο και ευγευστο ποτό. Δεν είναι καθαρτικό. Τό "Αλκα-Σέλτζερ μπορείτε να τό πάρετε οποιαδήποτε στιγμή.

Πωλείται εις όλα τα Φαρμακεία

Alka-Seltzer

MILES LABORATORIES, INC. • ELKHART, IND. U.S.A.

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡ.: Π. Α. ΠΕΡΟΓΛΟΥ • ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ: ΠΕΤΡΑΚΗ 5 • ΑΘΗΝΑ • ΤΗΛ. 29.945

ΚΟΠΤΙΚΗ - ΡΑΠΤΙΚΗ ΔΩΡΕΑΝ

Ζήνωνος 34

Τό εργαζόμενο κορίτσι διδάσκει ΚΟΠΤΙΚΗ ΔΩΡΕΑΝ εις τόν Οίκον ΧΑΡΤΟΥΛΑΡΗ, Διπλωματούχου Σχολής Garete, Πορισίου (Πωλούνται έτοιμα φορέματα από 55 - 125 χιλιάδες).

Τί σχέσι είχες εσύ μ' αυτό τόν κακούργο, που τόν κυνηγάει όλη ή άστυνομία;

— Ο Ρού γέλασε κι' άπάντησε :

— Λήστεψα πέρυσι μαζί του κάμποσες Τράπεζες. Ήμουνά τόν δεξι του χέρι. Καί με καλοπλήρωνε...

— Ά, αυτό είνε; είπε ό Στέβ, μ' έκπληξι καί περιφρόνησι μαζί. Θάπρεπε νά τό καταλάβω πως θά ν' αταναούσεσ εκεί! Δέν είχες ποτέ σου χαράκτηρα καί ήθικές άρχές.

— Ο Ρού φύλαξε τόν ρεβόλβερ στή θήκη του, κάτω άπ' τά μασχάλη του.

— Πάντως τά κατάφερα μία χαρά, άπάντησε. Είμαι ίσως προσωρινά στενοχωρημένος, μ'ά δέν πρόκειται νά κρατήση αυτό πολύ. Ύστερα θά μ'πορώ πιά νά ξοδέψω ήσυχα - ήσυχα τόν κρημπίδεμα πούχω βάλει κατά μέρος. Εγώ ξέρω νά ζώ!

Δέν είμαι σάν καί σένα, πούρθεσ νά θαφής στήν έρημιά, με συντροφιά τίς άλεπούδες!

— Ο Στέβ προχώρησε άργά πρós τόν μέρος του.

— Καλά θά κάνης νά μου δώσης αυτό τόν πιστόλι... είπε.

— Ο Ρού χαμογέλασε κι' έκαμε μία γρήγορη χειρονομία. Ένας πυροβολισμός ξύπνησε την ήχώ της λίμνης, κι' ή σφαίρα σφύριξε πολύ κοντά στ' αυτό τόν Στέβ...

— Ήταν μία προειδοποίηση. πρόσφερε ό Ρού. Την άλλη, θά τη φάς στο σταυρό, άν δέν κάτσης φρόνιμα!

Σηκώθηκε έπειτα καί πέρασε στήν τραπεζαρία.

— Ο Στέβ έμεινε άναποφάσιτος στή βεράντα. Είχε καταλάβει πια ότι ό Ρού δέν θά δίσταζε νά τόν σκοτώση... Δέν ένδιαφερόταν ώστόσο γιά τόν έαυτό του, άλλα γιά την άνάιστητη κοπέλλα πού βρισκόταν

στό κρεβάτι του.

— Έπρεπε νά φροντίση γιά αυτήν, αφού δέν θαρχόταν ό γιατρός. Εύτυχώς, είχε μερικά φάρμακα κι' έπίδεσμούς κι' ήξερε νά περιποιηται μία πληγή.

Καθώς έμπαινε στό σπίτι, ό Ρού τού φώναζε :

— Ξέρεις, έχω κλειδώσει τά ντουφεκία σου. Άν χρειαστούν, θά φροντίσω εγώ.

— Ο Στέβ πέρασε στό δωμάτιό του. Πλησίασε την πληγωμένη, εξέτασε τόν τραύμα τού κεφαλιού της κι' έφερε ύστερα τόν κουτί με τούς έπίδεσμούς, μία λεκάνη νερό καί πετσέτες.

Είχε πια συμπληρώσει την έπίδεσι της πληγής, όταν ή κοπέλλα άναστέναξε έλαφρά κι' άνοιξε τά μάτια της.

— Πώς πάμε; τή ρώτησε χαμογελώντας ό Στέβ. Καλλιτέρα;

— Έκείνη τόν κύτταξε έκπληκτη, κι' έφερε έπειτα τόν χέρι της στό κεφάλι της.

— Πονάω... μουρμούρισε. Έδώ... Μά τί συνέβη; Πού βρισκομαι;

— Σας βρήκα στό δρόμο, στό βουνό. Πάτατε ένα αυτοκινητικό δυστύχημα. Μά μήν άνησυχήτε! Εχετε μία πληγή στό κεφάλι, άλλα δέν είνε σοβαρή.

— Αυτοκινητικό δυστύχημα; Δέν θυμάμαι... δέν θυμάμαι τίποτα...

Προσπάθησε ξαφνικά ν' άνακαθίση, άλλα ό Στέβ την άνάγκασε μαλακά νά μείνη ξαπλωμένη.

— Δέν μ'πορώ νά σκεφθώ... πρόσθεσε. Κάτι έγινε μέσα στό μυαλό μου!...

— Ήσυχάστε, της συνέστησε ό Στέβ. Προσπαθήστε νά κοιμηθήτε. Όταν ξυπνήσετε, θάσαστε περδίκι!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

20ον Τό σκοτάδι μέσα στό δωμάτιο ήταν πυκνό. Ή σκιά κοντοστάθηκε μερικές στιγμές γιά νά εξοικειωθή σ' αυτό καί νά μ'πορέση νά προσανατολισθή κάτω.

— Ο Άντυ Κόλλινσον, στήν περιγραφή τού δωματίου της νέας, δέν είχε ξεχάσει καί παλι καμιά λεπτομέρεια. Τό κρεβάτι της βρισκόταν στό βάθος, πρós τόν άριστερό μέρος της πόρτας.

— Ή σκιά έκαμε ένα βήμα πρós τά εκεί. Έπειτα ένα δεύτερο κι' ένα τρίτο...

Καί, ξαφνικά, σήκωσε τόν χέρι της, πού ήταν ώπλισμένο με μία σιδερένια γροθιά. Άλλά, την ίδια στιγμή, τόν δωματίο πλημμύρισε από φως.

Στό βάθος, λίγο πιο πίσω από τόν κρεβάτι, στεκόταν ένας άνδρας, πού χαμογελούσε.

— Ο έπιθεωρητής Σίλβερ!

— Λώρενς Μπρούς, είπε με ήρεμη φωνή, χάσατε τόν παιχνίδι! Ή ΄Ενιντ Μύλολαντ δέν βρίσκεται σ' αυτό τόν κρεβάτι. Ούτε καί κανείς άλλος. Τό χέρι σας κατεβαίνοντας δέν θά συναντούσε τίποτε άλλο εκτός από μερικά σκεπάσματα. Άν θέλετε, μ'πορείτε νά δοκιμάσετε...

Ήταν ένα φάντασμα ή ένας ζωντανός άνδρας; αυτός πού τού μιλούσε;

Τό χέρι τού Λώρενς Μπρούς κατέβηκε άργά κι' ή σιδερένια γροθιά έφυγε από τά δάχτυλά του. Ένα μαύρο πέπλο άπλωνόταν τώρα μπροστά στό μάτια του κι' έννοιωθε τόν έδαφος νά φεύγη κάτω από τά πόδια του.

— Έπειτα από μία στιγμή, είχε σωριασθή στό πάτωμα λιπόθυμος...

Επίλογος

Ή δίκη τού Λώρενς Μπρούς έγινε έπειτα από μερικούς μήνες.

— Ο κακούργος είχε διατηρήσει ως τότε όλη την ψυχραιμία του κι' είχε περιορισθή σέ μία έπίμονη σιωπή. Όσον άφορά εκείνα πού είχε πη στον Σίλβερ, ούτε τά έπιβεβαίωσε, ούτε τά άρνήθηκε.

Την ίδια σιωπή τήρησε καί κατά την ήμέρα της δίκης. Μετά τόν πέρας της διαδικασίας, οι άστυνομικοί τόν ώδήγησαν μέσα σ' ένα θάλαμο χωρίς παράθυρα, γιά νά περιμένη την έκδοσι της άποφάσεως τού δικαστηρίου. Άλλ' όταν πήγαν νά τόν πάρουν από κεί γιά νά τόν οδηγήσουν καί πάλι στην αίθουσα τών συνεδριάσεων, εί-

δαν πώς ό Λώρενς Μπρούς δέν λούσε πιά.

Οί γιατροί πού τόν εξέτασαν άποφάνθηκαν ότι ό θάνατάς του ώφείλετο σέ ξαφνική συγκοπή της καρδιάς. Ή συγκίνησης τόν είχε σκοτώσει.

Μαζί με τόν Λώρενς Μπρούς, δικάζονταν ό Έδραιος παλαισώλης κι' ή Κατερίνα Ντόμπσον. Τόν δικαστήριο καταδίκασε καί τούς δυό σέ είκοσαετή καταναγκαστικά έργα.

— Όλοι οι άλλοι σύντροφοι της «Άράχνης» κατάφεραν νά διαφύγουν κι' ή άστυνομία έχασε τά ίχνη τους.

Πρίν από τή δίκη τού Μπρούς δυό εύτυχισμένοι γάμοι είχαν γίνει στό Λονδίνο.

— Ο Ένας άπ' αυτούς ένωσε τόν Πέτερ ΄Ιρβιν καί την Ένιντ Μύλολαντ, πού είχε ξαναβρή πιά τή μνήμη της κι' είχε θεραπευθή τελείως.

— Ο δεύτερος τόν έπιθεωρητή Τζιμ Σίλβερ με τή Σάλλυ Μάρς.

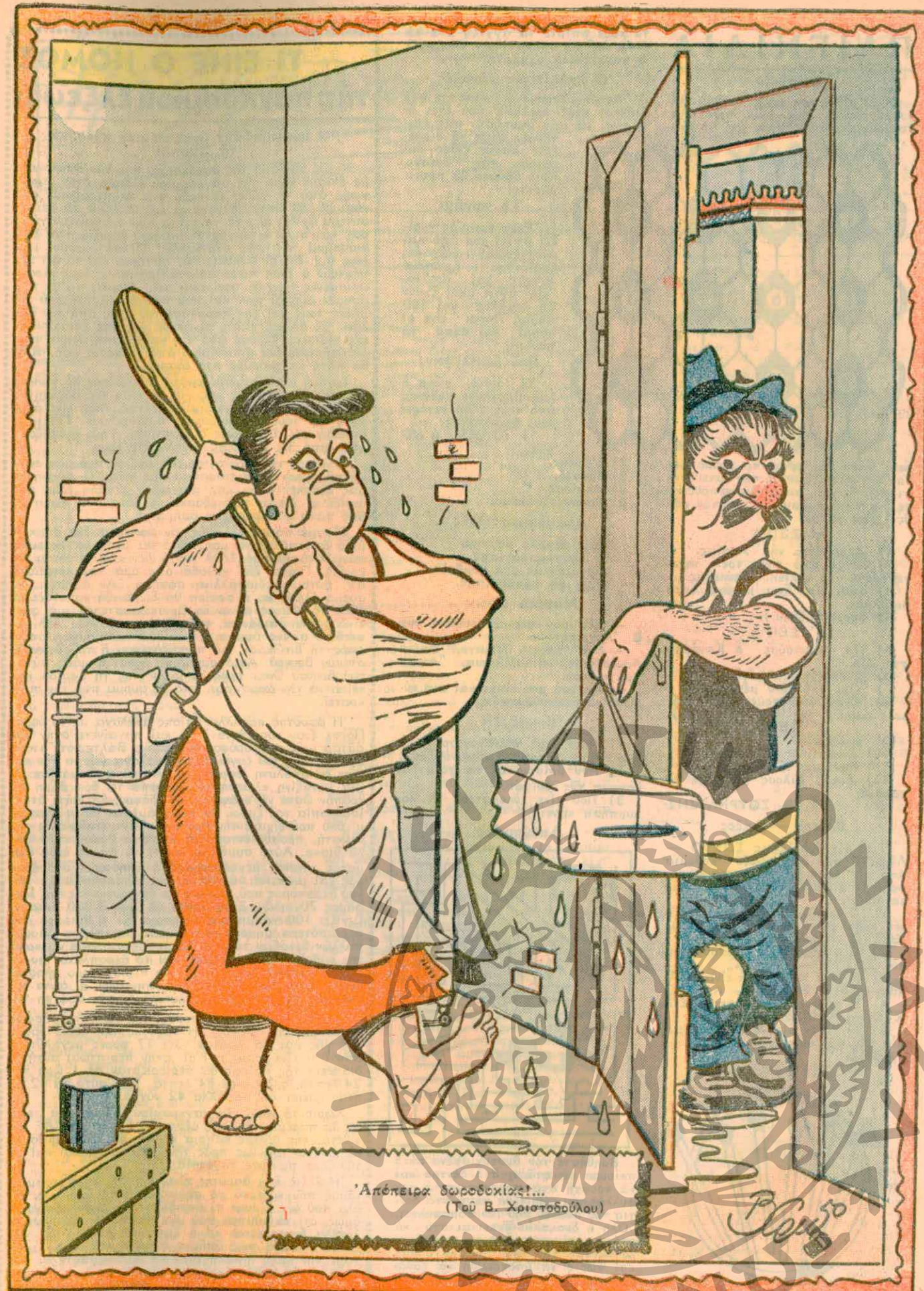
Με την εύκαιρία τών γάμων του, ό άστυνομικός πήρε μία ηηνιαία άδεια κι' έφυγε μαζί με την αγαπημένη του Σάλλυ γιά ένα μικρό αγρόκτημα πού είχε στην περιοχή τού Έσσεξ. Είχε την έντύπωση πως ήταν ό πιο εύτυχισμένος άνδρας τού κόσμου.

— Ο Πέτερ ΄Ιρβιν κι' ή Ένιντ Μύλολαντ, μετά τή δίκη τού Μπρούς, έφυγαν μία την Άμερική.

Από την πόρτα τού μεγάρου της Σαφτέσμπουρου Στρήτ άφαιρέθηκε ή ταμπέλλα τού άγγλοαμερικανικού συνδικάτου θεατρικών έτιχειρήσεων. Ένας άνδρας πού δέν μ'πορεσε νά καταλάβη ποτέ τά γεγονότα πού είχαν διαδραματισθή ήταν ό διευθυντής τών γραφείων ΄Ιωφίας Κάμπ. Δέν θά δοκίμαζε την παρακίρη έκπληξι άν μάθαινε πως ή «Άράχνη» ήταν ό Σίλας ΄Ισμαί, πού τού ένέπνεε πάντα μία έυφυτη δυσπιστία. Άλλά τό ότι ή «Άράχνη» κι' ό Λώρενς Μπρούς άποτελούσαν ένα καί τό αυτό πρόσωπο, τού φαινόταν σάν κάτι τόν άκατανόητο, πού τόν νυαλό του δέν μ'πορούσε νά τό χωρέση.

ΤΕΛΟΣ

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
ΩΡΟΛΟΓΙΑ
ΕΛΒΕΤΙΚΑ καί ΚΟΣΙΝΗΜΑΤΑ
Αρίστης Τέχνης Δ. ΓΑΒΡΙ-
ΛΑΚΗΣ, Πανεπιστημίου 61,
1ος όροφος, παραπλεύρως
κινηματογράφου «Μαντιλά»
Τηλ. 29-407

΄Απέπειρα δωροδοκίες!...
(Τού Β. Χριστοδούλου)

Β. Χ.

ΚΑΛΜΟΛ

Προϊόν της:

FAREL

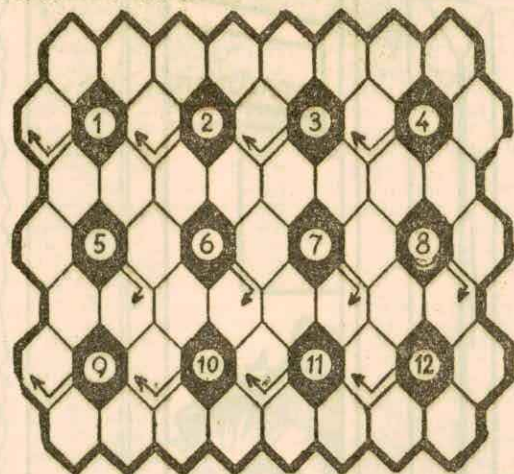
"FAREL", ΒΙΟΜ. ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΩΝ ΕΛΛΗΝ. ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ
ΚΩΣΤΑΣ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ & Α

Έδύ Λιλίκα...
γιαλίζεις τά παπούτσια σου
με **Κάμελ**;

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Κυκλόλεξο

Γύρω από τον κάθε αριθμό θα τοποθετήσετε μια λέξη των έξι γραμμάτων, αρχίζοντας απ' το ση-

μείο όπου βρίσκεται το μικρό βέλος και ακολουθώντας την κατεύθυνση που δείχνει αυτό. Θα τοποθετήσετε ένα μόνο γράμμα μέσα στον κάθε μικρό κύκλο:

Α' ΣΕΙΡΑ

- 1) 'Ακρωτήριο της 'Αχαΐας.
- 2) 'Ενας από τους τρεις πρωτεργάτες της Φιλικής 'Εταιρίας.
- 3) Κάτι που έχει μονάχα ένας βασιλιάς.
- 4) Θόρυβος (δημ.).

Β' ΣΕΙΡΑ

- 5) Τον κρατούσε ο Κανάρης στη Χίο.
- 6) 'Αναρριχητικά φυτά.
- 7) 'Οχι στο ίδιο μέγεθος.
- 8) 'Ενας από τους πιο μεγάλους ποιητές της 'Ιταλίας (έπών.).
- 9) 'Ακάθαρτα.
- 10) Σωματικές κακώσεις.
- 11) Ποταμός της 'Αργολίδας.
- 12) Στους φίλους μας δεν το χαλάμε.

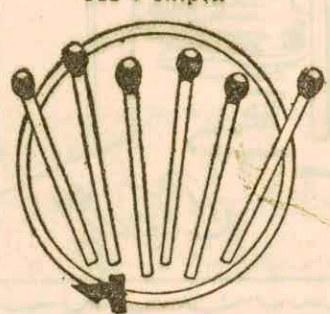
Σ. Β. ΖΟΥΡΝΑΤΖΗΣ

Σωστό — Λάθος

'Από τις δυο λέξεις ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ που ακολουθούν καθεμιά από τις κατωτέρω δημοσιευμένες φράσεις διαγράψτε εκείνη που δεν ταιριάζει:

- 1) 'Ο πληθυσμός της γης αυξάνει κάθε χρόνο κατά 20.000.000: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
- 2) 'Ο φαέθων είναι θαλάσσιο φυτό: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
- 3) 'Η Νέα Καληδονία είναι γαλλική κτήσις: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
- 4) 'Η χελώνα είναι έρπετο: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
- 5) 'Ο 'Ιψεν διετύπωσε την θεωρία της σχετικότητας: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.

Με 6 σπέρτα

Προσπαθήστε να τοποθετήσετε τα 6 αυτά σπέρτα κατά τρόπον ώστε

το κάθε σπέρτο να αγγίξει όλα τα άλλα και να σχηματίζουν όλα μαζί 8 γεωμετρικά σχήματα.

'Ο καλλίτερος θάνατος

'Ας υποθέσουμε ότι είσατε στη διάθεσι ενός τρελλού, που έχει απόφασι να σας σκοτώση, σας επιτρέπει όμως να διαλέξετε όποιο είδος θανάτου σας άρεσει. Ποιό θάνατο θα προτιμήσετε;

Τό κυνήγι

'Ενας κυνηγός γυρίζει σπίτι του από μια κυνηγετική έκδρομη, φέρνοντας άρκετους λαγούς και πουλιά. 'Ολ' αυτά μαζί έχουν 36 κεφάλια και 100 πόδια. Ποιοί είναι οι λαγοί και ποσα τα πουλιά;

Πού βρασίλεψαν;

Σε ποιά χώρα ή λαο βρασίλεψε καθένας από τους έξι ιστορικούς βασιληάδες;

- 1) 'Αλφρέδος ο Μέγας.
- 2) 'Ηρώδης.
- 3) Χάρολντ.
- 4) 'Αττίλας.
- 5) Ναβουχοδονόσωρ.

'Αναγραμματισμός

'Ενα μεγάλο μουσικό αν αναγραμματίσθης, της πιστεύας μας συμβολο εύθης θα σχηματίσθης.

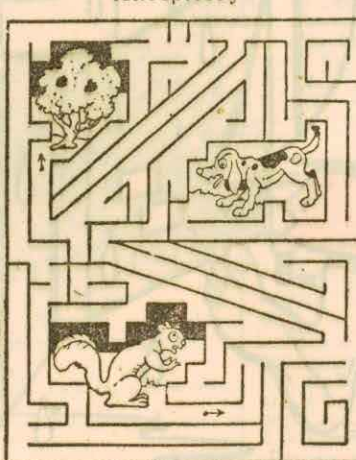
Μαχηκή ειχών

— Πές μου μερικές πόλεις της Β. 'Αμερικής.
— Νέα 'Υορκη, Σικάγο, 'Αγιος Λουδοβίκος, Φιλαδέλφεια, 'Αγιος Φραγκίσκος.
— Μα έσύ μου είπες και μια ευρωπαϊκή πρωτεύουσα!...

'Ερωτήσεις

- 1) Ποιό έτος πρωταρχισε να εφαρμόζεται η γνωστή 'εβρινή ώρα;
- 2) Πού βρίσκονται τα γευστικά όργανα της μύτης;
- 3) Πού είναι ευκολώτερο να κολλήση κανείς;

Λαβύρινθος

Βοηθήστε τον δυστυχισμένο αυτό σκύο να φτάση στο δέντρο και να κρυφθί στα προστατευτικά του φυλλώματα χωρίς να πέση στα δόντια του σκύλου που τον παραφυλάει. 'Ολη ή δυσκολία έγκειται στο να φτάση στον προορισμό του, ακολουθώντας τον πιο σύντομο δρόμο και χωρίς να υποχρεωθί να ξαναπεράση δυο φορές από το ίδιο σημείο.

Οι λύσεις στη σελ. 76

ΤΙ ΕΙΝΕ Ο ΝΟΜΟΣ τής παγκοσμίου έλξεως;

'Η μυστηριώδης δύναμις που κυβερνά το Σύμπαν

Χωρίς το νόμο της βαρύτητας, που τον αποκαλούμε επίσης νόμο της παγκοσμίου έλξεως, όταν ξεφεύγαμε από το γήινο επίπεδο για να περάσουμε στο κοσμικό, θα ήταν αδύνατο να καταλάβουμε τα περισσότερα αν όχι όλα τα γεγονότα που συμβαίνουν γύρω μας και πολύ λιγώτερο εκείνα που ξετυλίγονται στο διάστημα που μας περιβάλλει. Οι αστρονόμοι μας λένε π.χ. ότι οι κινήσεις των άστερων και το ότι δεν πέφτουν ό ένας πάνω στον άλλον, αλλά διαγράφουν ώρισμένες τροχιές, οφείλεται στην άμοιβαία έλξη που ασκούν μεταξύ τους και που προσδιορίζεται από τις μάζες τους και την απόστασι του ενός από τον άλλον. 'Εξ άλλου, χωρίς να έχουμε μεγάλες επιστημονικές γνώσεις, ξέρουμε από την καθημερινή πείρα πως, αν αφήσουμε ένα αντικείμενο από τα χέρια μας, αυτό θα πέση κατακόρυφο στο έδαφος.

Τα δυο αυτά παραδείγματα συνοψίζουν σε γενικές γραμμές τις γνώσεις μας για το νόμο της βαρύτητας και το νόμο της παγκοσμίου έλξεως. Μας είναι αδύνατο να τους ερμηνεύσαμε διαφορετικά. Γιατί άγνοούμε σε τι ακριβώς συνίστανται. Τους γνωρίζουμε μόνο από τις άμεσες εκδηλώσεις τους.

'Ο νόμος της βαρύτητας είναι εκείνος που μας συγκρατεί πάνω στην επιφάνεια της γης. 'Ο πλανήτης μας έδρασει πάνω μας μια πολύ μεγάλη έλξη, ενώ αντίθετα, εκείνη που έδρασει ή μάζα του σώματός μας πάνω σ' αυτόν είναι ασήμαντη.

Είπαμε παραπάνω πως, αν αφήσαμε ένα αντικείμενο από τα χέρια μας, αυτό θα πέση κατακόρυφα πάνω στο έδαφος. 'Αλλ' αυτό δεν είναι απόλυτα ακριβές. Πάρτε ένα χαλύβδινο σύρμα και κρεμάστε απ' αυτό μια μεταλλική σφαίρα. 'Αν αφήσετε το σύρμα ελεύθερο, ή σφαίρα θα διευθυνθί κατακόρυφα προς το έδαφος μόνον αν βρισκόμαστε σε μια σχετικά όμαλη επιφάνεια, π.χ. σε μια πεδιάδα. 'Αλλ' αν ανέβητε σ' ένα ύψωμα, ή σφαίρα θ' αποκλινή ελαφρά προς τη διευθυνσι του πλησιαιτέρου ή του όγκωδτερού βουνού. Αυτό συμβαίνει γιατί ή μάζα αυτού του βουνού έλκει προς το μέρος της ή σφαίρα και τείνει να την αποσπάση από το σύρμα που την συγκρατεί.

'Η βαρύτης ποικίλλει επίσης ανάλογα με το ύψος. Πάρτε έναν ευαίσθητο ζυγό και πηγαίετε στην ταράτσα μιας πολυπόροφου οικοδομής. Βάλτε τότε στους δυο δίσκους του ζυγού βάρη ανάλογα για να τον φέρετε σε απόλυτη ισορροπία. 'Αν τώρα κρεμάσετε με μια μεταξινή κλωστή το ένα από τα δυο βάρη σε τρόπον ώστε να φτάνη ως το έδαφος, θα ιδίτε ότι ή ισορροπία του ζυγού θα πάψη άμεσως να υφίσταται, μ' όλο που είχατε την πρόνοιαν ν' αντισταθμίσετε την κλωστή, προσθέτοντας ένα ανάλογο βάρος στον άλλο δίσκο. Αυτό συμβαίνει γιατί το βάρος ενός σώματος γίνεται μεγαλύτερο όσο πλησιάζει στο έδαφος και μικραίνει, αντίθετα, όσο απομακρύνεται. 'Ενας αεροπόρος που, πάνω στην έπιφάνεια της γης έχει βάρος 70·κιλών, όταν βρεθί σε ύψος 5.000 μέτρων, ζυγίζει 100 γραμμάρια λιγώτερο. Κι' ή διαφορά είναι περισσότερο σημαντική για ένα αεροπλάνο βάρους πολλών δεκάδων τόνων. Το αντίθετο συμβαίνει κατά την κάθοδο. 'Ο αεροπόρος και το αεροπλάνο του αποκτούν μεγαλύτερο βάρος όσο περισσότερα πλησιάζουν στο έδαφος. Πράγμα που σημαίνει, μ' άλλα λόγια, ότι έλκονται με μεγαλύτερη δύναμι από τη γή.

Τί θα συνέβαινε αν μπορούσαμε να καταργήσουμε τη δύναμι της έλξεως; 'Η ταχύτης της περιστροφής της γης μας θα γινόταν τότε 17 φορές μεγαλύτερη από ό,τι είναι σήμερα. Καί, στην περίπτωση αυτή, ή διάρκεια της ημέρας θα περιοριζόταν σε 1 ώρα και 24 λεπτά, δηλαδή σε 84 λεπτά. 'Απ' αυτά τα 42 θα ήταν ημέρα και τα άλλα 42 νύχτα.

Χωρίς το νόμο της παγκοσμίου έλξεως, μια σφαίρα θα παρέμενε ακίνητη μέσα στο διάστημα. 'Αν, αντίθετα, της δίναμε κάποια κίνησι, θα εξακολουθούσε να κινείται αιωνίως προς την ίδια κατεύθυνσι και με την ίδια πάντοτε ταχύτητα.

'Η έλξη ή ή βαρύτης είναι, λοιπόν, ή παγκόσμιος νόμος που κυβερνά το σύμπαν και τη ζωή μας. Μ' όλο που δεν ξέρουμε τί ακριβώς είναι, καταλαβαίνουμε, όμως, ότι το σύμπαν που μας περιβάλλει θα ήταν όλοτετα διαφορετικό κι' ή ζωή μας επίσης, αν, βέβαια, ύποθεθί πως υπήρχε σύμπαν και πως θα είχαμε την καλή ή κακή τύχη να βρισκόμαστε σε κάποια γωνία του...

ΟΥΓΚΟ ΜΑΡΑΝΤΙ

Η αγάπη τής μάνας

Τό παρκαμυθάκι σας

Μια φορά κι' ένον καιρό ζούσε μια μητέρα χήρα που είχε δυο αγόρια και ένα κοριτσάκι, την Αύγουλα. Τα αγόρια πηγαίαν σχολείο κι' ή Αύγουλα καθόταν στην πόρτα του σπιτιού τους κι' έπαιζε μοναχούλα της.

Μια μέρα πέρασε από κεί μια γύφτισσα. Σάν είδε την Αύγουλα είπε: — 'Αχ! τί όραίο κοριτσάκι που είναι! Νά είχα κι' εγώ ένα, πόσο θα τ' αγαπούσα!

Και χωρίς να χάση καιρό άρπάζει την Αύγουλα, της κλείνει το στόμα και φεύγει μακριά. 'Η μητέρα της Αύγουλας, όταν βγήκε έξω και είδε πως το παιδί της έλειπε άρχισε να ψάχνη από δω, κι' από κεί. Μα δεν την βρήκε πουθενά.

— Νά γυρίσω σπίτι μου χωρίς το παιδί μου αυτό δεν γίνεται ποτέ! λέει. 'Ας πάω να ψάξω και στο δάσος. Μπορεί να πήγε ως εκεί και να έχασε το δρόμο της. Έφτασε βράδυ στο δάσος. Τα θηρία άρχισαν να ζυπνούν και να έτοιμάζονται για το νυχτερινό κυνήγι τους. 'Η μητέρα της Αύγουλας μπήκε εκεί μέσα άφοβα κι' άρχισε να ψάχνη. Μα όσο προχωρούσε τόσο και το σκοτάδι γινόταν πιο πυκνό. Τότε άρχισε να φωνάζη:

— Αύγουλα μου! Αύγουλα μου. 'Ελα κοντά μου. Είμαι ή μανούλα σου!

Ξαφνικά παρουσιάζεται μπροστά της μια πολύ άσχημη γοργά.

— Όα σ' άκούσουν τα θηρία και θα σε φάνη! της λέει...

— Έχασα το παιδί μου, της αποκρίθηκε ή μητέρα, και θα λογαριάσω τα θηρία; 'Ας βρώ την Αύγουλα μου κι' άς με κάνουν ό,τι θέλουν τα θηρία.

— Εγώ ξέρω που είναι ή κόρη σου, της λέει ή γοργά.

— Πές μου που είναι το παιδί μου, καλή κυρούλα. κι' εγώ θα σου κάνω ό,τι θέλεις.

— 'Ελα πρώτα να μου κάνης τις δουλειές του σπιτιού μου, κι' ύστερα θα σου πώ, της λέει ή γοργά.

'Η γοργά εκείνη ήταν το Στοιχειό του δάσους. Πήρε τη μητέρα της Αύγουλας και φτάσανε στον πύργο της. Μα μόλις μπήκαν μέσα ή δυστυχισμένη μητέρα τρόμαξε. 'Ο πύργος ήταν γεμάτος σκουπίδια και άραχνες!

— Είμαι πολύ γοργά και δεν μπορώ να σκουπίσω, της λέει ή γοργά. 'Αν μου τον καθαρίσης όλο θα σου πώ που είναι ή κόρη σου.

'Η μητέρα της Αύγουλας παίρνει άμέσως σκούπες, ξεσκονιστήρια, σφουγγαρόπανα και χωρίς να σταματήση καθολου καθάρισε σε λίγες ώρες όλο τον πύργο. 'Όσο συλλογίζονταν την Αύγουλα της, τόσο και πιο γρήγορα δούλευε.

'Αφού τελείωσε της λέει πάλι ή γοργά: — Τόν πύργο μου τον καθάρισες μά έχω ακόμα κι' άπλυτα ρούχα και βέλω ακόμα να μου ζυμώσης, και να μου φουρνίσης και τα ψωμιά μου. 'Αμα μου κάνης κι' αυτά θα σου πώ που είναι ή κόρη σου.

'Η μητέρα της Αύγουλας μ' όλη την κόουρασι της άρχισε να πλένη τα ρούχα της γοργάς κι' αφού τα άπλωσε, έπιασε και το ζύμωμα. 'Υστερ' από το ζύμωμα έκαψε το φούρνο και σε λίγο ξεφούρνισε τα ψωμιά και τα παράδωσε στη γοργά.

'Η γοργά εύχαριστημένη πειά της λέει: — Την κόρη σου γήν άρπαξε ή Λάμια του Κάμπου και την έχει στον πύργο της.

'Ο στρατάρχης

Τό ποιηματάκι σας

«Γιωργάκη, πάλι μ' άρχισες τα ίδια και τα ίδια. [Ιδια: Μάθαίνε πρώτα σά νερό το μάθημά σου και [καιρό θα έχης για παιχνίδια...]. Αυτά και άλλα έλεγε στο Γιώργο ή μαμά του, μα ό Γιωργάκης όλ' αυτά τα νόμιζε για χα- [ρατά, και δώσ' του τη δουλειά του! Μόλις στο σπίτι έφτανε απ' το σχολείο τη [σάκκα του σε μια γωνιά πετούσε, και έτρεχε στη γειτονιά, και καρδιές χτυπούσε. 'ΕΓιωργάκη, έλα, διάβασε, μην τρέχης όλο [έξω...].

«Μαμά μου, τώρα δε μπορώ, έχω για διάβασμα [καιρό, μισή στιγμή θα παίξω». Μια βραδυά τον έκαναν και στρατηγό οι άλλοι με ξύλινο σπαθί κοντό, και με χαρτενίο τρί- [κοντό άπάνω στο κεφάλι. Τότε να βλέπατε χαρές ό Γιώργος και κομάρι. 'Εκείνη τη χρυσή βραδυά τον λέγαν όλα τα [παιδιά — το πρώτο παλληκάρι. Μα μόλις μπήκε σπίτι του κουνώντας τα φτερά [του, με ένα ξύλο να και να, τον έκαμε σ' αληθινά [στρατάρχη ή μαμά του. Γ. ΣΟΥΡΗΣ

Για να φτάσης όμως ως εκεί είναι δύσκολο, όπως είναι δύσκολο και να την πάρης από μέσα. Πρέπει να περάσης πρώτα όλο το δάσος, ύστερα ένα ποτάμι και ύστερα ένα χωράφι γεμάτο άγκάθια. Τόν πύργο τον φυλάει ένας σκύλος φοβερός. Σάν δύσκολο 'νύ φαίνεται ότι θα τα καταφέρης.

— Τα εμπόδια είναι μεγάλα, καλή μου κυρούλα, της λέει ή μητέρα της Αύγουλας, αλλά πρέπει να βρώ το παιδί μου. Σ' εύχαριστώ που μου έδειξες το δρόμο.

Τη στιγμή που θάφευγε της λέει ή γοργά:

— Στάσου να σου πληρώσω τον κόπο σου.

Και της δίνει ένα κοφερό μαχαίρι. — Νά, της λέει. Πάρε αυτό το μαχαίρι και σάν πεινάσης στο δρόμο κόψε λίγο κρέας από το σώμα σου, για να χορτάσης.

'Η μητέρα της Αύγουλας, που ό νούς της ήταν στην κόρη της, περνάει χωρίς να φοβάται τίποτε το δάσος, περνάει το ποτάμι, πατάει άφοβα πάνω στ' άγκάθια και φτάνει στον πύργο. Εκεί βλέπει έναν άγριο σκύλο. Χωρίς να χάση καιρό κόβει από το πόδι της ένα κομμάτι κρέας, του το πετάει και την ώρα που το έτρωγε μπαίνει στον πύργο. Εκεί βλέπει δυο όλοχρυσά κρεβάτια. Στο ένα κοιμόταν ή Λάμια και στ' άλλο ή Αύγουλα της. Πατώντας τότε στα δάχτυλα πλησιάζει το κρεβάτάκι της κι' άρπάζει το παιδί της. Χωρίς να την καταλάβη ή Λάμια, περνάει απ' το σκύλο που έτρωγε ακόμα το κρέας και δγαίνει έξω από τον πύργο. Τα πόδια της έκαναν φτερά. Χωρίς να αισθάνεται κανένα πόνο και κούρασι πήρε το δρόμο για το σπίτι της. Και μόλις νάραζε ό ήλιος βρισκόταν εκεί. Τότε ξύπνησε κι' ή Αύγουλα.

— Μητερούλα, που βρισκόμαστε; ρώτησε. — Στην άγκαλιά σου, κόρη μου, άπάντησε ή μάνα της και τη φίλησε γλυκά. Εί-σαι κοντά μου πιά, μη φοβάσαι... Κι' έζησαν από τότε άχωριστοι κι' εύ-τυχισμένοι. Γιατί, παιδιά μου, τίποτα στον κόσμο δεν είναι πιο δυνατό και πιο ακατάλυτο άπ' την αγάπη της μάνας για το παιδί της.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Ο μπακλαβάς

'Η ιστοριούλα σας

'Η μαμά της Φιφής βλέπει ξαφνικά ότι λείπει από το μπουφέ ένα κομμάτι μπακλαβά που έχει βάλει εκεί και φωνάζει άμέσως τη Φιφή:

— Δεν μου λές, παιδί μου, της λέει, μήπως ξέρεεις τί έγινε ό μπακλαβάς που είχα στο μπουφέ; — Ναι, μαμά, ξέρω. — Λοιπόν, τί έγινε; — Τόν έδωσα και τόν έφαγε ένα κοριτσάκι που πεινούσε πολύ.

— Μπράβο, παιδί μου! Αυτό είναι μια καλή πράξις. 'Επρεπε ωστόσο να μου ζητήσεις προηγούμενως την άδεια. Και δεν μου λές ποιά ήταν αυτό το κοριτσάκι που πεινούσε τόσο πολύ; — Εγώ, μαμά!...

MIKY - MAOYΣ

Χιονόμωρ

Το τό ός: Μπαμπά, είναι αλήθεια πως ό Θεός μάς έκαμε με χώμα; Μπα μπάς: Ναι, παιδί μου. Μα για τί ρωτάς; 'Ο Το τό ός: Γιατί αν έκαμε έμάς με χώμα, τους άραπάδες θα τους έκαμε με σκόνη από κάρβουνα!

* 'Ο Κωστήκης διδάσκει στο μικρό του άδερφό αριθμητική.

— 'Αν από δέκα άφαιρέσω έφτά τί πράξις είναι;

— Πρόσθεσις. — 'Οχι καλέ. 'Ακουσε εδώ: 'Όταν έχης δέκα καρδιά και σου πάρω έφτά, τί πράξις είναι; — Κλεψιά!

* 'Ο Θεός: Καί που είσατε τώρα στη Ζωολογία;

'Η Τιτίκα: 'Αρχίσαμε τα πουλιά, θείε.

'Ο Θεός: Μπά; Καί ποιά πουλί σ' άρέσει καλύτερα;

'Η Τιτίκα: 'Η καμηλοπάρδαλις!...

* 'Η γοργά-δασκάλα διδάσκει τους χρόνους των ρημάτων.

— 'Ελα λοιπόν, Κατίνα, πές μου. 'Όταν λέω «είμαι όραία» τί χρόνος είναι;

— 'Ασφαλώς... παρελθόν!

— Γυναίκα, τρέχα γρήγορα. 'Ο μικρός έβγαλε ένα δόντι!...

«Presses

Ο λευκός θάνατος

Πώς σκοτώνει τα θύματά του ο Βορράς

Μέσα σε μια έρημη καλύβα, στις παγωμένες έρημιές της 'Αλάσκας, βρέθηκε το πτώμα ενός κυνηγού που είχε πεθάνει πρό 6 μηνών απ' την παγωνιά, μακριά απ' τον κόσμο. Το ημερολόγιο που κρατούσε, δίνει με άδρες γραμμές όλη την ιστορία του άτυχου του επί 90 μέρες κατά των στοιχείων της Φύσεως. Και τελειώνει με τις εξής τραγικές φράσεις:

«20 'Απριλίου. Τα πόδια μου δεν με κρατάνε πιά. Τα μάτια μου δεν βλέπουν. Μά και το υπόλοιπο σώμα μου είνε άρρηκτο. Πιστεύω πως έφτασε η τελευταία μου ώρα».

Πώς έρχεται ο θάνατος απ' την παγωνιά; Καθώς πέφτει η θερμοκρασία του σώματος, γίνεται αργότερος ο ρυθμός της καρδιάς και της αναπνοής. Δεν φτάνει πια αρκετό οξυγόνο στους ιστούς του σώματος, κι η φλόγα της ζωής σβύνει σιγά-σιγά.

Το πτώμα διατηρεί τις πιο άπινυστες στάσεις. Ένας χρυσόθερος της 'Αλάσκας βρέθηκε νεκρός, καθισμένος μπροστά στο τραπέζι του, με τα χέρια ανοιχτά. Το σώμα του, αλύγιστο σαν πέτρα, δεν χαλούσε να μη στο μικρό αεροπλάνο που έπρόκειτο να το μεταφέρει. Κι ο πιλότος βιαζόταν, γιατί είχε αρχίσει να παγώνει η μηχανή του. 'Αρπαξε λοιπόν ένα τσεκούρι και, με δυο χτυπήματα, έκψε τα τεντωμένα χέρια του νεκρού. 'Επειτα πέταξε τα τρία κομμάτια μέσα στ' αεροπλάνο και ξεκίνησε.

Πολλές φορές, ενώ το θύμα είνε ακόμη ζωντανό και δεν έννοει να παραδεχθεί για αναπόφευκτο το θάνατό του, βλέπει να παγώνουν και να νεκρώνονται ένα-ένα τα διάφορα μέρη του σώματός του: μάγουλα, μύτη, αυτιά, δάχτυλα χεριών και ποδιών...

Όταν ο Κάρλ 'Αϊελσον, ο έμπονος-μαζόμενος 'Αλντμπεργκ της 'Αλάσκας, ο πρώτος άνθρωπος που πέταξε πάνω απ' το Βόρειο Πόλο, αναγκάστηκε κάποτε να προσγειωθεί στους πάγους από βλάβη της μηχανής του, εργάστηκε υποχρεωτικά με γυμνά χέρια, δίχως γάντια, για να τη διορθώσει. Τέσσερα δάχτυλά του παγώσαν, και τούκοσαν κατόπιν τα δυο απ' αυτά. 'Επειτα από δυο χρόνια ο ίδιος έπεσε με το αεροπλάνο του, γιατί συνάντησε μια φοβερή χιονοθύελλα κοντά στις ακτές της Σιβηρίας, ενώ αναζητούσε το χαμένο ρωσικό πλοίο «Νανούκ». Το πτώμα του βρέθηκε αργότερα, παγωμένο, στη θέσι του πιλότου, με τα χέρια ακόμη πάνω στα πηδάλια.

Στις υπερβόρειες αυτές χώρες, όπου το θερμόμετρο κατεβαίνει στους 65ο υπό το μηδέν, ακόμη και το φτηνό ούισκυ γίνεται πάγος. 'Αν αγγίξει κανείς ένα μετάλλο με υγρά χέρια, το δέρμα του ξεφλουδίζεται, σαν βρασμένη πατάτα. 'Η άναπνοη σχηματίζει ένα είδος παγωμένης ομίχλης και κατεβαίνει προς το έδαφος. 'Ακόμη κι ο καπνός της φωτιάς δεν μπορεί ν' ανεβεί ψηλά.

Για να διατηρηθεί τη νύχτα στη ζωή, ο ταξιδιώτης χρειάζεται ένα κλειστό καταφύγιο — έστω και μια σκηνή από λεπτά ύφασμα, όπου θα μπορεί ν' ανάψει φωτιά και να ζεσταθεί.

ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

Ιατρός Γυναικολόγος - Μαιευτήρ. Δέχεται 9-12 και 4-6 ως και επί συνεντεύξει. Χαρ. Τρικούπη 113. Τηλέφ. 63-885.

στάνη κάπως την ατμόσφαιρα. 'Επειτα σωριάζει πάνω σε ξύλα όλες του τις κουβέρες και χώνεται ανάμεσα, με τη βαρεία γούνινη σκουφιά του καλά εφαρμοσμένη στο κεφάλι του. Μόνον έτσι μπορεί να κοιμηθεί και να ξυπνήσει ζωντανός.

'Αν συμβεί να μην έχη ούτε σκηνή, σκάβει μια τρύπα στο χιόνι και χώνεται μέσα, μαζί με τα σκυλιά του, περιμένοντας όπως - όπως να ξημερώσει.

Πριν πέσει να κοιμηθεί, καθώς και το πρωί που θα ξυπνήσει, πρέπει να γυρίση ανάποδα τις μπότες του, να τις τινάξη καλά και να τις ξυήσει, για να φύγν ολος ο πάγος που έχει σχηματισθεί στο εσωτερικό τους. Τα ίδια κάνει και για τις κάλτσες του, κι' έπειτα τις βάζει κάτω απ' τις μασχάλες του και τις αφήνει εκεί σ' όλο τον ύπνο του. Δίχως αυτά τα προφυλακτικά μέτρα, μπότες και κάλτσες του θα παγώναν απ' την ύγρασία του σώματος και τα πόδια του θα πάθαιναν κρυοπαγήματα.

Το βρέξιμο είνε φοβερός κίνδυνος, σ' αυτά τα μέρη. 'Αρρεί να σκεφθείτε την τραγική θέσι ενός δικαστού της 'Αλάσκας, του Τόνου Νταϊμοντ, όταν έσπασε το στρώμα του πάγου, καθώς περνούσε ένα ποτάμι, και βρέθηκε ξαφνικά μέσα στο νερό! 'Ενοιωσε τότε ένα πόνο, που το δάγκασε την καρδιά. Βγήκε ωστόσο στην αντίκρουση όχθη κι' έσπευσε να λύση τις μπότες του, που είχαν κι' όλες σκεπαστή από πάγο. Τ' αυτιά του είχαν παγώσει. Οι ιστοί του στόματος και της μύτης του πουνούσαν, καθώς ανέπνευε. Το χειρότερο όμως ήταν ότι τα δάχτυλά του, απ' τα οποία εξαρτάτο η ζωή του, έπαψαν πια να τον υπακούουν. Παρατήρησε με φόβη ότι δεν μπορούσε καν να κρατήσει ένα σπρίτο. Φόρεσε τότε γρήγορα τα γάντια του, για να προφυλάξη τα χέρια του απ' το ξεπάγιασμα.

Ένας κυνηγός, περαστικός από εκεί, προσπαθούσε να τον βοηθήσει, ανδρόντας μια φωτιά. 'Ηταν όμως τόσο τρομερό το κρύο, ώστε τα δάχτυλά του δεν μπορούσαν να λειτουργήσουν. Τού ήταν αδύνατο να κρατήσει σφιχτά το σπρίτο και να το τρίψει πάνω στο κουτί. Τέλος, έπιασε το κουτί ανάμεσα στις δυο γροθιές του, πήρε το σπρίτο με τα δόντια του, τσίτρωσε και τ' άναψε, για να βάλλη φωτιά σ' ένα σωρό ξερόκλαδο.

Χάρης στη βοήθειά του, ο δικαστής Ντάιμοντ διασώθηκε. 'Εχασε μόνο τα δάχτυλά του ενός ποδιού του, που είχαν πάθει κρυοπαγήμα.

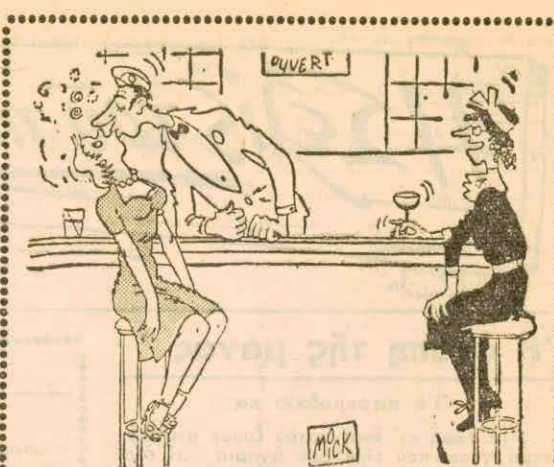
Ο θάνατος, στυγνός κι' αδυσώπητος, ένεδρεύει κάθε στιγμή στις παγωμένες εκτάσεις του Βορρά. Δεν κάνει διάκρισι φύλου, φυλής ή ηλικίας — πάντως όμως οι πολύ νέοι κι' οι ηλικιωμένοι, σαν πιο αδύνατοι, γίνονται ευκολότερα θύματά του.

Κάποτε, πέφτει κανείς στα νύχια του γιατί καταλαμβάνεται από πανικό και δεν ξέρει πια τι κάνει. Ένας 'Αμερικανός στρατιώτης έκαμε τη μοιραία άπρονοσία να βγεί μια νύχτα απ' το κλειστό και ζεστό αυτοκίνητό του, όπου είχε βαρεθεί ολομόναχος, και να τραβήξη προς μια κοντινή κατασκήνωσι. 'Αφού όμως προχώρησε λίγες εκατοντάδες μέτρα, κατάλαβε ότι δεν θα μπορούσε ποτέ να φτάση στην κατασκήνωσι, μα ούτε και να γυρίση πια πίσω...

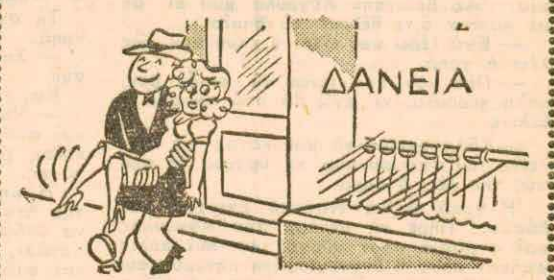
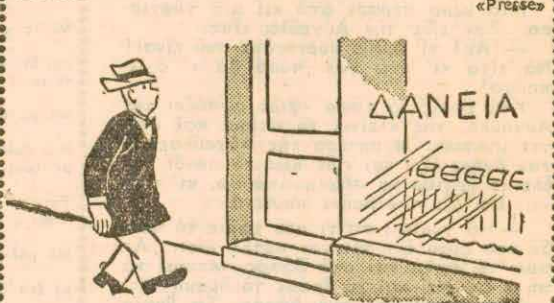
Οι δυνάμεις του τόν έγκατέλειψαν. Τα πόδια του λυγίσαν, έπεσε γονατιστός. Το σώμα του παγώσε, η καρδιά του κι' η άναπνοη του σταμάτησαν λίγο - λίγο...

Το πρωί, τόν βρήκαν νεκρό πάνω στο παγωμένο χιόνι. Ένα ακόμη θύμα του Βορρά...

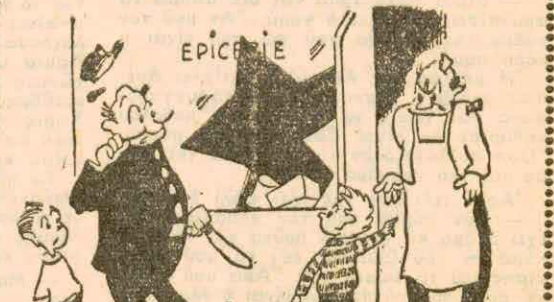
Σκληρός ο λευκός θάνατος.

ΣΤΟ ΜΠΑΡ
'Η υερωντοκόρη: Γκαρσόν, κι' έμένα το ίδιο!...

ΠΗΡΕ Ο,ΤΙ ΤΟΥ ΧΡΕΙΑΖΟΤΑΝ

— Κύριε άστυφύλακα, άρνείται να μάς δώση πίσω τη μπάλα μας!...

Σε μία απελπισμένη

Μικρήν Πυργιωτοπούλαν (Πύργω). Θά ήθελα, αντί να μ' ευχαριστήση για την άπάντησή μου, να έφορμώσε αυτά που σας συνιστώ και που κι' εσείς τα βρίσκετε όρθα. Και όμως εξακολουθείτε να σκέπτεσθε απελπισμένα, μ' όλο που το ζήτημά σας αδεν είναι προς θάνατον! καθώς σας το είπε κι' ο έξαμολογητής πνευματικός σας. Χρειάζεται θάρρος. 'Όταν μονάχη σας αφήντε τον εαυτό σας, υπάρχει κίνδυνος να πάθετε πολύ σοβαρότερα πράγματα εις βάρος της υγείας σας. Θα σας συνιστούσα ν' αλλάξετε — αν μπορείτε — περιβάλλον για λίγο διάστημα και ίσως αυτό να σας κάνει να ξεχάσετε κάθε πικρή άνάμνησι.

'Αν δεν αλλάξετε τρόπο του σκέπτεσθαι, δεν θα μπορέσετε ποτέ ν' αποτινάξετε αυτή την ανία σας. Και θα είναι κρίμα, για μια νέα κοπέλλα, σάν κι' εσάς, να χαθή έτσι άδικα. 'Αν θέλετε ακούστε με κι' αυτή τη φορά και δεν θα μετανιώσετε. 'Όσο για την ελληνογραφία που άνοιξατε με τόν ελληνισμό σας φίλο, το να την συνεχίσετε είναι έντελώς ύποκειμενικό σας ζήτημα και τήν άπόφασή θα πρέπει μονάχη σας να τήν πάρετε. 'Αν λ. χ. αυτή σας παρηγορεί, τότε συνεχίστε τήν. 'Αλλά πρέπει να προσέξετε, αν δεν θέλετε αυτή η πνευματική έπαση να ξεληγθή από μέρους του φίλου σας σ' ένα αίσθημα, στο όποιο ίσως δεν μετατρέσεται ν' ανταποκρίνητε σεις. 'Όποτε είναι καλλίτερα να το προλάβετε τώρα, στην άρχή, παρά να νιώσετε κατόπιν στενωχώριες, χωρίς ίσως να πετύχετε κιόλας τίποτε...

Πληγωμένον άετόν ν, Χανιά Κρήτης: 'Αφού δεν είσατε έξυπνος για να εκδηλώθητε ο ίδιος στην άγαπημένη σας, αλλά από δειλία κι' ευγένεια καταφέρατε να συνδέσετε μ' αυτήν τόν φίλο σας, κάνοντάς τους τόν μεσάζοντα, τώρα νομίζω, ότι δεν σας μένει τίποτε άλλο παρά να σφίξετε τήν καρδιά σας, να πνίξετε το αίσθημά σας και ν' άποτραδηγήτε από ανάμυσά τους, όλοκληρώνοντας έτσι το... θεάρεστον ποήμα σας!

Π. Λοχιάν 522 Τ.Π.: Δεν ξερω αν τήν δεύτερη κοπέλλα τήν άγαπάτε, όπως ίσχυρίζεσθε, αλλά μου είνε αδύνατο να φαντασθώ ότι άγαπήσατε ποτέ άληθινά τήν πρώτη, άφού, μολοντί άνδεδεμένος μ' αυτήν, μπορέσατε και τ' ατίσαστε με τήν άλλην. Πώς μπορέσατε να πείσετε τόν εαυτό σας ότι είσατε τόχα έντάξει και με τις δυο; 'Όπωσδήποτε άφού βρίσκεσθε στο δίλημμα τής προτιμήσεως, αν δεν θέλετε ν' ακούσετε τή φωνή τής συνείδησεως σας, τότε είσατε έλευθερος να διαλέξετε όποιον από τις δυο βρίσκετε ότι σας άρέσει, σας κάνει και σας αξίζει...

Σ.Τ.Γ. 912 Β - Ν.Ε.: Πάψτε να τής γράφετε, πάντε να τήν σκέπτεσθε και να τήν βλέπετε στο όνειρό σας, γιατί η κοπέλλα άσφαλώς θα έχη συνδεθή με άλλον, μπορεί και να έχη κι' όλες άποκατασταθή. Αυτό σημαίνει η σιωπή τής, έξτα δολέκλ...

Κομπινάκιον Ζερσεύ-Κλός 10.000-30.000 ΣΩΤΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ 52 Κολοκοτριώνη 52

Μαρίαν θη: Τό ρωτάτε; Δεν

πρέπει να διακόψετε καθόλου. Μια τέτοια σχέση θα είνε η καταστροφή σας!

Ερωτευμένην μ' ένα ξέον (Ηπειρόν). Έχω τήν έντύπωσι ότι σας έχω άπάντησει σε πρηγούμενο γράμμα σας. 'Όπωσδήποτε σας άπάντω ότι δεν πρέπει να πάρετε στα σοβαρά τόν νόστιμο άξιωματικό, τή φωτογραφία και τ' άρώα και κ' έμ σημείον λόγιό του. 'Η μόνη πραγματικότητα, που πρέπει να σας κάνει να δήτε τα πράγματα καθαρά είναι η άναχώρησις του. 'Ο νεαρός που σας πολιορκούσε, αν είχε κάποιο σοβαρό σκοπό δεν θα μεταχειριζόταν... λούζους τρόπους για να σας πλησιάσει. Για να κάνει έτσι, άπλουστα, ήθελε, μια και δρισκόνταν στον τόπο σας, ν' άπασχολήθι με τόν έρωτα για διασκέδασι. Καλά λοιπόν κανατε που δείχτηκε έπιφυλακτική κι' ακόμα πιο λογική θα είσατε αν τόν ξεχάσατε, όπως, νάσθε σίγουρη, τ' όχει κι' εκείνος κάνει κιόλας για λόγου σας!

Τράβα κορδέλλα! — 18. 'Αφού σεις είσατε φτωχός κι' οι γονείς τής άγαπημένης σας τήν άρραβωνίασαν μ' έναν πλούσιον, σάν όλο που η κοπέλλα σας άγαπάει, να μείνι ότι το πιο άξιοπρεπές θα είναι να τόν πάρετε άπόφασι και να πνίξετε τόν καυμό σας. 'Ακριδώς γιατί τήν άγαπάτε, πρέπει να δείξετε γι' αυτήν ένα αίσθημα αιδούσας, άφού άλλωστε δεν μπορείτε να ικανοποιηθήτε και διαφορετικά. Γιατί δεν φαντασθείτε, μορφωμένος άνθρωπος εσείς, να σκέφτεστε μίαν όποιον άλλη έλυσιν...

Αίσθημα χωρίς αίσιον τέλος — 'Αποτραδηγήτε, άγαπητέ μου, από τήν έπιπολαή κοπέλλα, έστω και αν τήν άγαπάτε. 'Επιτρέψτε μου όμως να σας παρηγορήσω ότι από τήν έπιπολαϊσμένη τής μεγαλύτερη τήν ά δική σας, άφού το ίδιο βράδυ που τή γνωρίσατε, σκεφθήκατε να τής προτείνατε κιόλας γάμο! Εύτυχός που στο μεταξύ είδατε τήν αστάθειά της και σεις τή γλυτώσατε φτηνά και χωρίς συνέπειες. Κι' άφού τα βλέπετε όλα αυτά, τί κάδεσθε και βασανίζεσθε για τήν άγάπη μίας που δεν σας αξίζει;

Σίρικιτ. — 'Αφού ο νεαρός άσכולείται με τ' αίσθημά του, θα ήθελα σοβαρά να σας συνιστήσω να μην προβείτε σε καμμία προσέγγισι και τόν βάλετε σισθηματικές άνηψυχίες, που θα τόν τραβήξουν από τόν καθήκον του. 'Αν όμως τόν αίσθημα

σας δεν θέλει να σεδασθή τήν ήσυχία του νέου τότε — τι να σας πιά κι' έγω; — βράστε έναν τρόπο να τόν προκαλέσετε τόν ένδιαφέρον του, φροντίζοντας να γνωρίσετε και τότε θα σας προσέξη βέβαια κι' αυτός...

Ντέρμ Χώλλ (Νίκαιον). — Τί νοθεσία να σας κάνω, άγαπητέ μου; Φερθήκατε άσώταστα κι' έπιπολαία να διολύσετε τόν άρραβώνα σας, με τόν δικαιολογητικό, ότι σας άναγκασαν σ' αυτό οι δικοί σας — αν και σεις άγαπούσατε άλλον. Νά, όμως, τώρα, που κι' αυτός ο άγαπημένος σας σας άποπέμπει, ίσως γιατί αντίλαλβάνεται ότι με τή διάλυσι τόν άρραβώνα σας, για χάρη του, τόν δημιουργούντι ήθικες ύποχρεώσεις άπέναντί σας. Κι' έτσι πια χώνετε και τόν άγαπημένο τής καρδιάς σας και τόν σίγουρο γαμπρό. Στο μέλλον νάχετε τούλαχιστον με γλυτώτερη έμπιστοσύνη στους γονείς σας και λιγώτερη σ' όσους σας ξεγελούν μ' αίσθημα...

Πονεμένον έπιπλοποιόν. — Χωρίς βιασύνης και δίχως έρθεσμούς, να μιλήσετε και να ξαναμιλήσετε στη μητέρα σας, να φέρετε σ' έπαση με τήν καλή σας γιά να τήν γνωρίση, κι' έτσι ελπίζω, και με τή γνωριμία τής κοπέλλας και με τή δική σας πειστικότητα, θα αντίληφθι ότι η έκλογή σας ήταν καλή και δεν πρέπει να φέρη αντίρρησι στήν εύτυχία σας. Το έπιπλομά της ότι η νέα είναι τρία χρόνια μεγαλύτερη σας, είναι πολύ ίσχυόν και δεν σπληνίζεται σοβαρά.

Ιωάννα ης Λωρραίνης. κλπ. — Το γράμμα σας άγαπητή μου, με συγκίνησε αλθηνά με τήν περιγραφή της οικογενειακής σας άτυχίας και τόν αίσθηματικόν σας περιπετιών. 'Ως προς τόν πρώτον νομίζω ότι θα πρέπει ν' άδιαφορήσετε για τόν νεαρό εξοδωφό σας, άφού βλέπετε ότι σας συμπεριφέρεται σκαίκα και οι γονείς του δεν θέλουν να εκτιμήσουν ότι τόν ένδιαφέρουν σας γι' αυτόν είναι από άγνη πρόβησι να τόν νοθεύετε και να τόν φροντίζετε στο καλό. 'Όσο για τόν αίσθημα σας για τόν άστυφύλακα και σ' αυτό νομίζω, ότι πρέπει να τόν πάρετε άπόφασι: Προκαλέστε μια τελευταία και ξεκούρη άπόφασι του άπέναντί του συνδέσεως σας. 'Αν και πάλι σας βασκαλίζει με άριστίες, και ύποχρεώσι, τότε, ξεκόψτε μια και καλή μαζί του — έστω και με ματωμένη τήν καρδιά. Καί, δίχως άναβολή, κυττάξτε, να έπωφεληθήτε από καμμίαν ικανοποιητική πρότασι γάμου σ' όσες σας γίνονται. Σულ...

Η ΥΠΟΨΗΦΙΑ «ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΡΕΚΛΑΜΑΣ»

Η νεαρή κυρία Τζην Κάρμεν άπ' τόν Σαιντ Λούις που έργαζόταν ως άνεκνέ κι' είχε κερδίσει σε άρκετούς τοπικούς διαγωνισμούς καλλονής, με τήν εξαιρετική τυχή να εκλέξη τελευταία ύποψήφια για τόν διαγωνισμό προς άνακήρυξιν «Βασίλισσας τής Ρεκλάμας». Τήν έπιτυχία της αυτή τη χρωστάει στην εξαιρετική σωματική διαπλάσι. Ζυγίζει 43½ άκαδες, έχει ύψος 1.74, στήθος 0.88 και μέση 0.63.

73

Οι Πωλητές της Έφταλίας

Στην έξοχη

—“Οχι, κουμπάρα μου, εγώ δεν θαρώ γιατί τώρα οι έκδρομες είναι ντέρτι, πήχτρα, ασθμα, άνεμπουμπούλα, σκόνι, βρώμα, μπενζίνα και σεπαρέ χωρίς κουρίτινα! Δεν νταγιαντώ να με κλωτσούν οι πισινόι, να με κουτουλουν οι πλαϊνοί, και να καθαλώ τοί μπροστινοί!

— Καλέ Φταλία μου, έμεις νταλαβέρια με τα τσιροπούλακια τσιροκουβάρια, κάκιδες και τσιροτσιπλάκιδες δεν θαχουμε. Θα πάμε με τ' αυτοκίνητο τ' αντρός μου. Πήρε πιά το διπλωμα!

Τέλος, για να ξεκουράση λιγάκι τα νεύρα της, η Έφταλία το καμπουλεύτηκε.

Κι' έτσι μπήκανε στ' αμάξι, μπρός ο κουμπάρος, με την κουμπάρα και πίσω η Έφταλία με το

Νικολάκη της.

“Αξάφια η κουμπάρα εκεί που πήγαιναν χουζουρηλικά κι' όμορφα, ντουζνίτι-σε καυγά τρικουβέρτο με τον άντρα της.

— Καλέ κουμπάρα, φώναζε ανήσυχη η Έφταλία, μη του γρινιάζεις, είναι άτσαμής ακόμα και θα μάς σαβουρντίση σε κανένα ντερέ!...

Πραγματικά, ο κουμπάρος, απ' την φούρκα του ήτρεχε με μεγάλη ταχύτητα. Και αξάφια τράκαρε μ' ένα ταξί!...

— Βρέ στραβέ, ξεφώνισε ο οδηγός του ταξιού, μεθυσμένος είσαι!

Νταλντισμένος, και ταπεινωμένος ο κουμπάρος προσπάθει να τον καμάρη. Μά εκείνος, όσο βλέπει τη ζημία που τούκανε άφριζε και ξεφωνίζει:

— Θα σε πάω στο Τμήμα παληοτόμαρο!

Κι' από λόγο σε λόγο ήρθανε στα χέρια.

“Αμέσως, σ' εκείνη την επικίνδυνη στιγμή, μπήκε στη μέση η Έφταλία:

— Καλέ παλληκάρη μου, είτε η πανούργια στο σωφείο, έχεις πολύ δίκιο, μά θα είνε όμως αδικία ν' ανακατευτούνε στην υπόθεσι και πρόσωπα άδωά!

— Βρέ τίποτα!... Θα τον πάω μέσα!...

—“Ηέοι! “Οχι για το Θεό, στο Τμήμα!... ξεφώνισε η Έφταλία.

Και για να σώση τον κουμπάρο της, άρχισε με ψευτίες και δάκρυα να του κάνει θέατρο:

—“Αγόρι μου θα σου πώ το μυστικό: Είμαστε παντρεμένες, με πέντε παιδιά ή κάθε μιά!...

Τάλεγε κι' ήδειχνε την κουμπάρα της.

—“Εχουμε άντρες υπελαλήδες, και πολύ ζουλιάρδες. Σκέψου λοιπόν να μάθουνε πως βγήκαμε από τσαίρι με τσιό γιαιοκλούδες μας! Θα μάς σφάζουνε και θα φύγουνε. Και το πιο χειρότερο θα μείνουνε τα δέκα μας παιδιά στοί πέντε δρόμοι! “Αχ, εσύ είσαι πονόψυχος, είσαι αντάμης, είσαι ένας άνθρωπος με καρδιά! Μπορείς λοιπόν να κάνης δυστυχήσιμα τόσο παιδιά;

Κι' όταν σε λίγο με τ' ανεξάντλητα έπιχειρήματα της, ήκανε το σωφείο να βάλη μπρός το ταξί και να φύγη, ο κουμπάρος με το Νικολάκη της λέγανε:

— Βρέ, μπράδω, Φταλία! Φτηνά τη σκαπουλάραμε! “Αλλά πώς διάβολο μπόρεσε ν' αρραδίσις τόσα ψέμματα;

— Είμαι Σμυρνιά με φαντασία, κι' έτσι μόνι! είπε σκασμένη στα γέλια η Έφταλία.

Τα βάσανα του Καραμπέτ ΣΤΑ ΜΠΑΝΙΑ

Βαί - βαί, τί γκρινιάρης κόσμος είνε τούτος, γιάδρουμ! “Από δώ ανθρώπους βλέπω, ούφ κάνουν, από κεί ανθρώπους βλέπω στόμα τους χίτες δεν σταματά.

— Ούφ! Ζέστη, λένε.
— Πούφ! Ζέστη, λένε.

Χίτες μπέ ανθρώπους ντέν μπορώ να καταλάβω. Κούζουμ καλοκαίρι είνε, ζέστη γιανταζάκ. Τί θέλεις να κάνη, μπρέ; Κρύο; Χίονι να ρίξη; Αύγουστο μήνας ένεται, κυνικά - μυνικά κλάματα ένονται, χίτες μπέ Ισκολέιο ντέν ιπής; Ντάσκαλος ντέν σου είπε τί ένεται; “Ηλιος κατεδαίνει, ζέστη ένεται. “Ηλιος ανεβαίνει κρύο ένεται. “Όλο το παν αντίπαλσις ήλιου ένεται, καλοκαίρι λένε. Ζέστη ένεται. “Αναντίν;

Γιατί μπέ γιάχο; “Ασκημο πιράμα είνε το ζέστη; “Υναικες δλα βιγάζουνε, φόρα περπατάνε, μπράτσα - μιράτσα, στήθεια - μήθεια, περιφέρειες δλα αέριζουνε ανοιχτά, μπέ, ελεύτερα. Καλοκαίρι ωραίο πιράμα ένεται. Βιλέπει, γιάχο, μάτι σου χορταίνει. Τί βιλέπει το χειμώνα κεπόγλου κεπέ; Δροσιά έχεις, άμμμα υναικες κουκουλώνονται, χίτες τίποτα ντέν βιλέπει. “Εμένα καλοκαίρι πολύ μου ήρεσει. Μαντήλι έχω, ιδρώτα μου σκουπίζω, υναικες βιλέπω, ηύχαριστημένος είμαι.

“Αμμμα, μά το Θεός σου λέω, υναικες το παρακάνουνε. Κούζουμ, βγάτα, έν τάξει είσαι. “Αμα μή τα βγάξης και δλα γιάδρουμ. “Αντρώποι είμαστε. Ντέν ήμπορούμε να κάνουμε κοντρόλ. “Αναντίν; “Εμένα φύσις μου εύφλεκτος ένεται, χίτες μπέ πολύ - πολύ ντέν άντέχω.

Πιροχτές Φάληρο πηαίνω. Φάληρο πολύ ψωμί έχει - άμμμαν τρελλαινέσαι! Τί θέλεις κούζουμ; Καρπούζια, πεπόνια, μήλα, πορτοκαλλία, βαί - βαί, τί ένεται, τί ένεται! “Αμα στο Μπά της πηαίνω, κορντιά μου χόπλα - χόπλα κάνει, σεισμός με πιάνει, ντέν άντέχω. Ρούχα μου βγάζω, μαγιό μου βάζω. Καμπίνα βιγαίνω, πιλάζ πηαίνω. “Από δώ κυττάζω, από κεί κυττάζω, τρελλαινέμαι, μάτι μου θalώνει. Τί ωραία πράματα. Τί ωραία πράματα!

Βιλέπω, κούζουμ, μία κοκκαλιάρη, ξαπλωμένη ένεται. Πιρόσωπό της ίσημερίδα έχει. Πόδια της ψηλά ένονται. Καρντιά μου χόπλα - χόπλα κάνει, στόμας μου ανοίγει μοναχός του, χέρια μου χτυπάω:

— Τί ωραία πράματα! Τί ωραία πράματα!

Σιγά - σιγά πλησιάζοντας κάνω, σιγά - σιγά κοντά της καθισμένος ένομαι. Μάτια μου επάνω της κολλάω, πράματα κυττάζω:

— “Ωωωωχ! κάνω.

Πάλι ωραία πράματα κυττάζω, πάλι:

— “Ωωωωωχ! κάνω.

“Αμμμα κοκκαλιάρη έφημερίδα σηκώνει, πιρόσωπο ανοίγει, βαί - βαί, ντουνιανίν γκιουζέλι, τί είνε τούτο κούζουμ! Τούκ γκιουζέλι. Τούκ γκιουζέλι. “Αμα κούβεντα λέει:

— Τί θέλεις εδω;

— Κούζουμ, της λέω, σπύρτα μήπως έχετε;

Μπαρντόν, άμμα τσιγάρω μου θέλω ν' ανάψω.

Κοπέλλα γελάει:

— Κι' από μένα ζητάς σπύρτα;

Κι' εγώ γελάω:

— Γιατί όχι, γιάδρουμ; Σήμερα όλο το υναικες κπνίζουν. “Ε.

— Φύγε από κεί βλάκα, λέει.

“Αμα βιλάκα με λένε το υναικες εγώ ηύχαριστημένος ένομαι. Βιλάκα κάνω, χέριμου άπιλώνω, μάγουλό της πιάνω βαί - βαί κοκκαλιάρη φωνές βγάξει, βοήθεια φωνάζει.

Κόσμος τρέχει.

— Τί συμβαίνει;

— Αυτός ο παληάνθρωπος μου έκανε χερονομία! Λέει.

Και κλαίει και φωνάζει και φασαρία ένεται και πέφτουν άπάνω μου κεπόγλου - κιοπεκέρ όλο το μαντραχάλι, κολατσές δίνουν, καρπαζές δίνουν, κεφάλι μου τούμπανο κάνουν.

Και άλλα κορίτσια έρχονται, χέρια τους άπιλώνουν, χέρια μου άπιλώνω, έζλο δίνουν, χάδια μάδια δίνω, βαί - βαί, τί ένεται! Στο τέλος ρούχα μου πετούνε, με κολατσιές εδω από τα μπάνια με πετάνε. Πιρασμένος είμαι, μαδημένος είμαι, τσακισμένος, άμμμα πολύ ηύχαριστημένος. Τί με νοιάζει; Τόσο ωραία κορίτσια που έπιασα, έζλο χαλάλι ένεται!...

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οι Ισοτροπίες του Πυροπύρα

‘Αναμονή

Κύριε υπάλληλε! Κύριε υπάλληλε, είπα. Σε σένα το λέω, βρέ! Τι με κυττάς έτσι; “Εχω ένα τέταρτο της ώρας μπροστά σ' αυτό το γκισέ, όπισθεν του όποιου σε τοποθέτησαν και περιμένα να λάβετε την καλωσύνη και να καταδεχθήτε να με προσέξετε και να με έξυπηρετήσετε. “Αλλά εσύ το χαβά σου. “Εσύ έχεις στήση φιλή κουβέντα με τη συνάδελφό σου δεσποινίδα και συνομιλείτε και χασοκογάλατε και όχι για θέματα υπηρεσίας βέβαια. Κι' εγώ περιμένω!

Με βλέπεις βρέ που περιμένω, με το έγγραφο στο χέρι. Κάθε τόσο γυρίζεις την κεφαλα σου και προς τα μένα, με κυττάζεις με βλέμματα άπληνη, αλλά άδιαφορές. “Αδιαφορείς και συνεχίζεις το φιλό γαζι μ' αυτή την προκομένη. Κι' άς τον να περιμένω!

Μάλιστα, κύριε υπάλληλε. Μπορούσα να σου πώ από την πρώτη στιγμή ότι είμαι εδω και τελείωσε γρήγορα τη δουλειά μου, αλλά είπα να κάνω υπομονή. Να κάνω υπομονή, για να ιδω μέχρι ποίου σημείου φτάνει η αναίδεια και η άδιαφορία σου, το θράσος σου και η περιφρόνησίς σου, προς το κοινόν. “Αλλά δεν θα κάνω άλλη. “Η υπομονή μου έξηγητήθη, τα πόδια μου τρέμουν, τα νύερα μου χοροπηδούν, ή άγανάκτησις με πνίγει!

Πώς; Να περιμένω; Γιατί να περιμένω, βρέ; Και τί να περιμένω; Να εύδοκήσης να τελείωσις το λακρινιό μ' αυτή τη σουσουράδα για ν' ασχοληθής με την υπόθεσί μου; Τί είσαι σύ βρέ; Νομίζεις ότι έπειδη σε βάλανε πίσω από τα σιδερένια αυτά κάγκελλα, έχεις το δικαίωμα να μου παρασταίνης τον καμπόσο και ν' άφηνες έμένα να στέκωμαι εις προσοχήν ένώπιον της ύψηλότητός σου; Λάθος, κύριε υπάλληλε! Είμαι φορολογούμενος πολίτης, πληρώνω τακτικά τους φόρους που έβαλαν, τους φόρους που βάζουν και τους φόρους που θα βάλουν, για να παίρνης εσύ το μισθό σου και μάλιστα ηυξημένο, άπακλειστικός και μόνο για να μ' έξυπηρετήεις. Διότι είσαι υππρέτης του λαού, κύριε! Και όφείλεις, μόλις βλέπεις έναν παλιτή, να τσακίζεσαι να τελειώνης τη δουλειά του και να του λες εύχαριστώ πολύ, κύριε, για το μισθό που μου δίνεις. Τί με κυττάς έτσι; Κι' εσύ, κι' έσεις οι άλλοι που μαζεψήκατε γύρω, σάν να συμβαίνει κανένα φοβερό έπεισόδιο και άφήσατε τους πολίτας να περιμένουν; Τσακιστήτε γρήγορα και γυρίστε στα πόστα σας! “Εγώ διατάσσω! “Ο Πελοπίδας, νευρικός και φορολογούμενος πολίτης! Γυρίστε στη δουλειά σας, για να μη σας πάω!

Είδες εκεί αναίδεια!... Είδες αναίσθησία, είδες παχυδερμία!... Ξερετε, βρέ σείς, τί θέλετε; Ξερετε τί σας χρειάζεται; Στυλιάρη!... Μάλιστα. Να σας το κοπανίσω αναφανδόν στο κεφάλι και να σας το άνοιξω στα δυό, σάν καρπούζι!... Είπα και έλάλησα.

Τί; Να μετρίσω τη γλώσσα μου; Τον κακό σου τον καιρό! Τ' όνομά σου, βρέ. Το όνομά σου πώς μου και πάω κατ' εύθειαν στον ύπουρο, για να σου δείξω ποιος είμαι! “Εχεις να φας άπολυσάρα, που θάναι όλη δική σου. Τί; Δεν θα με δεχθώ ό ο ύπουργός; Μαύρο φίδι που θα τον φάη! Θα με δεχθώ, βρέ. Κι' άν δεν με δεχτή, θα ρίξω την Κυβέρνησι!...

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Η ΚΟΡΕΑ

‘Η «Χώρα της πρωϊνης γαλήνης»

ΔΕΝ είνε η πρώτη φορά που ή Κορέα διέφευγε το άρχικο όνομά της, που σήμαινε, στη γλώσσα των Ιθαγενών, «Χώρα της πρωϊνης γαλήνης».

Μόνον ή Φύσις είνε ήρεμη και γαλήνια στην Κορέα. “Εχει ένα άπ' τα υγιεινότερα και ήπιότερα κλίματα και δεν ύποφέρει καθόλου από πλημμύρες, έρησιες, τυφώνες και σεισμούς, όπως ή Κίνα κι' ή “Ιαπωνία. “Εχει ωραιότατα βουνά και λίμνες, που τά έξυμνεί ή ποίησις κι' ή λογοτεχνία της “Ανατολής.

Τό άρχαιότατο όμως αυτό βασίλειο γνώρισε όχι λίγες φορές το φάσμα της πολέμου, στα 4 χιλιόμες χρόνια της Ιστορίας του. Γιαπωνέζοι, Κινέζοι και Ρώσοι έδωσαν άγριες μάχες στη μεγάλη αυτή και βραχύωδη χερσόνησο, που άποτελεί μία φυσική προέκτασι της Μαντζουρίας. “Ακόμη κι' οι “Ηνωμ. Πολιτείες πολεμήσαν με τους Κορεάτες, όταν έστειλαν το 1871 μία ναυτική δύναμι για να επιβάλή την έλευθερία του ξένου έμπορίου. Και, το 1910, ή έπίσημη προάρθρωσις της Κορέας στην “Ιαπωνία έγινε με την έπιδόκιμασί του τότε “Αμερικανού Προέδρου Θεόδωρου Ρούζβελτ. “Όσο για τα σημερινά πολεμικά γεγονότα, όλοι ξέρουν την προέλευσι και την εξέλιξί τους.

“Η Σεούλ, ή πρωτεύουσα της Κορέας από 500 χρόνια, έχει μερικά μοντέρνα κτίρια. “Ο στρατός έχει έξοπλισθή με τάνκς κι' άεροπλάνα. “Εξ άλλου, στο διάστημα της κατοχής τους, οι Γιαπωνέζοι εισήγαγαν συγχρονισμένες μεθόδους καλλιεργείας κι' άρχισαν την έξαγωγή χρυσού, σιδήρου, χαλκού και κάρβουνου άπ' τα άρκετά πλούσια όρυχια αυτής της χώρας. “Η μεγάλη όμως μάζα των Κορεατών μένει άκόμη σε πρωτόγονη κατάσταση, γεμάτη προλήψεις και δεισιδαιμονίες.

Δέν δείχνουν καμμία διάθεσι να έκμεταλλευθόν τον όρυκτό πλούτο τους, άφ' ενός γιατί φοβούνται τους δαίμονες, που πιστεύουν πως φωλιάζουν μέσα στη γή, κι' άφ' έτέρου γιατί δεν πολυενδιαφέρονται για το χρήμα. Συνηθώς, παράγουν στα χτήματά τους μόνον ό,τι τους χρειάζεται για τις ανάγκες τους. “Εχουν το ρύζι τους, μπαμπού για τα ρούχα τους, καπνό για τις πίπτες τους, πιάνουν ψάρια στις βραχύνεις ακτές τους... και δεν ζητούν τίποτε παραπάνω. “Αλλοτε, άρκοισε να καλλιεργήση κανείς επί 3 χρόνια μία χερσα έκτασι, για να γίνη νόμιμος ιδιοκτήτης της.

Οι άντρες φορούν, όπως γράψαμε ρούχα από άσπρο βαμβακερό ύφασμα, όχι ραμμένο αλλά κολλημένο με μία συγκολλητική ούσια. “Όταν πενθούν, φορούν καπέλλα μεγάλα και πλατύγυρα, που όπως γράψαμε κατεδαίνουν ως τους ώμους τους. Το πένθος τους διαρκεί 3 χρόνια.

Τα σπίτια είνε πρωτόγονες καλύβες από καλάμια, λάσπη και άχυρα. Τα παράθυρα έχουν λαδόχαρτο αντί για τζάμια. “Η οικογένεια κοιμάται στο πάτωμα, πάνω σε μαξιλάρια, και τρώει χωριστά σε μικρά τραπέζια.

“Η γυναίκα θεωρείται κατώτερο όν. Δουλεύει σκληρά όλη την ήμέρα, στο σπίτι και στα χωράφια. Σ' όλόκληρη τη ζωή της, δεν άποκτά δική της προσωπικότητα. Είνε γνωστή μόνον ως «κόρη του Δείνα», κι' άργότερα ως «γυναίκα του Τάδε» ή ως «μητέρα του “Αλφα».

Τό γάμο της — που πρέπει να γίνη πριν άπ' τα 20 χρόνια της, άλλοιώς θεωρείται πιά περιφρονημένη και άχρηστη — ή ύψη δεν βγάξει λέει. Δέν έπιτρέπεται να δή το γαμπρό, ως το τέλος της τελετής, Γι' αυτό, της κολλάνε πάνω στα μάτια ένα είδος τσιούτου!

Είνε βαμμένη και πουντραρισμένη σάν... παλιότσος ίπποδρούμιου. “Εχει τα μαύρα μαλλιά της σηκωμένα για πρώτη φορά στην κορυφή του κεφαλιού της, ενώ ως τότε τ' άφινε να κρέμονται στους ώμους της. Φορεί ένα φρέμα κόκκινο, άσπρο και μπλέ. Τα χέρια της, μικρά, όπως και τ' αυτιά και τα πόδια της, είνε διαρκώς σκεπασμένα σ' ένα σάλι. “Αλλο κι' ό γαμπρός πρέπει, κατά το έθιμο, νάχη κρυμμένο τα χέρια του μέσα στα μακρείά μανίκια του, ως το τέλος της τελετής.

Τό πρωί της ήμέρας αυτής, μεταφέρουν με άμφοι ή ύψη στο σπίτι του γαμπρού, γιατί δεν έπιτρέπεται ν' άγγίξουν τα πόδια της στη γή. “Εκεί, ή περιμένουν στο γυναικωνίτη τα θηλυκά μέλη της νέας οικογενείας της, για να τη συγχαρούν ή να την “ουτσουπολέσουν.

“Όλη την ήμέρα, έχει μπροστά της ένα τραπέζι, με τα έκλεκτότερα φαγητά, αλλά δεν της έπιτρέπεται

να τ' άγγίξη. “Ο γαμπρός όμως τρώει και πίνει με τους φίλους του ως το βράδυ, σ' άλλο μέρος του σπιτιού...

Μετά την τελετή, το ζευγάρι κι' οι προσκεκλημένοι πηγαίνουν στο σπίτι της ύψης, όπου συνεχίζεται το γλέντι — αλλά μόνο για τούς άντρες! “Αφού μείνουν 3 ήμέρες εκεί, οι νεόνυμφοι ξαναγυρίζουν στο σπίτι του γαμπρού, όπου ή ύψη γίνεται πιά μέλος της οικογενείας, κατώτερο κι' ύπό τας διαταγές της πεθεράς της!

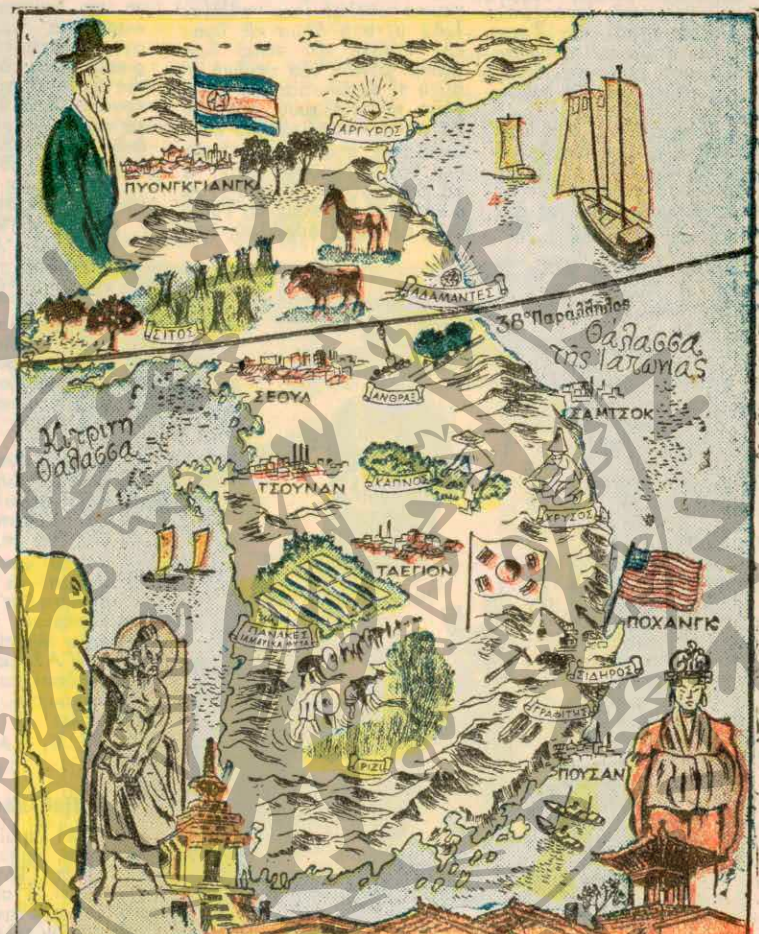
Τό δώρο που ανταλλάσσουν άπαραιτήτως οι νεόνυμφοι, είνε ένας κύκνος, ζωντανός στις εύπορες οικογένειες και ψεύτικος στις φτωχές. Γιατί το πουλί αυτό θεωρείται έμβλημα της συζυγικής πίστωσης και της άφοσίωσης ως το θάνατο.

Οι προληπτικοί Κορεάτες πιστεύουν στα μάγια και στα κακά πνεύματα. Για να γιαντρέψουν τους άρρώστους, τους δίνουν νερό όπου έβρασαν δόντια και νύχια τίγρεως, φυσούν μέσα σ' ένα κέρας, άνεμίζουν κόκκινα πανιά, χτυπάνε κουδούνια και χορεύουν μέχρι έξαντλήσεως, προσπαθώντας έτσι να δώσουν τά... δαίμονια που προκαλούν την άρρώστεια!

“Αν ό άσθενής έχη πόνους, ό γιατρός - μάγος του χώνει βελόνες στο πάσχον μέρος, ίσως για να έξουδετερώνη τον ένα πόνο με τον άλλον! Κάποτε, τρύπησαν με βελόνες το σαγόνι και τα πέλματα μίας γυναίκας που είχε πάθει τέτανο. Και συνεχισαν αυτή τη «θεραπεία» ως ότου τούς έπεισε ένας ιεραπόστολος να τη μεταφέρουν στο νοσοκομείο.

“Όστόσο, ή πρωτεύουσα της χώρας αυτής με τους τόσο καθυστερημένους κατοίκους άπέκτησε ήλεκτρικό τραίν πριν άπ' το Λονδίνο! Τό έγκατέστησαν “Αμερικανοί. “Η κυκλοφορία του όμως συνάντησε στην άρχή ένα άπρόβλεπτο έμπόδιο: Οι Κορεάτες έννοούσαν να κοιμούνται στους δρόμους, άκόμη κι' άπών στις γραμμές του τραίμ! Κι' όφειλε ό τραυβαγίστης να σταματάη και να κατεβαίνει για να τους ξυπνήση... Μερικοί μάλιστα άπευθύνθηκαν στο βασίλειά τους, τονίζοντας ότι είχαν δικαίωμα να κοιμούνται με την ήσυχία τους κι' ότι το τραίν έρεπε... να περιμένει ως ότου ξυπνήσουν!

“Ενας άπ' τους πολλούς θρύλους της Κορέας άφορά μία πελώρια υπερόντινη καμπάνα, που χύθηκε το 1648 κι' άποτελούσε πάντα ένα άπ' τα άείθθεατα της Σεούλ. Οι έντόπιοι πίστευαν ότι ό γλυκύτατος ήχος της ήταν ή φωνή της κόρης του κατασκευαστού της. Κατά το θρύλο, ό βασιλιάς είχε άπειλήσει τον τελευταίο ότι θα τον θανάτωνε, αν ή καμπάνα, δεν είχε κρουστάλλινο και καθρό άχο. “Επειδή λοιπόν εκείνος δεν το κατώρθωσε, ή κόρη του, που είχε ωραιότατη φωνή, θυσιάσθηκε για τον πατέρα της, πέφτοντας μέσα στο λυωμένο μέταλλο!

“Η Κορέα είνε κατ' έξοχήν γεωργική χώρα, έχει όμως άνοπτές μικρές χημικές και σιδηρουργικές βιομηχανίες. Το ύπερόχος της, έξ άλλου, έχει άνθρακα, σίδηρο, γραφίτη, άργυρο, χρυσό και δαμάντες.

Ο Διεθνής Στίβος

Η κριτική των Πανελλήνιων εφηβικών αγώνων

Τα νέα αθλητικά μας ταλέντα

Οι Πανελλήνιοι «Εφηβικοί» Αγώνες ήταν μια ευχάριστη έκπληξη για όσους αγαπούν κι' ενδιαφέρονται για τον Αθλητισμό μας! Έδωσαν την ευκαιρία να επιδειχθούν καινούργια ταλέντα, να γεννηθούν νέες ελπίδες, να πιστοποιηθεί με αριθμούς ή δημιουργική εργασία, που γίνεται στους επαγγελματίες αθλητικούς συλλόγους.

Στους δρόμους των 100 και 200 μ. νικητής ο Μητρόπουλος (Έθν.) με 11''',4 και 23''',2. Στάσιμος στις επιδόσεις του και τακτικός στην τεχνική του. Σπάνιοι οι «σπρίντερ» στην Ελλάδα. Διάδοχοι του Φραγκογιάννη και του Φελιακού, εκτός από τον Πετράκη και τον Τσαλακλή, δεν υπάρχουν στον αθλητικό μας ορίζοντα. Νέοι πολλοί, αλλά δρομείς ταχύτητας όχι «σπρίντερ».

Ο Παπασιτύρος της Παναγαικής είχε η αποκάλυψη των 400 και 800 μ. Έχει τα προσόντα ενός δυναμικού «τετρακόσμου» και ενός ανθεκτικού «οχτοκόσμου». Ρεκόρ 53''',8 και 2' 09''',5 δεν είναι άσχημα. Θαυμάσιος ο διασκελισμός του. Απειρος όμως στην «ταχική».

Ο «Ηρακλής» Καβάλλας στο πρόσωπο του Κωνσταντίνου Βοϊκε έναν αντίξοο συνεχιστή των αθλητικών παραδόσεων της Βορείου Ελλάδας. Με 2' 05''',7 στα 800 μ. ισοφάρισε το πανελλήνιο ρεκόρ και με 4' 25''',2 ήλθε δεύτερος στα 1500 μ.

Ο Δεπάστας του Πανωνίου στα 1500 μ. με 4' 24''',8 άφηρε την πρώτη νίκη μετά απ' τα χέρια του Κωνσταντίνου, με την πείρα του και τη μαχητικότητα του. Ήξερε πως να μοιράσει τις δυνάμεις του και να επηρεάσει «ψυχολογικά» τον αντίπαλό του.

Αξέπαινος ο Ρόβιος Ζωΐδης, νικητής των 3000 μ. με 9' 38'''. Οι αντίπαλοί του Βολιώτης, Δέδες, Σίδερης, Κουμπάνης και Φιλιππίδης δεν έχουν ακόμη αντιληφθεί τι θα πει «ένα αθλητική προπόνηση». Ιδίως στους δρόμους άνοτης.

Ο Χατζηνηγορίου στους Φίλιππους Καβάλλας δημιούργησε «σχαλή» για δρομείς των εμποδίων. Μετά τον περι-

φημο Καμπάδελι ο Σπάνδος ενίσχυσε τη γνώμη πως ο σπόρος, που εσπείρε ο δάσκαλός τους, γρήγορα έδωσε καλούς καρπούς. Ο χρόνος των 19''',1 όχι ικανοποιητικός. Ο Ευταξίας ΠΑΟ 19''',2.

Τρεις Βορειοελλαδίτες ο Παπαδόπουλος του «Ηρακλέους» Καβάλλας και οι Ήγουμενίδης και Παΐζης του Μακεδονικού έπεδηθησαν στα 400 μ. μετ' έμποδίων με χρόνους αντίστοιχους 60''',4 — 60''',4 — 63''',1.

Ταχύς, με καλή έκταση, Ικανοποιητικό «αλματικό ύψος» και αξιόλογη τεχνική ο Δημητριάδης του ΑΟΚ νίκησε με 6.73 μ. στο άλμα εις μήκος.

Πέντε νέα αστέρια στο τριπλούν, με ρεκόρ από 13,34 μ. — 13,70 μ. Ο Βαϊκάς πρώτος, επί κεφαλής αυτής της θαυμασίας πεντάδος έδωσε να καταλάβουν πως οι αντικαταστάτες του Παλαιώτη δεν είναι μακριά. Ο Παναγιωτόπουλος του Μακεδονικού με τον αμερικανικό παλμό του πήδησε 1,83 μ. στο άλμα εις ύψος και πέτυχε νέο πανελλήνιο ρεκόρ. Είναι η νέα τεχνική σ' αυτό τ' αγώνισμα που κάνει τους κοντόσωμους αθλητές να πετυχαίνουν τα πιο απίθανα ύψη, που μ' άλλο τύλο δεν θα μπορούσαν ούτε να το φαντασθούν. Παραδόξιμα ο εξάρετος Καλούδης, γιγής ενός αληθινού φιλάθλου, που

Ο νικητής της σφαιροβολίας Έφης του «Μακεδονικού» Σιμώνης, απ' τις νέες ελπίδες του «Ελληνικού Αθλητισμού».

μαχθεί να δημιουργήσει το παιδί του αντίξοο συνεχιστή των παραδόσεων του «Εθνικού» και της οικογένειάς του. Λίγοι ακόμα γονείς σαν τον Καλούδη και ο αθλητισμός θα γνώριζε νέες δόξες.

Ο Σακελλαρίδης του Πανωνίου με 3.40 μ. εξασφάλισε τη νίκη στο άλμα επί κοντώ. Θέλει πολύ δουλειά στο τεχνικό και δύσκολο αυτό αγώνισμα αν επιθυμούν να βελτιώσουν τις επιδόσεις τους οι νεαροί αθλητές του τύπου Σακελλαρίδη, Ζαφειρή, Γαρουφαλλή, Κόλλια και Σιμώνη.

Σιμώνης και 'Αρβανιτόπουλος του Μακεδονικού στη σφαιροβολία πέτυχαν βολές 11.89 — 11.63, ενώ στη δισκοβολία οι Παπαδημητρίου και Ρουμπάνης του Πανελληνίου προέκυψαν με 34.85 — 34.44. Στον α-κοντισμό ο Μαντάς του Α-μαρουσιού σημείωσε 49.58 και στη λιθοβολία ο 'Αρβανιτόπουλος του ΑΟΚ 16.77, ενώ ο Ρουμπάνης (Πανελ.) ήλθε δεύτερος και πτό δύο τελευταία αγωνίσματα με 44.15 και 16.40.

Είναι αλήθεια γερό αθλητικό ταλέντο για τις ρίψεις αυτός ο νεαρός και πανύψηλος Ρουμπάνης, αλλά δεν επιμελείται ούτε συστηματοποιεί τις προπονήσεις του. Σπάνιο ωστόσο το φαινόμενο να συγκεντρώσει κανείς «καθολικά προσόντα» στα αγωνίσματα των βολών «αί ρίψεων, σαν το γιού αυτό ενός αληθινού του αθλητισμού εργάτη. Είναι όμως κρίμα να τα σταπαλά σε γενικόττες, ενώ μπορεί θαυμασμός με περισσότητα «ειδικευσι» να γίνει «εκ τωνών ούκ άνευ» της εθνικής μας ομάδας.

Γενικά οι Πανελλήνιοι «Εφηβικοί» Αγώνες ήταν θρίαμβος του Μακεδονικού της Θεσσαλονίκης. Πρότυπος στη νική βαθμολογία με 82 βαθμούς. Χωρίς γυμναστήριο και προπονητή, χρηματικές ενισχύσεις και αθλητικά όργανα έπεδηθη σε συλλόγους με ιστορία και δράση. Το κατόρθωμά του δικαία χαρακτηρίστηκε ως ένα γεγονός αξίο μεγάλης προσοχής και μελέτης για τα αθλητικά πράγματα του τόπου μας. Του έδωσε ακόμη τη στοιχειά να ζητήσει απ' το υπουργείο Παιδείας, τη Γεν. Διεύθυνση Μακεδονίας και τον ΣΕΓΑΣ μεγαλύτερη κατανόηση και περισσότερη έμπρακτη ενίσχυση. Του αξίζει!

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Ποῦ τὸν διάλεξε:

Η κυρία Σοφία Νίκου, κάτοικος του Νη-τρούτι, ζήτησε διαζύγιο γιατί ο σύζυγός της έ-αφαινόταν αμέσως μετά την τελετή του γάμου, παίρνοντας μαζί του τα κοσμήματά της και όλες τις τουαλέτες της.

Καλὸς σύζυγος και πὸ καλὸς... λωποδύτης...

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΑ ΔΩΝ του παρόντος τεύχους

Κυκλοεξέ

Α' ΣΕΙΡΑ

1) ΑΡΑΞΟΣ, 2) ΞΑΝΘΟΣ, 3) ΘΡΟΝΟΣ, 4) ΝΤΟΡΟΣ.

Β' ΣΕΙΡΑ

5) ΠΥΡΣΟΣ, 6) ΚΙΣΣΟΙ, 7) ΑΝΙΣΟΣ, 8) ΤΑΣΣΟΣ.

Γ' ΣΕΙΡΑ

9) ΡΥΠΑΡΑ, 10) ΑΙΚΙΑΙ, 11) ΙΝΑΧΟΣ, 12) ΧΑΤΙΡΙ.

Σωστό — Λάθος

1) Σωστό. 2) Λάθος (είναι ένα είδος αμαξίου). 3) Σωστό. 4) Σωστό. 5) Λάθος (ο Αϊνστάιν).

Με 6 σπέρτα

Το σχέδιό μας δείχνει καθαρά πως θα τοποθετηθούν τα 6 σπέρτα για να σχηματισθούν 8 γεωμετρικά σχήματα.

Ο καλλίτερος θάνατος

Το θάνατο... από γεράματα.

Το κυνήγι

14 λαγοί και 22 πουλιά.

Ποῦ βρέχεται;

1) Δυτικούς Σάξωνες, 2) Ιουδαία, 3) Σάξωνες, 4) Ούννους, 5) Βαβυλώνα.

Ανυπαρξισμός

ΣΤΡΑΟΥΣ — ΣΤΑΥΡΟΣ

Μαχητή εικόνα

ΟΣΛΟ (Άγιος Λουδοβίκος).

Ερωτήσεις

1) Το 1926, 2) Στά πόδια της, 3) Στη Νεκρά Θάλασσα, γιατί τα νερά είναι πυκνότερα και τον κρατούν στην επιφάνεια.

Η λύσις του 289ου σταυροεξέυ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1. ΑΔΑΜΑΣ — ΣΗΣΜΑΣ, 2. ΣΠΑΛΑ — ΚΛΙΣΕ — ΑΠΑΤΑ, 3. ΠΑΝΑΓΙΑ — ΡΥΠΑΡΟΝ, 4. ΔΑΝΙ — ΟΝΟΜΑ, 5. ΣΟΪ — ΟΥΡΙΑ — ΚΑΙ, 6. ΣΑΝΔΑΛΙΟΝ, 7. ΕΝΑΣ — ΡΙΟΝ, 8. ΣΑΣΙ — ΑΠΑΙΣΙΟ, 9. ΙΑΒΑ, 10. ΑΛΦΑ — ΝΤΙΚ, 10. ΣΟΥΤ — ΕΝΤΟΛΑΙ — ΟΡΑΝ, 11. ΛΑΟΙ — ΟΣΣΑ, 12. ΚΑΡΠΕΝΗΣ, 13. ΜΑΤ — ΕΙΚΟΣ — ΑΝΗ, 14. ΑΚΟΜΗ — ΠΟΣΟΙ, 15. ΤΟΜΑΡΑΣ — ΙΖΗΜΑΤΑ, 16. ΑΝΟΜΟ — ΙΩΝΙΑ — ΡΑΚΟΣ, 17. ΙΣΑΙΟΣ — ΣΤΑΣΙΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1. ΣΠΑΣΜΟΣ — ΣΤΟΜΑΤΑ, 2. ΑΠΑΛΟ — ΑΚΟΝΙ, 3. ΔΑΝΑΪΔΕΣ — ΥΛΟΤΟΜΟΣ, 4. ΑΛΑΝ — ΝΙΑΤΑ — ΜΑΜΑ, 5. ΜΑΓΙΣΣΑ — ΟΚΝΗΡΟΙ, 6. ΑΣΑΦΕΙΑ, 7. ΣΚΑΙΟΝ — ΠΑΝ — ΡΕΥΣΙΣ, 8. ΥΔΡΑ — ΤΑΠΙ, 9. ΠΙΤΥΡΑ — ΕΚΦΩΝ, 10. ΙΛΥΣ — ΑΙΝΟ, 11. ΣΕΡΡΑΙ — ΙΝΑ ΗΣΑΪΑΣ, 12. ΟΡΑΤΙΟΣ, 13. ΣΑΠΟΥΝΙ — ΣΙΩΠΗΡΑ, 14. ΑΠΑΝ — ΟΙΚΟΣ — ΟΜΑΣ, 15. ΜΑΡΟΚΙΝΑ — ΡΑΒΑΣΑΚΙ, 16. ΑΤΟΜΑ — ΒΙΑ ΝΟΤΟΣ, 17. ΑΝΑΙΜΙΑ — ΝΕΑΝΙΑΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

Στη Γαλλία θα κυριαρχήσουν οι νυναικές;

Ετή Γαλλία υπάρχουν 13 εκατομμύρια γυναικών ψηφοφόρων έναντι 11 εκατομμυρίων ανδρών. Πράγμα που σημαίνει ότι αν οι γυναίκες συμφωνούσαν μεταξύ τους, θα μπορούσαν να πάρουν την εξουσία στα χέρια τους και να υποτάξουν τους άντρες.

Τό ερωτηματολόγιο της ΥΓΙΕΝΗΣ

Οι αρρώστειες και η λειτουργία του οργανισμού

Οι παρακάτω ερωταποκρίσεις, που αφορούν διάφορα ζητήματα της υγείας και της λειτουργίας του ανθρώπινου οργανισμού, στήνονται στα σύγχρονα συμπεράσματα, θεωρίες, πειράσματα και παρατηρήσεις της Έπιστήμης:

1) Υπάρχει θεραπεία για τη λίσσα, μετά την έκδηλωση των συμπτωμάτων της; Όχι, δεν υπάρχει καμμία.

2) Το Βορικό δέυ είνε βλαβερό, όταν το πάρουμε έσωτερικά; Ναι, μπορεί να προκαλέσει δηλητηρίαση.

3) Το άμα έχει ποτέ δξινη αντίδραση; Όχι, σ' ένα ζωντανό άνθρωπο, το αίμα είνε πάντοτε αλκαλικό.

4) Η διακοπή των έμμηλων φέρνει κάποτε διαδήτη; Όχι, 'Απλώς και μόνον, η ηλικία όπου εμφανίζεται ο διαδήτης, συμπίπτει συχνά με τη διακοπή των έμμηλων.

5) Οι κίρσοι των ποδιών έχουν κληρονομικό χαρακτήρα; Ναι, συναντώνται συχνά στα μέλη της ίδιας οικογένειας.

6) Ποσό αίμα έχει κατά μέσον όρον ένας άνθρωπος βάρους 75 κιλών; Πέντε ως έξη κιλά.

7) Από ποιά φυτική ύλη έ-ξάγεται η κινίνη; Απ' το φλοιό του δέντρου «κίγγονα».

8) Το μάθημα των φρυδιών μπορεί να βλάψει τα μάτια; Όχι, δεν υπάρχει τέτοιος κίνδυνος.

9) Μπορεί ν' ανεβή η θερμοκρασία του σώματος από μια ίσχυρή συγκίνηση; Ναι. Μια μεγάλη αγωνία φέρνει κάποτε πυρετό, χωρίς να υπάρχουν σωματικά αίτια.

10) Ποιά όργανα δεν λειτουργεί κανονικά, όταν κίτρινη-ζη έλαφρά το «άσπράδι» των ματιών; Το σπκότι.

11) Το διάβασμα μέσα σε κινούμενα όχηματα μπορεί να βλάψει μονίμως τα μάτια; Όχι, αλλά κουράζει τους μύς που κινούν το βολό.

12) Η κίρρωση του ήπατος προσβάλλει μόνο τους αλκοολικούς; Όχι. Προκαλείται κι' από άλλους λόγους.

13) Ποσό ζή ένα έρυθρό αιμοσφαίριο;

ΜΕΝΤΙΟΥΜ

Κα Δάφνη

Βραβείον Έταιρίας Ψυχικών Έργων, δόος Κυψέλης 34Β, Όροι έπι-σκέψεως 9 — 6, τηλεφ. 82.529

ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ

ΧΩΡΙΣ ΠΡΟΚΑΤΑΒΟΛΗ

Κ. ΣΚΟΤΙΔΗΣ

Πραξιτέλους

3ος όροφος 20

Ανοδοσ με άσναίερ

*Ένα μήνα περίπου. 14) Ο διαδήτης είνε κληρονομική ασθένεια; Όχι. Υπάρχει όμως συνήθως μια κληρονομική προδιάθεση.

15) Ποιάς αδήν δεν λειτουργεί κανονικά στους ηλικίους; Ο θυρεοειδής.

16) Η διφθερίτις είνε μάλ-λον αρρώστεια του χειμάνος ή του καλοκαιριού; Του χειμάνος.

17) Τα δόντια των μικρών παιδιών απαιτούν τις ίδιες περιποιήσεις όπως και των ενηλίκων; Βεβαίως.

18) Η δουλειά της χοηδό-χου κύστεως είνε κυρίως να παράγει χολή ή να την αποθηκεύη; Να αποθηκεύη τη χολή που παράγει το σπκότι.

19) Από ποῦ άρχίζει η δυσπείψια; Από το στόμα, με την κακή μάσηση της τροφής.

20) Μπορεί να ζήση ένας άνθρωπος, αν του αφαιρέσουν ολόκληρη τη σπλήνη; Ναι.

21) Η παρουσία σακχάρου στα ούρα σημαίνει πάντοτε διαδήτη; Όχι. Μπορεί να οφείλεται σ' άλλους λόγους.

22) Υπάρχει καμμία ίατρι-κή συσκευή για τη μέτρηση της άρτηριοσκλήρωσεως; Όχι.

23) Παθαίνουν ποτέ τα ζωα κοκκίτη; Όχι, ποτέ. Είνε μια αρρώ-στεια αποκλειστικά ανθρώπινη.

24) Η βρογχόκληλη (υπερ-θυρεοειδισμός) είνε συχνότερη στα άγρία ή στα κορίτσια; Στα κορίτσια.

25) Τα λευκά αίμοσφαίρια είνε μικρότερα απ' τα έρυθρά; Είνε μεγαλύτερα.

26) Η θετική δερμοαντίδρα-σις με φυματίνη σημαίνει ότι το άτομο είνε φυματικός; Όχι. Δείχνει απλώς ότι μο-λύνθηκε κάποτε ο οργανισμός του απ' το μικρόβιο της φυμα-τιώσεως.

27) Είνε επικίνδυνο να φορή κανείς τα ρούχα ενός ανθρώπου που πέθανε από καρκίνο; Όχι, δεν υπάρχει κανείς κίν-δυνος, γιατί ο καρκίνος δεν μεταδίδεται.

28) Η άρτηριοσκλήρωσις προκαλεί ένα βουπό στο κε-φάλι; Ναι, αυτό είνε συνηθισμένο σύμπτωμά της.

29) Ποιά αυγά είνε πιο ευ-πεπτά: τα ώμα, τα πηχά ή τα βραστά πηχά; Τα βραστά πηχά.

30) Οι βιταμίνες πρέπει να παίρνονται πριν ή μετά το φα-γίτο; Δεν υπάρχει καμμία διαφορά.

Τό καλύτερο ζευγάρι

Η έφημερις της Νέας Υόρ-κης «Νιού Γουόρκερ» ζήτησε να πληροφορηθή από τους ανα-γνώστες της ποιά κατά τη γνώ-μη τους ήταν το καλύτερο ζευ-γάρι για να δημιουργήσι μια καινούργια οικογένεια ανθρώ-πων, σε περίπτωση που ο κό-μπος θα καταστρεφόταν από την ατομική βόμβα. Η πλειο-ψηφία των αναγνώστών υπέδει-ξε τόν Αϊνστάιν και την Ίνγ-κριντ Μπέργκμαν.

Θαμμένοι ζωντανοί

Ήταν μια συννεφιασμένη και μελαγχολική μέρα του Απριλίου του 1874. Η πριγκί-πισσα Ζαμπάνι, μνηστή του πριγκίπα Σάν Σεβερίνο, πε-ρίμενε στον πύργο του το μελ-λοντα σύζυγό της που έλειπε στην πόλη για υποθέσεις. Ο πριγκίπας που χρόνια τώρα ή-ταν χήρος, είχε πη στο γιού του να κρατήσει συντροφιά στη μέλλουσα μητριά του ως την επιστροφή του.

Ήταν μια συννεφιασμένη και μελαγχολική μέρα του Απριλίου του 1874. Η πριγκί-πισσα Ζαμπάνι, μνηστή του πριγκίπα Σάν Σεβερίνο, πε-ρίμενε στον πύργο του το μελ-λοντα σύζυγό της που έλειπε στην πόλη για υποθέσεις. Ο πριγκίπας που χρόνια τώρα ή-ταν χήρος, είχε πη στο γιού του να κρατήσει συντροφιά στη μέλλουσα μητριά του ως την επιστροφή του.

Ήταν μια συννεφιασμένη και μελαγχολική μέρα του Απριλίου του 1874. Η πριγκί-πισσα Ζαμπάνι, μνηστή του πριγκίπα Σάν Σεβερίνο, πε-ρίμενε στον πύργο του το μελ-λοντα σύζυγό της που έλειπε στην πόλη για υποθέσεις. Ο πριγκίπας που χρόνια τώρα ή-ταν χήρος, είχε πη στο γιού του να κρατήσει συντροφιά στη μέλλουσα μητριά του ως την επιστροφή του.

Ήταν μια συννεφιασμένη και μελαγχολική μέρα του Απριλίου του 1874. Η πριγκί-πισσα Ζαμπάνι, μνηστή του πριγκίπα Σάν Σεβερίνο, πε-ρίμενε στον πύργο του το μελ-λοντα σύζυγό της που έλειπε στην πόλη για υποθέσεις. Ο πριγκίπας που χρόνια τώρα ή-ταν χήρος, είχε πη στο γιού του να κρατήσει συντροφιά στη μέλλουσα μητριά του ως την επιστροφή του.

Ήταν μια συννεφιασμένη και μελαγχολική μέρα του Απριλίου του 1874. Η πριγκί-πισσα Ζαμπάνι, μνηστή του πριγκίπα Σάν Σεβερίνο, πε-ρίμενε στον πύργο του το μελ-λοντα σύζυγό της που έλειπε στην πόλη για υποθέσεις. Ο πριγκίπας που χρόνια τώρα ή-ταν χήρος, είχε πη στο γιού του να κρατήσει συντροφιά στη μέλλουσα μητριά του ως την επιστροφή του.

Ήταν μια συννεφιασμένη και μελαγχολική μέρα του Απριλίου του 1874. Η πριγκί-πισσα Ζαμπάνι, μνηστή του πριγκίπα Σάν Σεβερίνο, πε-ρίμενε στον πύργο του το μελ-λοντα σύζυγό της που έλειπε στην πόλη για υποθέσεις. Ο πριγκίπας που χρόνια τώρα ή-ταν χήρος, είχε πη στο γιού του να κρατήσει συντροφιά στη μέλλουσα μητριά του ως την επιστροφή του.

Ήταν μια συννεφιασμένη και μελαγχολική μέρα του Απριλίου του 1874. Η πριγκί-πισσα Ζαμπάνι, μνηστή του πριγκίπα Σάν Σεβερίνο, πε-ρίμενε στον πύργο του το μελ-λοντα σύζυγό της που έλειπε στην πόλη για υποθέσεις. Ο πριγκίπας που χρόνια τώρα ή-ταν χήρος, είχε πη στο γιού του να κρατήσει συντροφιά στη μέλλουσα μητριά του ως την επιστροφή του.

Ήταν μια συννεφιασμένη και μελαγχολική μέρα του Απριλίου του 1874. Η πριγκί-πισσα Ζαμπάνι, μνηστή του πριγκίπα Σάν Σεβερίνο, πε-ρίμενε στον πύργο του το μελ-λοντα σύζυγό της που έλειπε στην πόλη για υποθέσεις. Ο πριγκίπας που χρόνια τώρα ή-ταν χήρος, είχε πη στο γιού του να κρατήσει συντροφιά στη μέλλουσα μητριά του ως την επιστροφή του.

Ήταν μια συννεφιασμένη και μελαγχολική μέρα του Απριλίου του 1874. Η πριγκί-πισσα Ζαμπάνι, μνηστή του πριγκίπα Σάν Σεβερίνο, πε-ρίμενε στον πύργο του το μελ-λοντα σύζυγό της που έλειπε στην πόλη για υποθέσεις. Ο πριγκίπας που χρόνια τώρα ή-ταν χήρος, είχε πη στο γιού του να κρατήσει συντροφιά στη μέλλουσα μητριά του ως την επιστροφή του.

Ήταν μια συννεφιασμένη και μελαγχολική μέρα του Απριλίου του 1874. Η πριγκί-πισσα Ζαμπάνι, μνηστή του πριγκίπα Σάν Σεβερίνο, πε-ρίμενε στον πύργο του το μελ-λοντα σύζυγό της που έλειπε στην πόλη για υποθέσεις. Ο πριγκίπας που χρόνια τώρα ή-ταν χήρος, είχε πη στο γιού του να κρατήσει συντροφιά στη μέλλουσα μητριά του ως την επιστροφή του.

Ήταν μια συννεφιασμένη και μελαγχολική μέρα του Απριλίου του 1874. Η πριγκί-πισσα Ζαμπάνι, μνηστή του πριγκίπα Σάν Σεβερίνο, πε-ρίμενε στον πύργο του το μελ-λοντα σύζυγό της που έλειπε στην πόλη για υποθέσεις. Ο πριγκίπας που χρόνια τώρα ή-ταν χήρος, είχε πη στο γιού του να κρατήσει συντροφιά στη μέλλουσα μητριά του ως την επιστροφή του.

Ήταν μια συννεφιασμένη και μελαγχολική μέρα του Απριλίου του 1874. Η πριγκί-πισσα Ζαμπάνι, μνηστή του πριγκίπα Σάν Σεβερίνο, πε-ρίμενε στον πύργο του το μελ-λοντα σύζυγό της που έλειπε στην πόλη για υποθέσεις. Ο πριγκίπας που χρόνια τώρα ή-ταν χήρος, είχε πη στο γιού του να κρατήσει συντροφιά στη μέλλουσα μητριά του ως την επιστροφή του.

Ήταν μια συννεφιασμένη και μελαγχολική μέρα του Απριλίου του 1874. Η πριγκί-πισσα Ζαμπάνι, μνηστή του πριγκίπα Σάν Σεβερίνο, πε-ρίμενε στον πύργο του το μελ-λοντα σύζυγό της που έλειπε στην πόλη για υποθέσεις. Ο πριγκίπας που χρόνια τώρα ή-ταν χήρος, είχε πη στο γιού του να κρατήσει συντροφιά στη μέλλουσα μητριά του ως την επιστροφή του.

Ήταν μια συννεφιασμένη και μελαγχολική μέρα του Απριλίου του 1874. Η πριγκί-πισσα Ζαμπάνι, μνηστή του πριγκίπα Σάν Σεβερίνο, πε-ρίμενε στον πύργο του το μελ-λοντα σύζυγό της που έλειπε στην πόλη για υποθέσεις. Ο πριγκίπας που χρόνια τώρα ή-ταν χήρος, είχε πη στο γιού του να κρατήσει συντροφιά στη μέλλουσα μητριά του ως την επιστροφή του.

Ήταν μια συννεφιασμένη και μελαγχολική μέρα του Απριλίου του 1874. Η πριγκί-πισσα Ζαμπάνι, μνηστή του πριγκίπα Σάν Σεβερίνο, πε-ρίμενε στον πύργο του το μελ-λοντα σύζυγό της που έλειπε στην πόλη για υποθέσεις. Ο πριγκίπας που χρόνια τώρα ή-ταν χήρος, είχε πη στο γιού του να κρατήσει συντροφιά στη μέλλουσα μητριά του ως την επιστροφή του.

Ήταν μια συννεφιασμένη και μελαγχολική μέρα του Απριλίου του 1874. Η πριγκί-πισσα Ζαμπάνι, μνηστή του πριγκίπα Σάν Σεβερίνο, πε-ρίμενε στον πύργο του το μελ-λοντα σύζυγό της που έλειπε στην πόλη για υποθέσεις. Ο πριγκίπας που χρόνια τώρα ή-ταν χήρος, είχε πη στο γιού του να κρατήσει συντροφιά στη μέλλουσα μητριά του ως την επιστροφή του.

Ήταν μια συννεφιασμένη και μελαγχολική μέρα του Απριλίου του 1874. Η πριγκί-πισσα Ζαμπάνι, μνηστή του πριγκίπα Σάν Σεβερίνο, πε-ρίμενε στον πύργο του το μελ-λοντα σύζυγό της που έλειπε στην πόλη για υποθέσεις. Ο πριγκίπας που χρόνια τώρα ή-ταν χήρος, είχε πη στο γιού του να κρατήσει συντροφιά στη μέλλουσα μητριά του ως την επιστροφή του.

ακούστηκαν γαυγίσματα σκύ-λων που μαρτυρούσαν την έπι-στροφή του πριγκίπα του Σάν Σεβερίνο. Μνηστή και γιγός έτρεξαν να τον συναντή-σουν.

Τό άπογευμα πέρασε ευχά-ριστο, κι' όταν άρχισε να σου-ροπώνη ο νεαρός δούκας Ρο-μπέρτο ζώστηκε το σπαθί του, έβαλε στην τσέπη του ένα κλε-φοφόρανο, φίλησε το χέρι της πριγκίπισσας και έπτε στον πατέρα του:

— Μου επιτρέπεις να πάω στην πόλη για να παρακολου-θήσω το μελόδραμα; — Νά πάς, παιδί μου, του έπτε ο πατέρας του, αλλά πως θα γυρίσης τη νύχτα;

— Πήρα το κλειδί του μεγα-ρού μας στην πόλη και θα κοι-μηθώ εκεί άπόψε. Αύριο τό με-σημέ

που έκλεινε την είσοδο ενός μουσικού υπογείου απ' όπου έθγαιναν αναθυμιάσεις μούχλας και σαπιάς.

— Τι γυρεύεις εδώ, Γαετάνο; — τόν ρώτησε ο δούκας.

— Δούκα, κινδυνεύει η ζωή σου! τού είπε έκείνος με απειλητική φωνή. — Ορκίσου μου πως θα φύγεις άμέσως από δω και πως δεν θα φανερώσεις το μυστικό μου, αλλιώς...

— Αχρείε! φώναξε ο δούκας. Μόνο οι κακούργοι κρύβονται. Τραβήξου απ' εκεί να δώ τι συμβαίνει!...

Και ώρμησε πάνω στο Γαετάνο, που την ίδια στιγμή τράβηξε ένα μαχαίρι και πρόλαβε να χαράξει μ' αυτό το θανάτο, τη σάρκα του άριστερου χειριού του κυρίου του.

Χωρίς να τ' άχση ο αίμοφυρτος δούκας έχωσε το σπαθί του, ως τη λαβή, στην κοιλιά του Γαετάνο. Ο έπιστάτης κυλίστηκε χάρη με χυμένα έξω τα σπλάχνα του.

Η άγρια αυτή πάλη είχε άναστατώσει τα σκυλιά του πύργου που τ' άγαγίσματά τους παραξένεψαν τόν πρίγκηπα Σάν Σεβερίνο. Ο τελευταίος βγήκε να δει τι συμβαίνει και σε λίγο εύρισκε κοντά στην έκκλησούλα τόν γιού τόν λιπόθυμο από τήν αίμορραγία και τόν έπιστάτη του νεκρό.

Η τραγωδία αυτή και μία άλλη που άνακαλύφθηκε σε λίγο συγκλόνισαν τότε όχι μόνο τήν Σικελία, αλλά και τήν Εύρώπη ολόκληρη.

Τήν άλλη μέρα, μόλις ο δούκας συνήλθε κάπως, έτρεξε στην έκκλησούλα, περιέργως να μάθει τόν μυστικό τού Γαετάνο. Τό μυστηριώδες υπόγειο της έκκλησούλας ήταν άνοιχτό και έξακολουθούσε να ξεχύνει φοιτικές αναθυμιάσεις. Εκείνο που άνακάλυψε εκεί κάτω ξεπερνούσε σε άγριότητα κάθε ανθρώπινη φαντασία.

Τό μυστηριώδες έκείνο υπόγειο, ύστερα από κάμποσα σκαλοπάτια έφερνε σ' ένα δωμάτιο σκοτεινό σαν τάφος και γεμάτο ύγρασία. Ένα μακάβριο θέαμα παρουσιάστηκε μπροστά στα μάτια τού δούκα. Στόν ένα τού τοίχου, ήταν δεμένο με χοντρές αλυσίδες τόν πτώμα ενός άντρα, άγνωστο από τήν άποσύνθεσι.

Τα Καλλυντικά της ήθοποιου "CONSTANCE BENNETT," σάς εξασφαλίζουν τήν όμορφιά σας και τήν δροσερότητα τού προσώπου.
ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΤΑ ΠΑΝΤΟΥ

ΒΑΦΑΙ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ
ΕΙΣ ΦΑΚΕΛΛΟΥΣ
RIDA
ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΧΟΡΗΓΙΑ
ΚΑΡΔΕΡΗ 4

Κοντά στα πόδια του, βρισκόταν τόν πτώμα μιας γυναίκας που κρατούσε άκόμα στην άγκυλιά της, σφιγμένο πάνω στο γυμνό στήθος της ένα σκελετωμένο βρέφος ως 8 μηνών.

Τι είχε συμβεί; Ποιά ήταν τ' άτυχησμένα αυτά θύματα; Μόλις μαθεύτηκε τόν μακάβριο εύρημα τού δούκα, ρίχτηκε φώς στο μυστήριο.

Η νεαρή γυναίκα ήταν πρότεσσάρων ετών καμαριέρα της κόμησας Μορνάρο που έμενε σ' ένα γειτονικό πύργο. Η έξαιρετική όμορφη της είχε συγκινήσει τόν Γαετάνο Κανταρέλι. Ο έπιστάτης ένοιωσε γιά τήν ώραία νέα έναν παράφορο έρωτα και βιάσοντας πλεκτηκή τή ζωή του μακριά από τήν άγαπημένη του, τήν ζήτησε σε γάμο από τήν κυρία της. Η νέα όμως δεν έθελσε με κανένα τρόπο να τόν παντρευτεί. Άγαπούσε κάποιον άλλο και σ' ένα χρόνο τόν παντρεύτηκε.

Έξαλλος τότε, τυφλωμένος από τόν τρελλό τόν έρωτα, που τού έδωσε μία τέτοια άπογοήτευση, ο Γαετάνο άρχισε να σχεδιάζει τήν φρικτή τού έκδίκηση.

Άφου έσκαψε έναν υπόγειο τάφο κάτω από τήν άπομερη έκκλησούλα, στο διάστημα που χερμάνα που ο πύργος έμενε άκατοίκητος, παρέσυρε μία μέρα εκεί με έπιτηδεύματα τόν άτυχό άντρώγγο που μόλις πριν από λίγους μήνες είχε άποχτήσει ένα παιδάκι. Ο πρίγκηπας Σάν Σεβερίνο περνούσε τόν χειμώνα στο μέγαρό του στή Μεσσηνή και ο Γαετάνο έποφελήθηκε απ' τήν άπουσία του γιά να παραθέσει, στόν πυργό, τραπέζι στα θύματά του, που πήγαν άνυποπτα εκεί. Άφου μέθυσε τούς δύο συζύγους, ο Γαετάνο τούς παρέσυρε κατόπιν στο υπόγειο της έκκλησούλας και τούς φυλάκισε εκεί.

Ο άντρας είχε πεθάνει, σύμφωνα με τή γνώμη τού ιατροδικαστού, πριν από έικοσι μέρες. Τό μωρό πριν από τρεις και η δυστυχισμένη γυναίκα, που ο άπαίσιος Γαετάνο φρόντιζε να παρατείνει τόν μαρτυρίο της, υποβάλλοντάς τήν σε ύποψισμο, δεν είχε ξεφυγίσει παρά λίγες ώρες πριν, τή στιγμή ακριβώς που ο δούκας άκούσε τόν υπόκοφο άναστεναγμό της, όταν βρισκόταν στην έκκλησούλα μαζί με τήν πριγκήπισσα.

Μπορεί κανείς να φανταστεί τι φρικτές στιγμές έζησαν τ' άτυχησμένα εκείνα πλάσματα μέσα στο σκοτάδι τού υγρού τάφου τους. Ο σύζυγος της άραιας καμαριέρας έφερε στο σώμα του φανερά ίχνη κακώσεων που είχαν έπισπένσει τόν θάνατό του. Η δυστυχισμένη γυναίκα που άσφαλώς θα προτιμούσε τόν θάνατο από τήν φρικτή έκείνη παράτασι της ζωής της κοντά στο πτώμα τού συζύγου της, δέχόταν τ' άπαίσιες άποφάγια που της έφερνε ο Γαετάνο μόνο και μόνο χάρη τού παιδιού της, γιάτί τ' άκράματά του μεγάλωναν τόν μαρτύριο της.

Άκόμα και σήμερα, οι χερικοί της περιοχής αυτής τή Σικελία, άφηγούνται με φρίκη τήν τραγωδία στούς έπισκέπτες, δείχνοντάς τούς τ' άρείπια της μικρής έκκλησούλας.

ΤΖΙΟΒΑΝΙ ΒΕΡ

ΤΟ ΠΕΡΙΕΡΓΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΔΗΜΙΟΥ ΒΟΥΝΤΣ

Θύμα της εκδίκησης των Γερμανών;

Ένα πρωί, πριν από τρεις βδομάδες, ένας λοχαγός με σπολή παρουσιάστηκε στο σπίτι της κυρίας Χάζελ Βούντς, στή μικρή πόλη Μπουάζ, της πολιτείας Άϊντάχο. Στο σαλόνι όπου τόν άόηγεσε η οικοδέσποινα, ο έπισκέπτης άρχισε να της μιλάει γιά τόν καιρό, γιά τήν ακρίβεια ώρισμένων ειδών, γιά διάφορα άλλα πράγματα... Σε μία στιγμή, στήλωσε τ' άμάτια τού πάνω της και τή ρώτησε με περιέργο τρόπο αν είχε πολλόν καιρό να λάβη γράμμα από τόν άντρα της.

Η κυρία Βούντς, με τή γυναικεία διάισθήσή της, κατάλαβε άμέσως.

— Τόν σκότωσαν; ρώτησε. — Καί, χωρίς να περιμένη τήν άπάντησή τού συνομιλητού της, πρόσθεσε:

— Τό ήξερα! Είχε πολλούς έχθρούς.

Στ' αλήθεια, ο έπιλοχίας Τζών Βούντς είχε πολλούς έχθρούς σ' όλο σχεδόν τόν κόσμο έξ άφορμής τού ρόλου τού κατά τόν 1946. Άς σπεύσουμε να προσθέσουμε ότι όλοι οι έχθροί τού ήταν γερμανικής καταγωγής.

Πριν από τόν πόλεμο, ο Βούντς έξασκούσε τόν έπάγγελμα τού δημίου στή φυλακή τού Σάν Άντόνιο (Τέξας) κι είχε άποκτήσει κάποια φήμη γιά τήν ταχύτητα και τήν έπιτηδεύτητά του. Έπειτα κατατάχθηκε στο στρατό, έδειξε σε πολλές περιπτώσεις άξιοθαύμαστη άνδρεία κι έφτασε στο βαθμό τού έπιλοχίου.

Όταν, λοιπόν, τόν δικαστήριο της Νυρεμβέργης καταδίκασε σε θάνατο τόν Γκαίρινγκ, τόν φόν Ρίμπεντροπ, τόν στρατάρχη Κάιτελ και έξη άλλους από τούς συνεργάτες τού Χίτλερ, ο Βούντς διεκδίκησε με πείσμα τήν τιμή να γίνη ο έκτελεστής αυτής της άποφάσεως. Κι όπως είνε γνωστό, κατάφερε να ύποσκειλη όλους τούς άνταγωνιστάς του.

Η άρχή είχε γίνη. Ο Βούντς τιτλοφορήθηκε κατόπιν έπισήμως δημίας τών άμερικανικών δυνάμεων στή Γερμανία και έξετέλεσε άλλους 250 νοζιά, που είχαν καταδικασθή σε θάνατο από τόν δικαστήριο.

Είνε περιττό να σημειωθεί ότι, έπειτα απ' αυτές τις έκτελέσεις, χιλιάδες Γερμανοί, που, στο δάθος της συνειδήσεώς τους, είχαν παραμείνει πιστοί στο ναζιστικό καθεστώς, είδαν στόν Βούντς ένα θανάσιμο έχθρό κι ώρκίστηκαν τόν θάνατό του. Φαίνεται, μάλιστα, πως έγιναν κάποιες συνωμοσίες εναντίον τού, σε τρόπο που η άμερικανική διοίκηση άναγκάστηκε να τού όρίσει μία ειδική σωματοφυλακή γιά να τόν προστατεύει.

Άλλ' η κατάσταση αυτή δεν μπορούσε να έξακολουθήσει. Καί, μία μέρα, ο έπιλοχίας Βούντς άνεκλήθη στήν Άμερική. Έπειτα, τόν έστειλαν κάπου άλλο... Στο «κόκκινο νησί».

Δεν θα μαντεύετε άσφαλώς ότι πρόκειται γιά τήν Ένιβετόκ, μία μικρή κοραλλιογενή νήσο τού συγκροτήματος τού Μάρσαλ.

Οι Άάπωνες τήν είχαν μεταβάλει σε άπόρρητο φρούριο και τήν χρησιμοποιούσαν ως ναυτική κι αεροπορική βάση. Άλλά στις 11 Φεβρουαρίου 1944 έμφανίστηκαν στο πέλαγος 11 αεροπλανοφόρα, 8 ωρηκτά, 8 καταδρομικά και 30 άντιτορπιλικά. Τά πυροβόλα τών πολεμικών άρχισαν άμέσως ένα καταγυστικό πυρ εναντίον τής νήσου, ενώ τά αεροπλάνα που ύψώθηκαν από τά αεροπλανοφόρα κατέστρεφαν με τις βόμβες τους τις όχυρώσεις τών Άάπωνων. 20.000 στρατιώτες τού Μικάδου έστρωσαν με τά κορμιά τους κατά τήν ιστορική αυτή ημέρα τόν έδαφος τής Ένιβετόκ, που μετωνομάστηκε από τούς Άμερικανούς σε «κόκκινο νησί».

Η Ένιβετόκ έγινε κατόπιν κέντρον «άτομικών» πειραμάτων. Τό πιο πυκνό μυστήριο άπλώνεται γύρω σ' αυτά. Κι η άποβίδασσι στο νησί άπαγορεύεται έπί πονή θανάτου.

Άλλ' οι κατάσκοποι δεν λείπουν. Κι οι ίθαγενείς κάτοικοι τής νήσου δεν έμπνούν άπόλυτη έμπιστοσύνη...

Με λίγα λόγια, οι έκτελέσεις δεν έλειψαν και δεν λείπουν ποτέ από τήν Ένιβετόκ.

Εκεί, λοιπόν, άπεστάλη ο Βούντς. Πρώτα - πρώτα, γιάτί λόγους άσφαλείας τού ίδιου. Οι Γερμανοί άφθονούν στήν Άμερική. Καί δεν ήταν άπίθανο να περάσει από τόν μυαλό κάποιου απ' αυτούς η ιδέα να έκδικηθή τόν άντρώπο που είχε κρεμάσει τόν Ρίμπεντροπ, τόν Κάιτελ και τούς άλλους έπιφανείς νοζιά. Στήν Ένιβετόκ οι έκτελέσεις γίνονται στήν ηλεκτρική καρέκλα, που κάνει μεγαλύτερη έντύπωση στούς ίθαγενείς.

Μία τέτοια έκτέλεσις έπρόκειτο να γίνη τόν πρωί της 25ης Ιουλίου. Ο κατάδικος ήταν κάποιος «άτομικός» κατάσκοπος. Τήν ώρισμένη ώρα, λοιπόν, ο Βούντς μπήκε στο «θάλαμο τού θανάτου» κι άρχισε να έτοιμάζει τήν ηλεκτρική καρέκλα. Άλλά, ξαφνικά, δέχτηκε μία ίσχυρη έκκένωσι ηλεκτρικού ρεύματος, που τόν άφησε στόν τόπο.

Η έρευνα που έγινε κατόπιν φανέρωσε ότι δεν έπρόκειτο γιά τυχάιο δυστύχημα. Ο θάνατος τού Βούντς είχε προσχεδιασθή με μεγάλη προσοχή.

Πρέπει να σημειωθεί ότι στήν Ένιβετόκ εργάζονται γιά λογαριασμό τών Άμερικανών πολλοί Γερμανοί «άτομικοί» έπιστήμονες. Η έκτέλεσις τού Βούντς είνε έργο κάποιου απ' αυτούς; Άγνωστον. Οι άμερικανικές άρχες συνεχίζουν άθόρυβα και μεθοδικά τις έρευνές τους...

Τό σχολείο της μικρής γαλλικής πόλεως είχε γίνει νοσοκομείο. Οι νοσοκόμες κυκλοφορούσαν, έλαφρά κι άθόρυβα, ανάμεσα στα κρεβάτια τών πληγωμένων, σαν άγγελοί καλωσύνης και παρηγορίας. Η πιο ήλικιωμένη, η κ. Βαλερύ, ήταν συγχρόνως κι η πιο άγαπητή. Τό προσώπο της είχε τή γλυκά έκείνη που δίνουν οι μεγάλες δοκιμασίες. Θεωρούσε τούς τραυματίες σαν παιδιά της.

Χώρα άξιωματικού, είχε παντρεύει τή μοναχοκόρη της, έπίσης μ' άξιωματικό. Μα ο γαμπρός της είχε σκοτωθή στόν πόλεμο κι η γυναίκα τού τόν είχε ακολουθήσει στόν τάφο, σκοτωμένη απ' τή λύπη. Η πονεμένη μητέρα άφωσιώθηκε τότε στήν άνατροφή τού μικρού έγγονού της. Καί φρόντισε να τόν άπομακρύνει απ' τόν στρατιωτικό στάδιο.

Ο νέος σπούδασε στο Πανεπιστήμιο. Μα, μόλις πήρε τόν δίπλωμά του, κηρύχτηκε ο δεύτερος πόλεμος! Κι η κ. Βαλερύ έχασε μέσα απ' τήν άγκαλιά της τόν μόνο πλάσμα που λάτρευε...

Άφου έφυγε ο έγγονός της γιά τόν μέτωπο, ως έφεδρος άνθυπολοχαγός, έγινε κι αυτή νοσοκόμος. Στήν άρχη, έλαβε μερικά γράμματά του. Ύστερα έμεινε χωρίς είδήσεις του. Ρώτησε τότε κι έμαθε πως τόν είχαν πιάσει αιχμάλωτο. Σ' αυτή τήν πληροφορία κρεμούσε τις τελευταίες έλπίδες της πως ήταν άκόμη ζωντανός, κλεισμένος σε κάποιο στρατόπεδο...

Άνάμεσα στούς πληγωμένους που είχαν φτάσει τελευταίως στο μικρό νοσοκομείο, βρισκόταν κι αρκετοί Γερμανοί, που είχαν μείνει στο πεδίο της μάχης, μετά τήν υποχώρησι τών συντρόφων τους. Η κ. Βαλερύ περιποιόταν ένα απ' αυτούς, ένα παλληκάρι με παιδιάστικα μάτια. Είχε μιλήσει μαζί του — γιάτί ήξερε καλά γερμανικά — κι είχε μάθει ότι σπούδαζε πριν απ' τόν πόλεμο.

Ήταν βεβαία πως ένας νέος τόσο μορφωμένος, με τέτοιο γλυκό παρουσιαστικό, δεν μπορούσε ποτέ νάχη συμπεράσει στίς άπανθρωπείες τών άλλων συμπατριωτών του... Τόν συνέκρινε με τόν έγγονό της και πίστευε πως ύπρχαν τά ίδια ευγενικά αισθήματα στις ψυχές και τών δύο τούς.

Ένα βράδυ η κατάσταση τού είχε χειροτερέψει. Πάθαμε συχνές κρίσεις, κι έπειτα από καθεμία χρειάζονταν ένεσι όρρου. Η κ. Βαλερύ τόν περιποιόταν όσο μπορούσε, με χριστιανική άνεξικακία.

Κάποια στιγμή, ο μανδύας τού έπεσε απ' τήν κρεμάστρα. Καθώς τόν σηκώνε η κ. Βαλερύ, ένοιωσε άνάμεσα στο ύφασμα και τή φόδρα κάτι σκληρό, σαν μικρό βιβλίο. Τόβγαλε από κεί μέσα, όπως της έπέβαλλε τόν καθηκόν της — αλλά και μία παράξενη περιέργεια...

Ήταν ένα ήμερολόγιο, γεμάτο από σημειώσεις που κρατούσε ο στρατιώτης άφ' ότου έφτασε στο μέτωπο. Όσο τις διάβαζε η κ. Βαλερύ έμενε αστισμένη, δεν μπορούσε να καταλάβει τή νοοτροπία του...

Ο στρατιώτης περιέγραφε τήν έπιστράτευσι που είχε διατάξει ο «μεγάλος Φύρερ», γιά τόν πόλεμο «που θα έπέβαλλε έπιτέλους στόν κόσμο τόν γερμανικό πνεύμα». Πιο κάτω, διηγείτο τις φρικαλεότητες

Η κ. Βαλερύ γνώριζε άσφινικά τόν μίσος, τή δίψα της εκδίκησης...

Η κ. Βαλερύ γνώριζε άσφινικά τόν μίσος, τή δίψα της εκδίκησης...

Η κ. Βαλερύ γνώριζε άσφινικά τόν μίσος, τή δίψα της εκδίκησης...

Η κ. Βαλερύ γνώριζε άσφινικά τόν μίσος, τή δίψα της εκδίκησης...

Η κ. Βαλερύ γνώριζε άσφινικά τόν μίσος, τή δίψα της εκδίκησης...

Η κ. Βαλερύ γνώριζε άσφινικά τόν μίσος, τή δίψα της εκδίκησης...

Η κ. Βαλερύ γνώριζε άσφινικά τόν μίσος, τή δίψα της εκδίκησης...

Η κ. Βαλερύ γνώριζε άσφινικά τόν μίσος, τή δίψα της εκδίκησης...

Η κ. Βαλερύ γνώριζε άσφινικά τόν μίσος, τή δίψα της εκδίκησης...

Πολεμικό διήγημα

τών δικών του, δίχως ν' άγανακτιή μ' αυτές! Άπεναντίας υπερφημενούν για τ' άγκληματα στα όποια είχε λάβει μέρος, θεωρώντας τα ένδοξες πράξεις!

«Η Γερμανία — έγραφε — πρέπει να γίνη κυρίαρχος τού κόσμου, με τήν ήγεσία τού Φύρερ μας. Τόσο τόν χειρότερο γιά όσους θα βρεθούν στό δρόμο μας! Είμαστε η φυλή τών κυρίαρχων, κι όλοι πρέπει να σκυφούν μπροστά μας!...»

Διηγείτο ύστερα πως είχε βάλει φωτιά σ' ένα σπίτι, πως είχε σκοτώσει με τόν ύποκόπανο ένα παιδάκι που τούδειχνε τή γροθιά του... Όσο γύριζε τις σελίδες η κ. Βαλερύ, τόσο η άγανάκτησή της μεγάλωνε.

Έπειτα από μερικά φύλλα, έφτασε στήν άφήγησι της μάχης, έπειτα απ' τήν όποια οι Γάλλοι είχαν έκκενώσει ένα χωριό, αφίνοντας εκεί τούς τραυματίες τους.

«Όταν μπήκαμε στο χωριό — έγραφε ο νέος — δεν βρήκαμε παρά μόνο μερικούς πληγωμένους, που νοσηλεύονταν στο κτίριο τού σχολείου, λίγες νοσοκόμες κι ένα άνθυπίατρο. Ο τελευταίος παρουσιάσθηκε στό διοικητή μας κι είχε τήν τόλμη να τού ζητήσει να σεβάσθει έκείνους που προστάτευε ο Έρυθρός Σταυρός. Μανιασμένος γιά τήν άσεβεία τού, ο λοχαγός μας τόν έβαλε άμέσως στή θέσι του: Διέταξε να τόν τουφεκίσουν άυτόστιγμει στήν πλατεία τού χωριού.

«Αντί να σωπάσουν, οι πληγωμένοι άρχισαν να διαμαρτυρώνται. Γιά να τούς τιμωρώμε, βάλαμε φωτιά στο κτίριο και τούς κάψαμε όλους. Ένας μόνον σώθηκε, που βρισκόταν σ' ένα διπλανό σπίτι. Ήταν άνθυπολοχαγός. Όταν τόν πλησίασα, γιά να δώ αν έζούσε, μου είπε γερμανικά:

«Οι άξιωματικοί σας σάς έβαλαν να κάμειε μία κακή πράξι! Δεν μπορούσα ν' άνεχθώ τέτοια προσβολή κατά τού άρχηγού μου. Μ' ένα χτύπημα της έπιτοχής μου, άποτελείωσα τόν θραυστό Γάλλο. Κρατήσα τόν πορτοφόλι τού, με τά χρήματά του και μία φωτογραφία.

Καθώς η κ. Βαλερύ γύρισε τόν φύλλο, έπεσε μέσα απ' τόν σημειωματάριο μία κιτρινωμένη φωτογραφία. Μόλις τή σήκωσε η δυστυχισμένη γυναίκα, δεν μπόρεσε να συγκρατήσει μία φωνή: Ήταν ένα πορτραίτο της κόρης της!

Η γρηά κυρία, που είχε πάντα ύπομείνει καρτερικά κάθε συμφορά, γνώριζε ξαφνικά τόν μίσος, τή δίψα της εκδίκησης... Ο δολοφόνος τού έγγονού της βρισκόταν στή διαθέσι της. Κρατούσε τή ζωή τού στα χέρια της... Στήν επομένη κρίσι τού, θα μπορούσε να μη τού κάνει ένεσι...

Ξαφνικά όμως έκλεισε τά μάτια της, και μουρμούρισε, ένα τά δάκρυά της κυλούσαν σαν ρυτίδωμένα μάγουλά της:

— Δεν έχωμε δικαίωμα ν' άποδίδουμε μόνον μας δικαιοσύνη! Καί τού έκανε τήν ένεσι γιά νά ζήσει...

Σ. ΠΟΛΤΡΥ

ΕΝΑ «ΜΑΤΙ» πρός τὸ ἄπειρο

Οἱ νέοι «φακοὶ Σμίτ»

Χάρis στὸν νέον «φακοὺς Σμίτ», οἱ δέκατι τηλεοράσεις ἀποδίδουν μεγάλες, καθαρὲς καὶ φωτεινὲς εἰκόνες, τὰ μηχανήματα ἀκτινογραφίας ἀποτυπώνουν εὐκρινέστερα τὰ ἐσωτερικὰ τοῦ ἀνθρώπινου ὀργανισμοῦ, οἱ ἀστρονόμοι μελετοῦν λεπτομερέστερα κ' εὐκολώτερα τὰ μακρινότατα οὐράνια σώματα... Αὐτὲς εἶναι μερικὲς μόνον ἀπ' τὶς πολλὰς ἐφαρμογὰς ποὺ ἔχουν βρῇ οἱ νέοι φακοί. Χρησιμοποιοῦνται ἐπίσης στὶς ἀεροφωτογραφίες, τὴ ναυσιπλοία, τὶς στρατιωτικὲς ἐρευνες, τὴ νυκτερινὴ φωτογράφησι, σὲ καινούργιες ἱατρικὲς διαγνωστικὲς μεθόδους, κλπ. Οἱ εἰδικοὶ τοὺς χαρακτηρίζουν ὡς τὴ σπουδαιότερη ἐφεύρεσι τοῦ τελευταίου αἰῶνος στὸ πεδίο τῆς ὀπτικῆς. Κι' ὅμως ὁ ἐφευρέτης τοῦ μὲνι ἀκόμη σχεδὸν ἀγνωστός στὸν πολὺ κόσμον.

Εἶναι ἡ ἀλήθεια ὅτι ὁ Σμίτ δὲν ὀνειρεύθηκε ποτὲ τὴ φήμη καὶ τὶς δολακεῖες. Οὐτὲ καὶ εἶχε μεγάλη ἐκτίμησι γιὰ τὸν ἀνθρώπου...

«Ένας ἀνθρώπος μόνος του — συνήθιζε νὰ λέη — εἶναι ὅτι χρειάζεται. Μερικὲς ἐκατοντάδες ἀνθρώποι ἀποτελοῦν ἕνα ὄλο ταραχοποιῶν. Καὶ μερικὲς χιλιάδες... κάνουν πόλεμον.

Ὁ Μπέρναρντ Σμίτ ἦταν — λέμε «ἡτταν», γιατί δὲν ζῆ πιά — γυῖος ἑνὸς Γερμανοῦ καὶ μίας Σουηδῆς. Γεννήθηκε τὸ 1870 σ' ἕνα νησί τῆς Ἑσθονίας. Τὸ ἐνδιαφέρον του γιὰ τὴν ἑπιστήμην λίγο ἐλείψε νὰ τοῦ στοιχίσῃ τὴ ζωὴ, στὰ ἐφηβικά του χρόνια. Καθὼς δηλαδὴ δοκίμαζε μὴ «βρόμδα» δικῆς του κατασκευῆς, φτιαγμένη ἀπὸ ἕνα σιδερένιο σωλήνα γεμῆτο μπαρουτί, μὴ πρόωρη ἐκρηγῇ τῆς τοῦκοψε τὸ δεξιὸ χερί ἀπ' τὸν ἀγκῶνα. Δίχως ὅμως νὰ πανικοδληθῇ, ἔπλυνε τὴν πληγὴ μὲ νερό, ἐφόρμωσε ἕνα σφιχτὸ ἐπίδεσμον γιὰ νὰ σταματήσῃ τὴν αἱμορραγία, καὶ γύρισε στὸ σπίτι του.

Τὸ ἀτύχημά του αὐτὸ δὲν ἐμάρανε καθόλου τὸν ἐνθουσιασμό του γιὰ τὶς ἐπιστημονικὲς ἐρευνες. Ἐπιδόθηκε ὕστερα στὴν ὀπτικὴ καὶ θέλησε νὰ φτιάξῃ μὴ φωτογραφικὴ μηχανή. Δὲν εἶχε ἰδίῃ ὅμως ποτὲ μὴ τέτοια μηχανή, οὔτε καὶ ὑπῆρχε κ' ἔκ' στὸ χεῖρόν του. Μόνον ὁ μπακάλης τῆς γειτονίας του εἶχε ἐξτάσει κάποτε μὴ φωτογραφικὴ μηχανή καὶ τοῦ τὴν περιέγραψε π' ἱκανὴς γραμμὲς τῆς. Ὁ Σμίτ ἔτριψε τότε μὴ φιλή ἄμμο τὸν πάτο μὴ μπουτίλιας τῆς μύρας, ὡς ὅ- τὸν τοῦδωσε σχῆμα φακοῦ, καὶ τὸν προσήρμωσε σ' ἕνα κουτί ἀπὸ πούρα. Μ' αὐτὸ λοιπὸν τὸ πρωτόγονο κατασκευάσμα, καὶ μὲ τὰ φίλμ που τοῦ προμήθευε ὁ καλὸς μπακάλης, κατάφερε νὰ τραβήξῃ φωτογραφίες ἀρκετὰ καθαρές!

Ὅταν ἀργότερα ἐνεγράφη στὸ σπουδὴν Πολυτεχνεῖο τοῦ Γκόντενμπουργκ, ἀπογοητεύθηκε βλέποντας ὅτι δὲν ἐμάρανε πολὺ περισσότερα πράγματα ἀπ' ὅσα ἦδη ἤξερε γιὰ τὴν ὀπτικὴ. Ἀποφάσισε λοιπὸν νὰ ἐγκατασταθῇ στὴ Μιτβάιτς τῆς Γερμανίας, κοντὰ στὴν Ἰένα, ποὺ παρήγε τότε τὰ καλλίτερα ὀπτικὰ ὄργανα ὅλου τοῦ κόσμου. Ἐμεινε ἐκεῖ ἐπὶ 25 χρόνια, φτιάχνοντας καθρέφτες καὶ φακοὺς.

Τέλος, τὸ 1926, ὁ Γερμανὸς ἀστρονόμος δόκτωρ Σχόρ, ποὺ εἶχε καταλάβει τὴν ἀξία του, τὸν κάλεσε στὸ ἀστεροσκοπεῖο τοῦ Μπέργκεντροφ, τοῦ ἐξασφάλισε τὰ μέσα τῆς ζωῆς καὶ τοῦ πρόσφερε ὅτι

χρειαζόταν γιὰ νὰ ἐργάζεται ἀνε-
ξάρτητα καὶ κατὰ τὸ κέφι του σ' ἐπιστημονικὲς ἐρευνες.

Αὐτὸ ζήτησε ὁ Σμίτ, γιατί ἦταν τύπος ἰδιόρρυθμος, ποὺ ἤθελε νὰ δουλεύῃ μόνος του ὅταν καὶ ὅπως τοῦ ἄρεσε. Μολονότι δὲν ἦταν πλουσίος, εἶχε ἀποκροῖσαι θέσεις μὲ σε-
δαστὸ μισθὸ ποὺ τοῦ προσέφεραν διάφορα μεγάλα ἐργοστάσια ὀπτι-
κῶν εἰδῶν. Περιφρονούσε τοὺς κοι-
νωνικοὺς κανόνες καὶ τὶς προκατα-
λήψεις, παραμελοῦσε τὸ ντύσιμό
του κι' ἀγαποῦσε μόνο τὸ κονιάκ
καὶ τὰ πούρα.

Στὸ ἐργαστήριό ποὺ εἶχε θέσει
στὴ διάθεσί του ὁ δόκτωρ Σχόρ,
ἐξάκολούθησε νὰ φτιάχνῃ φακοὺς με-
γίστης ἀκριβείας καὶ νὰ ἐπινοῇ
ὄργανα ἀστρονομικὰ καὶ φωτογρα-
φικὰ. Συγχρόνως ἀναζητοῦσε τὴ
λύσι ἑνὸς προβλήματος ποὺ ἀπα-
σχολοῦσε ἀνεκὰθεν τοὺς ἀστρονό-
μους: Πῶς δηλαδὴ νὰ γίνονιν κα-
θαρές ὁ λ ὁ κ λ η ρ ε ς οἱ εἰκόνες
ποὺ παρέχουν τὰ τηλεσκόπια, καὶ
ποὺ εἶναι συνήθως εὐκρινεῖς στὸ
κέντρο τους μόνο, ἐνὼ ὀλόγυρα φαί-
νονται θαλές, συγκεχυμένες καὶ πα-
ραμορφωμένες. Ἐπειτα ἀπὸ πολλὰ
χρόνια, μὴ νύχτα ποὺ ταξίδευε
στὴ θάλασσα, τὸ γόνιμο μυαλό του
συνέλαβε ξαφνικὰ τὴν ἰδέα ποὺ ἀνα-
ζητοῦσε. Κι' ἔφτιαξε ἕνα νέο εἶδος
φακοῦ, ποὺ φαινόταν σὰν λεπτὸ κι'
ἐπίπεδο τζάμι, εἶχε ὅμως χαρὰγ-
μένο στὴ μὴ ὀφει τοῦ ἕνα ρηχὸ καὶ
κυκλικὸ αὐλάκι γύρω ἀπ' τὸ κέντρο
του. Συνδυασμένους μ' ἕνα κοινὸ
σφαιρικὸ φίλμ, ὁ φακὸς αὐτὸς ἀ-
ποτύπωνε μεγάλες κι' ὀλοκαθάρεις
εἰκόνες.

Ὁ Σμίτ ἐπενόησε ἐπίσης μὴ ἐ-
ξυπνὴν μέθοδο κατασκευῆς τέτοιων
φακῶν μὲ μηχανικὴ ἐπεξεργασία
καὶ σὲ μεγάλου μέγεθος — μέχρι
1,20 τοῦ μέτρου σὲ διάμετρο. Φω-
τογραφικὲς μηχανές, τηλεσκόπια,
κλπ., ἐφωδισμένα μὲ τοὺς νέους
αὐτοὺς φακοὺς, ἔδιναν εἰκόνες στὶς
ὁποῖες διακρίνονιν κι' ἡ παραμυ-
κρότερη λεπτομέρεια, τόσο στὸ
κέντρο ὅσο καὶ στὴν περιφέρειά
τους.

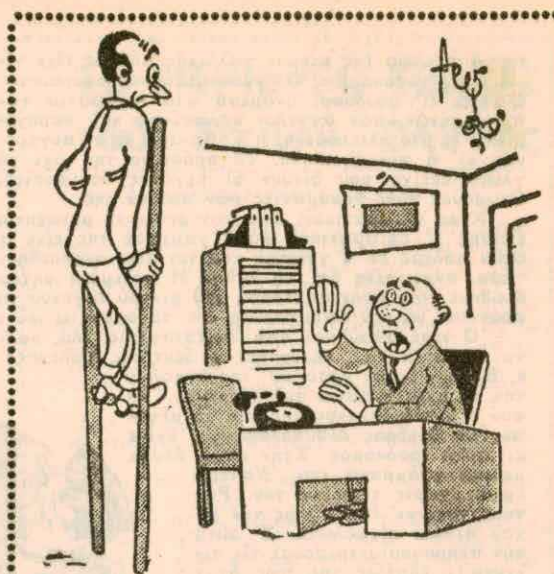
Οἱ Γερμανοὶ ἀδιαφόρησαν γιὰ
τὴν ἐφεύρεσι τοῦ Σμίτ, καὶ στὸν
ὑπόλοιπο κόσμον τὴν εἰρνεύθηκαν ἡ
τὴν ἀγνόησαν στὴν ἀρχή. Ένας
στενὸς ὅμως φίλος καὶ συνεργάτης
του, ὁ δόκτωρ Μπᾶντ, πῆγε στὴν
Ἀμερικὴ καὶ κατάρθωσε μὲ πολὺ
κόπο νὰ πείσῃ τοὺς ἀστρονόμους
τοῦ Ἰνστιτοῦτοῦ Κάρνετζ νὰ φτιά-
σουν δοκιμαστικὰ ἕνα μικρὸ τηλε-
σκόπιο, μὲ «φακὸ Σμίτ», διαμέτρου
μόνο 45 πόντων.

Στὸ μεταξύ, πέθανε ὁ Σμίτ, σὲ
ἡλικία 56 ἐτῶν. Εἶχε ὅμως τὴν ἱ-
κανοποίησι νὰ μᾶθῃ, πρὶν ἀπ' τὸ
θάνατό του, ὅτι ἡ μεγαλύτερη ἐφεύ-
ρεσί του βρισκόταν ἐπιτέλους στὸ
δρόμο τῆς πραγματοποιήσεως.

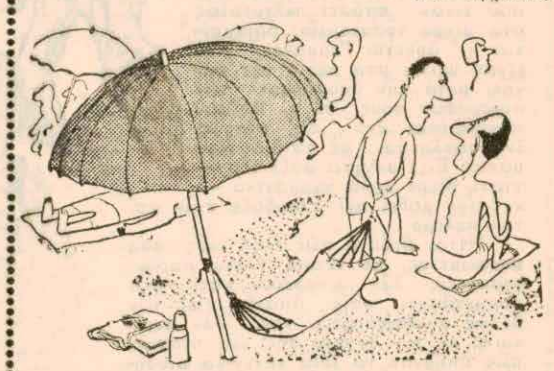
Οἱ Ἀμερικανοὶ ἀστρονόμοι, ποὺ
δοκίμασαν τὸ νέο τηλεσκόπιο, ἐμει-
ναν ἐνθουσιασμένοι. Ἀνακάλυψαν
μ' αὐτὸ, μέσα σὲ 3 χρόνια, περισ-
σότερα ἀστέρτα τοῦ τύπου «νόβα»
καὶ «ὑπερνόβα», ἀπ' ὅσα εἶχαν βρε-
θῇ στοὺς προηγούμενους 3 αἰῶνες.

Τὸ 1938, τὸ Ἰδρυμα Ροκφέλλερ
πρόσφερε τὰ ἀπαιτούμενα κεφάλαια
γιὰ ἕνα μεγάλο τηλεσκόπιο τέτοιου
εἶδους, μὲ φακὸ διαμέτρου 1,20. Ὁ
πόλεμος διέκοψε τὴν κατασκευὴν
τοῦ, ποὺ συμπληρώθηκε τὸ 1948.

Οἱ πρώτες φωτογραφίες μ' αὐτὸ
παρουσίασαν ἕνα ἀσύγκριτο καὶ ὀ-
λοκαθάρω πανόραμα οὐρανίων σω-
μάτων ποὺ ἀπέχουν 3 1/2 ἐξάκις ἑ-
κατομμύρια χιλιόμετρα ἀπ' τὴ Γῆ!
Ἀποκάλυψαν χιλιάδες ἀγνώστες
«νησίδες» τοῦ Σόμπαντος, σκετι-
να ὁ σύννεφα «ἀστρική» κίνεσις συ-
σσωρεύσεις ἀερίων, παράξενες σκιές,
κι' ἄλλα εὐρήματα ποὺ φανερώσουν
ὅτι τὸ Σόμπαν δημιοιωνθῆναι ἀπὸ
μὴ ἰλιγγιώδη ἐκρηγῇ.

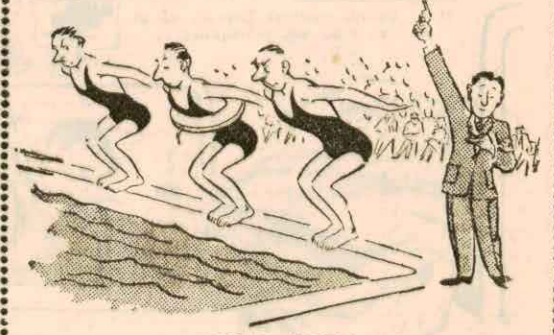
Ὁ Διευθυντής: Κατάλαβα!... Κατά-
λαβα!... Πάλι... αὐτὴν θέλεις!...
(Τοῦ Ἀρχέλαου)

— Δὲν μοῦ λέτε... Ὅα κάθεστε πολλὴ ὥρα αὐτοῦ;

Ο ΜΠΕΚΡΗΣ ΚΗΠΟΥΡΟΣ
— Τὸν ἔφερα νὰ φτιάξῃ τὸν κῆπο σύμφωνα μὲ
τὸ γούστο του!...

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

Η προδομένη

Μέσα στὴ νύχτα ποὺ ἀδιάκοπη
ψιλὴ βροχὴ θόλωνε τὰ λαμπιόνια
πάνω ἀπὸ τὶς πόρτες τῶν κλειστῶν
μαγαζιῶν τῆς οἴου Ἐρμού, μὴ γυ-
ναῖκα, τυλιγμένη στὸ ἀδιάβροχό της
κατέβαινε βιαστικὰ πρὸς τὸ Μονα-
στηράκι.

— Πού τρέχεις μέσ' στὴ βροχῇ;
Ἡ γυναῖκα σταμάτησε ἀπτόμοι.
Ἐσκέπασε λίγο τὸ κεφάλι της, τρα-
δώντας τὴν κουκούλα καὶ ξεφώνισε:
— Νότη!

Κυτταχτήκανε γιὰ μὴ στιγμὴ ἀ-
μίλητοι. Ἐπειτα ἐκείνος τὴν ἔπιασε
ἀπὸ τὸ μπράτσο:

— Πού πᾶς, Ἐλένη;
— Σπίτι, τοῦ ἀπάντησε μὲ κοι-
μένη τὴν ἀνάσα ἡ γυναῖκα.

— Πάμε μαζί. Ὅα σὲ συνοδεύω...
Σ' ὅλο τὸ δρόμο δὲν μίλησαν κα-
θόλου καὶ μόνο ὅταν βρέθηκαν σ' ἕ-
να καλοδοκίμο σπιτάκι στὸ Θησεῖο,
ἐκείνος τῆς εἶπε κάπως αὐστηρὰ,
κυττάζοντας τὴν στὰ ματία ποὺ ἦ-
σαν δακρυσμένα:

— Ἐμαθα πῶς πῆγες στὸ σπίτι
τῆς Ἑλλης. Τί πῆγες νὰ κάνης ἐ-
κεῖ, Ἐλένη;

— Πῆγα νὰ ὑπερασπίσω τὴν ἀγά-
πη μου... Μὰ δὲν τὴ βρήκα, μπόρεσε
νὰ πῇ μόνον ἡ Ἐλένη κι' ἀναλύθηκε
σὲ δάκρυα.

Ὁ Νότης, ἕνας ἄντρας ὡς 35
χρονῶν, στέκει τώρα μπροστὰ τῆς
σὰν ἐνοχος καὶ προσπαθεῖ νὰ δικαι-
ολογηθῇ:

— ἔχεις δίκιο... Φέρθηκα ἄσχη-
μα ἀπέναντί σου... Ἀλλὰ, πιστέψέ
μὲ δὲν τὸ ἤθελα... Ἐπειτα... πῶς νὰ
στὸ πῶ... νὰ ὁ δικός μας δεσμός ἦ-
ταν ἀλλοιωτικός.

— Ναί, πολὺ ἀλλοιωτικός... Ἦταν
ἕνα καπρίτσιο σου γιὰ σένα ὡς ποὺ
νὰ βρῇς τὸ ἰδανικό σου. Καὶ τὸ βρή-
κες στὴν Ἑλλή, τὴν πρὶν ἀγαπημένην
μου ἑσθελφούλα, αὐτὴν ποὺ μισῶ
τώρα θανάσιμα... γιατί ἐκείνη εἶνε
ῶμορφ, μικρὴ, ἐνὼ ἐγώ...

Ὁ Νότης συντριμμένος τὴν κυτ-
τάζει καὶ θυμάται τὴν πρώτη τους
γνωριμία, ὅταν τὸν μετέφεραν ἀπὸ
τὸ Γράμμο στὸ Σισμανόγλειο, τραυ-
ματία. Αὐτὸς ἀξιοματικός, ἐκείνη
νοσοκόμος. Θυμάται πῶς γι' αὐτὸν
εἶχε μὴ ξεχωριστὴ ἀφοσίωσι καὶ
συμπάθεια ποὺ δὲν ἄργησε νὰ κα-
ταλήξῃ σ' ἕνα τρυφερὸ εἰδύλλιο καὶ
ἀργότερα σὲ μὴ παράφορη, φλογι-
μένη ἀγάπη, ὅταν ἐκείνος πιά ἐγι-
νε καλὰ.

Χωρὶς μελλοντικά ὄνειρα, χωρὶς
ὑποσχέσεις, ὁ δεσμός τους αὐτὸς
κράτησε ἕνα ὀλόκληρο χρόνο. Μέσα
σ' αὐτὸ, ὅμως, τὸ χρόνο ἡ Ἐλένη,
ποὺ ἦταν 30 χρονῶν, ἀγάπησε θετι-
κὰ μ' ὅλη τὴν καρδιά της τὸ Νότη
καὶ τοῦ τὰ χάρισε ὅλα, χωρὶς ὑπο-
λογισμό.

— Ἐλένη, μὴν κλαῖς... ἠσύχασε
κι' ἄς μιλῶμε σὰν δυὸ καλοὶ φί-
λοι, τὴν παρακάλεσε ὁ Νότης.

Καὶ μίλησαν πολλὰς ὥρες, μὲ σι-

γανὴ φωνή, λὲς καὶ φοβόντουσαν ν'
ἀκούσουν πρὶ δυνατὰ, τὰ σκληρὰ λό-
για ποὺ ἐδγαίνον ἀπὸ τὰ χεῖλη τους.

Ὅταν ἡ Ἐλένη ἔμεινε μόνη τῆς
ἔφησε καὶ πάλι τὰ δάκρυά της νὰ
τρέξουν ἐλεύθερα πάνω στὰ ὠμά
μαγουλά της. Ὁ πόνος τῆς κομμά-
τιασε τὴν καρδιά. Δὲν εἶχε, ὅμως,
τὴ δύναμι νὰ φωνάξῃ, νὰ διαμαρ-
τυρηθῇ, νὰ παραπονεθῇ οὔτε στὸν ἴ-
διο τὸν ἑαυτὸ της.

Στ' αὐτιά της βουίζουν ἀκόμα τὰ
τελευταία λόγια τοῦ Νότη:

— Συχώρεσέ με, Ἐλένη, ποὺ σὲ
γέλασα... μὰ δὲν τολμούσα νὰ σοῦ
πῶ, πῶς δὲν ἦταν ἀληθινὴ ἡ ἀγάπη
μου γιὰ σένα... Παρεξηγήσαμε κι'
οἱ δυὸ μας τὴ μεγάλη συμπάθεια,
ποὺ μᾶς ἔφερε τὸν ἕνα κοντὰ στὸν
ἄλλο... Πιστέψε, πῶς μόνο σήμερα
αἰσθάνομαι τὸ μεγάλο μου λάθος γι'
αὐτὴ τὴν ψευδαίσθησι ποὺ σοῦδωκα
καὶ ποῦ σ' ἔκανε τόσο πολὺ νὰ πο-
νέσης... Σὲ ἱκετεύω, συχώρεσέ με...
Μὴ θελήσῃς νὰ καταστρέψῃς τὴν εὐ-
τυχία μου...

— Κι' ἐγώ; μουρμούρισε τότε ἡ
Ἐλένη.

Ὅα ἤθελε νὰ πῇ: «Καὶ τὸ παιδί...
τὸ παιδί ποὺ θὰ φέρω στὸν κόσμο...»
Ἀλλὰ, δὲν μίλησε, δὲν εἶπε τίπο-
τα. Μπόρεσε ὅμως νὰ ρωτήσῃ ὕστε-
ρα ἀπὸ μὴ μικρὴ σιωπῇ:

— Ἀγαπάς, λοιπὸν, στ' ἀλήθεια
τὴν Ἑλλή;

— Ναί. Ἀγαπῶ εἰλικρινῶς γιὰ
πρῶτὴ φορά, τῆς ἀπάντησε. Μὰ, πῆ-
στεφέ με, λυποῦμαι εἰλικρινὰ γιὰ
τὸ κακό ποῦ σοῦ ἔκανα...

Ἡ Ἐλένη σφίγγει τ' αὐτιά της
μὲ τὰ δυὸ τῆς χεῖρια γιὰ νὰ μὴ ἀ-
κούῃ πιά τίποτα. Ὁ λυγρὸς ποὺ
φούσκωνε τὸ στήθος τῆς ἔσπασε ἀ-
πελπισμένα, φωνασκῶν, σὲ μὴ γεωρὴ
κραυγῇ.

Ἀπελπισμένη, μόνη, στὸ ἐρημικὸ
ἐκεῖνο δωμάτιο βγάζει μὴ κραυγῇ
ἡ Ἐλένη.

— Ἀχ, Θεέ μου, ἄς μποροῦσα νὰ
πεθάνω γιὰ νὰ μὴ ἀκούω, νὰ μὴ
νοιῶθῃ τὸν πόνο ποῦ μοῦ ξεσχίζει
τὴν καρδιά!

Καὶ μέσα στὸν παροξυσμὸ τοῦ
σπαραγμοῦ τῆς καρδιάς τῆς ἔπῃρε
τὴν ἀπόφασιν:

— Ὅα πεθάνω!... Πρέπει νὰ πε-
θάνω! Δὲν ἀντέχω περισσότερο τὸν
πόνο καὶ τὴν ντροπὴ ποὺ μὲ περιμέ-
νει!

Ἀνοίξε ἕνα συρτάρι κι' ἔβγαλε τὴ
φωτογραφία τοῦ Νότη. Τὴν κυττάζε
γιὰ πολλὰ ὥρα, τὴ φίλησε παράφο-
ρα καὶ τὴν τοποθέτησε μέσα ἀπὸ τὴ
μπλούζα, πάνω στὴν καρδιά της.

Ἐπειτα ἔβγαλε ἀπὸ τὸ ἴδιο συρτάρι
ἕνα μικρὸ πιστόλι.

Ἀντίο, ἀγαπημένε μου, ἔφησε
εὐτυχισμένος, μουρμουρίζει, ἐνὼ ἀ-
κουμπᾷ τὸ φονικὸ ὄπλο στὸν κρότα-
φό της.

Τὸ κρῶ ἀσπάλι, ὅμως, τὴν ἔκανε
ν' ἀνατριχιάσῃ καὶ νὰ νοιώσῃ κατὶ
σὰν σκίρτημα μέσα στὰ σπλάχνα
της. Ἐνας παράξενος πόνος τῆς εἶ-
χε ζωσεί τὴ μέση.

Αὐτὸ τὸ σύντομο περιστατικὸ τῆς
θύμισε πῶς εἶνε ἡτέρα.

Τὸ πιστόλι ἔπεσε ἀπὸ τὰ χεῖριά
της. Σκέπασε μὲ τὶς παλάμες τὸ
πρόσωπό της καὶ αὐτοκόπηκε πάνω
στὸ ντιβάνι.

Ἡ αὐγὴ τῆς βρῆκε ἐκεῖ κουβαρια-
σμένη, στὴν ἴδια θέσι.

Δὲν σκέπτεται πιά τὸ θάνατό ἡ
Ἐλένη. Δὲν σκέπτεται, ὅμως, οὔτε
τὸ Νότη. Καὶ τὰ χεῖλη τῆς μουρ-
μουρίζουν καθὼς κυττάζει ἔξω ἀπὸ
τὸ παράθυρο τὸ φῶς μίας καινούρ-
γιας ἡμέρας:

— Ὅα ζῆσω... Πρέπει νὰ ζῶω!...
Ποῖος θὰ προστατέψῃ τὸ παιδί
μου, τὸ ἀγνὸ αὐτὸ πλάσμα; Ὅα τὸ
μεγαλώσω καὶ δὰ εἶνε ἡ μόνη χαρὰ
μέσα στὴν ἀχαρὴ ζωὴ μου!...

ΜΙΡΑΝΤΑ

Η ΝΗΣΤΕΙΑ ΘΑ ΣΑΣ ΔΩΣΗ τὴν ὑγεία καὶ τὴν ὀμορφιά

Τὶ συμβουλεύει ὁ Γάλλος γιατρός Μπερτολέ

«Γιὰ νὰ μείνετε νέες καὶ νὰ διατηρήσετε τὶς γραμ-
μὲς τοῦ σώματός σας τίποτε δὲν θὰ σᾶς ὠφελήσῃ
περισσότερο ἀπὸ τὴ νηστεία. Καί, μιλώντας γιὰ νη-
στεία, ἐννοῶ φυσικὰ τὴν ὀλοκληρωτικὴν».

Αὐτὴ τὴ συμβουλή δίνει στὶς γυναῖκες ὁ Γάλλος
ἐπιστήμων δόκτωρ Μπερτολέ, ποὺ εἶνε γνωστός γιὰ
τὶς μελέτες του πάνω σὲ διάφορα φυσιολογικὰ καὶ
βιολογικὰ προβλήματα.

Ὁ διαπρεπὴς Γάλλος ἐπιστήμων προσθέτει ὅτι ἡ
νηστεία δὲν εἶνε λιγότερο ὠφέλιμη στοὺς ἄνδρες,
ὅχι τόσο γιὰ λόγους αἰσθητικῆς, ἀλλὰ γιὰ νὰ διατη-
ρῶσιν κυρίως τὴν ὑγεία καὶ τὴ φυσικὴ τους ῶμη.

Σχετικὰ μὲ τὴ νηστεία, ὁ δόκτωρ Μπερτολέ δίνει
τὰ κατωτέρω δέκα παραγγέλματα:

1. Κατὰ τὴν περίοδο ποὺ θ' ἀποφασίσετε νὰ νη-
στεύετε, δὲν πρέπει νὰ βάζετε στὸ στομά σας καμ-
μὴ ἀπολύτως τροφή, ὀποιασδήποτε φύσεως. Οὔτε
οἶνον, οὔτε κρασί, οὔτε μύζα, οὔτε καφέ,
οὔτε τσάι. Τὰ δυὸ τελευταῖα ποτὲ εἶνε πολὺ ἐπιβλα-
βῆ λόγῳ τῆς καφεΐνης ποὺ περιέχουν καὶ ποὺ εἶνε
ἕνα ἀπὸ τὰ πρὶ τοξικά συστατικά. Καὶ ἡ πρὶ μικρὴ
ποσότης ἀπὸ τὰ ποτὰ ποὺ ἀναφέρουμε παραλύει τὴν
ἐργασία ἀποτοξινώσεως τῶν κυττάρων. Ἡ νηστεία,
ἀντίθετα, τὰ ὑποδοχεῖ ν' ἀποβάλλουν τὶς τοξίνες
ποὺ ἔχουν συγκεντρωθῇ σ' αὐτά. Γιὰ νὰ ἐπιτευχθῇ
αὐτὸ τὸ ἀποτέλεσμα, ἡ νηστεία πρέπει νὰ εἶνε πᾶν-
ῶς.

2. Κατὰ τὶς πρώτες ἡμέρες, ἡ ἀποβολὴ τῶν ὀρ-
γανικῶν δηλητηρίων προκαλεῖ μὴ κάποια διαταραχὴ
τῆς ἰσορροπίας τοῦ ὀργανισμοῦ: κεφαλαλγίες, ἰλιγ-
γους, ἐξάνθησι, κλπ. Δὲν πρέπει ν' ἀνησυχῶτε γι'
αὐτὸ. Εἶνε καλὸ, τουναντίον, νὰ ἐνισχύσετε τὸν κα-
θαρισμὸ τοῦ ὀργανισμοῦ σας μὲ ἐλαφρὰ ἀλατούχα
καθαριστικά.

3. Τὸ ἐντονο αἶσθημα πείνης κατὰ τὴν ἔναρξι αὐ-
τῆς τῆς διαίτης δὲν πρέπει ἐπίσης νὰ σᾶς κάμῃ ν' ἀ-
νησυχῶτε. Πρόκειται γιὰ μὴ ψευτικὴ πείνα, ποὺ
ὀφείλεται στὸν ἐρεθισμὸ τῶν γαστρεντερικῶν βλεννο-
γόνων ἀπὸ τὰ ἀποβαλλόμενα τοξικά προϊόντα. Γιὰ
τὸ λόγο αὐτὸ, ὅπως γράφουμε καὶ παραπάνω, εἶνε
ἀπαραίτητο νὰ κάμετε χρῆσιν καθαρτικῶν. Μ' αὐτὸν
τόν τρόπο, ὁ ὀργανισμός ἀποτοξινώσεται εὐκολώτερα
κι' οἱ ἐνοχλήσεις σταματοῦν αὐτόματα.

4. Πρέπει νὰ νηστεύετε ὀχι μόνον μὲ τὸ σῶμα, ἀλ-
λὰ καὶ μὲ τὸ μυαλό. Μ' ἄλλα λόγια, δὲν πρέπει ν'
ἀφήνετε τὸ μυαλό σας νὰ τρέχῃ στὰ ὀρεκτικὰ φαγητὰ
ἢ τὰ λουκουμάκια γεύματα ποὺ ἐκάματε κατὰ τὸ πα-
ρεῖσθον ἢ νὰ φτιάγετε σχέδια γιὰ ἄλλα ποὺ πρόκει-
ται νὰ κάμετε μόλις τελειώσῃ ἡ νηστεία σας. Αὐτὸ
εἶνε καταστρεπτικόν.

5. Μὴ φοβόσαστε ὅτι θὰ λιποθυμήσετε ἀπὸ τὴν
πείνα. Μὴν ξεχνᾶτε ὅτι πολλοὶ ἄνθρωποι ἐνήστευσαν
ἐπὶ 70 καὶ πλεον ἡμέρες, χωρὶς νὰ πάθουν τίποτε.

6. Προσπαθήστε νὰ ζῆτε ὅσον τὸ δυνατόν περισ-
σότερο στὸν καθαρό ἀέρα. Κάνετε συχνὰ πλύσεις
καὶ μασάζ. Μεθοδικὴ ἀναπνοή. Γυμναστικὲς ἀσκή-
σεις καὶ πορεία ἐπὶ μὴ τοῦλάχιστον ὥρα καθημερι-
νῶς.

7. Μὴν ξεχνᾶτε ὅτι ἡ νηστεία εἶνε μὴ χειρουργι-
κὴ ἐπεμβασις χωρὶς μαχαίρι. Πρέπει, λοιπὸν, νὰ
ζῆτε ἡρεμὴ καὶ ὀμαλὴ ζωὴ. Ἀποφύγετε τὶς ἀγρυ-
πνίες, τὶς συγκινήσεις, τοὺς υπερβολικοὺς κόπους,
κλπ.

8. Ἡ ἐπιστροφή στὴν κανονικὴ σας διαίτα πρέ-
πει νὰ γίνῃ βαθμιαία.

ΑΧΜΕΤ ΚΑΙ ΣΟΥΡΙΑ

Με τὰ χέρια δεμένα καὶ στὸ λαιμὸ του περασμένο ἓνα σχοινὶ ποὺ οἱ δύο ἄκρες του ἦσαν δεμένες στὶς ἀέλιες δύο ἀλόγων, ὁ Ἀχμέτ προχωροῦσε πεζὸς ἀνάμεσα σὲ δύο καθυλάρηδες τῆς φυλῆς τῶν Μεσσυκουλῆς ποὺ τὸν εἶχαν αἰχμαλωτίσει λίγες ὥρες πρὶν.

Στὸ σουρούπωμα ἐκείνης τῆς ἡμέρας ποὺ ἦταν ἀπὸ τὴ τελευταία τῆς ζωῆς του, ὁ Ἀχμέτ ἀναπολοῦσε τὰ περασμένα καὶ ξαναθυμῆθηκε τὴν παροιμία τοῦ τόπου του ποὺ ἔλεγε: «Ὁ ἄντρας χάνει πάντα τὸ κεφάλι του ἐξ αἰτίας μιάς γυναίκας».

Ναί, μιά γυναίκα ἦταν ἡ ἀφορμὴ καὶ τοῦ δικοῦ του χαμοῦ. Καὶ ἡ γυναίκα αὐτὴ βρισκόταν τώρα ἐκεῖ κοντὰ του. Ἦταν ἡ Σουρία, μιά νέα τῆς φυλῆς τῶν Μεσσυκουλῆς, ποὺ λίγες ὥρες πρὶν ἦταν σκλάβος καὶ ἡ γυναίκα αὐτὴ βρισκόταν τώρα ἐκεῖ κοντὰ του. Ἦταν ἡ Σουρία, μιά νέα τῆς φυλῆς τῶν Μεσσυκουλῆς, ποὺ λίγες ὥρες πρὶν ἦταν σκλάβος καὶ ἡ γυναίκα αὐτὴ βρισκόταν τώρα ἐκεῖ κοντὰ του.

Ἐλαψαν τὰ μάτια του καθὼς ξαναθυμῆθηκε τὴν ἐπίθεσι ποὺ εἶχε κάνει μὲ τὴν νύχτα μαζί με τοὺς δικούς του ἐναντίον ἑνὸς χωριοῦ τῶν Μεσσυκουλῆς, στὶς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ Οὐνέρ-γκα. Βρῆκανε τοὺς κατοίκους πάνω στὸν ὕπνο τους καὶ κατέλαβαν μέσα σὲ λίγες ὥρες τὰ πάντα. Τοῦ φαίνονταν πὼς ἀκούγε ξανά τὴν τρομαγμένη φωνὴ τῶν Μεσσυκουλῆς καὶ τὴν ἀτακτὴ φυγὴ τους πρὸς τὰ γειτονικά βουνά. Τέλος ἐανάβλεπε τὸ χωριὸν καὶ καίτε ἄλλα ὑστερὰ ἀπὸ τὴν ὁλοκληρωτικὴ λεηλασίαν τῶν σπιτιῶν του.

Οἱ ἐπιδρομεῖς ἐφυγαν τὸ πρῶτ' τραγουδώντας πολεμικά θούρια. Τὰ ἄλλα προχωροῦσαν ἀργά γιὰτὶ λυγίζαν κάτω ἀπὸ τὸ βάρος τῶν λαφύρων ποὺ μετέφεραν. Αὐτὸς, ὁ Ἀχμέτ, ἐπὶ κεφαλῇ τῶν πολεμιστῶν του, κρατοῦσε στὴν ἀγκυάλαν του τὸ ὠραιότερο λάφυρο: τὴν πεντάμορφη κόρη τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Μεσσυκουλῆς, τὴ Σουρία ποὺ ὑστερὰ ἀπὸ μιά ἀγρία πάλιν κατ'ὠρῶσε νὰ τὴν αἰχμαλωτίσει. Καὶ τώρα περίμενε ἀνυπόμονα νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὴ λιποθυμία τῆς ἡ ὥραία του σκλάβος γιὰ νὰ μὴ κερδίσει ἀπὸ τὴν ἀσύνετο ἀντοχή της.

Ὅταν συνήρθε ἡ νέα ὁ Ἀχμέτ γέμισε χαρὰ. Πίστεψε πὼς εἶχε ἀρχίσει νὰ τὸν ἀγαπᾷ καὶ διὰ τὸν ὅτι ἀπὸ τὰ δέκα μέρες ἔφταναν στὸ χωριὸν τῆς τῆς φυλῆς καὶ τὴν καρδίαν του καὶ τὴν δύο εὐνοούμενες σκλάβες του.

Τῆς ἔκανε ὅτι τοῦ ζητοῦσε. Δέχτηκε νὰ πᾶρῃ κοντὰ τὴν κόρη καὶ τὴν ὅτι μίλουσε σὲ μιά γλῶσσα ποὺ τοῦ ἦταν ἀγνωστή. Τὴν φώτανε κοσμήματα καὶ δώρα.

Τὴν ἡμέρα ἐκείνη, γιὰ νὰ ὑπακούσῃ σ' ἓνα καινούργιο καπρίτσιο τῆς τῆς ἡμέρας, ὁ Ἀχμέτ ἀναπολοῦσε τὰ περασμένα καὶ ξαναθυμῆθηκε τὴν παροιμία τοῦ τόπου του ποὺ ἔλεγε: «Ὁ ἄντρας χάνει πάντα τὸ κεφάλι του ἐξ αἰτίας μιάς γυναίκας».

Ναί, μιά γυναίκα ἦταν ἡ ἀφορμὴ καὶ τοῦ δικοῦ του χαμοῦ. Καὶ ἡ γυναίκα αὐτὴ βρισκόταν τώρα ἐκεῖ κοντὰ του. Ἦταν ἡ Σουρία, μιά νέα τῆς φυλῆς τῶν Μεσσυκουλῆς, ποὺ λίγες ὥρες πρὶν ἦταν σκλάβος καὶ ἡ γυναίκα αὐτὴ βρισκόταν τώρα ἐκεῖ κοντὰ του.

Ἐλαψαν τὰ μάτια του καθὼς ξαναθυμῆθηκε τὴν ἐπίθεσι ποὺ εἶχε κάνει μὲ τὴν νύχτα μαζί με τοὺς δικούς του ἐναντίον ἑνὸς χωριοῦ τῶν Μεσσυκουλῆς, στὶς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ Οὐνέρ-γκα. Βρῆκανε τοὺς κατοίκους πάνω στὸν ὕπνο τους καὶ κατέλαβαν μέσα σὲ λίγες ὥρες τὰ πάντα. Τοῦ φαίνονταν πὼς ἀκούγε ξανά τὴν τρομαγμένη φωνὴ τῶν Μεσσυκουλῆς καὶ τὴν ἀτακτὴ φυγὴ τους πρὸς τὰ γειτονικά βουνά. Τέλος ἐανάβλεπε τὸ χωριὸν καὶ καίτε ἄλλα ὑστερὰ ἀπὸ τὴν ὁλοκληρωτικὴ λεηλασίαν τῶν σπιτιῶν του.

Ὅταν συνήρθε ἡ νέα ὁ Ἀχμέτ γέμισε χαρὰ. Πίστεψε πὼς εἶχε ἀρχίσει νὰ τὸν ἀγαπᾷ καὶ διὰ τὸν ὅτι ἀπὸ τὰ δέκα μέρες ἔφταναν στὸ χωριὸν τῆς τῆς φυλῆς καὶ τὴν καρδίαν του καὶ τὴν δύο εὐνοούμενες σκλάβες του.

Τῆς ἔκανε ὅτι τοῦ ζητοῦσε. Δέχτηκε νὰ πᾶρῃ κοντὰ τὴν κόρη καὶ τὴν ὅτι μίλουσε σὲ μιά γλῶσσα ποὺ τοῦ ἦταν ἀγνωστή. Τὴν φώτανε κοσμήματα καὶ δώρα.

Ὅταν συνήρθε ἡ νέα ὁ Ἀχμέτ γέμισε χαρὰ. Πίστεψε πὼς εἶχε ἀρχίσει νὰ τὸν ἀγαπᾷ καὶ διὰ τὸν ὅτι ἀπὸ τὰ δέκα μέρες ἔφταναν στὸ χωριὸν τῆς τῆς φυλῆς καὶ τὴν καρδίαν του καὶ τὴν δύο εὐνοούμενες σκλάβες του.

Τῆς ἔκανε ὅτι τοῦ ζητοῦσε. Δέχτηκε νὰ πᾶρῃ κοντὰ τὴν κόρη καὶ τὴν ὅτι μίλουσε σὲ μιά γλῶσσα ποὺ τοῦ ἦταν ἀγνωστή. Τὴν φώτανε κοσμήματα καὶ δώρα.

Ἀκολούθησε κατόπιν τῆς Σουρίας ποὺ, κρατώντας τὸν ἀπὸ τὸ χέρι, τὸν ὡδήγησε ἀνάμεσα ἀπ' τοὺς ἐχθρούς του. Μόλις ἀπομακρύνθηκαν ἀρκετὰ ἡ νέα τοῦ ἔδωσε ἓνα καινούργιο μπουρνουζὶ, ἓνα ὄπλο, ἓνα μαχαίρι κι' ἓνα σακκουλάκι μὲ σφαίρες.

Προχώρησαν μαζί πρὸς τὴν ἀνατολὴ γιὰ νὰ ξεγελάσουν τοὺς καθυλάρηδες ποὺ θὰ τοὺς κυνηγοῦσαν τὸ πρῶτ'.

Περπάτησαν ὅλη τὴ νύχτα χωρὶς ν' ἀνταλλάξουν λέξι.

Ὅταν ὁ οὐρανὸς ἐγίνε πρασινοκόκκινος ἀναγγέλλοντας τὴν αὐγὴ, βρισκόνταν κοντὰ σ' ἓνα μεγάλη σπηλιά ποὺ τὸν εἰσοδὸ τῆς ἐφραζαν μεγάλα χόρτα. Ἐκεῖ μπορούσαν νὰ ξεκουραστοῦν χωρὶς νὰ διατρέχουν τὸν κίνδυνον νὰ τοὺς ἀνακαλύψουν. Κι' ὅταν θὰ νύχτωνε θὰ ξαναφεύγαν πάλιν γιὰ νὰ φτάσουν στὸ χωριὸ τῶν Οὐνέρ-γκα, ἀκόλουθώντας διὰ-φορὰ μονοπάτια ποὺ ἔφερε καλὰ ὁ Ἀχμέτ.

Μόλις μπήκαν στὴ σπηλιά ἡ Σουρία πῆρε τὸ πληγμένο μπράτσο του καὶ φίλησε τὴν πληγὴν του. Ὁ Ἀχμέτ χάρθηκε τὸ ὥραιο τῆς κεφαλῇ καὶ τὰ μαλλιά τῆς ἐξυψήθηκαν σὰν χείμαρρος ἐβένου.

Ἡ σπηλιά ἦταν μεγάλη καὶ δροσερή. Ἡ Σουρία τοῦ ἔδωσε ἓνα σακκουλάκι μὲ τρόφιμα ποὺ ἐκρύβε κάτω ἀπ' τὸ μπουρνουζὶ τῆς. Ἐκείνος ἀρχισε νὰ τρώῃ ἀπληστα καὶ ἡ Σουρία ἐνοίωσε δάκρυα καὶ νὰ κυλοῦν ἀπὸ τὰ μάτια τῆς μετὰ τὸ σκέψαι πὼς ἐξ αἰτίας τῆς κινδύνευαν νὰ χαθοῦν τέτοια νεανία.

Ὁ Ἀχμέτ ἐνοίωσε τὸ αἷμα του νὰ βράζῃ στὶς φλέβες του καὶ κῦτταξε κι' αὐτὸς περιφρονητικὰ τὸν ἄλλοτε ἀγαπημένην του. Οἱ ματιές του ἔκαναν τὴ Σουρία νὰ βυθιστῇ σ' ὄνειροπόλησι.

Ὅταν νύχτωσε, σταμάτησαν στὴ βάσι κάποιου ὑψώματος καὶ κάθισαν νὰ φάνε. Τὸν αἰχμαλωτὸν τοῦ ἔδωσαν σὲ μιά μεγάλη μα-κουλῇ πέτρα καὶ δὲν τοῦ ἔδωσαν τίποτα νὰ φάῃ.

Ὅταν συνήρθε ἡ νέα ὁ Ἀχμέτ γέμισε χαρὰ. Πίστεψε πὼς εἶχε ἀρχίσει νὰ τὸν ἀγαπᾷ καὶ διὰ τὸν ὅτι ἀπὸ τὰ δέκα μέρες ἔφταναν στὸ χωριὸν τῆς τῆς φυλῆς καὶ τὴν καρδίαν του καὶ τὴν δύο εὐνοούμενες σκλάβες του.

Τῆς ἔκανε ὅτι τοῦ ζητοῦσε. Δέχτηκε νὰ πᾶρῃ κοντὰ τὴν κόρη καὶ τὴν ὅτι μίλουσε σὲ μιά γλῶσσα ποὺ τοῦ ἦταν ἀγνωστή. Τὴν φώτανε κοσμήματα καὶ δώρα.

Ὅταν συνήρθε ἡ νέα ὁ Ἀχμέτ γέμισε χαρὰ. Πίστεψε πὼς εἶχε ἀρχίσει νὰ τὸν ἀγαπᾷ καὶ διὰ τὸν ὅτι ἀπὸ τὰ δέκα μέρες ἔφταναν στὸ χωριὸν τῆς τῆς φυλῆς καὶ τὴν καρδίαν του καὶ τὴν δύο εὐνοούμενες σκλάβες του.

Τῆς ἔκανε ὅτι τοῦ ζητοῦσε. Δέχτηκε νὰ πᾶρῃ κοντὰ τὴν κόρη καὶ τὴν ὅτι μίλουσε σὲ μιά γλῶσσα ποὺ τοῦ ἦταν ἀγνωστή. Τὴν φώτανε κοσμήματα καὶ δώρα.

ΚΑΝΑΚΟΒΙΤΙΚΟ ΧΙΟΙΝΑΚΙ

Τὸ πεσκέσι

Ὁ Ναστραδὶν Χότζας εἶχε στὸν κή-πο του μιά μεγάλη συκιά ποὺκανε πε-ρίφημα σῦκα.

— Ναστραδὶν, τοῦλεγε ἡ γυναίκα του ἀπὸ καιρὸ, νὰ γεμίσης ἓνα κα-λάθι σῦκα καὶ νὰ τὸ πᾶς πεσκέσι στὸν πολυχρονεμένο μας τὸ Σουλτάνο. Κι' αὐτὸς θὰ σοῦ δώσῃ χωρὶς ἄλλο κανένα μπαζίρι.

Γιὰ νὰ μὴν ἀκούῃ τὴ γκρίνια τῆς ὁ Χότζας γεμίσε ἓνα καφινὶ σῦκα καὶ πῆγε στὸ σερᾶγι.

Τὴ στιγμὴ ὅμως ποῦφτασε ἐκεῖ καὶ τᾶδινε στὸ θυρωρὸ, ἐγίνε μιά μεγάλη φασαρία. Οἱ φρουροὶ τοῦ παλατιοῦ ἀνακαλύψαν κάποιον κλέφτη κι' ἔτρε-χαν νὰ τὸν πιάσουν. Ὁ Χότζας τρέμα-ξε καὶ τὸδῶλε στὰ πόδια. Ἐνας στρα-τιώτης τὸν εἶδε καὶ τὸν ἐπιάσε. Καὶ χωρὶς ν' ἀκούσῃ τὴς κλάψες του, τὸν ἔρριξε στὴ φυλακὴ.

Ὁ πορτιέρης ποὺ εἶχε ἀπομείνει μὲ τὸ καλὰθὶ στὰ χέρια, πῆρε τὰ σῦκα καὶ τὰ πῆγε στὸ Σουλτάνο.

Ὁ Σουλτάνος τὰ δοκίμασε, τὰ βρή-κε ὡραία καὶ ζήτησε τὸν ἄνθρωπον ποὺ τᾶφερε γιὰ νὰ τὸν δώσῃ μπαζίρι. Μά-ταια ὅμως ψάξανε. Ὁ δούστωρ Να-στραδὶν βρισκόταν στὴ φυλακὴ.

Πέρασαν ἑξὶ ἡμέρες. Μιά μέρα ὁ Σουλτάνος ἐπισκέφθηκε τὴν φυλακὴς γιὰ νὰ δῇ πὼς περνοῦσαν οἱ φυλακι-σμένοι. Μόλις ἔφτασε μπροστὰ στὸ Χότζα κι' ἀκούσε τὸ πᾶθμά του, τὸν πῆρε ἄμέσως στὸ παλάτι κι' ἔδωσε δι-σταγὴ ν' ἀνοίξουν τὸν ὄντα, στὸν ὁ-ποῖον βρισκότουσαν οἱ θησαυροὶ του καὶ νὰ τὸν ἀφήσουν νὰ πάρῃ ὅσα χρυ-σὰφι ἤθελε.

Ὅταν ἔφτασε στὸ θησαυροφυλάκι-ο Χότζας, θάμπωναν τὰ μάτια του ἀπ' τὸ μᾶλαμα, τὸ ἀσῆμι καὶ τὰ πετράδια, ποὺ ἀντίκρουσε ἐκεῖ μέσα. Μὰ δὲν ἀγ-γιεῖ τίποτα ἀπ' ὅλα αὐτὰ τὰ πλου-τη. Πῆρε μονάχα τὸ χοντρὸ ξύλο ποὺ τὸ εἶχαν γιὰ νὰ ζυγίζουν μὲ τὸ καντά-ρι τὰ γεννήματα ποὺ στέλναν στὸ Σουλτάνο. ἓνα Κοράνιο, κι' ἓνα τσε-κούρι.

— Μπρέ, Ναστραδὶν, τοῦ εἶπε ὁ Σουλτάνος, τί σοῦ χρειάζονται αὐτὰ τὰ παρὰταίρια πράγματα;

— Νὰ σοῦ ἐξηγήσω, Σουλτάνε μου, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Χότζας. Τὸ τσεκούρι τὸ πῆρα γιὰ νὰ κόψω τὴ συκιά τοῦ περιβολιοῦ μου. Τὸ Κοράνιο, τὸ πῆρα γιὰ νὰ ὀρκιστῶ νὰ μὴ ξαναπατήσω τὴν πόρτα τοῦ παλατιοῦ σου, ὕστερ' ἀπ' ὅσα ἔπαθα.

— Καὶ τὸ χοντρόξυλο τί τὸ θέλεις, Χότζα; ρώτησε ὁ Σουλτάνος γελώντας.

— Τὸ χοντρόξυλο, πολυχρονεμένο μου, τὸ πῆρα γιὰ νὰ δώσω ἓνα γερό μπεντάχι στὴ γυναίκα μου, γιὰ νὰ μὴν ἄλλοτε νὰ μὴ με στέλνῃ σώνει καὶ καλὰ νὰ σοῦ φέρω νὰ δοκιμάσης τὰ σῦκα μας!...

Τὴν ἴδια στιγμὴν, κουδούνισε τὸ τηλέφωνο. Τηλεφωνοῦσε στὸ χειρο-μάντη ἡ γυναίκα του, γιὰ νὰ τὸν ρωτήσῃ γιὰτὶ δὲν εἶχε γυρίσει ἀκόμη στὸ σπίτι.

— Δὲν μπορῶ, ἀγάπη μου... τῆς ἀπάντησε, προσπαθώντας νὰ μὴν τρέμῃ ἡ φωνή του. Ἐχῶ ἓναν πελά-τη. Ὑστερὰ θὰ πάω ἀμέσως νὰ πά-ρω τὸ τραῖνο. Θὰ γυρίσω αὐριο βράδυ.

Ἐνῶ ξανατάιρινε τὸ χέρι τοῦ ἀ-γνώστου, σκεπτόταν:

«Ὁ, τι κι' ἂν κάνῃ αὐτὸς ὁ ἄνθρω-πος, δὲν μπορεῖ ν' ἀλλάξῃ τὸ γρα-φτό του. Θὰ πεθάνῃ! Ἀς γλεντήσῃ λοιπὸν τουλάχιστον τὶς τελευταίες ὥρες του!».

Μπορεῖτε νὰ πᾶτε στὸ ραντε-βού σας, δῆλωση σταθερά. Π. ρ. ε. ι. μάλιστα νὰ πᾶτε.

Εὐχαριστῶ, ἀπάντησε ὁ ἀγνώ-στος. Ἦμουν βέβαιος γι' αὐτό. Καλ-λῆρα ὅμως ποῦ μου τὸ ἐπιβεβαίω-σατε. Δὲν θέλω τίποτ' ἄλλο.

Ὁ χειρομάντης τὸν συνάδευσε ὡς τὴν ἐξώπορτα. Καὶ τοῦ φάνηκε πὼς συνάδευε ἓνα μελλοθάνατο κατὰ-δικο... Γύρισε στὸ γραφεῖο του, συλλογι-σμένος. Ἐφνικά, εἶδε πᾶν στὸ χα-

ΘΥΜΑΤΑ τοῦ πεπρωμένου...

Παράξενο διήγημα

Ὁ χειρομάντης ξανακῦτταξε μ' ἱ-κανοποίησι τὸ τηλεγράφημα ποὺ κρατοῦσε. Ἐνοίωσε περηφάνεια, πο-θοῦσε νὰ φωνάξῃ «Μπράβο!» στὸν ἑαυτὸν του. Ποτὲ δὲν περίμενε τέτοια κολακευτικὴ ἐπιβεβαίωσι τῆς φήμης του... Ξαναδιάβασε ἄλλη μιά φορὰ τὸ τηλεγράφημα:

«Ἐπείγουσα ἀνάγκη συμβουλῆς σας. Ἐλάτε ἀμέσως Φλωρεντίαν μὲ πρῶτο τραῖνο. Θὰ σᾶς περιμένω σταθμόν. Κόμης Γκαρνιάνι».

Σκέφθηκε ὅτι μόλις προλάβαινε νὰ πᾶ ὡς τὸ σπίτι του καὶ ν' ἀλλά-ξῃ κοστούμι...

Τὴ στιγμὴ ἐκείνην, χτύπησε τὸ κου-δούνι τῆς ἐξώπορτας. Ἦταν ἓνας ἐ-πισκέπτης. Στὴν ἀρχή, ὁ χειρομάν-της σκέφθηκε νὰ μὴ τὸν δεχθῇ. Ὑ-στερὰ ὅμως μετάνιωξε, κάνοντας τὴ σκέψιν αὐτὴ, ἀφοῦ ἦταν ἄντρας, δὲν θὰ τὸν ἀπασχολοῦσε πολλὰ ὥρα.

Ἦταν ἓνας νέος, ντυμένος κομψά. Ἡ φυσιογνωμία του εἰδείχνε φιλήδω-νο καὶ σαρκαστικὸ χαρακτήρα. Ὁ χειρομάντης ἐνοίωσε ἀμέσως μιὰν ἐνοτικὴ ἀντίπερασι γι' αὐτόν.

— Ἦρθα νὰ μάθω μόνον ἂν πρέ-πη ἡ ὁχι νὰ κάνω μιά πράξι, τοῦ εἶπε ἡσυχὰ ὁ ἀγνώστος. Μπορεῖτε νὰ μου δώσετε αὐτὴ τὴ συμβουλὴ, ἐξε-τάζοντας τὸ χέρι μου;

— Πρόκειται γιὰ κάτι τὸ σοβα-ρὸ, ποὺ νὰ σᾶς προκαλῇ συγκίνησι;

— Βεβαίως! Πρόκειται νὰ σφίξω γιὰ πρῶτὴ φορὰ στὴν ἀγκαλιά μου τὴ γυναίκα ἐνὸς ἄλλου. Μπορῶ νὰ τὸ κάμω;... Ἔχω πᾶς ἔσεις δὲν γελιέσθε ποτέ, καὶ γι' αὐτὸ ζητῶ τὴ συμβουλὴ σας... Σίγουρα, θὰ σᾶς φαίνεται παράξενη ἡ ἐρώτησί μου!...

Ὁ χειρομάντης ἔσκυψε γιὰ νὰ κτυπήσῃ τὴν ἀσπρὴν παλάμη τοῦ ἐ-πισκέπτη. Μόλις ὅμως ἔριξε μιά μα-τιὰ στὴ γραμμὴ τῆς ζωῆς, ἡ καρδιά του χτύπησε γοργά. Πῆρε ἀπότομα καὶ τ' ἄλλο χέρι τοῦ ἀγνώστου καὶ τὸ ἐξέτασε προσεκτικὰ... Ὅλα τὰ σημεῖα ἐπιβεβαίωναν καθαρὰ τὴν τρομερὴ προφητεία: Ὁ ἄνθρωπος ἐ-κείνος θὰ πέθαινε μέσα σὲ 24 ὥρες!

Δὲν συγκινιόταν εὐκόλῃ ὁ χειρο-μάντης. Κι' ὅμως, ὅταν ἀνασκόπησε τὸ κεφάλι του, ἦταν κατάχλωμος, καὶ τὸ μέτωπό του βρεχόταν ἀπὸ κρῦν ἰδρώτα. Εὐτυχῶς, ὁ ἀγνώστος δὲν ἀντελήφθη τὴν ταραχή του. Τὸν κύτ-ταξε, ἡσυχὰ κι' ἐρωτηματικὰ.

Τὴν ἴδια στιγμὴν, κουδούνισε τὸ τηλέφωνο. Τηλεφωνοῦσε στὸ χειρο-μάντη ἡ γυναίκα του, γιὰ νὰ τὸν ρωτήσῃ γιὰτὶ δὲν εἶχε γυρίσει ἀκόμη στὸ σπίτι.

— Δὲν μπορῶ, ἀγάπη μου... τῆς ἀπάντησε, προσπαθώντας νὰ μὴν τρέμῃ ἡ φωνή του. Ἐχῶ ἓναν πελά-τη. Ὑστερὰ θὰ πάω ἀμέσως νὰ πά-ρω τὸ τραῖνο. Θὰ γυρίσω αὐριο βράδυ.

Ἐνῶ ξανατάιρινε τὸ χέρι τοῦ ἀ-γνώστου, σκεπτόταν:

«Ὁ, τι κι' ἂν κάνῃ αὐτὸς ὁ ἄνθρω-πος, δὲν μπορεῖ ν' ἀλλάξῃ τὸ γρα-φτό του. Θὰ πεθάνῃ! Ἀς γλεντήσῃ λοιπὸν τουλάχιστον τὶς τελευταίες ὥρες του!».

Μπορεῖτε νὰ πᾶτε στὸ ραντε-βού σας, δῆλωση σταθερά. Π. ρ. ε. ι. μάλιστα νὰ πᾶτε.

Εὐχαριστῶ, ἀπάντησε ὁ ἀγνώ-στος. Ἦμουν βέβαιος γι' αὐτό. Καλ-λῆρα ὅμως ποῦ μου τὸ ἐπιβεβαίω-σατε. Δὲν θέλω τίποτ' ἄλλο.

Ὁ χειρομάντης τὸν συνάδευσε ὡς τὴν ἐξώπορτα. Καὶ τοῦ φάνηκε πὼς συνάδευε ἓνα μελλοθάνατο κατὰ-δικο... Γύρισε στὸ γραφεῖο του, συλλογι-σμένος. Ἐφνικά, εἶδε πᾶν στὸ χα-

λὶ ἓνα ἄσπρο χαρτόνακι: Ἦταν προ-φανῶς ἓνα μπιλιέτο τοῦ ἀγνώστου, ποὺ εἶχε πέσει ἀπ' τὸ πορτοφόλι του καθὼς ἐβγαλε λεφτὰ γιὰ νὰ τὸν πλη-ρώσῃ. Ὁ χειρομάντης σκέφθηκε ὅτι, μαθαίνοντας τ' ὄνομά του, θὰ μπο-ροῦσε νὰ δῇ τὴν ἄλλη μέρα στὶς ἐ-φημερίδες τὴν ἐπιβεβαίωσι τῆς προ-φητείας του. Πῆρε λοιπὸν τὸ μπιλιέ-το καὶ διάβασε:

«Κόμης Πάολο Γκαρνιάνι — Φλω-ρεντία».

Τὸ ἴδιο ἐπίθετο κι' ἡ ἴδια πόλις τοῦ τηλεγραφήματος!... Ὁ χειρο-μάντης ἐμίμνε πολλὰ ὥρα σκεπτικός. Τί σημαίνει αὐτό; Ποιὸς τοῦ εἶχε λοιπὸν τηλεγραφήσει;

Ἐκάμε διάφορες ὑποθέσεις, μὰ καμμιὰ δὲν τοῦ φάνηκε πιθανή. Ἐνα μόνον ἦταν βέβαιο: Ὁ κόμης θὰ πέ-θαινε! Ἰσως ὁ σύζυγος τᾶξερε ὅλα καὶ τὸν περίμενε γιὰ νὰ τὸν σκο-τώσῃ.

Στὸ τέλος, ὁ χειρομάντης ἀποφά-σισε νὰ μὴν πᾶι στὴ Φλωρεντία. Τὸν τρέμαζε ὁ ἴσκιος τοῦ θανάτου, ποὺ σκέπαζε αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι. Φε-ρόταν μῆπως βρεθῇ ἀνακατεμένος σὲ τραγικὰ γεγονότα... Ἦταν προτι-μώτερο νὰ περιμένῃ τὴν ἄλλη μέρα, ν' ἀφίσῃ νὰ τελειώσῃ τὴν πρῶτὴ πρά-ξι τῆς τραγωδίας ποὺ διαισθανόταν.

Βυθίσθηκε πάλιν σὲ σκέψεις... Ὁ-ταν εἶχε πιά σκοτεινιάσει, συνήλθε καὶ προστάθηκε νὰ διώξῃ τὴν ἀνη-συχία ποῦφύγῃ τὴν καρδιά του.

Δὲν θὰ πῆγαινε νὰ φάῃ σπῆτι τοῦ, ἀφοῦ δὲν τὸν περίμεναν. Δὲν πεινού-σε ἄλλωστε...

Πῆγε σ' ἓνα καφενεῖο, κάθησε σὲ μιά γωνία καὶ κῦτταξε τὸ πλήθος ποὺ περνοῦσε ἀπ' ἐξῶ, μὲ τὴν ἐλπίδα καὶ τὸ φόβο συγχρόνως νὰ ξαναδῇ τὸν κόμηντα...

Ἡ νευρική του ὑπερέντασι γινό-ταν ὀλοένα πρὸς ἀνυπόφορη. Ζήτησε καταφύγιο σ' ἓνα βαριετέ, ἀπ' ὅπου βγήκε μετὰ δύο ὥρες, γεμάτος κου-ρασί καὶ πλῆξι.

Θὰ γύριζε πιά στὸ σπίτι του καὶ θὰ δικαιολογιοῦναι στὴ γυναίκα του πὼς εἶχε πάρει δευτέρου τηλεγράφη-μα ποὺ ἀναιροῦσε τὸ πρῶτο, ἢ πὼς εἶχε χάσει τὸ τραῖνο... Μὰ ὁχι, καλλίτερα νὰ τῆς ἔλεγε ὅλη τὴν ἀ-λήθειαν, γιὰ νὰ καταπραῖναι τὰ τα-ραγμένα νεῦρα του...

Προχώρησε βιαστικὰ, προσπα-θώντας νὰ πνίξῃ μὲ τὸ φυσικὸ κόπο τὴν ἀνησυχία τῆς ψυχῆς του. Ἐφτα-σε στὸ σπίτι του καὶ ἐξεκλίδωσε τὴν ἐξώπορτα...

Οἱ ἐφημερίδες τῆς ἄλλης ἡμέρας διηγούντο πὼς ὁ γνωστός χειρομάν-της Χ εἶχε σκοτώσει τὸν κόμηντα Πάολο Γκαρνιάνι, γιὰτὶ τὸν εἶχε βρῇ στὴν κρεββατοκάμαρα τῆς γυναίκας του!

Γι' αὐτὸ τοῦχε στείλει τὸ τηλε-γράφημα ὁ κόμης; γιὰ νὰ τὸν ἀπο-μακρύνῃ ἀπ' τὴν πόλιν... Καί, σπρώχνοντας τὸ θράσος του ὡς ἐν' ἀπίστευτο σημεῖο, εἶχε πᾶει νὰ τὸν ρωτήσῃ ἂν ἐπρεπε νὰ τὸν ἀτιμάσῃ μὲ τὴν γυναίκα του!

Ἐνα μπιλιέτο ὅμως ἐγίνε ἀφορμὴ νὰ ἐπαληθεύῃ τὸ πεπρωμένο ποὺ διάβασε ὁ ἀγνώστος χειρομάντης στὸ χέρι τοῦ πελάτη του.

Μ. ΜΠΙΑΖΟΤΟ

Περίεργα ἔθιμα

Σύμφωνα μὲ μιά παλαιὰ συνήθεια, οἱ εἰσερχόμενοι στὴν ὀδοντοστρική σχολὴ τοῦ Ντυσελντορφοῦ υποβάλλου-νται σὲ μερικές περιε

